

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Κοζερί της εβδομάδος

να ξύσετε με το νυάκι σας το πάνω στρώμα του πίνακα και αμέσως θα βρεθείτε εμπρός σ' ένα ταμπλό που άλλοι, όσοι κρίνουν επιπόλαια, θα το ονομάσουν καταπληκτικό, και άλλοι, όσοι δεν παρασυρύνται από την όψη, αλλά προσέχουν την ουσία των πραγμάτων, θα σας πούν, ότι είναι τέτοιο όπως ακριβώς το περίμεναν. Τίποτα δεν αλλάζει στην ουσία του. Και λιγότερο απ' όλα ο έρωτας. "Ίδιος, όπως τον γνώρισαν οι παλαιότεροι, όπως θα τον γνωρίζουν οι γενεές που θα διαδεχώνται ή μία την άλλη. Δεν υπάρχουν δύο ειδών έρωτες. Δεν αγαπούν οι άνθρωποι πιά λίγο στη μία έπαρξη και περισσότερο στην άλλη. Με την ίδια πίστι εκδηλώνεται σε όλες τις εποχές η αγάπη. Και θα εκδηλώνεται όσο υπάρχει ζωή. Ζωή και αγάπη είναι δύο Σιαμαίες αδελφές, που μαζί γεννήθηκαν και μαζί θα πεθάνουν. "Αν βελήσετε να τις χωρίσετε, δεν θα πεθάνει η μία από τις δύο, για να συνεχιστεί το δρόμο της η άλλη. Κοινός θα είναι ο θάνατός τους.

Όταν λέμε, ότι οι άνθρωποι της εποχής μας ζουν χωρίς έρωτα, είναι, σα να λέμε, ότι ζουν χωρίς ν' αγαπώνουν. Τέτοια τέρατα όμως δεν έχουν εμφανιστεί ακόμα στον πλανήτη μας.

Ακαταμάχητος σε όλους τους καιρούς ο έρωτας. «Ούτε κανείς αθάνατος έγγλυται» από σένα, ούτε άνθρωπο έφημερο δεν άφησε κανένας — τραγουδά στην «Αντιγόνη» του ο Σοφοκλής.

Νεκρό τον έρωτα της εποχής μας, θέλει η αγαθή κυρία... Και δε βλέπει τις εκατοντάδες των ανθρώπων που προσφέρουν τις υπάρξεις τους θυσία στο βωμό του έρωτα. Πόσες αυτοκτονίες αξιά λόγους έρωτικούς! Δεν ξέρω αν κατά... την περίοδο που ονομάζουμε περίοδο του ρωμαντισμού, ήταν τόσο πυκνό το κύμα των αυτοκτονιών, όσο είναι σήμερα που αυτοχαρακτηρίζομαστε σαν άνθρωποι πεζοί, κυνικοί και προσγειωμένοι.

Νεκρό βλέπει τον έρωτα η κυρία. Και λησμονεί, ότι στις ημέρες μας — πόσα χρόνια είναι ταχα, — ο ισχυρότερος μονάρχης της γης κατάθεσε το στέμμα του και παραιτήθηκε από το βρετανικό θρόνο, για ν' ακολουθήσει τη φωνή της καρδιάς του και να παντρευτεί τη γυναίκα που αγάπησε. Έχει πολλά τέτοια παραδείγματα να μας αναφέρει η καλή κυρία από τα παρελθόν.

Δεν λέμε, ότι δεν αγαπούσαν και πρώτα οι άνθρωποι. Λέμε, ότι αγαπούμε κι' εμείς στην ίδια έκταση και με την ίδια ένταση που αγαπούσαν εκείνοι.

Μιά η διαφορά: στον τύπο. Αυτό μάλιστα, θα συμφωνήσουμε. Κατά διαφορετικό τρόπο φορούμε το ερωτικό μας ένδυμα. Αλλά κατά ένα τρόπο το φορούμε. Δεν μπορεί κανείς να πει ότι είμαστε γυμνοί. Με τα χέρια έτρωγαν πρώτα, με τα μαχαιροπήρουνα τρώμε τώρα. Σε όλους όμως τους αιώνες, ο άνθρωπος τρώει. Το ίδιο και στον έρωτα.

Εκείνο που άλλαξε είναι ο ρυθμός του. Έγινε πιο γαργός, πιο τολμηρός, περισσότερο αποφασιστικός. Δεν αφήνει να περάσουν

ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΕ ΠΑΡΑ Η ΣΤΟΛΗ

Δεν αγαπούν οι άνθρωποι πιά λίγο στη μία έπαρξη και περισσότερο στην άλλη...

Ν' ανακεφαλαιώσουμε με δυο λόγια, όσα μας έλεγε την προηγούμενη φορά η «Ηλικιωμένη Κυρία». Ανοήσιες βλέπει τις αγάπες του καιρού μας. Πρόχειρα είδύλλια, έρωτες στο γόνατο. Έρωτες χωρίς έρωτα, που θυμίζουν σκορδαλιά χωρίς σκόρδο. Κι' εκείνοι οι γάμοι... Παντρεύονται με την ίδια ευκολία που χωρίζουν. Ησαΐα χόρευε και Ησαΐα χώριζε.

Τη μία μέρα σε καλούν στο γάμο, την άλλη στο γλέντι της απολυτρώσεως. Σημεία των καιρών. Ολιθίζεται η επιστολογράφος που τα βλέπει και, όπως είναι φυσικό, καταλήγει στο συμπέρασμά της: Τέλος του έρωτα, θάνατος του ειδυλλίου, ο επιθανάτιος ρόγχος του αισθήματος.

Έτσι δηλαδή λέει η κυρία που έχει στον προηγούμενο αιώνα την αφετηρία της. Εσείς όμως τί λέτε; Άνθρωποι της εποχής, αφομοιωμένοι με το κλίμα της, που είναι το δικό σας κλίμα, θα συμφωνήσετε με την κυρία που σας βλέπει από τη σκοπιά του χτες της, για να σας πει ότι δίχως ερωτικούς αναστεναγμούς κυλούν οι μέρες σας;

Πόσο άπατλά είναι και πόσο αδικούν τα φαινόμενα! Ακριδέστατη η εξωτερική εικόνα όπως την παρουσιάζει η κυρία. Μιά άμμοσαβίρα επιφανειακά άντρωτική. Ο έρωτας δεν προβάλλεται παρά στην αισθησιακή μορφή του. Ένας απρόκαλυπτος κυνισμός, ή φραστική ελευθεριότητα, υπερβολική οικειότητα στις σχέσεις των δύο φίλων.

Σε αποσπαστεί η αιδώς του παλιού καιρού. Τα μάγουλα δεν κοκκινίζουν με όση ευκολία κοκκινίζουν. Οι μπεμπέκες και οι μπεμπέκοι δεν χαμηλώνουν τα μάτια όταν βρεθούν ο ένας αντίκρυ στον άλλον. Προτιμούν από το χαμηλωμα των ματιών, την περίπτω, ή πειράζονται και χαριτολογούν — σπάζουν πλάκα, για να μεταχειρισθώ τη σύγχρονη έκφραση.

Έτσι και χειρότερη παρουσιάζεται στην εξωτερική της μορφή η εικόνα. Θα περιορισθούμε όμως σ' αυτήν και δε θα ψάξουμε να βρούμε όσα κρύβονται πίσω από την προθήκη;

Μή σας τρομάξει ή έρευνα. Είναι τόσο εύκολη... Δεν έχετε παρά

τρία χρόνια για ν' αγγίξει το ένα δάχτυλο, κι' άλλα τρία για ν' απλώσει το χέρι στο δεύτερο. Πρώτα συμπλήρωνε κανείς συνταγή υπηρεσίας για να προχωρήσει σε ερωτικές ολοκληρώσεις. Ένα είδος φοιτήσεως σε Μεδρεσέ, όπου ήθελες τριάντα χρόνια για ν' αποφοιτήσεις. Ο σημερινός έρωτας, Μεδρεσές δεν είναι. Αεριοπρωθαύμενος, συντομίζει τις αποστάσεις. Έρωτας χωρίς διμεσους σταθμούς. Έρωτας ταχύς, αποφασιστικός, άδιστακτος. Πάντα όμως έρωτας. Αν τρέχουν οι νέες γενεές στους ερωτικούς δρόμους τους, δε σημαίνει ότι αγαπούν λιγότερο, ότι δε ζουν με την ίδια ένταση τους ερωτικούς καύμους. Ίδιες οι λαχτάρες, ίδιοι οι παλμοί, ίδια η αγωνία. Όπως έτρωγε πρώτα, τυφλώνει και τώρα το ερωτικό πάθος, όπως ανασταίνει, ανασταίνει και σήμερα, όπως έσκότωνε, σκοτώνει. Δεν άλλαξε ούτε μία τριχιά του. Δεν είναι νοητό ν' αλλάξει. Δεν αλλάζει παρά η στολή. Αλλά μήπως είναι αυτό από τις αλλαγές που κλονίζουν τα βάθρα της αγάπης;

Η κυρία όμως βγάζει σκάρτους και τους γάμους της εποχής. Λυπούμαι γιατί ούτ' εδώ πρόκειται να συμφωνήσω μαζί της. Για τους γάμους, ειδικά, δεν διατάζουμε να πούμε, ότι τους βλέπουμε σε υψηλότερη στάθμη από τους γάμους του παρελθόντος. Περιωρίστηκαν σημαντικά στις ημέρες μας οι πιέσεις που ώθηγούσαν στη γαμήλια ένωση. Οι κοπέλλες των πόλεων, τουλάχιστον, δεν ταλαιπωρούνται από τη φοβερή επιμονή των σπιτιών τους. Πιά έλευθερη η γυναίκα στην έκλογη του άντρα της. Λιγότερο δούλα από άλλοτε. Περισσότερο συντροφος παρά υποτακτική, που έκτελει τις προσαγές της αγάπης. Μιά αρχή προς την ισοτιμία. Η επαγγελματική απασχόληση της γυναίκας και η αποκρησι δίκων της πόρων, την κάνουν παράγοντα υπολογισμού. Αλλά της ανοίγουν και τους δρόμους. Από καύκα η δουλεύτρα που ήταν, γίνεται ζωντανό που βαθίζει με ίσους σχεδόν δρους με τον άντρα της.

Την ευκολία στα διαζύγια προβάλλει η επιστολογράφος σαν δείγμα ξεπεσμού του θεσμού. Αλλά το διαζύγιο είναι η έξοδος κινδύνου. Η εξύγνωση, όταν μια κατάσταση αρχίζει να γίνεται ακάβαρη. Τί δηλαδή προτιμά η κυρία; Την παρατασι ενός γάμου, από τον οποίο έλειψε η ειλικρίνεια και η αγάπη, ή το διαζύγιο που προλαβαίνει ή τερματίζει ένα καθεστώς βρωμιάς; Πολύ λυπούμαστε, αλλά με τέτοια βάσι, μας είναι δύσκολο να συνεννοηθούμε.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

— Πρόσεχε λιγάκι, καυμένος Γιώργο!...

— Μην κάνετε έτσι, κύριε διευθυντά! Έδώ μέσα πρέπει όπωσδήποτε να βρούμε το γράμμα που γυρεύετε!...

Χωρίς λόγια.

Έραμε ως τώρα τις μεταθέσεις υπαλλήλων, μεταθέσεις δασκάλων, μεταθέσεις δικαστικών μεταθέσεις αξιωματικών — μεταθέσεις, τέλος πάντων ζωντανών ανθρώπων. Νά, όμως, ότι είδαμε τις τελευταίες μέρες και μεταθέσεις... αγαλμάτων. Ολόκληρη η περασμένη εβδομάδα πέρασε με γενικό χάζεμο γύρω από τους ανδριάντες του Τρικούπη, του Δεληγιάννη και του Κολοκοτρώνη. Συνάδελφος, που παρακολούθησε όλα τα προφορικά και τα γραπτά σχόλια είπε:

— Καλές είναι οι μεταθέσεις. Αλλά έπρεπε να γίνουν και μερικές... απολύσεις αγαλμάτων.

Και δεν είχε άδικο. Μερικά από τ' αγαλματα που «στολίζουν» την Αθήνα είναι τόσο κακότεχνα, ώστε σίγουσα θα έπρεπε... ν' απολυθούν!

Κωμική ήταν η στιμμή που ο καυμένος ο Χαρίλαος

Τρικούπης — πιασμένος με σκονιά απ' τον λαϊμό — είχε κρεμασθή στο κενό και φαινόταν σαν απαγχονισμένο.

— Καυμένος Χαρίλαε, ψιθύρισε ένας υπέρηγρος οπαδός του των παλιών καιρών, πώς σε καταντήσαν έτσι! Κύττα που σε βλέπει και χαιρετάει... ο Δεληγιάννης!...

Ο υπέρηγρος οπαδός του Τρικούπη ζούσε ακόμα — ο αθεόφοβος! — στην εποχή της διαμάχης των δύο αντιπαλών πολιτικών ανδρών που οι αδριάντες τους δεινοπαθούν αυτές τις μέρες. Κάποιος άλλος ωστόσο, επενέβη:

— Μην ανησυχείτε αγαπητέ μου. Τα ίδια θα πάθω τώρα και ο Δεληγιάννης!

Πραγματικά σε λίγα τα σκονιά του γερανού περνούσαν στον λαϊμό του Δεληγιάννη προς μεγαληνή κανονοποίηση του παλιού Τρικουπικού.

Μεγάλα ήταν τα δεινοπαθήματα του θεοδώρου

Κολοκοτρώνη που υπέστη τη δακρυμασία της περιφοράς ανά τας ρυμς και τριόσους. Η αμωδία επιτροπή για να βρη τον καταλληλότερο χώρο για την τοποθέτησι του ανδριάντος του, κατεσκεύασε ένα όμοιο μα και το περίεφεσε στις διαφόρες πλατείες. Κι' οι Αθηναίοι που έδωσαν περιφερόμενο τον βουλικό γέρο του Μωρφή απορούσαν:

— Μα πού τον πάνε;

Κι' ο εξυμνος της περιότασεως.

— Στόν ιππόδρομο! Για φαβορί...

Τέλος αποφασίστηκε να τοποθετηθεί το αγαλμα στη Παλιά Βουλή μπροστά και εκατοντάδες άρρωστοί παρακολούθησαν το ζήτημα.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ. 27-135-29-967 ΙΙΜΗ Δρ. 6000

Εύθυμα ενσταντανέ

μα του ανδριάντος και το κατέβασμα από το βάθρο του.

— Στρατηγέ, του ψιθύρισε κάποιος, δεν αφήνεις τ' α- λογο να μπής σε καμμία κούρσα για να τελειώνουνε τα βάσανά σου!

Και οι άπονονοι του μεγάλου πολέμαρχου γέλασαν με το άσω, άλλωστε, α- στείο.

ΚΑΙ έπειδή ο λόγος περί αγαλμάτων, Μιά επαρχιώτισσα περνούσε μπροστά απ' την 'Ακαδημία και θαύμασε τ' αγαλματα του Σωκράτη και του Πλάτωνα, που είναι καθιστοί. Σε λίγο κανοντας στροφή βρέθηκε μπροστά στο Πανεπιστήμιο, όπου είδε τ' αγαλματα του Γρηγορίου του Ε' και του

σε ν' άπορη. Προχτές κάποιος περαστικός στάθηκε έξω απ' το θέατρο, κύτταξε την επιγραφή «Ζητείται ψεύτης» και εξέφρασε την άποριά του:

— Μωρέ έξη μήνες και δεν βρήκανε ακόμα ψεύτη στην 'Ελλάδα; Μη χειρότερα! Μη χειρότερα!

ΠΑΡΑ Λίγα σύγκρουσις έ- νος τραί κι' ενός ταξί. Κι' ο οδηγός του ταξί — ένας ευθυσος τύπος σωφέρ — σφεται στον οδηγό του τραί.

— Δεν κανείς δεξιότερα ρε φίλε;

Κι' ο τραμβαγέρης αγα- νωκτιομένος:

— Δεν περνάς λέω εγώ απ' τ' οφθαλμιατρείο;

— Έγινε!

Ωνανόει ο ευθυσος σωφέρ και γίνεται καννός, ενώ ο ζορικός τραμβαγέρης του στέλνει από πίσω την γνω- στή χαιρετιστήρια άδρροφρη

Η γνωστή κωμωδία του συ- νεργάτου μας κ. Δ. Φα- θά «Ζητείται ψεύτης», που κρατά επί έξη μήνες το πρό- γραμμα του θεάτρου Κοτο- πούλη, γίνεται αντικείμενο ζωηρών σχολίων μεταξύ των

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Κι' ο συμπολίτης που την άκούσε:

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Η γνωστή κωμωδία του συ- νεργάτου μας κ. Δ. Φα- θά «Ζητείται ψεύτης», που κρατά επί έξη μήνες το πρό- γραμμα του θεάτρου Κοτο- πούλη, γίνεται αντικείμενο ζωηρών σχολίων μεταξύ των

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Κι' ο συμπολίτης που την άκούσε:

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Η γνωστή κωμωδία του συ- νεργάτου μας κ. Δ. Φα- θά «Ζητείται ψεύτης», που κρατά επί έξη μήνες το πρό- γραμμα του θεάτρου Κοτο- πούλη, γίνεται αντικείμενο ζωηρών σχολίων μεταξύ των

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Κι' ο συμπολίτης που την άκούσε:

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Η γνωστή κωμωδία του συ- νεργάτου μας κ. Δ. Φα- θά «Ζητείται ψεύτης», που κρατά επί έξη μήνες το πρό- γραμμα του θεάτρου Κοτο- πούλη, γίνεται αντικείμενο ζωηρών σχολίων μεταξύ των

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Κι' ο συμπολίτης που την άκούσε:

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Η γνωστή κωμωδία του συ- νεργάτου μας κ. Δ. Φα- θά «Ζητείται ψεύτης», που κρατά επί έξη μήνες το πρό- γραμμα του θεάτρου Κοτο- πούλη, γίνεται αντικείμενο ζωηρών σχολίων μεταξύ των

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Κι' ο συμπολίτης που την άκούσε:

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

θεατρικών κύκλων γιατί πέ- ρασε αιώως απ' το 1953 στο 1954 και συνεχίζει.

— Αυτός ο ψεύτης, έλεγε γνωστός πρωταγωνιστής του θεάτρου πρόξας, δεν έβγα- λε μονακά ψεύτες όλους ό- σους έκαναν προβλέψεις άλλα διέφευσε και τη παροι- μία που λέει ότι... ο ψεύτης τόν πρώτο χρόνο χαιρείται!

Αλλά κι' ο κόσμος άρχι-

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΨΕΥΤΗΣ

σε ν' άπορη. Προχτές κάποιος περαστικός στάθηκε έξω απ' το θέατρο, κύτταξε την επιγραφή «Ζητείται ψεύτης» και εξέφρασε την άποριά του:

— Μωρέ έξη μήνες και δεν βρήκανε ακόμα ψεύτη στην 'Ελλάδα; Μη χειρότερα! Μη χειρότερα!

ΠΑΡΑ Λίγα σύγκρουσις έ- νος τραί κι' ενός ταξί. Κι' ο οδηγός του ταξί — ένας ευθυσος τύπος σωφέρ — σφεται στον οδηγό του τραί.

— Δεν κανείς δεξιότερα ρε φίλε;

Κι' ο τραμβαγέρης αγα- νωκτιομένος:

— Δεν περνάς λέω εγώ απ' τ' οφθαλμιατρείο;

— Έγινε!

Ωνανόει ο ευθυσος σωφέρ και γίνεται καννός, ενώ ο ζορικός τραμβαγέρης του στέλνει από πίσω την γνω- στή χαιρετιστήρια άδρροφρη

Η γνωστή κωμωδία του συ- νεργάτου μας κ. Δ. Φα- θά «Ζητείται ψεύτης», που κρατά επί έξη μήνες το πρό- γραμμα του θεάτρου Κοτο- πούλη, γίνεται αντικείμενο ζωηρών σχολίων μεταξύ των

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Κι' ο συμπολίτης που την άκούσε:

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Η γνωστή κωμωδία του συ- νεργάτου μας κ. Δ. Φα- θά «Ζητείται ψεύτης», που κρατά επί έξη μήνες το πρό- γραμμα του θεάτρου Κοτο- πούλη, γίνεται αντικείμενο ζωηρών σχολίων μεταξύ των

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Κι' ο συμπολίτης που την άκούσε:

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Η γνωστή κωμωδία του συ- νεργάτου μας κ. Δ. Φα- θά «Ζητείται ψεύτης», που κρατά επί έξη μήνες το πρό- γραμμα του θεάτρου Κοτο- πούλη, γίνεται αντικείμενο ζωηρών σχολίων μεταξύ των

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Κι' ο συμπολίτης που την άκούσε:

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Η γνωστή κωμωδία του συ- νεργάτου μας κ. Δ. Φα- θά «Ζητείται ψεύτης», που κρατά επί έξη μήνες το πρό- γραμμα του θεάτρου Κοτο- πούλη, γίνεται αντικείμενο ζωηρών σχολίων μεταξύ των

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Κι' ο συμπολίτης που την άκούσε:

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Η γνωστή κωμωδία του συ- νεργάτου μας κ. Δ. Φα- θά «Ζητείται ψεύτης», που κρατά επί έξη μήνες το πρό- γραμμα του θεάτρου Κοτο- πούλη, γίνεται αντικείμενο ζωηρών σχολίων μεταξύ των

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Κι' ο συμπολίτης που την άκούσε:

— Έλα ντά! Γι' αυτό άπο- ρώ κι' εγώ.

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ «ΕΓΚΛΗΜΑ» ΤΗΣ

Μισοξαναλωμένος στην πολυθρόνα του, ο Φράνκ διάβαζε αδιάφορα στην εφημερίδα την περιγραφή ενός αυτοκινητικού δυστυχήματος. Ξαφνικά, όμως, όταν έφτασε στο όνομα του θυμάτος, τινάχτηκε σαν ναχε δεχθεί μια ηλεκτρική εκκένωση... Ο Ζάν, ο γυνώστης του, που τον είχε συναντήσει πρό δυο ημερών!

Εσκυψε πάλι πάνω απ' την εφημερίδα κι' έξεκάλυψε το διαδοχικό, βιαστικά και άπληστο: Ο Ζάν Γκερέ είχε τραυματισθεί βαρύνοντα τη συγκρούση και νοσηλευόταν σε μια κλινική. Η γυναίκα του, που ήταν μαζί του, δεν είχε πάθει τίποτα.

Ο Φράνκ έμεινε για λίγο σαστισμένος. Δεν ήταν πολύ φίλος του Γκερέ. Δεν είχε συμπάσχει ποτέ ιδιαίτερως τον έπιτοχαιο εκείνο τύπο, που κυνηγούσε τις εύκολες απολαύσεις. «Οσο... πάντα μάς κάνει ζωηρή έντιμωση ένα δυστύχημα που συμβαίνει σε κάποιο γνωστό μας».

Ύστερα συγκινημένος το Φράνκ η σκέψη πως η κ. Γκερέ είχε γλυτώσει, σαν από ένα θαύμα. Έκείνη, τη συμπάσχει αληθινά, τη θαύμασε και τη σεβάσκει μαζί. Γιατί είχε διακρίνει ο' αυτήν τα γνωρίσματα μιας λεπτής ψυχής και μι' ευαίσθητης νοσηρότητας, ταιριασμένες με την όμορφη του προσωπικότητα.

Πήρε γρήγορα έναν αριθμό στο τηλέφωνο κι' είχε τη χαρά ν' ακούσει την κρυστάλλινη και τόσο γνήριμη φωνή της.

Είσαοτε λοιπόν τελείως καλά, κυρία; τής είπε. Δόξα σοι ο Θεός!... Τώρα μόλις διάβασα την είδηση... Κι' ο άντρας σας;

— Υποφέρει πολύ. Μά έλ-

πίζουμε... Οι γιατροί δεν έχουν αποφανθεί ακόμα αν θα σωθεί το πόδι του... Είχα έρθει για λίγα λεπτά εδώ στο σπίτι. Τώρα θα γυρίσω στην κλινική, κοντά του.

Ο Φράνκ τής ζήτησε την άδεια να επισκεφθεί κι' αυτός τον πληγωμένο.

Δυο ώρες αργότερα, έμπαινε στη μικρή κλινική, που έμοιαζε με ήσυχη και προσηκρά διλλίτσα, χωμένη στο βάθος ενός περιβολιού. Άσπρη περίμενε λίγο στο σαλόνι, μπήκε επιτέλους κ' η κ. Γκερέ, κατακλυσμένη. Ο Φράνκ έτρεξε κοντά της, με τα χέρια απλωμένα διαχωτικά.

— Ίσως σ'ας άνησυχώ, αγαπητή μου φίλη! τής είπε. Μά δεν μπορούσα να μην έρθω κοντά σας, ο' αυτές τις κρίσιμες ώρες!...

Δεν τού επέτρεψαν να δει τον τραυματία, γιατί είχε κοιμηθεί λίγο. Τό άριστερό πόδι του είχε οπώσει σε τρία σημεία. Οι γιατροί θα άγαζαν καινούργια ακτινογραφία, για ν' αποφασίσουν αν θα του τόκοσαν ή όχι.

— Πόσο τρομερή θα ήταν για σας εκείνη η στιγμή, κυρία!... είπε ο Φράνκ.

Μά σταμάτησε, κυττάζοντας την έκπληκτη και λίγο φοβισμένη. Η κ. Γκερέ υπε γελούσε, μ' ένα γέλιο ύστερικό, πιο όδονηρό από ένα λυγμό... Καταλαβαίνοντας την κατάπληξη του Φράνκ, τού είπε:

— Θα ήταν, λέτε, τρομερή η στιγμή για μένα!... Μά δεν ήμουν εγώ μαζί του μέσ' στ' αυτοκίνητο! Ήταν μά' άλλη γυναίκα, που τη νόμισαν όλοι για σύζυγό του!

Ο Φράνκ έμεινε για λίγο άμιλτος, χωρίς να την

κυττάζει. «Ο,τι κι' αν τής έλεγε, τη στιγμή εκείνη, θάταν άνωφελο και κοινό»...

— Έμαθα πως μερικές εφημερίδες διηγούνται αλλοίως το δυστύχημα, πρόσθεσε η κ. Γκερέ με πικρή κι' οδυνηρή ειρωνεία. Λένε δηλαδή πως ο άντρας μου ήταν μόνος... γιατί αυτή η γυναίκα φρόντισε να εξαφανισθεί. Μόνο δυο δημοσιογράφοι, κάπως καλύτερα πληροφορημένοι, γράψανε πως ήμουν εγώ μαζί του...

Η νευρική άνοχη που την είχε συγκρατήσει ως τότε, έλειψε απότομα. Κλονίσθηκε κι' έπεσε σε μια πολυθρόνα.

Ο Φράνκ έτοιμάσθηκε να τη να πη. Μά εκείνη τόν διεκόπη:

— Όχι, φτάνει πιά!... άς μη μιλάμε γι' αυτό! Τώρα ο Ζάν υποφέρει έκεί μέσα, περιμένοντας την απόφαση των γιατρών...

— Μά όχι, κυρία! Θα δει πως θα σωθεί, δικώς να χάσει το πόδι του...

Ο Φράνκ σάπασε μερικές στιγμές. Ύστερα πρώτος αινάδα:

— Άναπατέ πολύ τόν άντρα σας, κυρία;

— Άν τόν αγαπάω!... Είναι όλη μου η ζωή! Τόν αγαπάω πιο πολύ απ' όσο μ' αγαπάει εκείνος... Μά ξέρω να τόν καταλαβαίνω και να τόν συγχωρώ... Είναι ο χαρακτήρας του τέτοιος, στο βάθος όμως με λατρεύει... Περιπέτειες, καρπίτσια, ό' αυτό περνάει κι' ύστερα ξαναγυρίζει πάντα σε μένα.

Πριν από λίγο, στο δωμάτιό του, δεν μπόρεσε να μού πη παρα μόνον δυο λέξεις: «Καυμένη Μαρσέλι!». Διάβασα όμως στα μάτια του μια έκφραση γλυκύτατη, γεμάτη αγάπη... Έκείνη τη στιγμή λοιπόν — ώ, είναι φριχτό που τού λέω! — ευλόγησα σκεδόν το δυστύχημα που τόν ξαναφέρνει ο' έμένα, τόσο άδύνατο και πονεμένο!...

Σταμάτησε, πέρασε το χέρι της πάνω απ' το μέτωπό της κι' ύστερα συνέχισε, με φωνή σκληρή ξαφνικά και με πρόσωπο αλλοιωτικό:

— Άκούστε! Θα σ'ας πω κάτι τρομερό, άπίστευτο!... Άπό μία ώρα τώρα, που περιμένω την απόφαση των γιατρών, έχω εύχηθεί πολλές φορές να τού κόψουνε το πόδι!... Πέστε μου πως είμαι ένα τέρας, τ' άξιζω! Μά ένοιωθα την ανάγκη να σας εξομολογηθώ αυτό που είχα στην καρδιά μου!

Με βασάνισε επανειλημμένως η σκέψη πως ο Ζάν, μένοντας κουτάς, δεν θα μπορούσε να κάνει δικώς έμένα και δεν θα μ' άφηνε ποτέ πιά!... Είναι μια επιθυμία έγκληματική, τό καταλαβαίνω, μά δεν μπορώ να τη διώξω, όσο κι' αν προσπάθησω...

Τό δράμα έπαίρνε τώρα άλλη όψη για τόν Φράνκ, άλλη ψυχή και φυσιογνωμία. Άκούω, με συγκίνησι κι' άμνηχανία μαζί, σαν να κάνα κάποια άδιακρίσια.

Γιατί καταλάβαινε πως η έρωτευμένη εκείνη γυναίκα μιλούσε μάλλον στον έαυτό της παρά σ' εκείνον. Ζητούσε να ταπεινωθεί με την όμολογία της και να πληρωθεί έτσι τό «έγκλημα» της — όπως τ' άνομάζε — ένα έγκλημα άκόμη τρομερότερο, γιατί άποτελείτο από μια σκέψη, άούλληπτη και που δεν ήταν δυνατό να τιμωρηθεί απ' τόν ανθρώπινο νόμο!

Μ. ΣΟΛΑΝΤΑΤΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιο ρεπόρτάζ

Στό Βασιλικό θέατρο παίζεται από χθές τό γνωστό έργο τού Εϋγενίου Ο' Νήλ («Άννα Κρίστι» με τή Μάιρη Άρβντ).

Με μεγάλη επιτυχία τό ίδιο έργο πρωτοπαίχθηκε από τήν Κρατική Σκηνή στό 1933, με τήν Κατίνα Παξινού στόν ίδιο ρόλο που δημιούργησε τώρα η Άρβντ. Είχαν παίζει επίσης μαζί της η Άλκαίου, ο Βεάκης και ο Μινωτής.

Στό θέατρο «Κοιτοπούλη» έτοιμάζεται ένα πολύ πρωτότυπο έργο των συγγραφέων κ. κ. Σακελλαρίου — Γιαννακούλου, που είναι τό άου τους, με τόν τίτλο «Μακρυκοιτοί και Κοντογυρνώδες».

Πρόκειται για μία παλιά ιστορία μανιτικής («Βεντέτα»), από τήν οποία μένουν στό τέλος μόνο δυο αντίπαλοι, που θα είναι και οι πρωταγωνιστές τού έργου, ο 'Ηλιόπουλος και ο Αούδης.

Ένας γιατρός έγραψε ένα σενάριο με άξιότητες. Πρόκειται για ένα λογοτέχνη-γιατρό που διαβάδοντας τό προσηπτικό βιβλίο ενός Έλληνας πολιτικού έγραψε ένα έργο άξιο προσοχής, που τιτλοφορήθηκε «Σε μία άγνωστη χώρα».

Πρωταγωνιστές τής ελληνικής ταινίας «Έχω δικαίωμα ν' αγαπήσω» πού θα γυρισθεί στό ασιόδηπλκτα νησία τής 'Επτανήσου θα είναι ο 'Αλέκος 'Αλεξανδράκης, η 'Ελένη Χατζηπαργύρη και η Γκέλυ Μαυροπούλου.

Η χορεύτρια Λίλη Μπερδέ, μετά τήν 'Ιταλία, έμφωνίζεται τώρα με πολλή επιτυχία στην 'Ελβετία. Άργότερα θα κάνει επίσης εμφανίσεις στό Λονδίνο.

Ένα δυναμικό χορευτικό ζευγάρι τό Δρούς — Τάνια φεύγει ύστερα από λίγες μέρες για μία μεγάλη τούρνε στην 'Ολλανδία και τό Βέλγιο.

Ο 'Αθηναίος τού Βασιλικού θεάτρου Άλκης Παππάς, θα κυκλοφορήσει έπειτα από λίγες μέρες μία ποικιλική σολογή τού με τόν τίτλο («Άγνες»). Τά περισσότερα από τά ποιήματά τού είναι έμπνευσμένα, όπως λέγεται τού έλ'εχιστάν, από τήν πρώην γυναίκα τού Ειρήνης Παππά, πρωταγωνίστρια τώρα τό ιταλικού κινηματογράφου.

Η μικρούλα καλλιτέχνις Βάνα Εϋαγγελίου πρόκειται σύντομα να κάνει τήν εμφάνισή της στ' όκνην με τήν («Νυφούλα τού θανάτου»), τό νυστό μόνπρακτο («Κράν γκινιδλ») που είχε στήσει τόση επιτυχία η πρωταγωνίστρια Τούλα Εϋαγγελίου. Η μικρούλα Βάνα θα παίζει τώρα τόν ίδιο ρόλο τής μητέρας της.

Ύστερα από άπουσία πολλών μηνών στην Κύπρο, γυρίσε στην 'Αθήνα η γυνή τής τραγουδίστριας Ζαννίνα. Στην Κύπρο, η Ζαννίνα είδικεύθηκε στό άγγλικό ρεπερτόριο και τραγουδία τώρα με ευχέρεια τ' άγγλικά τραγούδια.

Τό πιάσ που κληρονόμησε ο μαέστρος Γ. Μυρογιάννης από τόν ζαπλουτό θεό τού που πέθανε στην 'Αμερική, υπολογίζεται σε 25 χιλιάδες δολάρια.

Τήν κληρονομία όμως, παράλληλα με τόν μαέστρο, διεκδικούν και δυο άδελφοί του, ο Μανώλης και ο Παναγιώτης, έγκαιροί τής στην Μυτιλήνη.

Ο μαέστρος Μπάμπης Μπερέτης γίνεται ύστερα από λίγες μέρες... ζαχαροπλάστης.

Στήν 'Αθήνα θα έλθι ύστερα από λίγες μέρες η παλιά δόξα τού βωδού κινηματογράφου Όλγα Τσέκοβα. Η στήρ τής («Όυφα») που έχει περιορισθεί τώρα στό τραγούδι θα κάνει εμφανίσεις σε ένα από τά κοσμικά κέντρα.

Η 'Αμερικανίδα χορεύτρια-ακροβάτης Ροζάν Ρίτοαρδ, προσφέρεται πάντοτε με πρόθυμια να ψαχαγωγή τόν στρατό. Με τό όκοπό αυτό έμεινε πέρυσι τρεις μήνες συνεχώς στην Κορέα, όπου η 8η Στρατιά, φευγόντας τής έκαμε ένα άναμνηστικό δώρο: ένα τεράστιο αυτόματο, λάφυρο πολέμου.

Η νέα τραγουδίστρια 'Ελίζα Μαρέλι πού είχε ελαϊρετικές επιτυχίες στό διάφορα κοσμικά κέντρα, όπου εμφανίσθηκε άφ' ότου πρό διατίει ντεμπούτ-ρισε ως ντιζέ, τραγούδισε σε δίσκους τής «Κολομπία» τά τραγούδια «Μη φοβάσαι» και «Τίποτα άσχημο δεν έχεις» σε στίχους φάσα και μουσική Κορινθίου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Υποθέτω, ότι ένθυμείσθε—αυτό δας σας έλειπε, να μην ένθυμείσθε τά καθέκαστα τής ιδιωτικής ζωής μου!—υποθέτω, τό λοιπόν, ότι καλώς ένθυμείσθε τόν δεύτερον σύζυγό μου (τής υψηλής άριστοκρατίας) άξιότιμον κ. Μηνάν Καντακούρη. Εύρισκόμουν τό πού τόν υπανδρεύθηκα εις τάς πρώτας νεότητάς μου (άλλήθεια τί τρελλή πού ήμουν τότε!) και τού έκανα τή χάρι να τόν πανδρεύω, ένεκα πού μου ήρσε τό όνομά του (Βυζαντινόν). Ο σύζυγός μου εκείνος, τό λοιπόν, με έλάτρευε κυριολεκτικώς και έπέδαινε ο δυστυχής για μένα και με είχε στό πούπουλα, ο καυμένος — τί έρωτας ήταν εκείνος! Σούζη έλεγε και έτρεχε απ' τό στόμα τού σορόπι! Τέλος πάντων. Έν τέλει, ως γνωστόν, τού συνέβη να παίξω εις τά χρηματιστήρια και με έπώχευσε. (Πρώτη περιόδοσ τού πλούτου μου). Κατόπιν τούτου, ο καυμενούλης άπέτειράθη να αυτοκτονήσει.

Είναι, τό λοιπόν, τόσα χρόνια από τότε και εγώ έταξίδεψα εις τά έξωτερικά — 'Αμερικής και 'Αγγλίας — και είδα τόν κόσμον και με είδε ο κόσμος και έμπούχτισα τά πάντα και έγινα μία μεγάλη καταπληκτική μπλάζε. 'Οσον άφορά τόν σύζυγό μου εκείνον, τόν ένόμιζα άπουσίαζοντα εις τάς αιώνας μόνος και τί κατάπληξις μου πού τόν βλέπω αϊφνιδίως εις δεξίωσιν, πρό ήμερών!

— Σούζη! μου λέει. Ένωείται, ότι άργισα λιγάκι να πιστέψω τά μάτια μου και σηκώνω έπιμόρους τά άδαμαντοκόλλητα φασμαίν και τόν κυτάζω.

— Ζή, Μηνά; — Καθώς βλέπεις, Σούζη. — Γιατί δεν άπέθανες; — Δεν τό ήθελε ο Θεός.

Και μου άρχίζει τάς σχετικές φιλοφρονήσεις και τά μειδιάματα και τίς πτηνιές τους — είναι δας μπερμπάντης πάντοτε ο συχαμένος — και μου πιάνει τό χέρι με σχετικήν άναίδειαν, πού δεν τού έλειψε ποτέ.

— Μηνά, οικειότητα, παρακαλώ, να λείπουν!

Πάντως τόν κυττώ από έπάνω έως κάτω και τόν βλέπω, ότι παρολονότι λιγάκι άσπρισμένος και στραπατσαρισμένος, έν τούτοις, κρατιέται άρκετά καλά. Έν τώ μεταξύ, όδωγυρά μας, βεβαίως, άναψε τό καν-κάν — κοινώς κουτσουμπολό και γκόσιπ — και λυσσάζαν οι φαρμακομύτες και να κρυφοκυττάζουν και να σχολιάζουν, τίς ξερετε δας πως κά-νουν οι κρύες!

Πρός άποφυγήν, λοιπόν, σχολίων και για να μη ξεματίσω πάλι κάμμία τους, λέγω στόν άξιότιμο κ. Μηνά:

— Επιδυμείς ιδιαίτερας συννευσεις; — 'Ω, Σούζη μου! Και βέβαια! — Νουσταλγείς; — Τρομακτικά. Χρόνια και χρόνια περμένο να σε δώ. — 'Ωλ ράιτ!

Χωρίς πολλές διατυπώσεις, άποχαιρέτω τήν δεξίωσιν και τούς άφινω όλους σύζυλους. Άκολουθως, δίδω έντολην εις τήν ναυαρχίδα μου να επιβιδασθώ μετά τού κ. Μηνά και ακολουθούν τιμητικώς με κορναρίσματα οι ρέστες λιμουζίνες μου.

Άρα δύο, πρηνή. Και εγώ καθισμένη εις τό βαρύνιμο ντιβάνι, σηκώνω τά άδαμαντοκόλλητα φασμαίν — τά γνωρίζετε δας όλοι — και κυττάζω άσκαρδαμικτεί τόν άνδρωπον πού κάθεται εις μικράν άπόστασιν τρέ ζενέ (διά τους μη γνωρίζοντας γαλλικά «πολύ άμήχανος») και με κυττάζει πλήρης από λατρεία και παρόμοια αίσθηματα.

— Λοιπόν; τόν έρωτώ. Τί άλλα νέα; — Αυτά, Σούζη μου! Είμαι κατασυκινημένος πού σε βλέπω.

— Φυσικόν. — 'Εσθ ξανάνειωσες, Σούζη μου! Νομίζω πως ξαναβρίσκω τήν άξέχαστη εκεί-

Η νυκτερινή συνάντησις

Η γυναίκα πού κάποτε μπήκε στη ζωή μου και τήν άναστάτωσε.

— Τό ένθυμείσαι;

— Άν τό θυμάμαι, Σούζη! Άπό τότε τίποτα άλλο δεν μ' άπασχολεί, τίποτε άλλο δεν σκέπτομαι, τίποτε άλλο δεν νοσταλγώ παρά έσένα.

— Άπό λεπτά πως πηγαίνεις;

— Δράμα, Σούζη μου.

— Μεγάλε σαλονάρχα, όδηγες τόν κύριο εις τήν εξώθυρα!...

— Στερείσαι; — Πολύ! — Πεινάς;

— Ο κ. Καντακούρης με κυττάζει με τό σαγηνευτικό μειδίαμα;

— Η αιώνα Σούζη μου! 'Ιδια κι' ά-

— Σούζη μου! — Κοινοβιότικα λεπτά δεν έχω άλλα, άνόνη! Είπες ότι αυτοκτονείς και όμως ζής παρανομώ!

— Ο Μηνάς δεχεται τό χτύπημα κατάστηθα και κλονίζεται. Άνασταναίει βραδεία!

— Άχ! Σούζη! Είσαι σκληρή!...

— Άλλά και αυτό με άφίνει αδιάφορη.

— Άς λείπουν οι θεατρικοί, παρακαλώ! Άλλοτε έπεφτα στη φάκα σαν τυφοπόντικας. Τώρα, όχι πλέον!...

— Άχ! Σούζη μου! Στενάζει πάλι με πάθος ο Μηνάς.

— Άδικα μμείσαι τόν παλαιόν ήθοποιό Μπαλαφάρα. Δεν με συγκινεί πιά!...

— Ο Μηνάς όμως κάνει σιωπής τό ακουφάλογον και στοργυλοκαθείται.

— Σκληρή καρδιά σαν πέτρα! Λέει ο σάχλος.

— Άλλά τώρα πιά δεν ίδρώνει τό αυτί μου απ' αυτά.

Και φωνάζει: — Μεγάλε σαλονάρχα, όδηγες τόν κύριο εις τήν εξώθυρα.

— Όπερ και γίνεται.

— Ο μέγας σαλονάρχης μου — άγρωπών — εισέρχεται και όδηγει τόν Μηνάν εις τό έξωτερικόν διά να μάθει, ότι μία, μάνταμ Σουσού Καντακούρη, δεν είναι πλέον κορόϊδο! Τίποτες άλλες.

παραλάκτη όπως σε ήξερα. — Έάν πεινάς, ήμπορώ να διατάξω να σε περιποιηθώ ο αρχιμάγειρος. — Όχι, Σούζη μου! — Καλώς. Μήπως, όμως, διψάς; Θα ήθελες κανένα σκάτ; — Σκάτ; — Έννοω ούίσκυ! — 'Ω, ναι!

Σηκώνομαι αυτοπροσώπως εις τό κρυστάλλινον μπάρ και βγάζω αυτοπροσώπως ούίσκυ σε κρυστάλλινον σερβίς και βάζω στό πότηρία με τήν σχετική σόδα. Πίνω πρώτη και πίνει παρομοίως εκείνος και με κυττάζει σαγηνευτικώς διά τού κρυστάλλινου ποτηριού και γλυκάνει τά μάτια κατά τρόπον γοητευτικόν, πού αν ήταν άλλαι έποχαι θα με έγοήτευε. Όμως εγώ έχω συμφάει και πη ούίσκυ με προσωπικότητας τού έξωτερικού και τί Άγα και τί Άλλή Χάν και τί βασιλείς και πρίγκηπας και προέδρους Δημοκρατιών και από δαυτά πλέον δεν ίδρώνει τό αυτί μου.

— Σούζη μου, λέει, ο Μηνάς τώρα πού σε ξαναβλέπω, άναστατάθηκε η καρδιά μου και ξυπνά όλο τό πάθος μου για σε-να.

— Θέλεις να ξανασυνεχίσουμε τή ζωή μας;

— Όποτε τόν κυττάζω ειρωνικώς: — Δεν σφάζει! τού λέω. Σού μουρί-ζονται και άλλα χρήματα να μου φας;

— Μένει κατάπληκτος;

— Σούζη μου! — Κοινοβιότικα λεπτά δεν έχω άλλα, άνόνη! Είπες ότι αυτοκτονείς και όμως ζής παρανομώ!

— Ο Μηνάς δεχεται τό χτύπημα κατάστηθα και κλονίζεται. Άνασταναίει βραδεία!

— Άχ! Σούζη! Είσαι σκληρή!...

— Άλλά και αυτό με άφίνει αδιάφορη.

— Άς λείπουν οι θεατρικοί, παρακαλώ! Άλλοτε έπεφτα στη φάκα σαν τυφοπόντικας. Τώρα, όχι πλέον!...

— Άχ! Σούζη μου! Στενάζει πάλι με πάθος ο Μηνάς.

— Άδικα μμείσαι τόν παλαιόν ήθοποιό Μπαλαφάρα. Δεν με συγκινεί πιά!...

— Ο Μηνάς όμως κάνει σιωπής τό ακουφάλογον και στοργυλοκαθείται.

— Σκληρή καρδιά σαν πέτρα! Λέει ο σάχλος.

— Άλλά τώρα πιά δεν ίδρώνει τό αυτί μου απ' αυτά.

Και φωνάζει: — Μεγάλε σαλονάρχα, όδηγες τόν κύριο εις τήν εξώθυρα.

— Όπερ και γίνεται.

— Ο μέγας σαλονάρχης μου — άγρωπών — εισέρχεται και όδηγει τόν Μηνάν εις τό έξωτερικόν διά να μάθει, ότι μία, μάνταμ Σουσού Καντακούρη, δεν είναι πλέον κορόϊδο! Τίποτες άλλες.

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τό νέκταρ

Χάραν τινά άγάπασον σφοδρώς κι' έκτενώς κι' ως γόης άκατάβλητος και Δόν-Ζουάν δεινός συνελαβόν άπόφασιν τής φήμης μου άνάλογον να έγγραφη κι' η χήρ αυτή εις τόν έμόν... κατάλογον. Κι' ω παιδες, κατεχομένους από σφοδρούς νταλκάδας και άψηφών τής έποχής και ψυχός και βροχαδας νυκτερινώς άνέπεμπον ώδας χάριν τής χήρας κάτωθεν ευρισκόμενος τής εμβάλκονοθύρας. Τούτέστι μετά κιθαρός κι' έμπλεος εκ λαχτάρων, ποιών δεινών άντίπραξιν των γύρωθεν γαιδαρών, ώγκάνιζον μελωδικώς με μουσικώδεις νότας μιμούμενος ρωμαντικούς τούς παλαιούς ήπώτας.

— Άνοιζον τό παράθυρον! έλεγον συναφώς, κι' υπό Σελήνης άργυράς τό λαμβυρίζον φως, γενού, ω χήρ, τού έρωτος εύθης ή πεμπτούσια και ρίψον νέκταρ τής χαράς όμου και (αμθροσία!

Ρίψον τό νέκταρ, Μούσα μου! Έτόνι-ζον σφοδρώς Κι' ενώ ήκομθανιόριζον μετά τής κι- (θαρός), εις τήν εμβάλκονοθύραν ήμβανίζον (συγχρόνως, προσμένων τήν εμφάνισιν τής θείας (απόδότης). Κι' ένεφανίσθη, πράγματι, έν μέσω ά- (γυνίας) κι' αούτικά με περιέχουσεν, ω παίδες, (μεθ' όρμης) ούχι με νέκταρ, δυστυχώς ή ύδωρ Κο- (λυνίας) αλλά μ' ύγρόν, ω 'Ύψιστε, πολύ γυν- (σής... όσμής)... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΓΕΝΗΣ και ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι δυο έρωτευμένοι και ο Καλάσιος έπεσαν στα χέρια των πειρατών. Έπειτα όμως, όταν έφτασαν σ' ένα ακρογιάλι της Αιγύπτου, οι πληγωμένοι Θεαγένης και η Χαρίκλεια αιχμαλωτίστηκαν από το Θύαμη. Πριν προφτάσουν ωστόσο να ξεκινήσουν για τη Μέμφιδα, οι άνθρωποι του Πετόρι περικύκλωσαν τους στρατιώτες του Θύαμη. Έκείνος τότε έστειλε το Κνήμων να κρύψει τη Χαρίκλεια σε μία σπηλιά. Κι όταν ο νέος εκτέλεσε τη διαταγή αυτή και γύρισε πίσω, η μάχη είχε κιάλας τελειώσει και οι άνδρες του Θύαμη το έβαζαν στα πόδια. Ο Κνήμων και ο Θεαγένης έφυγαν κι αυτοί κρυφά με μία βάρκα, ενώ ο Θύαμης, μόνος του, τράβηξε για τη σπηλιά όπου βρισκόταν η Χαρίκλεια. Όταν έφτασε εκεί άπλωσε το χέρι του από την είσοδο και μέσα στο μισοσκόταδο άρπαξε από τα μαλλιά την κοπέλλα που βρισκόταν εκεί και βύθισε το σπαθί του στο στήθος της...

8ον Ο Θύαμης άφησε το σπαθί του μέσα στην πληγή κι έριξε λίγο χυμό από πάνω στη νεκρή. Το φάρδο του στήθος, φούσκωνε από τα πνιγμένα αναφυλλήτα.

Αυτά είναι τα νυφικά μου δώρα, ψιθύρισε. Δυστυχώς Χαρίκλεια! Έγώ που σε αγάπησα τόσο, σου δίνω το θάνατο. Καλύτερα όμως έτσι. Γιατί κι αν ζούσες, ποιός ξέρει τί συμφορές θα σε περίμεναν...

Ξανατράβηξε το βράχο μπροστά στην είσοδο της σπηλιάς και με μάτια φλογισμένα, έτρεξε προς το μέρος όπου οι δικοί του πολεμούσαν στήθος με στήθος με τους στρατιώτες του αδελφού του. Μόλις τον αντίκρισαν, οι έχθροι, φώναξαν:

— Ο Θύαμης! Παιδιά! Προσοχή! Ο Θύαμης!...

Τα κοντάρια σταμάτησαν να χτυπάνε και τα βέλη να πέφτουν. Ο κύκλος τους έσφιγγε γύρω του όλο και πιο πολύ, αλλά αίμα δεν χυνόταν πιά. Κατάλαβε το σχέδιό τους.

«Θέλουν να με πιάσουν ζωντανό!», σκέφθηκε με πικρία.

Αυτός χτυπούσε με λύσσα δεξιά κι αριστερά για να τους αναγκάσει να χτυπήσουν κι αυτοί. Ο Πετόσιρις όμως είχε δώσει αόσμητες διαταγές να συλλάβουν ζωντανό τον αδελφό του.

Και, πραγματικά, δεν άργησαν να εκτελεστούν οι διαταγές του.

Το σκοτάδι είχε τυλίξει όλη τη λίμνη όταν κατάλαβε ο Θύαμης πως είχε μείνει μόνος πιά. Κάποιο χέρι άρπαξε το δικό του, που κρατούσε το κοντάρι, το ακίνητησε. Πολλοί έχθροι ρίχτηκαν πάνω του. Την ίδια στιγμή, ένοιωσε χοντρά σχοινιά να τυλιγούνται γύρω στο κορμί του. Κατάλαβε πως ήταν αιχμάλωτος, δεμένος σαν τα λιοντάρια, που τα πιάνουν στα δάση και τα μεταφέρουν δεμένα με βαρείες αλυσίδες στις πολιτείες.

Ερής

Ο Θεαγένης κι ο Κνήμων είχαν κατορθώσει να κρυφτούν σε κάποια άκρη της λίμνης και παρακολουθούσαν με αγωνία τη μάχη. Τα είδαν όλα. Είδαν τους άντρες του Θύαμη να εξαφανίζονται λίγοι-λίγοι, και στο τέλος τον ίδιο τον άρχηγό να αιχμαλωτίζεται. Τότε ο Θεαγένης δεν κρατήθηκε.

— Έλα, Κνήμων, φώναξε, πάμε να βρούμε τώρα τη Χαρίκλεια. Ποιός ξέρει που να είναι κρυμμένη;

Πριν προφτάσει ν' αποκρίθι ο Θεαγένης, είδε τις φλόγες να χορεύουν ένα μακάθριο χορό πάνω σ' όλο το νησί.

— Κνήμωνα! Ξεφώνισε με σπαραγμό. Όττα, οι φλόγες λυσσομανούν πάνω στο

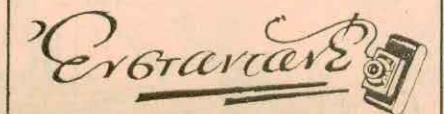

Δικσκεινή Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

νησί. Όλα καίγονται! Άλλοίμονό μου!... Τώρα πιά, κλάψε με, φίλε. Πες ότι πέθανα κι' εγώ. Γιατί αυτή τη φορά, σίγουρα, δεν γλυτώνει η Χαρίκλεια. Πώς είναι δυνατόν να γλυτώσει μέσα σ' αυτή τη φωτιά; Δεν θέλω πιά κι' εγώ τη ζωή. Σπρώξε τη βάρκα μέσα στις φλόγες!...

— Τρελλέ! Τι κάνεις; φώναξε ο Κνήμων, προσπαθώντας να κρατήσει τη βάρκα μακριά από τη φωτιά. Γιατί τόσο άπληστη; Φταίω όμως κι' εγώ! Δεν μούμινε καιρός να σου πω την αλήθεια. Η Χαρίκλεια ζή!...

— Σώπα! Ξεφώνισε ο Θεαγένης. Αυτό το παιχνιδί είναι σκληρό. Γιατί μου δίνεις ψεύτικες ελπίδες, αφού ξέρεις πολύ καλά πως οι φλόγες χάρηκαν το κορμί της;...

Στο ρεστωράν

Σε κάποιο κεντρικό εστιατόριο ο κ. Περιεργόπουλος, διάσημος κουτοπομπής, αρχίζει να υποβάλλει βροχηδόν έρωτήσεις στον μαϊρ:

— Δεν μου λέτε, σάς παρακαλώ, η κυρία που κάθεται απέναντί μου είναι χωρισμένη;

— Δεν ξέρω, κύριε, του άπαντά ευγενικά ο μαϊρ.

— Ο κύριος με το μούσι εκεί κάτω, έμαθα πως άπολύθηκε από την εργασία του. Έρεσι τι ζέρετε;

— Τίποτα σκετικό, κύριε...

— Πληροφόρηθηκα επίσης πως η δεοποινίς της γκαρνταρόμπας έχει κάποιον παραλή που τον μαδάει...

— Δεν μάς ενδιαφέρει αυτό, κύριε... Και το κουτοπομπιό συνεχίζεται στον ίδιο τόνο προς μεγάλη αγανάκτηση του μαϊρ, που είναι έτοιμος να... σκάσει σαν μπαλόνι!

Άλλα κι' αυτό συμβαίνει όταν ο κ. Περιεργόπουλος κάνει την πεντηκοστή έρώτησή του:

— Άλλαξε εδώ ο διευθυντής;

— Μάλιστα, κύριε...

— Ο παλαιός παύθηκε;

— Όχι, κύριε. Είναι άρρωστος...

— Και τι άρρώστεια έχει;

— Ο μαϊρ τότε, χάνοντας επί τέλους την ύπομνη του, ξεσπάει:

— Δεν ξέρω, κύριε! Άλλ' ο γιατρός του παράγγειλε να μην τρώη τίποτ' άπ' αυτά που φτάνουν εδώ!

Κι' ο κ. Περιεργόπουλος ακόμα ψεύγει!

— Η Χαρίκλεια ζή! φώναξε πάλι ο Κνήμων.

Και, γρήγορα, με δυο λόγια, του διηγήθηκε πως την είχε κρύψει μέσα στη σπηλιά.

— Σκληρέ φίλε! φώναξε ο Θεαγένης. Πώς σου βάσταξε η καρδιά τόσο ώρα να μη μου το πής αυτό; Μέσα στη σπηλιά! Θαμμένη ζωντανή!...

— Αυτό είναι το εύχριστό μου... Προτιμούσες να είχε καή άπ' τη φωτιά;

— Και πού ξέρω εγώ τι της συνέβη μέσα στη σπηλιά; Μπορεί να πέθανε κιάλας.

— Μη φοβάσαι. Εκεί μέσα είναι απόλυτα άσφαλισμένη. Μόνο έμεις ξέρουμε αυτή τη σπηλιά, δηλαδή οι άνθρωποι του Θύαμη. Έχουμε κρύψει τόσους θησαυρούς εκεί, και ποτέ δεν χάθηκε τίποτα. Η Χαρίκλεια είναι έξασφαλισμένη!...

— Έλα, έλα!... Μη χάνουμε ούτε στιγμή. Ακόμη εδώ βρισκόμαστε; Έμπρός!... Δείξε μου το δρόμο. Πού πρέπει να πάμε!...

Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι από το μέτωπο του Θεαγένη, καθώς άρχισε να κωπηλατή μ' όλη του τη δύναμη προς το μέρος που του έδειξε ο Κνήμων. Δεν άργησαν έτσι να φτάσουν στην είσοδο της σπηλιάς.

— Πρέπει να κυλήσουμε αυτή την πέτρα! είπε ο Κνήμων.

Αν και τα τραύματά του πονούσαν ακόμα, ο Θεαγένης, με μία μονάχα κίνηση, κύλησε το βαρύ βράχο πέρα. Κι έκανε να όρμηση πρώτος μέσα στη σπηλιά.

— Στάσου! φώναξε γελώντας ο Κνήμων. Πού πιάς; Ξέρεις το δρόμο έσύ;... Έγώ πρέπει να προχωρήσω πρώτος, να σε οδηγήσω.

— Γρήγορα, γρήγορα! στέναξε ο Θεαγένης. Νοιώθω ένα τρελλό φόβο. Σαν κάτι να μου λήπει πόσάποιο κακό με περιμένει!

— Είσαι τρελλός!... Είσαι τρελλός σαν όλους τους έρωτευμένους, είπε ο Κνήμων, και προχώρησε πρώτος μέσα.

Από τη βιάσι του Θεαγένη, δεν είχαν προφτάσει ν' άναψουν ούτε ένα δαυλό.

— Τώρα προχωρούμε στο σκοτάδι, είπε ο Κνήμων, κατουσιασμένος. Βλέπεις τί κάνεις;...

— Δεν πειράζει. Έσύ ξέρεις τα μέρη... Εύτυχώς που την άφησα να περιμένει αρκετά κοντά στην είσοδο... μούγκρισε ο Κνήμων.

Άσφαινα, σταμάτησε. Μόλις είχε κάνει μερικά βήματα από την είσοδο. Το σκοτάδι ήταν κιάλας αρκετό, όχι όμως και πυκνό. Κάποια αντανάκλασι από τις πυρκαϊές έξω, έρχόταν και φωτίζε εκείνο το μέρος. Ο Κνήμων είχε σκοντάψει άπάνω σε κάτ. Σε κάτι μαλακό... Ένοιωσε μία ανατριχίλα σε όλο του το κορμί. Τα λόγια του Θεαγένη τον φόβισαν άσφαινα. Άν στο κάτω-κάτω, το προαισθήμα του έρωτευμένου πως κάτι κακό θα συμβή, έδγαινε άληθινό;

Δίχως να πη τίποτα στο φίλο του, έσκυψε.

— Τί συμβαίνει;... ρώτησε άνυπόπτος ο Θεαγένης.

Ο Κνήμων, ψηλαφητά, άγγισε το κορμί που ήταν μπροστά στα πόδια του. Τα χέρια του ένοιωσαν πως ήταν ένα γυναικείο κορμί... Ένα τρυφερό κοριτσίστικο κορμάκι με μαλλιά μακρύα, ριγμένα στους ώμους...

Ο τρόμος του ήταν τόσος, που τα χέρια του κοκκάλωσαν.

— Μα γιατί δεν προχωρείς; ρώτησε ο Θεαγένης άνυπόμονα.

Κάτι άστραφτε στο μισοσκόταδο... Κάτι στο κορμί της κοπέλλας. Έφερε το χέρι του εκεί ο Κνήμων κι' άθελά του μία

κραυγή φρίκης ξέφυγε από το στήθος του: — Το σπαθί!

Έκανε να τον παραμερίσει ο Θεαγένης, μα ο Κνήμων τον έμποδισε. Η φωνή του άκούστηκε κομμένη:

— Μη!... Θεαγένη... Να φύγουμε!... Βάλε πέτρα στην καρδιά σου!... Η Χαρίκλεια δεν υπάρχει πιά!...

Λυγμοί τράνταξαν το στήθος του νέου. Ο Κνήμων ένοιωσε όλο το σπαραγμό του φίλου του κι' άρχισε αυτός πρώτος το θρήνο.

— Τα προαισθήματά σου, Θεαγένη, ήταν άληθινά!... Μα ποιό κακούργο χέρι την χτύπησε;...

Ο Θεαγένης τον έσπρωξε τόσο άγρια, που ο Κνήμων σωριάστηκε μακριά. Τότε έσκυψε ο έρωτευμένος. Τα χέρια του, τρεμουλιαστά, πέρασαν άπάνω στο πεσμένο κορμί... Άγγισε κι' αυτός τα μακριά λυμένα μαλλιά, το μαλακό δέρμα, που είχε κιάλας στην κρύαδα του θανάτου... Κι' έπειτα σταμάτησαν στο σπαθί που άστραφτε στο μισοσκόταδο και που ήταν μπηγμένο στο στήθος της κοπέλλας.

Για λίγη ώρα, έμεινε άκίνητος, πιό άκίνητος, πιό μαρμαρωμένος από την πεθαιμένη. Έπειτα η βρήκη αντίδραση από το θρήνο του:

— Χαρίκλεια! Γλυκειά μου αγάπη!... Γιατί μου τόκανες αυτό; Γιατί έφυγες;... Έγώ δεν σε πρόδωσα. Αντίκρισα το χαρό με τα μάτια μου, αλλά γύρισα στη ζωή, για χατήρι σου. Έσύ όμως δεν με συλλογίστηκες! Χαρίκλεια! Χαρίκλεια!...

Ανατριχιαστικά άκούγονταν τ' όνομα της κοπέλλας μέσα στους θόλους της σπηλιάς. Ο Κνήμων έκλαιγε κι' αυτός μ' άναφυλλήτα. Σε μία στιγμή μονάχα, σκέφθηκε να πάρη κρυφά το σπαθί του Θεαγένη, για να τον έμποδισή να σκοτωθή.

Έδώ είμαι!

Πεσμένος άπάνω στη νεκρή, φιλούσε ο Θεαγένης το άγαπημένο πρόσωπό της κι' έλεγε έρωτόλογα στ' αυτιά της, που δεν θα τον άκουσαν πιά:

— Γλυκειά μου αγάπη! Θυμάσαι τα όνειρά μας; Θυμάσαι όταν ξεκίνησαμε;... Όταν κυττάσαμε να χάνονται τ' ακρογιάλια της πατρίδας μου;... Έγώ ένοιωθα την πίκρα της ξενητειάς. Με κυττάζες όμως έσύ και στα γαλανά σου μάτια έβλεπα την αγάπη που είχα στον κόσμο. Τώρα τα μάτια σου έκλεισαν. Τώρα βρίσκομαι στην ξενητειά, χωρίς σκοπό... Χωρίς χαρά... Τι τη θέλω πιά τη ζωή;...

Με μία κίνηση μηχανική, ζήτησε το σπαθί του. Δεν το βρήκε και κατάλαβε.

— Άχ, Κνήμωνα, είπε άγρια, νομίζεις πως μπορείς να με αναγκάσεις να ζήσω!... Γελέσαι στ' αλήθεια... Χαρίκλεια!... Μη μου κακίωνεις που δεν έρχομαι άμέσως να σε άνταμώνω. Θάρρώ σε λίγο. Χαρίκλεια!... Χαρίκλεια!...

Σώπασε κι' η ήχώ έπανελάβε τη φωνή του μέσα στους θόλους της σπηλιάς. Κι' άσφαινα, από τα βαθιά σκοτάδια, κάποια φωνή άποκρίθηκε:

— Έδώ είμαι!...

Ένα σύγκρυο τράνταξε το κορμί του δυστυχισμένου νέου. Γύρισε στον Κνήμωνα.

— Άκουσες; ψιθύρισε.

— Σαν κάτι ν' άκουσα κι' εγώ, είπε αυτός.

— Βλέπεις;... ψιθύρισε ο Θεαγένης με τρόπο. Η άγαπημένη μου με περιμένει. Η ψυχή της πλανιέται ακόμα εδώ μέσα στη σπηλιά. Δεν θέλει να φύγ, αν δεν την άκολουθήσω... Μη μ' έμποδίζεις, φίλε, σε ίκετεύω!...

— Θεαγένη... Είσαι άντρας. Πρέπει να δείξεις θάρρος στη συμφορά!...

— Θεαγένη! Θεαγένη!... άκούστηκε τώρα πιο καθαρά μία γυναικεία φωνή.

Ο νέος πετάχτηκε.

— Άκούς;... Με φωνάζει! Η ψυχή της με φωνάζει! Έρχομαι, άγαπημένη μου!... Άμέσως! Έφτασα!

Και, με μία κίνηση όρμητική, έκανε να τρσβήσθ το σπαθί από το στήθος της νεκρής. Ο Κνήμων όμως του κράτησε με όλη του τη δύναμη το χέρι.

— Τρελλέ! Τι κάνεις; Τώρα θα σκοτωθής, τη στιγμή που σε φωνάζει η Χαρίκλεια;

— Με κοροϊδεύεις πάλι, Κνήμωνα; Δεν με λυπάσαι πιά;...

— Είναι η φωνή της Χαρίκλειας! Η άγαπημένη σου είναι ζωντανή. Γελαστήκαμε, Θεαγένη! Η κοπέλλα που κοιτάει μπροστά μας νεκρή, θα είναι κάποια άλλη. Ποιός ξέρει ποιά δυστυχισμένη!...

— Άφησε τα παραμύθια! Δεν πιστεύω να βρίσκονται πολλές κοπέλλες εδώ μέσα στη σπηλιά...

— Και πού ξέρω αν κανείς άλλος δεν έκρυψε κάποια άλλη κοπέλλα; Όπως και νάναι, η Χαρίκλεια είναι ζωντανή... Άκούς;...

— Θεαγένη! Θεαγένη! άκούγονταν από μακριά, γεμάτη αγωνία, η φωνή. Γιατί σώπασες; Γιατί δεν μου άπαντάς τώρα; Φοβάμαι! Δεν μπορώ να κάνω βήμα μέσα στο σκοτάδι. Έσύ δεν μπορείς να βρης;...

— Το μυαλό μου σαλεύει! ψιθύρισε ο Θεαγένης.

— Άκουσε! είπε γρήγορα ο Κνήμων. Το πρώτο πούχουμε να κάνουμε, είναι να εξακριβώσουμε αν πραγματικά η πεθαμένη κοπέλλα δεν είναι η Χαρίκλεια. Άν μου δώσεις το λόγο σου να μείνεις ήσυχος και άκίνητος εδώ, θα τρέξω ν' άναψω ένα δαδί για να φέξω. Έτσι κι' αυτό θα το εξακριβώσουμε και τη Χαρίκλεια θα μπορούμε να βρούμε, αν είναι ζωντανή, όπως πιστεύω...

— Καλά, στέναξε ο Θεαγένης. Πήγαινε τρέχα!... Και νάδελα τώρα, δεν θα μπορούσα να το κουνήσω από δώ. Νομίζω πως τα πόδια μου παρέλυσαν. Πήγαινε, φίλε, σε ίκετεύω!...

Η νεκρή κοπέλλα

Έγστερ' από λίγες στιγμές, ο Κνήμων γύριζε με το φως. Του τ' άρπαξε άμέσως από το χέρι ο Θεαγένης και το πλησίασε στο πρόσωπο της νεκρής, για να βεβαιωθεί αυτός πρώτος.

Ένα γέλιο τρελλό, εύτυχισμένο, ξέφυγε από τα χείλη του.

— Κνήμωνα! Κνήμωνα! Είμαι ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου!... Κύττα! Τι μαύρα μαλλιά! Μαύρα σαν τη νύχτα!... Δεν είναι τα χρυσά μαλλιά της γλυκειάς μου αγάπης!...

Ένα πνιγμένο επιφώνημα του φίλου του τον σταμάτησε:

— Θεοί!...

Ο Κνήμων έσπρωξε τώρα τον Θεαγένη κι' έσκυψε άπάνω στη νεκρή, άρπά-

ζοντας το δαυλό από το χέρι του φίλου του.

— Τη γνωρίζεις;... ρώτησε ο Θεαγένης.

— Η Θίσδη! ψιθύρισε ο νέος με φωνή γεμάτη αγωνία.

— Έ, χωρίς άλλο, είμαστε κι' οι δυο τρελλοί! είπε ο Θεαγένης. Βλέπουμε φαντάσματα κι' άκούμε φανταστικές φωνές, καθένας όπως όνειρεύτηκε! Έσύ τώρα πιστεύεις πως η Θίσδη είναι δυνατόν να βρέθηκε σ' αυτή τη σπηλιά.

— Είναι η Θίσδη, είπε ο Κνήμων, και τα δόντια του χτυπούσαν. Όχι, δεν γελιέμαι. Αυτό το μικροκαμωμένο κορμί, το μελαχροινό δέρμα... Και τα μάτια της τα όλομαυρα, που φαίνονται σαν να με κυτάνε!... Η Θίσδη πεθαμένη!...

Η φωνή του κόπηκε από τ' άναφυλλήτα.

Άκούμπησε ο Θεαγένης το χέρι του στον ώμο του φίλου του.

— Θάρρος... Θυμάσαι τι μούλεγες πριν λίγες στιγμές; Τώρα αντίστράφηκαν οι ρόλοι μας. Έσύ θρηνείς κι' εγώ πρέπει να σου δίνω θάρρος. Η συμφορά σου όμως δεν είναι τόσο μεγάλη, όπως θα ήταν η δική μου, αν βρισκόταν τώρα νεκρή εδώ μπροστά μας η Χαρίκλεια. Έπειδη εγώ τη Χαρίκλεια τη λατρεύω, ενώ έσύ δεν έχεις λόγους, φαντάζομαι, ν' αγάπας ακόμα τη Θίσδη!...

— Κι' όμως, στέναξε ο Κνήμων μ' ένα λυγμό στη φωνή. Την αγάπω... Και πεθαμένη τώρα την αγάπω... Σπαραζείται η καρδιά μου, Θεαγένη!...

— Στάσου! Μου φαίνεται πως εδώ, κοντά στο στήθος της, βλέπω κάποιο σημείωμα...

Ο Κνήμων τ' άρπαξε. Ο Θεαγένης όμως τον σταμάτησε.

— Άκου, η Χαρίκλεια με φωνάζει! Η Χαρίκλεια, που ζή και πεθαίνει κάθε στιγμή από την άνησυχία. Κάνε μου τη χάρι, φίλε μου, να πάμε πρώτα να τη βρούμε, να τη σώσουμε. Κι' έπειτα διαβάσεις με την ήσυχία σου το σημείωμα της Θίσδης. Αυτή, έτσι κι' αλλιώς, χειρότερα δεν μπορεί να πάθι...

— Καλά, άναστεναξε ο Κνήμων, και σηκώθηκε βαρύντως.

Προχώρησε πρώτος ο Κνήμων, προσεκτικά μέσα στη σπηλιά. Η φωνή της κοπέλλας άκούγονταν όλο και πιο κοντά τώρα. Όσοπου, άσφαινα, κάτι άστραψε μέσα στο σκοτάδι: Ήταν τα χρυσά μαλλιά της ιερείας.

Δάκρυα χαρής

Πόση όρα έκλαψαν άγκαλιασμένοι οι

Ο Θεαγένης πήρε το φως και το πλησίασε στο πρόσωπο της νεκρής...

δυό έρωτευμένοι, κανείς δέν θά μπορούσε νά πη. Μόνο ο Κνήμων, πού είχε τόν καπνόν του κι' έκλαιγε κι' αὐτός παράμερα, μετρούσε τίς στιγμές ὥσπου νάρθῃ ἡ ὥρα νά διαβάσῃ τὸ σημείωμα τῆς Θίσβης. Μέσα ἀπὸ τὰ δακρύα τὸν δῶκε, ὥρες-ὥρες, ἀθελὰ του, γελούσε, καθὼς τοὺς ἐβλεπε νά φιλοῦνται καὶ νά ξαναφιλοῦνται ἀπληστα, εὐτυχισμένοι, λές καὶ κανένας κίνδυνος δὲν ἀπειλοῦσε πιά τὴν εὐτυχία τους.

— Μπράβο, Θεαγένη, φώναξε σὲ μιὰ στιγμή πειρακτικά. Τώρα φίλας τὴν Χαρίκλεια! Πρὶν λίγες ὥρες, ὅμως, φιλοῦσες κι' ἀγκάλιαζες μιὰ ξένη γυναῖκα!...

— Πόσες γυναῖκες εἶχαν τὴν τύχη νά δοῦνε ζωντανὸν τὸν ἀγαπημένο τους νὰ τίς κλαίῃ γιὰ πεθαμένους;... γέλασε ἡ κοπέλλα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Ποιὸς ἀρχίσε τὸ θῆρνον;... ἀποκρίθηκε ὁ Θεαγένης. Ὁ Κνήμων, ποῦχε τώρα τὸ θάρρος καὶ μιλάει! Αὐτὸς μὲν πρωτοεῖπε ὅτι εἶσαι πεθαμένη!...

Ὁ Κνήμων σταμάτησε τὰ γέλια. Τὸ πρόσωπό του σκυθρωπάζει.

— Καὶ τώρα ξέρω πὼς εἶσαι πεθαμένη ἡ κοπέλλα πού ἀγάπησα!...

— Εἶναι ὥρα νὰ διαδῶσουμε τὸ σημείωμα, εἶπε ὁ Θεαγένης.

Μὲ τὸ φῶς τοῦ δαυλοῦ, τὸ διάβασαν:

«Στὸν Κνήμωνα, τὸν ἀφέντη μου...».

— Σ' ἐμένα γράφει... ψιθύρισε ὁ νέος καὶ τὰ μάτια του βούρκωσαν.

«Δέκα μέρες βρίσκομαι σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Ὅπως θά εἶχες ἴσως ἀκούσει, ταξίδευα μὲ τὸν ἔμπορο Ναυσικλῆ στὴν Αἴγυπτο. Κάποιος ληστὴς δῶκε κατάρωσε νὰ μ' ἀρπάξῃ ἀπὸ αὐτόν. Τὸ πὼς θά στὸ διηγηθῶ, ἂν σέ ἴδω. Λέει πὼς εἶναι τὸ πρωτοπαλληκάρου τοῦ Θύαμη καὶ πὼς τὸν λένε Θέρμουθ!...

— Ὁ Θέρμουθς... ψιθύρισε μ' ἐκπληξὶ ὁ Κνήμωνας. Εἶναι ἀλήθεια τὸ πρωτοπαλληκάρου τοῦ Θύαμη. Κι' εἶχε ἐξαφανιστῇ τόσες ἡμέρες...

— Τώρα ἐξηγεῖται ποιὸς ἦταν οἱ ἀσχολίες του. Προτιμοῦσε νὰ κλέβῃ κορίτσια, παρά νὰ πολεμῇ!...

«Ὁ Θέρμουθς μὲ κρατᾷ φυλακισμένον μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, στὴ σπηλιά ὅπου εἶναι κρυμμένοι οἱ θησαυροὶ τῶν ληστῶν, συνέχισε ἡ Θίσβη. Φοβάται μὴ μὲ κλέψῃ κανένας ἄλλος. Δὲν βαστῶ περισσότερο, Κνήμων, σὲ εἶδα ἀπὸ μιὰ χαραμίδα νὰ περνᾷς ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη, σὲ γινώρισα. Καὶ σοῦ γράφω αὐτὰ τὰ λόγια. Ἐλπίζω νὰ βρῶ κάποιο μέσον νὰ στὰ στειλῶ. Κάνε κι' ἐσύ ὅτι, ἐνδεχόμεν, γιὰ νὰ μὲ σώσῃς καὶ σοῦ ὀρκίζομαι στὸν θεὸς πὼς θά

ΦΤΗΝΟ ΜΑΓΕΙΡΕΥΜΑ

Στὴ Νέα Ζηλανδία, ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ καὶ ὁ αὐτοκράτορ τοῦ Ἑδμούνδου, ἔκαναν ἐνὰ ἐπίσημό περιπάτο... 240 χιλιόμετρον, πού τοὺς ἐπέτρεψε νὰ ἔρθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀρχηγούς τῶν διαφόρων φυλῶν. Στὸ Βακαρεβαρέβα, ἕνα χωριό, πού κατοικεῖται ἀπὸ Μαορί, οἱ ὁποῖοι ἀννοοῦν τελεῖως τὸν πολιτισμό, ὁ φύλαρχος Ρανχί ἐξηγεῖ στὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητά μερικὰ μυστικὰ τῆς μαγειρικῆς τῶν ὑψηλῶν του, πού τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ μαγειρεύουν οἰκονομικά, χρησιμοποιοῦντας τὸ ἔρποντο νερὸ διαφόρων θερμότητων τῆς περιοχῆς.

— Ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω, Χαρίκλεια!...

— Δυστυχισμένη Θίσβη! ψιθύρισε ἡ κοπέλλα. Σοῦ χρωστῶ, λοιπόν, τὴ ζωὴ μου!...

Ὁ ἐρωτευμένος Θέρμουθς

— Θίσβη! Θίσβη!... ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμή μιὰ ἀντρικὴ φωνὴ ἀπὸ τὴν εἰσοδὸ τῆς σπηλιάς.

— Τώρα εἵμαστε περίφημα! εἶπε ὁ Κνήμων. Αὕτη εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θέρμουθ!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἕνας πελώριος ἄντρας, μὲ τὰ ρούχα σχισμένα, γυμνὸς σχεδόν, πῆγε κοντὰ τους.

— Ὁ Θέρμουθς! ψιθύρισε ὁ Κνήμων.

Ὁ ληστὴς ἔρριξε μιὰ παραξενεμένη ματιά στούς τρεῖς νέους πού ἦταν στὴ σπηλιά. Πρὶν προφτάσῃ ὅμως νὰ τοὺς μιλήσῃ, τὰ μάτια του ἔπεσαν στὴ Θίσβη. Ἐνα μουγκρητὸ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά του. Δὲν ἔπεσε ὅμως ἀπάνω στὴ νεκρὴ γιὰ νὰ τὴν κλάψῃ. Τὰ μάτια του στριφογύρισαν φλογισμένα κι' ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε σὰν μουγκρητὸ:

— Ἐσεῖς τὴ σκοτώσατε!...

Εἶδε κι' ἔπαθε ὁ Κνήμων νὰ τὸν πείσῃ, ὅτι δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μ' αὐτὸ τὸ θάνατο.

— Ὁ Θύαμης τὴ σκοτώσε... Νά, καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ ἐξήγησε.

Μὲ βαρεὶα καρδιά, ἀναγκάστηκε νὰ τὸ παραδεχτῇ αὐτὸ ὁ ληστὴς.

— Ἀλλοῖμονό του, ἂν πῆσῃ στὰ χέρια μου, ψιθύρισε.

— Ξέρεις τὰ νέα; ρώτησαν. Τί ἀπογίνει;...

— Λένε πὼς τὸν συνέλαβαν τὸ Θύαμη... — Κι' ἐσύ τί θὰ κάνῃς;... — Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω! ἀποκρίθηκε δύσθυμα ὁ ληστὴς.

— Δὲν πᾶς νὰ δῇς τριγύρω, νὰ βεβαιωθῇς; πρότεινε ὁ Θεαγένης.

Ὁ Θέρμουθς σούφρωσε τὰ φρύδια του.

— Κάποιος ἀπὸ σὰς πρέπει νάρθῃ μαζὶ μου. Φαίνεται, βέβαια, πὼς ὁ Θύαμης σκότωσε τὴ Θίσβη πού ἀγαποῦσα. Πρέπει ὅμως νὰ τὸν βρῶ, καὶ νὰ τὸ ὁμολογήσω... Ἀλλοῖως, οἱ ὑπόψεις πέφτουν καὶ σὲ σὰς!...

— Θὰ πάω μαζί του, εἶπε ὁ Κνήμων ἑλληνικά στὸ Θεαγένη. Θὰ προσπαθῶ στὸ δρόμο νὰ τοῦ ξεφύγω. Στὸ μεταξύ, θάχετε καιρὸ καὶ ἐσεῖς ν' ἀπομακρυνθῆτε. Δὲν μ' ἀρέσει καθόλου ἡ συντροφιά αὐτοῦ τοῦ ληστῆ!...

— Θὰ σὲ χάσουμε, εἶπε ἀπαρηγόρητος ὁ Θεαγένης.

— Γιὰ λίγον καιρὸ... γιὰ μιὰ μέρα ἴσως μόνον... — Καὶ πὼς θὰ κάνουμε γιὰ νὰ μὴ χαθούμε;... — Ἄν κατορθώσω νὰ ξεφύγω ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἀγριάνθρωπο, θὰ πάω στὴ Χέμμη. Εἶναι ἕνα μικρὸ χωριό, ἀρκετὰ πολιτισμένο. Ρωτήστε καὶ σεῖς τὸ δρόμο γιὰ ἐκεῖ, καὶ θὰ συναντηθῶμε στὴ Χέμμη... — Καλὰ, ἀναστένανε ὁ Θεαγένης. Ἀρχίζουν πάλι ἄλλα βάσανα... Ὁ Κνήμων τότε γύρισε γελαστός στὸ ληστῆ.

— Εἶμαι ἐτοιμὸς, τοῦ εἶπε. Πάμε... Ἐκίνησαν μὲ προφύλαξι. Γύρω τὸ ἔδαφος ἦταν σπαρμένο μὲ τὰ πτώματα τῶν σκοτωμένων ὁπαδῶν τοῦ Θύαμη. Διάδρηκαν τὴ λίμνη καὶ ἀρχισαν νὰ προχωροῦνε.

Ὁ Κνήμων ὅλο κι' εὐρίσκει διάφορες προφάσεις γιὰ νὰ μείνῃ κάθε τόσο πίσω. Στὴν ἀρχή, ὁ Θέρμουθς τὸν ὑποψιάζονταν καὶ πρόσεχε. Κατόπιν ὅμως, ξεθάρρεψε καὶ πίστευε πὼς ὁ Κνήμων πῆγαινε μὲ εὐχαρίστησι μαζὶ του.

Ὁ νέος τότε ξέφυγε καὶ κατέβηκε ἀθόρυβα μιὰ πλαγιά.

Ὅταν σκέφθηκε ὁ Θέρμουθς νὰ τὸν ζητήσῃ, ἦταν ἀργά. Εἶχε κιόλας νυχτώσει καὶ δὲν ἐβλεπε νὰ προχωρήσῃ. Βλαστημώντας, ἔσπλωσε κάπου ἐκεῖ, σὲ μιὰ μικρὴ σπηλιά. Ἦταν κατάκοπος ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτῆς τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ὁ ὕπνος του ὅμως ἦταν γραμμένο νὰ γίνῃ αἰώνιος. Κάποιο φαρμακερὸ φίδι τὸν δάγκωσε κι' ἔτσι ὁ ἐρωτευμένος ληστὴς πέθανε τὴν ἴδια μέρα πού πέθανε κι' ἡ κοπέλλα πού τὸν εἶχε κάνει ν' ἀπαρηθῇ τὸν ἀρχηγό του, τὸ Θύαμη.

Ὁ Κνήμων δῶκε στάθηκε τυχερός. Χωρὶς πολλὰς περιπέτειες, κατάφερε κι' ἔφτασε στὴ Χέμμη, πού ἦταν ἕνα μέρος ὠραῖο, καταπραῖνο καὶ ἡσυχό, στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου.

Ὅταν ἀντίκρουσε τὰ πρῶτα σπιτίγια, στὸ μισοσκόταδο, νόμισε στὴν ἀρχὴ πὼς τὸν ξεγελούσαν τὰ μάτια του. Δὲν ἔλπιζε πὼς τόσο εὐκόλα θὰ ἔφτανε σὲ κατοικημένο μέρος, ἐλευθέρως, γερὸς, χωρὶς τὸν ἀδιάκοπο φόβο πού τοῦ ἐνέπνεε, μ' ἄλλοι τὸν καλωσύνῃ, ὁ Θύαμης. Ἦταν τόση ἡ χαρὰ του, πού σήκωσε τὰ χέρια του ψηλά καὶ φώναξε:

— Ὁ Δία, προστάτη τῶν ξενιτεμένων, σ' εὐχαριστῶ!...

Ἐλλήνας εἶσαι, ξένη; ἀκούσε ἀξάφνα μιὰ φωνὴ δίπλα του.

Γύρισε παραξενεμένος. Στὸ μισοσκόταδο, κάτω ἀπὸ μιὰ χουρμαδιά, στεκόταν ἕνας σεβασμιὸς γέροντας μὲ ὀλόλευκα μαλλιά, λευκὴ γενειάδα, καὶ μὲ ρούχα πού τὸν ἐδείχναν Αἰγύπτιο.

— Νά, πατέρα, ἀποκρίθηκε εὐγενικά ὁ νέος. Καταλαβαίνεις τὴ γλώσσα μου; — Τὴν ξέρω καλά, γιατί ἔζησα ἀρκετὸν καιρὸ στὴν Ἑλλάδα, ἀποκρίθηκε ὁ γέρονς. — Ἐχεις ὠραῖες ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν πατρίδα σου, φαντάζομαι, εἶπε ὁ Κνήμων. Ὁ γέρονς ἀναστένανε.

— Εἶναι ἡ χώρα τῶν θεῶν! Ἀλλὰ γιὰ μένα ἔγινε ἀφορμὴ μεγάλῃς στενωχῶρας. Ἀλήθεια, μὲ φαίνεται ὀλιμμένος. Τί ἔχεις;... — Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ὀλιμμένος ἕνας πατέρας πού χάνει τὰ παιδιὰ του;... — Σοῦδωσαν, ἀλήθεια, αὐτὴ τὴ συμφορά οἱ θεοί! — Νά, εἶχα δυὸ παιδιά. Ἐνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι, ὠραῖα καὶ τὰ δυὸ καὶ ζηλευμένα. — Καὶ πέθαναν. — Ὅσπου νὰ στὰ διηγηθῶ αὐτὰ ὅλα, θὰ βραδυάσῃ, ξένη, ἀποκρίθηκε ὁ Αἰγύπτιος. Ἐσύ ποῦ πᾶς; — Στὴ Χέμμη... — Ἐκεῖ πᾶω κι' ἐγὼ. Πού θὰ μείνῃς; — Ἐχεις σπιτί δικό σου, φιλικό; — Δὲν γινώριζα κανένα. — Πᾶς; Ἐτοῖς πᾶς, στὴν τύχη;... Τότε θὰ σὲ φιλοξενήσω ἐγώ. — Ἐδῶ εἶναι τὸ σπιτί σου ἐμένα, πατέρα; — Ὅχι, παιδί μου. Τὸ σπιτί μου ἐμένα δὲν εἶναι στὴ Χέμμη. Μὲ φιλοξενοῦν κι' ἐμένα. Ἀλλὰ ἔχω θάρρος σ' αὐτὸ τὸ σπιτί καὶ μπορῶ νὰ σὲ καλέσω. Ἐλα, νὰ διαβούμε τὸ Νεῖλο μ' αὐτὴ τὴ βάρκα. Βλέπεις αὐτὸ τὸ ὠραῖο σπιτί, πίσω ἀπὸ τίς φοινικίες; Ἐκεῖ θὰ πάμε... — Τίος εἶναι αὐτὸ τὸ σπιτί; — Ἐνὸς συμπατριώτη σου. Τὸν λένε Ναυσικλῆ... Ὁ Κνήμων πήδησε. — Ναυσικλῆς;... Εἶναι ὁ ἔμπορος Ναυσικλῆς;... — Νά, φίλε μου, τὸν ξέρεις;... — Τί παράξενα παιχνίδια πού παίζει καμμιὰ φορὰ ἡ τύχη! φώναξε ὁ Κνήμων.

Καλάσις, Ναυσικλῆς καὶ Ναυσικλῆα

Ἡ Ναυσικλῆα τοὺς ὑποδέχθηκε στὸ σπιτί τοῦ Ἑλλήνα ἐμπόρου Ναυσικλῆ. Ἦταν ἡ μονάκριβη κόρη του. Τριγυρισμένη ἀπὸ σκλάβους, ἦρθε καὶ καλωσόρισε τὸν Καλάσιρι μὲ χαρὰ. Ἐπειτα στήλωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια τῆς ἐρωτηματικὰ στὸν Κνήμωνα. Δυὸ μάτια καστὰνα, τρυφερά, ὑγρὰ καὶ ντροπαλὰ σὰν τῆς γαζέλας.

— Ναυσικλῆα, εἶπε ὁ γέρονς, λείπει ὁ πατέρας σου καὶ δὲν ταιριάζει νὰ δέχεσαι ἕναν ξένον ἄντρα στὸ σπιτί σου. Ἐπειδὴ ὅμως θὰ μείνῃ κι' ἐγὼ ἀπόψε μαζί σου, νομίζω πὼς δὲν θὰ παρέβαινε τὴν κοσμιότητα, ἂν φιλοξενούσες τὸν συμπατριώτη σου. — Μὲ χαρὰ μου θὰ τὸν φιλοξενήσω, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. — Κι' ἀμέσως οἱ σκλάβοι παρέλαβαν τὸν Κνήμωνα, τὸν ἔλουσαν, τοῦδωσαν καθαρά ρούχα νὰ φορέσῃ κι' ἔτσι καθαρό καὶ καλοντυμένο, τὸν ἔφεραν στὸ εὐχάριστο διαμέρισμα, ὅπου τὸν περίμεναν ὁ γέρονς μὲ τὴ Ναυσικλῆα.

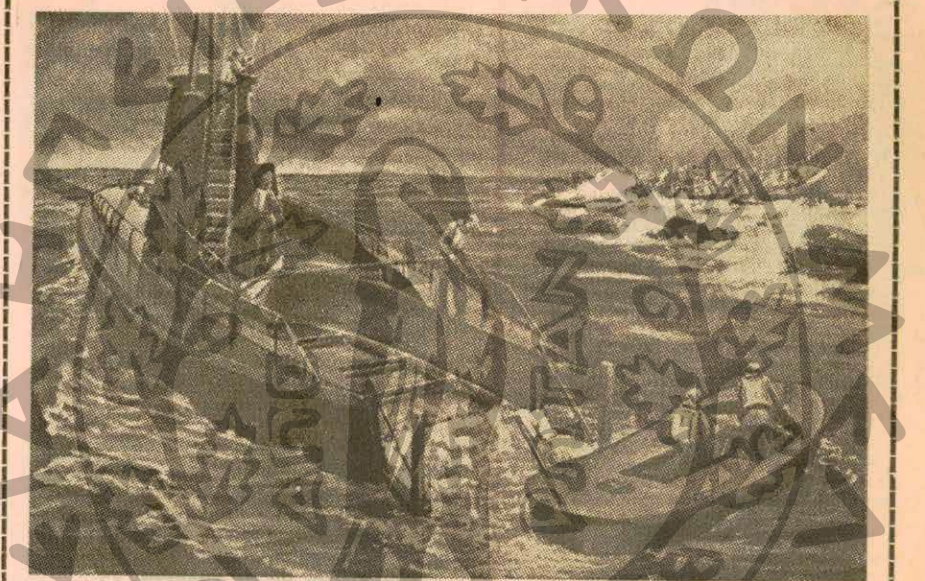
Ὁ Κνήμων εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὀνει-

ρεῖται. Ἦταν τόση ἡ διαφορά μεταξὺ τῆς προηγούμενης νύχτας καὶ τῆς σημερινῆς! Χτέες, ἐτοιμασίες μάχης, ἀλφειδισμοί, φλόγες, φόβοι, συμφορές, κι' ὁ θάνατος ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Σήμερα, μιὰ παραμυθένια βραδυὰ πού προμήνευε μιὰ νύχτα γαλήνη, ἕνα σπιτί ἀρχοντικό, πλοῦσιό, καλοσυνγισμένο, δέντρα μὲ δροσερές σκιές, φαγητὰ ἐκλεκτὰ, σκλάβοι πρᾶθυμοι. Κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλα, δυὸ ματάκια καστὰνα καὶ τρυφερά, πού κυττάνε καὶ ρωτᾶνε...

— Μπορεῖς τώρα νὰ μᾶς διηγηθῇς τὴν ἱστορία σου, ξένη, εἶπε ὁ γέρονς. Μήπως ἔ- τυχε νὰ γνωρίσῃς τὸν πατέρα αὐτῆς τῆς κοπέλλας; — Προσωπικὰ δὲν τὸν γινώρισα, ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Μπορῶ νὰ πῶ ὅμως, ὅτι τὸν γινώριζω. Δὲν βρίσκεται ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμή;... — Ὅχι... Δυστυχῶς... ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Πᾶει στὸν πόλεμο... — Μὰ γίνεται πόλεμος;... ἀπόρησε ὁ Κνήμων. — Ὅχι ἀκριβῶς, εἶπε ὁ γέρονς. Ἐδῶ ὅμως ἔχουμε ἀδιάκοπο πόλεμο μὲ τοὺς ληστές. Θὰ σοῦ πῶ μὲ δυὸ λόγια τί ἔγινε. Ὁ Ναυσικλῆς ποῦχε χάσει τὴ γυναῖκα του, τὴ μητέρα τῆς Ναυσικλῆας, ἔφερε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μιὰ φιλενάδα του, μιὰ νεαρή κι' ὁμορφὴ κοπέλλα, πού τὴ λένε Θίσβη. Οἱ ληστές, ὅμως, τοῦ τὴν ἔκλεψαν, κι' αὐτὸς μάζεψε στρατὸ γιὰ νὰ πᾶν νὰ τὴ σώσῃ. — Τὴν ἀγαπᾷ αὐτὴ τὴ Θίσβη; ρώτησε ὁ νέος, παραγμένος. — Ὁ γέρονς χαμογέλασε κι' ἡ Ναυσικλῆα κατέβασε τὰ μάτια ντροπισμένη. — Ὁ Ναυσικλῆς εἶναι ἔμπορος, εἶπε. Τὴν ἀγαπᾷ, βέβαια, τὴ Θίσβη. Ἀλλὰ δὲν σκέπτεται νὰ τὴν κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Θέλει νὰ τὴν προσφέρῃ στὴ βασίλισσα τῆς Αἰθιοπίας, πού εἶναι πολὺ θλιμμένη γιὰ κάποιο δυστύχημα πού τῆς ἔχει συμβῇ. Κι' ἐπειδὴ ἡ Θίσβη παίζει θαυμάσια αὐλὸς, ὁ Ναυσικλῆς σκέπτεται πὼς ὁ Ὑδάσπης, ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, θὰ τοῦ δώσῃ βασιλικὴ ἀμοιβὴ γι' αὐτὴ τὴ νεαρή σκλάβαν...

— Οἱ θεοὶ ὅμως χάλασαν τὰ σχέδια τοῦ Ναυσικλῆ, εἶπε ὁ Κνήμων. Δὲν πρόκειται νὰ πάρῃ ἀμοιβὴ γιὰ τὴ Θίσβη... — Καὶ πὼς τὸ ξέρεις ἐσύ;... ἀπόρησε ὁ γέρονς. — Γιὰ νὰ μιλῶ, κάτι ξέρω. Πές μου ὅ- μως, πατέρα: Εἶπες ὅτι ἔχασες τὰ παιδιὰ σου. Πὼς τάχασες;...

— Οἱ θεοὶ μὲ καταράστηκαν, ἀναστένανε ὁ γέρονς. Δυὸ φορές ἔχασα τὰ παιδιὰ μου. Τὰ πρῶτα, τ' ἀληθινὰ παιδιὰ μου, δυὸ ἀγόρια, τάχασα ἐπειδὴ ἀρχισαν πόλεμο μεταξὺ τους. Τ' ἄλλα, ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι, πού χωρὶς νὰ εἶναι ἀληθινὰ παιδιὰ μου, τ' ἀγαποῦσα βαθεῖα, μοῦ τὰ πήραν ληστές. Ληστές ὀπλισμένοι ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ γιουνοῦ μου... Ὁ Κνήμων τὸν κυττάζε μὲ μεγάλα μάτια. — Σεβάσμιε γέροντα, εἶπε... Τὰ λόγια σου μοιάζουν μὲ γρίφους. Ἀλλὰ, ἂν δὲν μὲ γελᾷ ἡ σκέψι μου... τ' ὀνομά σου πρέπει νὰ εἶναι Καλάσις. — Τὰ ἔξυπνα μαῦρα μάτια τοῦ γέροντος, κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ τὸν φρύδια, στηλῶθηκαν στὸ νέο. — Πὼς μάντεψες τ' ὄνομά μου;... ρώτησε. — Μάντεψα καλά;... — Νά, ἐγὼ εἶμαι ὁ Καλάσις. — Τότε, πατέρα, φώναξε ὁ νέος μ' ἐνθουσιασμό, ἔχω ἕνα περίφημο νέο γιὰ σένα. Τὰ παιδιὰ σου ζοῦνε κι' εἶναι καλά. Κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, πρόκειται νὰρθοῦνε ἐδῶ στὴ Χέμμη!... — Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτὰ πού λές;... ρώτησε ὁ Καλάσις μὲ φωνὴν τρεμουλιαστή. — Θεαγένη καὶ Χαρίκλεια δὲν τὰ λένε τὰ δυὸ παιδιὰ σου;... — Νά!... Πές μου, ξένη, γρήγορα, τί ξέρεις;... — Ἄν δὲν τοὺς κυνηγήσῃ πάλι ἡ μοῖρα, πρέπει νὰ φθάσουν κι' αὐτοὶ ἐδῶ ἀ- ποψε!... — Μὲ μιὰ κίνησι χαρούμενη καὶ παιδιστικῇ, ἡ Ναυσικλῆα ἀρπάξε τὸ χεῖρ τοῦ γέροντος. — Βλέπεις, πατέρα;... Κρίμα τὰ τόσα δάκρυα πούχυσες γι' αὐτὰ τὰ παιδιὰ. Δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰρθοῦνε!... Τὴ Χαρίκλεια τὴν θεωρῶ κιόλας σὰν ἀδερφή μου, χωρὶς νὰ τὴ γινώριζω. — Κι' ὅταν τὴ γνωρίσῃς, θὰ τὴν ἀγαπήσῃς ἀκόμα πιὸ πολὺ, εἶπε ὁ Κνήμων μ' ἐνθουσιασμό. — Καθὼς μίλουσαν ἔτσι, κυττάχτηκαν ἀ- θελά τους οἱ δυὸ νέοι. Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας, καὶ δυὸ λα- κάκια δίπλα στὰ χεῖλιά της τὴν ὁμορφὴ- ναν ἀκόμα πιὸ πολὺ. Μὰ καὶ τοῦ Κνήμωνα τὸ πρόσωπο κοκκίνισε. Χαμήλωσαν κατό- πιν κι' οἱ δυὸ τὰ μάτια τους, ντροπισμέ- νοι, λές κι' εἶχαν ἀλλάξῃ ἐρωτολογία. **ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :** Ἡ συνέχεια.

ΝΕΑ ΝΑΥΤΟΣΩΣΤΙΚΑ

Τὰ νέα γερμανικὰ ναυτοσωστικὰ εἶναι ἐφοδιασμένα καὶ μὲ μιὰ μηχανοκίνητη λήμει πού κατεβαίνει στὴ θάλασσα γλυτώνοντας ἀπὸ τὸ πῦρ μέρος τοῦ ναυτοσωστικοῦ, πού, ὅπως βλέπετε, ἀνοίγει. Ἡ λήμει αὕτη μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ σὲ βραχώδεις ὄφ- λους, ὅπου ἔχουν προσαρθεῖ πλοῖα καὶ νὰ παρέχῃ σ' αὐτὰ τὰ πρῶτες βοήθειες.

Οι πιο παράξενες ΚΛΟΠΕΣ

Λωποδύτες που κλέβουν φείδια, σκυλιάκια και... σπιτίνα

Καμιά φορά, οι κλέφτες συσφράσσονται τα πιο άπιστευτα πράγματα... Αυτό συνέβη π.χ. μ' εκείνους, που έκλεψαν ένα φείδι, μία άσπρινη κι ένα κίλο σκυλιάκια!

Οι αλλόκοτες αυτές περιπτώσεις συμπεριλαμβάνονται στις πιο παράξενες κλοπές που έγιναν μέσα στο έτος 1953. Το φείδι είχε μήκος 1,80, το έκλεψε δε κάποιος άγνωστος από ένα ζωολογικό Κήπο της Νέας Υόρκης. Ο Θεός μόνο ξέρει τι ήθελε να το κάνει!...

Η άσπρινη, μαζί μ' άλλα δείγματα φαρμάκων, βρισκόταν μέσα στο βαλίστακι ενός πιασί, που έκανε φτερά... Τα σκυλιάκια, τέλος, εξαφανίστηκαν από ένα κατάστημα που πουλούσε δολμάκια για ψαρόδες.

Πολύ πρακτικότεροι από τους προηγούμενους... συναδέλφους των ήταν οι κλέφτες, που πήραν ένα δολοκλήρο «έτοιμο» σπιτί (απ' αυτά που συναρμολογούνται επί τόπου, από κομμάτια φτιαγμένα από έργοστασιο). Λίγες μέρες μετά την πρώτη αυτή κλοπή, οι ίδιοι εξαγορεύσαν και πήραν... το πάτωμα και τα υποστηρίγματα! Πρέπει δε να σημειωθεί ότι το σπιτί αυτό είχε διαστάσεις 8½ επί 14 μέτρα!...

Σήμερα που γίνονται οι προετοιμασίες για τα πρώτα διαπλανητικά ταξείδια, πρέπει να θεωρηθώ ανάξιος της έγκλησής μου... να μην έχω κλέψει... ένα ιπτάμενο δίσκο! Και μάλιστα, όχι ένα μονάχα, αλλά πολλούς μαζί! Μόνο που ήταν... παιδικά παιχνίδια!

Οι κλοπές παπουτσιών είναι, βέβαια, κοινότητες. Κάποιος όμως κλετομανής, που δεν ανακαλύφθηκε, έκλεψε μέσα σ' ένα μήνα μόνο 10 παπούτσια από 15 ζευγάρια που υπήρχαν σ' ένα υποδηματοπωλείο!

Στο Λονδίνο, άρπαξε κάποιος ένα δολοκλήρο αυτοκίνητο, φορτωμένο με σημαντικά κινδύνου έναντι των λωποδυτών.

Ένας λωποδύτης, στο Σάιν-Λούις, έπαιξε για κακή του τύχη πάνω σ' ένα θύμα, που δεν είχε πεντάρα στην τσέπη του. «Απόστο, για να μην πάω χαμένος ο κόπος του, τού κλέψω... τα ψευτικά δόντια του!

Ακόμα και οι έκκλησιες δεν παρέχουν ασφάλεια απ' τους κλέφτες. Στο Λουαρέζ του Μεξικού, δύο πορτοφολάδες προσευχόνταν νονατιστοί, συγχρόνως όμως... ξαφρίσαν το πορτοφόλι ενός κυρίου που βρισκόταν μπροστά τους! Δυστυχώς γι' αυτούς, στην άμεσως πίσω σειρά βρισκόταν ένας πολιτισμάν, που τα είδε όλα και τους τσάκωσε!

Από τους πιο άτυχους λωποδύτες του 1953, ήταν οι δυο εκείνοι που έπληρσαν να γδυσθούν ένα μπακαλίκι του Λονδίνου. Ο μπακαλίας τους πήρε είδηση, άρπαξε... μία τρύπα με δυνατό Ντι-Ντι-Τι κι άρχισε να τους ραντίζει μ' αυτό, ώσπου τους έτρεψε εις φυγήν!

Ακόμα πιο άσυνήθιστο όμως κι' α. ποταλέσματικό «όπλο» ήταν αυτό που χρησιμοποίησαν τέσσερες κλέφτες, στο Γιοχάνεσμπουργκ της Νοτίου Αφρικής: Ένω έπαιρναν τις 8 λίρες που περιείχε το ταμείο ενός πρατηρίου βενζίνης, κρατούσαν ακίνητο τον υπάλληλο, φοβερίζοντας τον μ' ένα πελέρδι... ζωντανό σκοτάδι!

Την άλλη μέρα όμως, τους τσίμπησε... όχι ο σκοτάδις, αλλά η αστυνομία! Κάποιοι άλλοι λωποδύτες, στην Ίντιανάπολι, φρόντισαν ευγενικά να πληροφορηθούν την αστυνομία πότε ακριβώς έκλεψαν από ένα εργοστάσιο εργοαλείας αξίας 1500 δολλαρίων: Τρύπησαν δηλαδή μία κάρτα στο ρολόι προσελύσεως του προσωπικού του εργοστασίου, όταν άρχισαν τη «δουλειά» τους κι' όταν την τελείωσαν!

Και στο Λος Άντζελες ένας κλέφτης άφισε μία πλήρη περιγραφή του έαυτού του, όταν έκλεψε από ένα κατάστημα ρούχα αξίας 30 δολλαρίων. Γιατί πήρε μόνον όσα ταίριαζαν στο σώμα του!

Τέλος, η πρωτοτυπότερη άπατη του 1953 έγινε στο Άλμπερτ Γερμανίας, όπου κάποιος «εξέμνησε» ξυρίκι στο λεπτό χνούδι, που έχουν απ' έξω τα φραγκοσταφύλια και τα πουλούσε ύστερα για σταφύλια! Το δικαστήριο τον έστειλε στη φυλακή για 2½ μήνες.

— Να σου παρουσιάσω το Μιχαλάκη, μαμά, πού ο πατέρας του διευθύνει μία μεγάλη αεροπορική εταιρεία και τρία εργοστάσια αυτοκινήτων!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Έχει δυο μάτια η καρδιά μου — αυτό, το λέω σοφά — έχει δυο μάτια η καρδιά μου πιστέψτε το, λοιπόν, παιδιά μου, μάτια κι' άθωα και πονηρά.

Έχει δυο μάτια η καρδιά μου, πόν τακτικά, πολλές φορές, χωρίς να πάρουν την άδεια μου πιστέψτε το κι' αυτό, παιδιά μου, λύπες μου φέρνουν και χαρές.

Με της καρδιάς μου αυτά τα μάτια, κιντάζω αυτήν που μου μιλά κι' αν έχω νεύρα και γινάτια κι' αν θέλω τις καρδιάς κομμάτια, κάνει τα μάτια μου θολά...

Μάτια, που νοιώθουν μ' ένα βλέμμα παιδιά είν' η αλήθεια, ποιό το ψέμμα, μάτια που βλέπουν καλά και μ' απ' της καρδιάς το αίμα βγάζουν ψέμματα πολλά.

Έχει δυο μάτια η καρδιά μου, πούχουν ραντάει αληθινό κι' έτσι περνάω τη βροδιά μου πάντα μαζί με την καρδιά μου και όλο αγάπες την κερνώ... Όμως συχνά μου λέει: — Στάσου, τόσο πολύ, μην προχωρείς, στάσου και κιντάζε μπροστά σου κι' αυτά τα μάτια η αγνώστα σου δεν θάπρεπε να τα χαώζεις...

Θά σέ παιδεύουν, δίχως άλλο τα μάτια αυτά τα καστανά — στο λέω, δίχως ν' αμυδάλω — θά νοιώσης και καυμό μεγάλο, πού χρόνια θά σέ τυραννά... Κι' αυτά εκεί, που προσινίζουν αγάπη τα... μην άργείς. Γλυκείς στιγμές θά σου χαρίζουν θά σέ κοιτούν, θά σέ χαλίζουν με σ' όσα άπίστευτες αγγίξες.

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Οι άποκρηάτικοι ΧΟΡΟΙ

Ποιές διακτυπώσεις χρειάζονται σύμφωνα με την καλή συμπεριφορά

Θά θέλατε άσφαλώς να ξέρετε τις διακτυπώσεις, που απαιτεί ο οδηγός καλής συμπεριφοράς, προκειμένου να δώσετε τώρα τις Άποκρηές ένα χορό στο σπιτί σας.

Πρέπει λοιπόν να στείλετε τις προσκλήσεις πρό 10 ημερών το λιγότερο, για να προλάβουν να ετοιμαστούν οι προσκεκλημένοι σας. Θά τις έχετε τυπωσει σε χαρτονάκια Νο 10, με το έξης περιεχόμενο: «Κύριοι και Κυρίες... Παρακαλώ όπως εούρεστηθήτε να τιμήσετε το χορό που δώσωμε το βράδυ της... ώραν... και στήν επί της οδού... αριθ... οίκια μας. Η οικογένεια...».

Αν ο χορός απαιτεί ώριμο ένδυμα (εσπερίδος ή άποκρηάτικο) θά το σημειώσετε κάτω απ' την πρόσκληση. Όσο για την ώρα, για άπογευματινούς χορούς δεν πρέπει να ναι πριν απ' τις 4 και για βραδινούς πριν απ' τις 10.

Στα άνασημα πάρτυ προσκαλείτε προσφίλους, δίχως έντυπες προσκλήσεις. Άλλοτε οι προσκαλούμενοι άπαντούν σαν έγγραφος, ευχαριστώντας, για να ξέρη η οικοδέσποινα πόσο προκειται τελικά ναρθούν στο χορό. Σήμερα όμως έχει άτονήσει αυτή η συνήθεια.

Φυσικά, το σπιτί χρειάζεται μία προετοιμασία για το χορό: Θά δυναμώση ο φωτισμός στη σάλλα, στους διαδρόμους, στήν είσοδο, στις σκάλες κι' έ.ξω απ' το σπιτί. Η σάλλα θά διακοσμηθί καλλιτεχνικά. Θ' αφαιρεθούν όλα τα όγκώδη έπιπλα απ' τα διαπλάνα διαμάτια, ώστε να μεγαλώση όσο το δυνατό ο χώρος. Ένα δυο διαμάτια θά διατεθούν για όσους δεν χορεύουν ή για κεινούς που θέλουν να καπνίσουν και να ξεκουραστούν.

Ο μπουφές θά βρεθεί σε μία κατάλληλη θέση της τραπέζιας, πρέπει δε ν' άσασχολούνται σ' αυτόν τουλάχιστον δυο πρόσωπα. Θά προσφερώνται ίδιως διάφορα σάντουιτς, κρασί, λικέρ, γλυκίσματα και φρούτα. Οι προσκεκλημένοι σερβίρονται όρθιοι.

Χρειάζεται επίσης ένα ειδικό δωμάτιο, για να φρεσκάρουν οι κυρίες την τουαλέτα τους. Η οικοδέσποινα θά χορεύη πολλή λίγο, για να νάχη το νού της στους προσκεκλημένους της. Μα κι' εκείνοι έχουν ώριμους υποχρεώσεις, όχι μόνον απέναντί της, αλλά κι' άναμεταξύ τους.

Ένας κύριος π.χ. πού θέλει να χορέψη με μία ντάμα, την πλησιάζει και της ζητάει με μία υπόκληση να του δώσει αυτό το χορό. Αν η ντάμα κανη λάθος και ύποσχεθί τον ίδιο χορό σε δύο καβαλιέρους, ζητάει συγγνώμη απ' το δεύτερο και χορεύει με τον πρώτο.

Αν μία κυρία άρνηθί να χορέψη μ' έναν κύριο, της επιβάλλεται ύστερα να μη χορέψη με κανένα —έκτός αν είναι κουρασμένη και χορέψη αργότερα. Συχνά, αυτές οι άρνήσεις προκαλούν έπεισόδια και παρεξηγήσεις, με αντίκτυπο στήν οικοδέσποινα — πού έχει κι' αυτή μία κάποια ευθύνη.

Δεν είναι δύσκολο σωστό να χορεύη κανείς διαρκώς με την ίδια ντάμα. Στο τέλος του χορού, ο καβαλιέρος άφείλει να συνοδέψη τη ντάμα του στή θέση της ή στο μπουφέ, όπου, πριν την άφιξη, την ευχαριστεί με μία υπόκληση. Κι' εκείνη επίσης τον ευχαριστεί.

Περίττο να προσθέσουμε ότι δεν επιτρέπεται στους καβαλιέρους να φηγούν ένοχλητικά τις ντάμες τους στο χορό. Είναι έζητημα καλής άνταρσης. Άντε είχαμε να ποίμε για τους οικογενειακούς χορούς των σπιτιών. Ύ.γ. παρουν όμως κι' οι δημόσιοι χοροί, που δίδονται σε διάφορα κέντρα, κλπ., από συλλόγους ή φιλοπρωτικά ιδρύματα, με εισιτήρια βεβαίως.

Και σ' αυτούς επίσης εφαρμόζονται οι τρεις που άναφέρουμε πιο πάνω. Δεν άπογορεύεται όαύτως να πλησιάζουμε μία άγνωστη κυρία και να την προσκαλέσουμε μ' εύγενή και χορεύη μαζί μας. Αν όμως εκείνη μ' άρνηθί, έπίσης ευγενικά, δεν πρέπει να συζητήσουμε και να σχολιάσουμε καθόλου την άρνηση της, για να μη προκαλέσουμε παρεξηγήσεις.

Και κάτι ακόμη: Στους δημόσιους χορούς, είν' άσπαστητη νάχη φροντίδα, είν' άσπαστητη νάχη κρατήση τραπεζάκι, αλλοίως κινδυνεύει να δυσχερευθή την πορεία του.

16 τομείς της ζωής

ΤΟ ΣΥΣΤΑΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΕΔΩ και κάμποσον καιρό είμαι χωρίς δουλειά. Άνάγκη πάω να εργασθώ. Νά βρω μία θέση κι' ένα μισθό, να βολυντώ. Ξέρω γραμματικά, είμαι πρόθυμος και άρκετα εύποροισιαστος.

Άνακαλέω τις γνωριμιές μου και βρίσκω τον κ. Τουλούπο. Αυτός ο κύριος Τουλούπος ήταν οικογενειακός μας δικηγόρος, όταν ή οικογένειά μου εούμερούσε και είχε και άπαρτία. Με ξέρεει, με συμπαθεί, έχω πολλές έλπίδες να με ύποστηρίξει. Με θυμάται, με δέχεται με καλωσύνη.

Σε τί μπορώ να σου φανώ χρήσιμος, παιδί μου;

Ένα σοδαρό ζήτημα, κύριε Τουλούπο. Είμαι άνευ εργασίας.

Δεν είσαι ο μόνος. Σκέφθηκα λοιπόν, ότι στο γραφείο σας μπορεί να εούκοινομηθί καμιά θέση για μένα. Δεν έχω μεγάλες απαιτήσεις. Ξέρω και γραμματική.

Εδώ, παιδί μου, δεν ύπάρχει θέσις, δυστυχώς. Άλλά κάτι θά κάνω για σένα. Θά σου δώσω ένα θερμό συστατικό γράμμα για κάποιον πολύ φίλο μου. Αυτός έχει μεγάλη επιχείρησι κι' αν του είναι δυνατόν, θά σε εούκοινομηθί. Στάσου να στο γράψω κι' όλας.

Ο κ. Τουλούπος γράφει, βάσει τη γραφή σ' ένα φακέλλο και τον άφήνει άνοιχτό. Έτσι είναι το καθός πρέπει σ' αυτές τις ύποθέσεις. Το πανόγραμμά λέει: «Κύριον Χρήστον Τσιπταίτην, όδός τάδε αριθμός τάς, Ένταύθα».

Τι επιχείρησι έχει, κ. Τουλούπο; Άντιπροσωπείες. Μεγάλο νταλαβέρι. Ά.ε.ιντε και καλή επιτυχία.

Στο όρμιο άνοιγώ το γράμμα και διαβάζω πολύ συγκινητικά πράγματα:

«Άγαπητέ Χρηστάκη, Σου συνιστώ θερμώς τον επιφέρωντα νέον, ο όποιος τυγχάνει αξίως πάσης ύποστηρίξεως. Σε παρακαλώ, τοποθέτησε τον κόπου. Θά σου άποδώσι. Σός — Δημητράκης».

Το γραφείο του κ. Τσιπταίτη είναι έν όλω τρία γραφεία. Μετρώ όχτώ υπαλλήλους. Κάπου θά χωρέσω κι' έγώ.

Ο κ. Τσιπταίτης είναι χαμένος μέσα σε μία βάλασσα από καταλόγους και δείγματα. Διαβάζει το γράμμα.

Δυστυχώς άγαπητέ μου φίλε, είμαι συμπληρωμένος. Εδώ άποκλείεται. Θά σου δώσω όμως ένα συστατικό γράμμα για κάποιον πολύ φίλο μου. Έλπίζω να σε βολέψη, γιατί και τις προάλλες πού έστειλα κάποιο συνάδελφό σου τον έβόλεψε.

Γράφει, μού το δίνει, μού εύχεται καλή τύχη και διαβάζω. Ο φακέλλος επιγράφεται: «Κύριον Άχιλλέα Σκουμπούδον, Ι. Χ.» Και το περιεχόμενο είναι πανομοιότυπο με το προηγούμενο. Μόνο που άλλάζουν τα όνόματα. Άπάντα το άγαπητέ. Ο Χρηστάκης έβρυγε από πάνω και πήγε κάτω, καθώς στήν άλυσίδα της ευτυχίας.

Είναι ένα χρηματιστικό γραφείο και μπαίνουντας άκούω εύχάριατα μία μονότονη μεταλλική μουσική. Ντιν-ντιν-ντιν. Στο ίδιοιατο γραφείο μετράνε λίρες. Η πιο γλυκειά μουσική, όταν οι λίρες είναι δικές σου.

Ο κ. Άχιλλεύς, ένας παχύς κύριος με συμπθητικό πολυάσχολο μούτρο, είναι χαμένος πίσω από καμιά πενήνταρι άσκαρμούτσας, έννοα πενήνταρι λίρες τυλιγμένες σε χαρτί. Είναι και μερικές χόμα άπάνω στο τραπέζι.

Του δίνω το γράμμα, το διαβάζει με κατανοήσι.

—Λυπάμαι πολύ, άγαπητέ μου, αλλά έδώ δεν ύπάρχει περίπτωσης.

Ο κύριος Τσιπταίτης μού είπε ότι σός είχα στείλει κάποιον πού ύπηρει περίπτωσης. Δεν μπορεί να ύπαρξη και για μένα; Ξέρω να μετρώ λίρες.

Αυτό και ποιος δεν το ξέρει; Έδώ, λοιπόν, άποκλείεται. Άλλά άφού σε συνταίνει τόσο θερμά ο άγαπητός μου Χρηστάκης, θά σε στείλω σε κάποιο πελάτη και φίλο μου, πού μπορεί ν' ύπαρξη περίπτωσης.

Μού δίνει το γράμμα. Όμοιο με τό προηγούμενα. Μόνο πού το άγαπητέ μου Άχιλλέα στή τη φορά είναι άγαπητέ Όνικ και ο «Σός Χρηστάκης» ο «Σός Άχιλλέας».

Ο κ. Όνικ Σπριτλιάν έχει κατάστημα ταπητών. Είναι ένας ήλικιωμένος μελαμψός, γλυκός άνθρωπος, ο τύπος του καλόκαρδου Άνατολίτη. Κάθετα σε μία πολυθρόνα, φουμάρει νωργιλέ, παίζει κομπολάι. Άργά διαβάζει το γράμμα και κουνάει το κεφάλι του.

Τι νά κάνης μ'άνουμ, έδώ; Νά πουλώω χαλιά, κύριε Όνικ.

Τι χαλιά μπρε, πού έχουμε τά χαλιά μας; Ποιός χαλί άγορασμένο νά κανη σήμερα; Έσύ κάνεις άγορασμένο;

—Νά σός πω κύριε Όνικ. Άμα πρώτα κάνω κάμποσα χαλιά πουλημένα, κατόπιν κάνω κι' ένα άγορασμένο. Άλλά τώρα πώς να κάνω; Σοφο κουνέτια είπες, έξυπνο παιδί ήφαινεσαι. Άλλά έδώ δουλειά δεν έχει. Άλλά Άχιλλέα φίλο μου καλό νά γίνεται. συσταμένο

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Έσένα κανει, συσταμένο εγώ να κάνω σε άλλο φίλο μου. Κράτα μαρκούτσι.

Παραλαβάνω το μαρκούτσι το νωργιλέ. Ο κ. Όνικ σηκώνεται και πάει στο γραφείο του, στή γωνία. Γράφει άργά-άργα και με το πάσσο του κι' έπειτα μού δίνει το γράμμα.

—Άνθρωπο πού σε στέλνω, καλό άνθρωπο είναι, ύποστηρίζει έσένα κάνει. Άειντε μπακαλούμ και καλό τύχη. Φέρε μαρκούτσι.

Ο νέος φακέλλος άπευθύνεται στον κύριο Κλεόβουλο Φίρμπο, γιατρό, Σόλωνος 264. Τι δουλειά μπορεί να μού δώση ένας γιατρός; Άπαρδι. Το ίδιο άπορεί και ο γιατρός, πού με παίρνει στήν άρχή για πελάτη. Με ύποδέχεται ευγενικά μού λέει «καθήςτε» κι' άμέσως:

—Τι έχετε; Ένα γράμμα, γιατρέ.

Το διαβάζει. Τι νά κάνης, χρυσό μου έδώ; Έγώ είμαι γιατρός. Έχεις ιδέα από βοηθητική ιατρική; Τι είναι αυτή η βοηθητική ιατρική;

—Νά κάνης ένέσεις, νά δένης επιδέσμούς, νά μετράς την πίση. Έχεις τέτοιες γνώσεις; Δεν έχεις βέβαια. Λοιπόν, τί να σε κάνω;

—Αυτό λέω κι' έγώ γιατρέ.

—Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί σ' έστειλε σε μένα ο Όνικ.

—Μήπως είναι χωρατατζής και τόκανε για να γελάσουμε;

—Όχι. Άλλά σου λέει άς τον στείλω κι' ό,τι γίνη. Καμιά φορά από κεί πού δεν το περιμένεις... Άς είναι. Μιά πού σε στέλνει ο κ. Όνικ, δεν θά σ' άφήσω έτσι. Θά σου δώσω ένα συστατικό γράμμα για κάποιον γνωστό μου και πελάτη μου. Αυτός έχει γκαράζ.

Μού το δίνει το γράμμα και καθώς με έπροσδοίζει, με χτυπάει προστατευτικά στήν πλάτη. Φαίνεται πώς το χέρι του έπιασε σ' ένα σκληρή περιοχή, γιατί ο γιατρός μού είπε:

—Και νά τρώς, παιδί μου, νά τρώς. Είσαι πολύ άδύνατος.

Το ξέρω, γιατρέ.

Το νέο συστατικό είναι για τον κ. Βρασίδα Γκουρκούμνο. Και ο κύριος Βρασίδας είναι χαμένος στο βάθος του γκαράζ, σ' ένα τζαμωτό καμαράκι.

—Τι ξέρεις από αυτοκίνητο; με ρωτάει. Νά μ'αίνω μέσα.

—Τίποτ' άλλο.

—Και νά βγαίνω.

—Αμ τότε; Δηλαδή και νάξερεις, είμαι κομπλε από προσωπικό. Εδώ, λοιπόν, δεν ύπάρχει δουλειά.

—Μήπως κανέναν πελάτη σας...

—Αυτό σκέπτομαι τώρα. Βλέπεις ο γιατρός είναι φιλαρμόος και για να σε στέλνη, πάει να πη πως έχεις ανάγκη από ύποστηρίξει. Για στάσου μία στιγμή. Μάλιστα. Σ' αυτόν θά σε στείλω. Κάθισε να σου φτιάξω ένα γράμμα.

Το νέο γράμμα προορίζεται για τον κύριο Έρνέστο Φλάσκα. Περίττο να προσθέσω πως το περιεχόμενο είναι άκριβώς το ίδιο με το προηγούμενο — ο ένας άντιγράφει τον άλλο. Και ο κύριος Έρνέστος Φλάσκας έχει, λέει, εργοστάσιο κατασκευής έγχρωμων ευρωπαϊκών καλλυντικών. Τά γνωστά και άπαγκοσμίου φήμης καλλυντικά μάρκας «Νενέ». Το εργοστάσιο βρεθείται σε κάποιο τέρμα και είναι μέσα στήν σάλη κάποιος παλιός μονοκατοικίας. Δουλεύουν πεντέξη κορίτσια και δύο νέοι. Πάντα ήθελα να έργάζωμαι άνάμεσα σε κορίτσια, ή δουλειά είναι πού εύχαριστη και ή κούρασι γλυκαί.

Ο κ. Έρνέστος, έινε από γραφείο του (πρώην κούζίνα) και φοράει άσπρη μπλούζα, πασαλειμένη με κοκκινάδια. Περιμένα για λίγο γιατί είναι άσασχολημένος. Σε μία στιγμή ένας από τους νέους, μπαίνει πολύ στεναχωρημένος και πληροφορεί τον κ. Έρνέστο:

—Το νέο μας κοκκινάδι βγήκε πράσινο.

Πως δύσκολο έγινε.

Σηκώνεται ο κ. Έρνέστος και φεύγει νευρικός. Κι' έπειτ' από λίγο εξαγορεύει εύχαριστημένος. Είχε βρη το λάθος. Το δίχως άλλο και το πράσινο έγινε κοκκίνο. Τότε διαβάσε το γράμμα και κούνησε το κεφάλι του.

Δεν βλέπεις, μού λέει, πού δεν χωράμε να κουνήσουμε έδώ μέσα;

Το βλέπω. Άλλά εγώ δεν προκειται να κουνήσω. Όπου με βάλετε, εκεί θά μείνω.

Δεν έννοα αυτό. Έννοα ότι δεν χωράς.

Δεν είμαι και τόσο παχύς, κύριε Έρνέστο. Θά μαζεψώ και λιγάκι και δεν θά πιάσω τόπο. Δεν έννοα αυτό. Το δεν χωράς, το παίρνω από την άριμητική άποψη. Το προσωπικό είναι συμπληρωμένο. Θά σου δώσω όμως ένα γράμμα για κάποιον πελάτη μου, πού έχει κατάστημα.

Φεύγω κι' από κεί μ' ένα άλλο συστατικό γράμμα. Για τον κ. Φανούριο Τζέσπα, έμπορο γυναικείων ειδών. Ο κ. Φανούριος βάσει τά γυαλιά του, διαβάζει, βγάζει τά γυαλιά του και μού λέει κοφτά:

—Εγώ, παιδί μου, δεν παίρνω. Διόχνω. Πάρτε με και δώδε με.

—Άφού θά σε δώσω, γιατί να σε πάρω; Έχω ανάγκη να εργασθώ, κύριε Όνικ.

—Φρι...

Φανούριος!
Κύριε Φανούριε, θέλω να πάω.
Κάνετε κάτι για μένα.
—Το μόνο που μπορώ να κάνω,
είναι να σου δώσω ένα συστατικό
γράμμα. Γιατί είσαι και συμπαι-
ντικός.

«Όταν βγήκα στο δρόμο και διά-
βασα το όνομα, μ' έπιασαν κάτι
γέλια, μ' έπιασαν σπών τοίχο
για να μην πέσω χάμω. Το γράμ-
μα απευθυνόταν προς τον «Κύριον
Δημήτριον Τουλούπον, δικηγόρον,
οδός 'Αριστοτέλους 46, Ένταυθα».

«Αγαπητέ Δημήτρη,
«Σου συνιστώ θερμώς τον επι-
φέροντα νέον, ο οποίος τυγχάνει
αξίως πάσης υποστήριξης. Σε πα-
ρακαλώ, ποιοθήσῃ τον κάπου. Θά
σου αποδώσω... Δικός σου, Φανού-
ριος».

«Ένας άλλος στη θέση μου, τί
βάκανε; Θά τα παρατούσε. Θά τὸν
έπιασε ἀπελπισία, θάσχιζε τὸ
γράμμα σὲ πενήντα ἑπτὰ κομμά-
τια, μπόρεῖ καὶ νὰ δάκρυζε μὲ τὸ
σαρκαστικό αὐτὸ παιγνίδι τῆς μοί-
ρας, πού τὸν ξανάστειλε πάλι στὴν
πρώτη πηγή. Ἐγὼ ὅμως, ὄχι. Ἐ-
γὼ ἀποφάσισα νὰ γλεντήσω τὴν ὁ-
πόθεσι, νὰ σπάσω καὶ λίγη πλάκα,
ἀφοῦ ἔσπασα τὰ πόδια μου. Εἶμαι
περίεργος νὰ ἴδω τί μοῖτρα θά
κάνῃ ὁ κ. Τουλούπος, ὁ προστά-
της μου. Θά γελᾷ τὰχα κι' ἐκεί-
νος; Ὅμως δὲν γελᾷ ἀμέσως.
Μάλλον σοβαρεύεται.

Δὲν καταλαβαίνω, μοῦ λέει.
Αὐτὸ εἶναι τὸ γράμμα πού σοῦ εἶ-
χα δώσει ἐγώ.

—Μάλιστα, κύριε Τουλούπο.

—Πῶς ξαναρχεῖται σὲ μένα;

—Ἐκείσε ὁ κύκλος!

Τοῦ ἔξηγῶ λεπτομερῶς τὴν πε-
ριπέτεια ἀπὸ τὸν ἕνα σὲν ἄλλο
καί:

—Νά, πού ξαναμιξαίμε!

Τότε μονάχα ὁ κ. Τουλούπος βά-
ζει κάτι φιλά γέλια.

—Τέτοια πράγματα μόνο στίς
καιωδίες συμβαίνουν. Ἀς εἰναι.

Θά σοῦ δώσω τώρα ἕνα συστα-
τικό γράμμα γιὰ ἄλλον.

—Πιάνουμε καινούργιο κύκλο,
δηλαδή, κύριε Τουλούπο. Νά ἴδου-
με πότε θά ξαναρχῶ.

—Ἐλπίζω πῶς δὲν θά ξαναρ-
θῇ. Λάβε το.

«Κύριον Ἀρίστον Μπρούφα, ὁ-
δός κλπ. Ἐνταυθα».

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο,
συναντῶ τὸ Στέλιο. Παλιὸς φί-
λος. Ἐχομε καλὴ κάμψον καί-
ρο. Μοῦ προσφέρει καφέ σὲ κα-
φενίῳ ἢ «Συγκέντρωση».

—Ἐδῶ συγχάζω, μοῦ λέει. Πού
δουλεύεις;

—Πουθενά, Στέλιο μου. Ψά-
χνω γιὰ δουλειά καὶ τρέχω.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, Θωδωράκη
μου.

—Ἐσὺ θά βρῇς. Ἦσους πάν-
τα τυχερός.

—Δὲν βαρύνεσαι. Τώρα μ' ἀφη-
σε ἡ τύχη.

—Σ' ἀφήνω ὅμως κι' ἐγώ. Στέ-
λιο μου. Μοῦ δόσαν ἕνα γράμμα,
πάω νὰ ἴδω τί θά γίνῃ κι' ἐκεῖ.

★

Τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μπρούφα.
Δὲν ξέρω τί σοῖ ἐπιχείρησι εἶνε.

Μπαίνω σ' ἕνα μεγάλο γραφεῖο,
ἀπὸ καθόντων μπροστὰ σὲ δικό
τους γραφειάκι ὁ καθένας, πέντε
ἀρσενικοὶ ὑπάλληλοι καὶ μιά θη-
λυκιά. Ζητῶ τὸ ἀφεντικό, μοῦ
δείχνουν μιά πόρτα: «Διευθυ-
νσις». Ὁ κ. Μπρούφας διαβάζει τὸ
γράμμα καὶ σκάει στὰ γέλια—γέ-
λια σαρκαστικά.

—Βρῆκε τὴν περίστασι ὁ Χρη-
στάκης. Μ' αὐτὴν τὴν κρίσι, νὰ
σὲ τοποθετήσω. Πού μορὲ παιδί
μου; Ἐλα δῶ!

Μὲ παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι, ἀνοίγει
τὴν πόρτα καὶ μοῦ δείχνει τοὺς
ὑπάλληλους.

—Νά, τοὺς βλέπεις αὐτούς;
Παίρνουμε μισθὸ! Ἐξῆ εἶναι. Ἐ-
ξῆ μισθοί. Καὶ τί κάνουν, ἀπὸ
τὸ πρῶτο ὥς τὸ βράδυ; Νά! Κῦ-
ταξέ τους. Ὁ ἕνας διαβάζει ἐφη-
μερίδα. Ὁ ἄλλος λύνει σταυρόλε-
ξο. Ὁ ἄλλος διορθώνει τὸν ἀνα-
πτήρα του. Ὁ ἄλλος... ὁ ἄλλος
γράφει. Τί γράφεις ἐσὺ;

—Γράμμα στὴ θεία μου, κύριε
Διευθυντά.

—Γράμμα στὴ θεία σου. Καὶ
παίρνει μισθὸ. Ὁ ἄλλος λιμάρει
τὰ νύχια του. Καὶ ἡ δεσποινὴς πλέ-
κει πουλόβερ. Μῆνες αὐτὸ τὸ βιο-
λί. Καὶ κανένας δὲν ἔχει τὸ φιλό-

τιμο νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ, νὰ πῇ
«Κύριε Μπρούφα, δουλειές δὲν ἔ-
χετε, ντρέπομαι νὰ παίρνω μισθὸ
χωρὶς νὰ προσφέρω τίποτα, χαίρε-
τε!» Μάλιστα, κανένας. Καθησὶ.
ἐφημερίδα, σταυρόλεξο, λιμάρι-
σμα, πουλόβερ καὶ ὁ μισθός—μι-
σθός! Οἱ τεμπέληδες. Κύπτα τους.
Δὲν μιλάνε. Τ' ἀκούς, κάθε μέρα
τοὺς τὰ λέω, μὲ κυτάνε καὶ δὲν
μιλάνε.

Πραγματικά καὶ οἱ ἔξη μᾶς
κυττάζανε σοβαροὶ καὶ ἀμίλητοι.
σάν ἀγάματα καὶ κανείς δὲν ἔ-
λεγε λέξι. Καὶ ὁ μισθός—μισθός.

—Γιατί δὲν τοὺς ἀπολύετε; ρω-
τῶ τὸν κ. Μπρούφα, δὲν μὲ ξα-
ναπαίρνῃ σὲ γραφεῖο του.

—Γιατί πρέπει νὰ τοὺς δώσω
ἀποζημιώσεις. Ἐνοεῖς;

—Ἐννοῶ, κύριε Μπρούφα. Μὲ
συγχωρεῖτε.

—Στάσου, παιδί μου. Νά σοῦ
δώσω ἕνα συστατικό γράμμα του-
λάχιστον. Πήγαινε σ' αὐτὸν πού
σὲ στέλνω. Ἐχει ὑποχρεώσεις σὲ
μένα, αὐτοῦνοῦ οἱ δουλειές πάνε
καλά, ἴσως σὲ προσλάβῃ.

★

«Κύριον Κωνστάντῃ Τερτίπην, πα-
ραγγελιοδόχον, οδός κλπ.»

Βάζω τὸ γράμμα στὴν τσέπη.
Στὸ δρόμο βγάζω τὴν ἐφημερίδα
μου νὰ διαβάξω περπατώντας,
πού τὴν ἔχω στὴν ἴδια τσέπη. Κι'
ἀργότερα, πού ψάχνω γιὰ τὸ
γράμμα, γιὰ νὰ θυμῶ τὴ διευ-
θυνσι, δὲν τὸ βρίσκω. Μοῦ εἶχε
πέσει. Για μιά στιγμὴ σκέτομαι
νὰ γυρίσω σὲν κ. Μπρούφα, νὰ
τοῦ ζητήσω νὰ τὸ ξαναγράψῃ.

Ἀλλὰ ὕστερα λέω: «Δὲν βαρύνε-
σαι. Ποῦ θάναί τὸ ἀποτέλεσμα;
Θά πάω σὲν καινούργιο ἀποδέ-
κτη, αὐτὸς θά μοῦ δώσῃ ἄλλο συ-
στατικό γιὰ κάποιον πού θά μοῦ
δώσῃ ἄλλο συστατικό, ὥς πού νὰ
καταλήξω πάλι σὲν κ. Τουλούπο.

Τὰ ξέρω τὰ συστατικά γράμματα.
Ἐχουν ἐφευρεθῇ γιὰ νὰ σὲ ξε-
φορτώνεται ὁ ἕνας, νὰ σὲ φορτώ-
νῃ σὲν ἄλλον, ἐκεῖνος σὲν ἄλ-
λον. Ἀς μὲν ἡ σκυταλοδρομία,
νὰχω κέρδος τίς ὁρές καὶ τὰ πα-
πούτσι».

Κι' αἰσθάνομαι μιά βαθεῖά ἀ-
νακούφισι, σάν νάφουν ἕνα βάρος
ἀπὸ τὴν πλάτη μου.

★

Μιά βδομάδα ἀργότερα, βράδυ,
λέω ἄς πάω ὥς τὸ καφενίῳ «Συγ-
κέντρωσις» νὰ ἴδω μήπως εἶναι
συγκεντρωμένος ἐκεῖ ὁ Στέλιος,
νὰ ποῦμε τὸν πόνο μας. Ὁ Στέ-
λιος εἶναι. Καὶ φαίνεται μάλιστα
πολύ εὐχαριστημένος.

Τί εἶναι; μὲ ρωτᾷ, Βρῆκες
δουλειά;

—Ὀχι, Στέλιο μου.

—Ἐγὼ ὅμως βρῆκα. Ἐκ τού-
χης!

—Πῶς, δηλαδή;

—Νά, ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα πού
χωρίσαμε, θυμάσαι; Τὸ ἀπόγεμα
περνοῦσα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Περικλέ-
ους. Ξαφνικά βλέπω σὲ πεζοδρό-
μι ἕνα φάκελλο. Τὸν σηκώνω,
τὸν ἀνοίγω, διαβάζω. «Ἦταν ἕνα
γράμμα συστατικό, πού ἔγραφε
μέσα ὁ γράφων ὅτι ἀσπασινε θε-
μὰ τὸν ἐπιφέροντα νέον, γιὰ νὰ
τοῦ βροῦνε δουλειά. Τὸ ὄνομα τοῦ
νέου δὲν ὑπῆρχε. Βρῆ, λέω, δὲν
παίρνω τὸ γράμμα νὰ τὸ πάω ἐγώ
καὶ νὰ παραστήσω τὸν ἐπιφέρον-
τα νέον; Καὶ πηγαίνω, καὶ προ-
λαμβάνομαι ἀμέσως! Ἀκόμα δὲν
τὸ πιστεύω.

—Καὶ ξέρω καὶ τὸ γράμμα!
φώναξα μ' ὅλο πού ἔνας κόμπος
μ' ἔπνιξε σὲ λαίμω. Ἦταν ἀπὸ
ἕνα κύριο Μπρούφα καὶ ἀπευθυ-
νόταν σ' ἕνα παραγγελιοδόχο, πού
δὲν θυμάμαι τ' ὄνομα του.

—Πῶς τὸ ξέρεῖς!

—Ἐγὼ ἤμουν ὁ ἐπιφέρων νέος,
Στέλιο. Ἀλλὰ ἔχασα τὸ γράμμα
σὲ δρόμο. Καὶ τὸ βρῆκες ἐσὺ.

—Τί λὲς μορὲ Θωδωράκη. Σοῦ
πῆρα τὴν τύχη.

—Δὲν πειράζει, Στέλιο μου. Ἐ-
γὼ τὴν τύχη μου τὴν ξέρω. Ἀν
πῆγαίνα ἐγὼ τὸ γράμμα, θάπαρ-
να ἕνα ἄλλο γράμμα. Ἐσὺ ἦσου-
να πάντα τυχερός καὶ πῆρες τὴ
θεία.

—Ὁ Στέλιος μὲ χτύπησε σὲν
ῶμο.

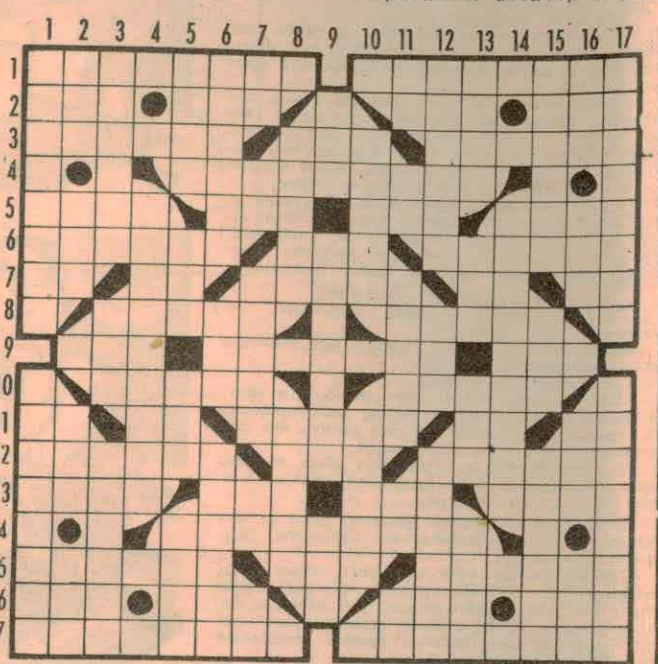
—Μὴν ἀπελπιζέσαι Θωδωράκη.
Σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο θά γνωριστῶ
μὲ κόσμο. Καὶ μόλις γνωριστῶ
θά σοῦ δώσω ἕνα συστατικό γράμ-
μα νὰ βολεύῃς κι' ἐσὺ!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 472

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ζωντανό ἄ ἄψυχο περιέχει μελάνι. — Πουλί μὲ μακρὰ πόδια.
- 2 Χρονικό διάστημα. — Ἀγαπῶ. — Σύνδεσμος. — Εὐγενικό ζῶο.
- 3 Σ' ἕναν ἀδύνατο μετριοῦνται εὐκόλα.—Λοιπόν.—Εὐρωπαϊκή χώρα.
- 4 Τὸ μυαλό του ἐργάζεται.
- 5 Ἀρχή συμπεράσματος.—Στὴ χρυσόμαλλο δέρα.—Μπάρμπας τῶν Ἀμερικάνων.—Τίτλος εὐγενείας χώρα αὐτὴ βρίσκονταν τὸ πρῶτο εὐγενείας.
- 6 Ἀνῆκει σὲ λαό.—Ὁ πρῶτος Ἕλληνας χρονογράφος.—Ἐπάρχουν πολλὰ σὲ κάθε τράπεζα.
- 7 Ἀποθήκη οἰτηρῶν.
- 8 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πλ.).

- 5 Τμήμα τῆς Γαλλικῆς Ἰνδοκίνας. — Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Ἀρθρο. — Ἐπώνυμον Γάλλου μυθιοτοριογράφου.
- 6 Εὐνοϊκός. — Τίτλος σὲ ἀφρικανική χώρα. — Κίνημα.
- 7 Ἀρθρο. — Ἀρχὴ ἐρωτήσεως. — Πόλις τῆς Ρηνανίας πρὸς Δ. τῆς Κολωνίας. — Νότα. — Ἀριθμὸς μὲ γράμματα.
- 8 Σύνολον χρημάτων. — Κομμάτι.
- 9 Τὸ ὄνομα του εἶναι συνώνυμον τῆς ὑπομονῆς. — Μὰς καίει χωρὶς φωτιά. — Πρόθεσις.
- 10 Εἶναι διαρκῶς μ' ἕνα ποτήρι σὲ χέρι.—Ἐχουν κοινὰ σύνορα.
- 11 Παρακινεῖ.—Νότα. — Ποταμός τῆς Σιβηρίας. — Ὑπερόψον. — Δυὸ σύμφωνα πού θά βρῇτε σὲ «ἀθάβη» νερά.
- 12 Τμήμα πολυκατοικίας. — Ἀνεστραμμένη τὴν τρέμουν οἱ στρατιῶτες. — Ἡ παρτάσις ἐπιφέρει τὸν θάνατο.
- 13 Τουρκικός... ἀναστεναγμός. — Τὸ πρῶτον ἡμῶν ἀθλητικὸ ὄρου. — Ἡ δεύτερη λέξις γνωστοῦ οπαρτιατικοῦ ρητοῦ. — Χρονικό διάστημα.
- 14 Βρίσκεται συνήθως κοντὰ σὲ πλάκων.
- 15 Κάνει κάτι ὠφέλιμο (μετοχή). — Ὅργανον αἰσθησεως.—Διευκολύνει τὴν πέψι.
- 16 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (δοτική). — Ἐπώνυμον Γερμανῶν συγγραφέων.—Φωνήεν.—Ἱστορικὴ ἀπάντησις.
- 17 Γυναικείο παρᾶγγελμα.—Εἶναι ἀπὸ ἀκριβὸ μέταλλο.

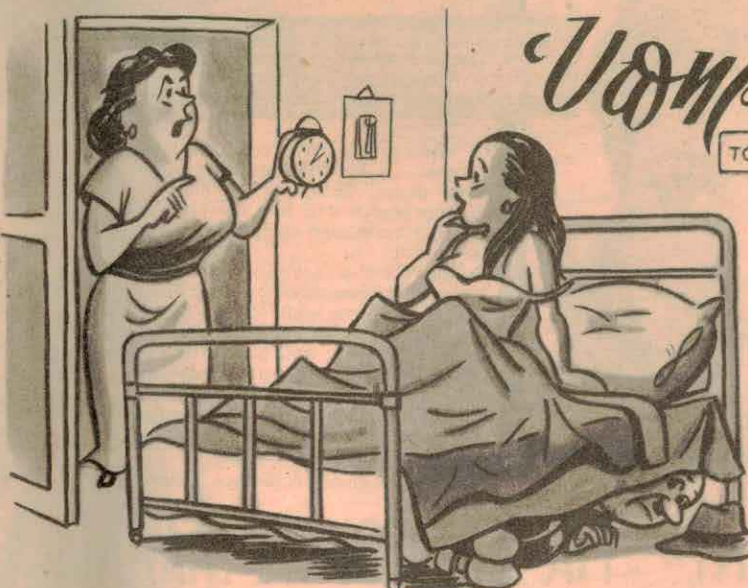
ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Ρῆμα πού γυμνάζει τὰ χέρια. — Πληρωμὴ προκαταβολῆς.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΑΤΑΡΙΔΗΣ
Ἡ λύσις τοῦ 471
σὲ σελ. 82

Υπηρετίες

ΤΟΥ Β.ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

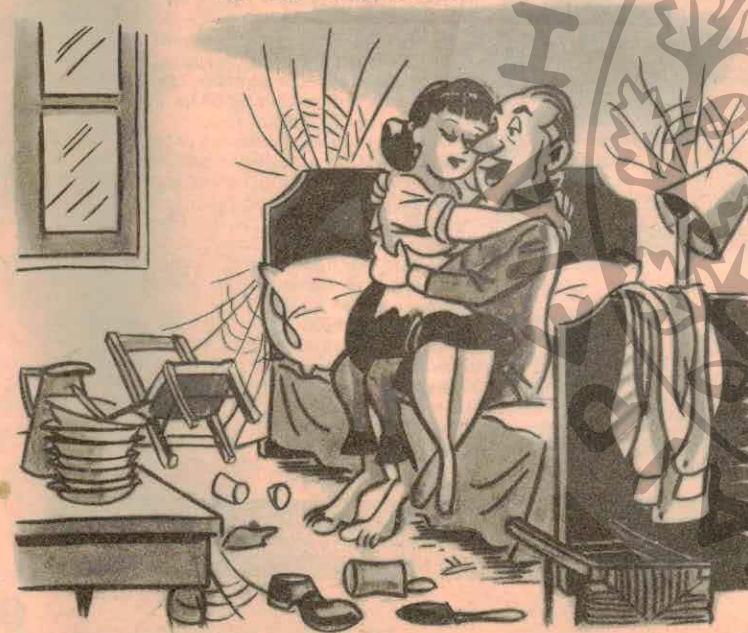
—Πολύ ἀνησυχῶ, Κατίνα, παιδί μου! Δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα κι' ἀκόμα δὲν γύρισε ὁ κύριός σου!...

—Ἐγώ, γυναῖκα, λέω νὰ τὴν προσλάβουμε. Φαίνεται πολὺ σεμνὴ κοπέλλα!...

—Ὁχι, τὸν ὑπηρετὴ θά προσλάβουμε.
—Ὁχι, τὴν ὑπηρετρία!...

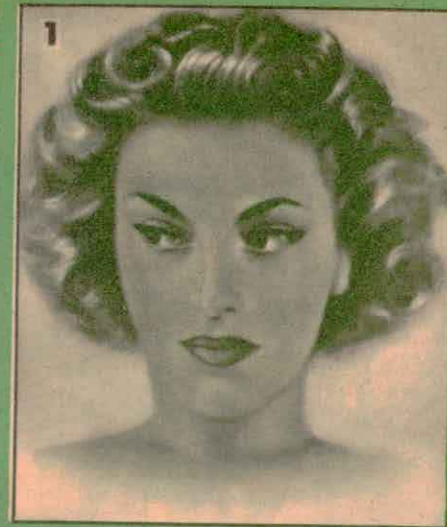

Μικρὲς ἀγγελίες...

Ὁ ἐργένης: Ἔτσι ὅπως ἦσαν τὰ πράγματα, Ὀυρανία, παιδί μου, πρέπει νὰ προσλάβω καὶ δεύτερη ὑπηρετρία!...

—Ὁ λοχαγός μου!...

1) Μακρουλό πρόσωπο. Θα ρίξετε τα μαλλιά στα πλάγια για να πλατύνετε το πρόσωπό σας. 2) Τετράγωνο πρόσωπο: Θα σηκώνετε τα μαλλιά σας στο επάνω μέρος και θα τα κατεβάσετε πίσω πολύ χαμηλά.

τε περισσότερο στο επάνω μέρος και στα πλάγια. Οι κρόταφοι τελείως γυμνοί. Στο κάτω μέρος, όμως, τα μαλλιά σας πρέπει να προεξέχουν στα δύο πλάγια για να κρύψουν το τριγωνικό σχήμα που έχει το πρόσωπό σας.

Προσέξτε μια σημαντική λεπτομέρεια. Στο τετράγωνο πρόσωπο, τα μαλλιά που προεξέχουν στο κάτω μέρος θα πρέπει να είναι λιγάκι «φλού». Ο ρόλος τους είναι να «σκεπάσουν» τις προεξοχές των τετραγώνων σαγονιών. Στο τριγωνικό πρόσωπο, αντίθετα, συμφέρει τα μαλλιά να είναι στραβά και να σχηματίζουν μια συμπαγή μάζα, που να συμπληρώνει το πρόσωπο.

4) "Αν έχετε πρόσωπο οβάλ. Το οβάλ είναι το ιδανικό πρόσωπο. Έδώ

Ο «ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ» ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΝΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Πώς θα συμμορφωθείτε με τη σημερινή μόδα

Δεν θ' άγνοητε ίσως ότι οι Βέστομορ αποτελούν δυναστεία αισθητικών της όμορφιάς στο Χόλλυγουντ. Ο πατέρας είναι ο επίτιμος «μακιγιέρ» της «Παραμάουντ», ο μεγαλύτερος γιος του Πέρκ έργάζεται για την «Γουόρνερ Μπρόκ» και οι δύο μικρότεροι προσφέρουν τις υπηρεσίες τους ο πρώτος στην «Ούνι-βέρσαλ» και ο δεύτερος στην εταιρεία παραγωγικών παραγωγών.

Οι Βέστομορ δρέθηκαν, λοιπόν, τελευταία μπροστά σ' ένα σοβαρό πρόβλημα. Έπρεπε να προσαρμόσουν τις αισθητικές τους αντιλήψεις για τη γυναικεία όμορφη με τις απαιτήσεις της σημερινής μόδας που θέλει τα μαλλιά κοντά και καταδικάζει τα παλιά πολύπλοκα χτενίσματα. Καί δεν δυσκολεύτηκαν να βρουν τη λύση.

Ο Πέρκ Βέστομορ αποδίδει κεφαλαιώδη σημασία στο χτένισμα.

«Το χτένισμα, παρατηρεί, προκαλεί κεραινοδόλο εντύπωση. Μία καλοχτενισμένη γυναίκα είναι πάντοτε όμορφη, ακόμη και στην περίπτωση που χάνει όταν προσέξουμε τις λεπτομέρειες. Χωρίς ένα καλό χτένισμα, άλλωστε, το καλύτερο μακιγιάζ είναι χωρίς αξία κι' η κομψότερη τουαλέττα περνάει απαρατήρητη. Από τη στιγμή, όμως, που μία γυναίκα είναι καλά χτενισμένη, θα της χρειαστούν πολύ λίγα πράγματα για να αποκτήσει μια έλκυστική και γοητευτική εμφάνιση. Είναι αυτόνομο, ότι πρέπει να διαλέξει το χτένισμά της με προσοχή, διωντας την απαιτούμενη σημασία στο σχήμα του προσώπου της, στον όγκο του, στις αναλογίες των διαφόρων μερών του κλπ.»

Αλλά, ως δούμε πώς πρέπει να κάμετε την εκλογή σας:

1) "Αν έχετε μακρουλό πρόσωπο. Ο βασικός σκοπός σας πρέπει να είναι

λοιπόν, θα μαζέψετε τα μαλλιά σας στο επάνω μέρος του κεφαλιού, σε τρόπο που να επιμηκύνετε το πρόσωπό σας. Έπειτα θα κατεβάσετε αρκετά χαμηλά τα μαλλιά σας, για να «σκεπάσετε» τις προεξοχές των σαγονιών. Οι κρόταφοι θα μείνουν όσο το δυνατό περισσότερο γυμνοί.

3) "Αν έχετε τριγωνικό πρόσωπο. Θα στρώσετε τα μαλλιά σας όσο μπορεί-

3) Τριγωνικό πρόσωπο: Μαλλιά στρωτά και ίσια στο επάνω μέρος και στα πλάγια. Δυσ μικρές τουφές στον τράχηλο. 4) Πρόσωπο οβάλ: Θα σκορπίσετε ομοιόμορφα τα μαλλιά σας σ' όλο σας το πρόσωπο. 5) «Μικτό» πρόσωπο: Θα δώσετε στα μαλλιά σας το χτένισμα που ταιριάζει στον τύπο που υπερισχύει.

δεν έχετε να κρύψετε, ούτε να συμπληρώσετε τίποτε. Θα μοιράσετε, λοιπόν, τα μαλλιά σας ομοιόμορφα σ' όλο το πρόσωπο.

Το οβάλ πρόσωπο επιτρέπει όλα τα χτενίσματα.

5) "Αν έχετε «μικτό» πρόσωπο. Οι καθαροί τύποι είναι σπάνιοι. Συνήθετα ένα πρόσωπο έχει κάτι από διαφόρους τύπους. Ένας «μικτός» τύπος πολύ συνηθισμένος είναι το πρόσωπο που είναι ταυτόχρονα στρογγυλό, τετράγωνο και τριγωνικό. Κανένας απ' αυτούς τους τύπους δεν υπερισχύει απόλυτα, αλλά και οι τρεις συμπλέκονται μεταξύ τους.

Αν υπερισχύει ο στρογγυλός θα σηκώνετε τα μαλλιά σας προς τα πάνω και θα ελαφρώσετε όσο μπορείτε περισσότερο τα πλάγια. Το κάτω μέρος τελείως γυμνό.

Το ίδιο θα κάμετε και στην περίπτωση που υπερισχύει το τετράγωνο. Με τη διαφορά πως θα προσθέσετε μερικές άτακτες μπούκλες στο κάτω μέρος (όπως στον τετράγωνο τύπο).

Αν υπερισχύει ο τριγωνικός τύπος, θα στρώσετε τα μαλλιά σας επάνω και στα πλάγια, θα γυμνώσετε τους κρόταφους και θα σχηματίσετε δυο μικρές και στρωτές μάζες στο κάτω μέρος.

Αυτά συμβουλεύει ο Πέρκ Βέστομορ, που έχει αποκληθεί «μαγός του Χόλλυγουντ» κι' αξίζει αυτή την ονομασία.

Θα με δώσεις

Πολλές φορές, άμετρες, ή αδειανή μας τσέπη ανέσεις κι' ειδικότερα «κομψό» δεν επιτρέπει, γι' αυτό και πλείστοι έμποροι και πλείστες εταιρείες να μας χαρίσουν φροντίσαν μεγάλες ευκαιρίες... Τις «ευκαιρίες πληρώμης» τούτεστι καθιέρωσαν και για εκκλάμα εκπομπής στο ραδιο αφιέρωσαν πώς δεν το λογαριάζουμε ποτέ το πορτοφόλι μας κι' ότι μπορεί καθένας μας να πάρη ό,τι θελήση και της ζωής το πρόβλημα... δώσεις να το λύση!

«Ολα με δώσεις, κύριοι», μονίμως ξεφωνίζουν και με δρχήστες και με «τζαζ» τις... διατυμπανίζουν.

Διαλαλούν τα είδη τους που σου τα δίνουν τζάμπα και σου αφιερώνουν μαζί τους και μια σάμπα... Επιστρατεύουν ποιητές για το έμπορικό τους και με τραγούδια λυρικά και με ταγκό παθητικά και με ταγκό παθητικά τους!

Αλλά μ' αυτό το σύστημα το εύφρες εν μέρει, την Κάτια ξεσηκώνουν, την Κάτια και την Μαίρη και τρέχει κάθε μία τους και παίζει κάλτσες, ρόμπες, κρεβάτια, ραδιόφωνα, χαλιά, κουζίνες, σόμπες κι' αυτά τα τζάμπα πράγματα για να τα εξοφλήσης φτάνεις συχνά και τ' άλλα σου τα είδη να... πουλήσης!

«Ολα με δώσεις, κύριοι», οι έμποροι κραυγάζουν κι' όλοι δεν παίρνουν τίποτα και τίποτα δεν βγάζουν Σπένδεις, λοιπόν, ή σύζυγος, ή της καρδιάς σου ή φίλη στο ένα το κατάστημα και μ' ένα «μπλόκ» και μόνο και μ' ένα βιβλιόριο και μ' ένα «χρόνο»... ή τετάρτη εξασφαλίζει πράγματα για όλο της το χρόνο... Μά φτάνει η πρώτη του μηνός, ή τρίτη κι' η τετάρτη κι' αρχίζεις πια να τραγουδάς το «Σβύστε με απ' τη γάρνη»

γιατί συμβαίνει, κάποτε, να βρίσκεις ο καυμένος, από τα... μπλόκ τ' άμετρητα, στενά... μπλοκαρισμένος!

«Ολα με δώσεις, κύριοι, στην αγορά μας δίνονται. Κι' όλα με δώσεις, μια χαρά στην εποχή μας γίνονται. Και ξέρω μια περίπτωση γυναίκα θελκτική, Ένας γαμπρός παντρεύτηκε τον προευνεϊού τη γλύκα, εις δώσεις να του μετρηθή κι' η ποθητή ή προίκα.

Και με χαρά πολλή, έλαβε ο νέονυμφος μια προκαταβολή, και έκτοτε περιμένει κι' η δεύτερη να πέση. Πλήν όμως τα πεθερικά, μιά και τον είχαν δώσει, εκάναν πλέον τον κοινό, όπως συχνά να περιμένη, Και ο γαμπρός, απελπισθείς πλέον να περιμένη, έστειλε ειδοποίησι προς τα πεθερικά, πως αν οι δώσεις στο εξής δεν πέφτουν τακτικά — ιδού γαμπροπληγή μάλαμα, να τον χειροκροτήσω! — άφεντως τό... έμπορευμα θα τους το στείλη πίσω!

Την εποχή των δώσεων περνά ο κόσμος ήδη, με δώσεις αγοράζονται τα πιο πολλά τα είδη, με δώσεις κανονίζονται τα πάντα στην ουσία και φτάσαμε στον δώσεων την πλήρη... άσυνδοσία.

Είς δώσεις τις ατέλειωτες, ω μόρες και ω τέμπορα, τα θηλυκά μας, σήμερα, ταράζουν τον έμπορο. Κι' αν τύχη, παντρευμένη μου, έσύ να μην ενδώσης στις τόσες της συζύγου σου εκατοντάδες δώσεις, ή πεθερά σου, που το πάλ στο σπίτι κουμαντάρει, «τοίς... μετρητοίς» το ζήτημα, μοιραίως, θα το πάρη θά μη ξεχά τη φωνούλα της, θα σκούνη, θα γουλλήσει κι' απ' τη ζωή, ενδέχεται, έσένα να... «εξοφλήση»!

Ειρωνογραφία
Jm. Tadda

Ειρωνογραφία
Jm. Tadda

ΟΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΔΟΣΕΙΣ

ΔΟΣΕΙΣ

ΔΟΣΕΙΣ

ΔΟΣΕΙΣ

Κατάσκοποι στην Ελλάδα

Ο ΘΕΛΟΝΤΗΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΣΤΙΣ έφημερίδες έχοντας δημοσιεύθηκε η καταπληκτική ιστορία του Ουίλλιαμ Μάρτιν, που μετά το θάνατό του, έπαιξε ρόλο μυστικού ταχυδρόμου της Άγγλικής Υπηρεσίας Πληροφοριών. Ο Μάρτιν μετέφερε δίχως εσώρητα έγγραφα, για να τα παραδώσει στο στρατηγό Άλεξάντερ — διοικητή της 18ης Ομάδας Στρατιών στην Αφρική — τα οποία όμως έπρεπε να πένουν στα χέρια των Γερμανών. Τα έγγραφα αυτά είχαν σχέση με τις αποδόσεις των Άγγλων, που θα γίνονταν στην Ελλάδα, ενώ οι Βρετανοί έτοιμαζόντουσαν να καταλάβουν τη Σικελία. Ο σκοπός τους ήταν να ξεγελάσουν τους Γερμανούς. Ένα συμμαχικό υποδύχιο, άφησε το νεκρό ταχυδρόμο κοντά σε μία Ισπανική ακτή. Οι Ισπανοί βρήκαν το πτώμα και πιστεύοντας ότι ο νεκρός ήταν πράγματι αξιωματικός του αγγλικού στρατού — που πνίγηκε σε αεροπορικό δυστύχημα — παρέδωσαν τον ταχυδρόμο του σάκκο στην εθελοντική αντικατασκοπεία.

Όταν λοιπόν, τα έγγραφα του Ουίλλιαμ Μάρτιν έφτασαν στο γερμανικό αρχηγείο, οι ηγέτες του Ράιχ βρέθηκαν μπροστά σε τρομερό δίλημμα. Οι ειδικοί του Γενικού Επιτελείου, έσκυψαν πάνω από τις «μυστικές» επιστολές με πυρετικό ενδιαφέρον. Όλοι συμφωνούσαν ότι τα έγγραφα ήταν γνήσια και ότι δεν υπήρχε στη μέση βρετανική παγίδα. Γιατί η σκηνοθεσία των Άγγλων ήταν τόσο καλά στήσιμη, ώστε η υπόθεση εξελισσόταν σύμφωνα με το σχέδιο των επιτελών του Λονδίνου και μάλιστα πάνω από κάθε προσδοκία. Τα στρατιωτικά μέλη της γερμανικής κυβέρνησης και όλοι οι παράγοντες της κατασκοπείας, πίστευαν ότι ο Ουίλλιαμ Μάρτιν, ήταν πράγματι μυστικός ταχυδρόμος των Βρετανών, ότι έπεσε θύμα αεροπορικού δυστυχήματος και ότι υπήρξε μεγάλη τύχη για τη Γερμανία πως το πτώμα εξεδράσθη στις Ισπανικές ακτές και δεν χάθηκε.

Οι περισσότεροι μάλιστα υποστήριζαν ιδιαίτερα, ότι ήταν ένα από τα μεγαλύτερα κατορθώματα των πρακτόρων τους, που είχαν καταφέρει να «αποσπάσουν» τα έγγραφα αυτά από το τόσο διατακτικό μετά το 1943 Ισπανικό Γενικό Επιτελείο και εξυμνούσαν τα γεγονότα της επιτυχίας τους. Ο ίδιος ο Χίτλερ κατεπονήθη πάνω στα πορίσματα της σχετικής έρευνας και φαίνεται πως τελικά συμφώνησε με την άποψη των πρακτόρων της κατασκοπείας του. Ανάμεσα όμως στους Γερμανούς ηγέτες, υπήρχε και κάποιος που δεν συμμεριζόταν τον ένθουσιασμό των συναδέλφων του. Και ο κάποιος αυτός δεν ήταν άλλος από τον υπουργό της Προπαγάνδας, δόκτορα Γκαίμπελς. Το τελευταίο αυτό δεν είναι απλή εικασία, γιατί στο ημερολόγιό του αναφέρεται ρητά το γεγονός.

Πραγματικά, στις 25 Μαΐου 1943, ο παμπόνηρος Γερμανός αρχιπρωτοπαιδιστής Ένγκελς: «Δεν ξέρω αν τα έγγραφα αυτά είναι μία από τις συνηθισμένες πλεκτάνες των Βρετανών, αλλά ο άρχηγός της γερμανικής κατασκοπείας ναυάρχος Κανάρης, υποστηρίζει το αντίθετο και δεν δέχεται αμφισβήτηση της γνησιότητάς τους. Προσωπικά ενώ διατηρώ τις επιφυλάξεις μου και νομίζω πως δεν πρέπει να μας παρασύρουν εκεί που θέλουν οι αντίπαλοί μας. Σύμφωνα με το έγγραφο που έχει στα χέρια του ο φόν Κανάρης, οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί σχεδιάζουν να εξαπολύσουν κατά τους επόμενους μήνες, πολλές παραπληκτικές επιθέσεις: Μία στην Ανατολή, μία στα Δωδεκάνησα και μία στη Σικελία. Οι επιθέσεις αυτές έχουν σκοπό να καθυλώσουν τα εκεί σταθμισμένα στρατεύματά μας, ώστε να μπορέσουν οι Άγγλοι να αναλάβουν ακόμη μεγαλύτερες επιχειρήσεις, κυρίως εναντίον της Νοτίου Ελλάδας με πρώτο στόχο την Πελοπόννησο. Όταν εξετιάζει κανείς στο σύνολό της την εικόνα αυτή, δεν μπορεί παρά να τη βρή λογική. Επομένως, αν η επιστολή προς το στρατηγό Άλεξάντερ είναι πραγματική, δεν θ' άρνησιν να εκδηλωθούν οι δευτερεύουσες επιθέσεις των Άγγλοαμερικανών».

Ωστόσο οι αμφιβολίες αυτές του Γκαίμπελς, δεν άλλαξαν κατά το ελάχιστον την υπόθεση. Αντίθετα, με αχηματισμένη πιά τη γνώμη ότι τα έγγραφα ήταν απόλυτα γνήσια, το Γενικό Επιτελείο των Γερμανών αναζητούσε μ' αγωνία και άλλες πληροφορίες, που να επιτρέψουν την πλήρη αποκάλυψη των συμμαχικών σχεδίων στη Μεσόγειο. Και η άγγλικη κατασκοπεία φρόντισε να δημιουργήσει σε κάθε τομέα της δράσέας της, την εντύπωση πως όλα θα γίνονταν, όπως τα προδιέγραφε η μυστική επιστολή του νεκρού ταχυδρόμου. Πρώτα απ' όλα, στο δελτίο άπωλειών που δημοσίευσαν οι «Τάιμς» στις 4 Ιουνίου 1943, ανάμεσα σ' εκατόν δεκατρία ονόματα, έβαλαν και το όνομα του ταγματάρχη Ουίλλιαμ Μάρτιν, των Βασιλικών Κομάντος. Ήταν βέβαιο πως οι Γερμανοί θα παρακολουθούσαν με τους πράκτορές τους τα δελτία αυτά. Κατόπιν ο άγγλικός στόλος άρχισε να οργώνει κυριολεκτικά τα παράλια γύρω από την Πελοπόννησο. Τότε ακριβώς σκόρπισαν και τ' αεροπλάνα τους μερικές εκατοντάδες προκηρύξεις, που συμβούλευαν τον άμαχο πληθυσμό να είναι έτοιμος. «Η ώρα της απελευθέρωσης — έγραφαν — πλησιάζει. Αγρυπνήστε».

Πά να παρασύρουν όμως ακόμη περισσότερο τους Γερμανούς στην παγίδα, οι Άγγλοι ζήτησαν έναν εθελοντή για την Ελλάδα. Αλλά «αν εθελοντή που να επιδιώξη να συλληφθή... αχμάλατος από την Γκεστάπο! Έπρόκειτο να τον εφοδιάσουν με διάφορα πλαστά έγγραφα, που θα είχαν όμως κάποια σχέση με τα επίσης πλαστά έγγραφα του ταγματάρχη Ουίλλιαμ Μάρτιν. Σ' τα έγγραφα αυτά, που θ' απευθύνονταν δίχως σε κάποιον «Έλληνα στρατηγό με το ψευδώνυμο «Δημοσθένης», θ' αναφέρονταν με σχετικές λεπτομέρειες οι αποδοτικές επιχειρήσεις που θ' άρχιζαν σε λίγο στην Ελλάδα. Το τέχνημα ήταν μεγαλοφώνος και ο εθελοντής που θ' αναλάμβανε την αποστολή αυτή, του θανάτου — όπως άνωμασθηκε από τους ίδιους τους Άγγλους — βρέθηκε γρήγορα. Ήταν ένας νεαρός στρατιώτης, ο Κίρκ Σμάιθ, της «Υπηρεσίας Ειδικών Επιχειρήσεων» του Λονδίνου, που δέχτηκε να πείσει με το αλξίπτωτό του στα... χέρια των Γερμανών. Όταν οι άντρες του του ζήτησαν ότι με τη συλληψή του θα κινδύνευε να τουφεκιωθεί, ο Κίρκ αποκρίθηκε χαμογελάοντας:

— Θα λυπηθώ, αν δεν με πιάσουν. Για να με τουφεκίσουν όμως, θα το σκεφθώ πολύ...

Στις 9 Ιουνίου 1943, ένα συμμαχικό αεροπλάνο «έρριχνε» σε μία περιοχή της Θεσσαλονίκης το Σμάιθ. Η νύχτα ήταν σκοτεινή, με τα αεροπλάνα κατέβηκε αρκετά χαμηλά κάνοντας επίτηδες θόρυβο, για να το «μυρίστουν» οι Γερμανοί από τα φυλάκιά τους. Και φαίνεται ότι το

κατώρθωσε, γιατί άμέσως σχεδόν σπάρσιν τον ουρανό τεράστιοι προβολείς, ενώ από διάφορα σημεία πολλά αντιαεροπορικά μαζί, ξερούσαν εναντίον του το πυρακτωμένο τους άσπάλι. Το αεροπλάνο έκανε μερικά απότομα σκέτα και ξαφνικά στράφηκε προς την Ανατολή και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της ανοιξιάτικης νύχτας. Αλλά οι προβολείς είχαν συλλάβει την κάθοδο του νεαρού Άγγλου με τ' αλξίπτωτο. Μία ομάδα Γερμανών ξεκίνησε δλοταχώς προς το σημείο που έπεσε, ελπίζοντας να τον συλλάβουν προτού κατορθώσει να εξαφανισθή. Μά ο Σμάιθ δεν έπρεπε να πιστή άμέσως. Το σχέδιό του ήταν να τον κυνηγήσουν, να εξαφανιστή τρεις τέσσερις μέρες και να τον συλλάβουν έπειτα από μάχη που θα έδινε μαζί τους. Αυτές τις έντολες είχε από την υπηρεσία του κι έπρεπε να τις εκτελέσει κατά γράμμα.

Τα πράγματα όμως ήρθαν διαφορετικά. Την κάθοδό του δεν την πήσαν ειδοί μόνο οι Γερμανοί, αλλά και οι «Έλληνες της περιοχής. Μόλις πάτησε στη γη, βρέθηκε κυκλωμένος από μερικούς άντρες που τον υποδέχτηκαν χαρούμενοι σαν μικρά παιδιά. Μόνο από τον ήχο του αεροπλάνου και από τ' αντιαεροπορικά των Γερμανών που το χτύπησαν, κατάλαβαν ότι ο άνθρωπος που έπεσε από τον ουρανό ήταν Άγγλος. Ο Σμάιθ δεν το περίμενε αυτό, γιατί μονομιάς κατάλαβε πως η θερμή υποδοχή των Έλλήνων πατριωτών μπορούσε να μεταιώσει την αποστολή του. Κι' αυτή ήταν η αλήθεια. Άμέσως σχεδόν τον άρπαξαν μερικά παλληκάρια και χωρίς να του εξηγήσουν το παραμικρό, τον οδηγούσαν ανάμεσα από μονοπάτια και κατασάφραχα στη στρουγγα κάποιου ταλέντικα, στην κορυφή ενός μικρού βουνού. Εκεί όμως βρέθηκε μπροστά σε μία έκπληξη. Μπροστά του, στέκονταν ψηλοί, χαμογελαστοί και ροδοκόκκινοι, δύο Βρετανοί αξιωματικοί. Ο Σμάιθ έπεσε κυριολεκτικά

από τα σύννεφα.

— Βλέπω και δεν πιστεύω, είπε τρίζοντας τα μάτια του. Μήπως ο νεύρομαι;

— Κάθε άλλο, του απάντησαν οι αξιωματικοί, βρίσκεσαι στην πιο άπλη πραγματικότητα. Αφού όμως δεν σ' έστειλαν για μας, για ποιά λόγο σ' έρριξαν σ' αυτή τη γεροαποκατωμένη περιοχή;

Ο Σμάιθ δεν ήξερε αν έπρεπε να τους πη το σκοπό της αποστολής του ή όχι. Τη συνάντησε αυτή με τους συμπατριώτες του, κανείς δεν την είχε απολογιστεί και γι' αυτό κανείς δεν τον συμβούλευε προτού ξεκινήσει από τη βάση του, τι έπρεπε να κάνει σε μία τέτοια περίπτωση. Χωρίς ν' αποκρίθ στην ερώτησή τους, ζήτησε να μάθει αν είχαν εκεί ασύρματο κι' αν επικοινωνούσαν με το στρατηγείο της Μ. Ανατολής.

Όταν άκουσε ότι μπορούσαν να έρθουν σ' έπαφή όποια ώρα ήθελαν, τους παρέκλεισε να του επιτρέψουν να επικοινωνήσει ο ίδιος με την υπηρεσία του, για να ζητήσει άριστες συμπληρωματικές οδηγίες. Φυσικά του το επέτρεψαν. Έτσι σε λίγο γύρισε κοντά στους δύο αξιωματικούς και τους είπε την αλήθεια. Για ποιά λόγο δηλαδή έπεσε με αλξίπτωτο στην περιοχή εκείνη. Οι δύο Άγγλοι πετάχτηκαν από τη θέσι τους!...

Πώς! Έκαναν έκπληκτοι. Ξεκίνησαν από το Λονδίνο με αεροπλάνο, έφτασαν ζωντανός στην Ελλάδα και τώρα πρόκειται να παραδοθεί στους Γερμανούς για να σε σκοτώσουν; Έτσι τρέλλος, Σμάιθ! Ποιά σου είπε ότι θα στο επιτρέψουμε εμείς!...

Στο τέλος, βέβαια, αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν αφού δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Του υποσχέθηκαν ωστόσο να τον βοηθήσουν μετά τη συλληψή του — να δραπέτευση από τα χέρια των Γερμανών. Με την βοήθεια κατόπιν των Έλλήνων, ο Σμάιθ πέρασε στη Θεσσαλονίκη και το ίδιο εκείνο βράδυ, έπεσε... κατά λάθος πάνω σε μία περιπολία της Γκεστάπο. Ο τολμηρός Άγγλος καμώθηκε πως τα σώτισε και το έβαλε στα πόδια. Οι Γερμανοί τον κυνήγησαν πυροβολώντας δεξιά κι' αριστερά. Μία σφαίρα τον βρήκε στο δεξιά ώμο. Παρ' όλα αυτά εξακολουθούσε να τρέχει. Σ' το τέλος όμως έπεσε πάνω σ' ένα πεζοδρόμιο, όχι πια προσποισμένος, αλλά πραγματικά. Είχε λιποθυμήσει. Οι Γερμανοί τον έρριξαν σ' ένα αυτοκίνητο και τον οδηγούσαν στο κτίριο της όδου Τσιμισκή, όπου στεγαζόταν η υπηρεσία τους. Εκεί αφού του έκαναν μία έπιστομείο έρευνα και πήραν το φακέλλο με τα πλαστά έγγραφα, τον παρέδωσαν στους γιατρούς. Ο Σμάιθ έγειριστηκε άμέσως, σ' ένα νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης, που είχε επιταγή ειδική για τους Άγγλους αχμαλώτους. Περισσότερο από μήνα έμεινε ακίνητος στο κρεβάτι. Μά σε όλο αυτό το διάστημα οι ανακρίσεις διαδέχονταν η μία την άλλη: Πότε έφτασε στην Ελλάδα και για ποιά σκοπό; Ποιους έπρόκειτο να συναντήσει και ποιός ήταν ο στρατηγός «Δημοσθένης», στον οποίον θα παρέδιδε το φακέλλο και πολλά άλλα. Φυσικά, ο Σμάιθ έδινε άριστες απαντήσεις και προσποιόταν ότι ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για την τύχη των εγγράφων. Η σκηνοθεσία ήταν τέλεια από κάθε άποψη κι' οι Γερμανοί την είχαν πάσει πιά για καλή. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι οι αποδόσεις των συμμάχων ήταν ζήτημα ημών, αν όχι και έδδομάδων. Η αλήθεια είναι ότι τις μέρες εκείνες άρχισε μία έντονη, συστηματική και καταστρεπτική δράση των ελληνικών ομάδων υπαίθρου. Το δίμηνο Ιούνιος - Ιούλιος προαντάς, υπήρξε άποφασιστικό σε γεγονότα εξαιρετικής σημασίας. Βρετανοί και Αμερικανοί αξιωματικοί διέβυναν τις επιχειρήσεις αυτές που είχαν σκοπό — σύμφωνα με τα έγγραφα του Ουίλλιαμ Μάρτιν και του Κίρκ Σμάιθ — να παραπλανήσουν τους Γερμανούς περί επικείμενης δθεν άποδοτικής ενέργειας στην Ελλάδα.

— Όχι, δεν θα πρόδιδα ποτέ! αποκρίθηκε ο συνταγματάρχης Χικελ.

Έπρόκειτο για ένα συντονισμένο σχέδιο, που την εκτέλεσή του την παρακολουθούσε προσεκτικά ο αρχιστράτηγος της Μ. Ανατολής Ουίλσον και που εφάρμοσθηκε σ' αναλογική κλίμακα μ' επιθέσεις καταστροφής και σαμποτάζ σ' ολόκληρη την Ελληνική χερσόνησο. Η επιτυχία του υπήρξε άπότη, όπως άμολογήθηκε από τον ίδιο τον Ουίλσον. Η φθορά των Γερμανών ήταν σημαντική. Κάτω από τις συνθήκες αυτές, οι τελευταίοι, υποχρεώθηκαν να διαθέσουν κατά τρόπο ανάλογο τις δυνάμεις τους. Πολλές εκλεκτές μεραρχίες τους, που προορίζονταν για την Ιταλία, αναγκάστηκαν να τις «αγκιστρώσουν» στην Ελλάδα, όπου αναγκάστηκαν να τρέχουν στα βουνά και στους κάμπους, να άγνώνουν έσπευσμένως διάφορα σημεία και να λθρούν φυλάκια σε κάθε χιλιόμετρο δρόμου και σιδηροδρομικής γραμμής, όπου τα σαμποτάζ

βρισκόντουσαν στην ημερησία διάταξη.

Σ' το μεταξύ τα έγγραφα του Κίρκ Σμάιθ — όπως και τα έγγραφα του Ουίλλιαμ Μάρτιν — μεταφέρθηκαν αεροπορικά στο Βερολίνο και παραδόθηκαν στους άρμόδιους της γερμανικής κατασκοπείας, που βρέθηκαν πάλι σε καινούργιο δίλημμα: Τι συνέβαινε λοιπόν; Ήταν αλήθεια ή όχι; Άλλες μέρες άργότερα, ο Γκαίμπελς σημείωνε πάλι στο ημερολόγιό του: «Τελευταία συμβαίνουν περίεργα πράγματα. Έπειτα από την ανακάλυψη του πτώματος του Ουίλλιαμ Μάρτιν, ένας δεύτερος ταχυδρόμος των Βρετανών έπεσε στα χέρια της Γκεστάπο στην Ελλάδα. Μία επιστολή που βρέθηκε στο σάκκο του και που απευθύνεται σε κάποιον γνωστό «Έλληνα στρατηγό», αποκάλυπτε κατά τρόπο συγκεκριμένο σχεδόν τα άγγλικά σχέδια άποδόσεως τουλάχιστον σε δύο σημεία, στα ίδια ακριβώς σημεία που αναφέρονται και στα έγγραφα του Μάρτιν».

Ωστόσο, εκτός από τον παμπόνηρο Γκαίμπελς, κανείς άλλος δεν άμφεβαλε για την... γνησιότητα του Κίρκ Σμάιθ. Εκείνο προαντάς που επεβεβαίωσε το «γεγονός» ήταν ο θανάσιμος τραυματισμός του. Ο ίδιος ο Χίτλερ ήταν βέβαιος πως η «καλή του τύχη» τον βοηθούσε να κερδίσει τον πόλεμο. Δεν υπήρχε αμφιβολία. Ο Ρόμελ, που ήταν τότε διοικητής της ομάδας στρατιών Β, με το στρατηγείο του έγκατεστημένο δίπλα στη λίμνη Γκάρντα της Ιταλίας, πίστευε κι' αυτός ότι τα έγγραφα που πέτυχε ο φόν Κανάρης με τα όργανά του στην Ισπανία, καθώς και τα έγγραφα που κατορθώσε να ανακαλύψει η Γκεστάπο της Θεσσαλονίκης πάνω στον Κίρκ Σμάιθ, αποκάλυπταν τις άληθινες προθέσεις των Άγγλοαμερικανών. Κυκλοφορούσε άλλωστε την εποχή εκείνη, η έπιμονη φήμη ότι ο Ταύρισιλ κατορθώσε να επιβάλει στους συμμαχούς του την άποψή του, για δημιουργία δεύτερου μέτωπου στα Βαλκάνια, με άντικειμενικό σκοπό την άνοδο των συμμαχικών στρατευμάτων μέσων Γιουγκοσλαβίας και Βουλγαρίας ως το Βερολίνο.

Η άνηπαση των Γερμανών είχε φτάσει στο κατακόρυφο. Τότε ακριβώς ο Χίτλερ διάταξε το Ρόμελ να ταξιδέψει στην Αθήνα. Τό ότι δεν έμεινε στην πρωτεύουσα μας περισσότερο από δύο εικοσιτετράωρα, δεν άφειλεται σε καμιά άλλη αίτια εκτός, από την αναπόσπαστη του Μουσολίνι. Ωστόσο τα άγγλικά πολεμικά τριγυρίζοντα συνέχεια γύρω από την Πελοπόννησο και αυτό είχε έδρασίως στη σκέψη των Γερμανών την εντύπωση ότι το μεγάλο μέτωπο θ' άνοιγε στα Βαλκάνια, όπως το προέλεγαν τ' άπασπλά γράμματα του Ουίλλιαμ Μάρτιν και του Κίρκ Σμάιθ. Σ' το μεταξύ όμως, με την προσημονή άποδόσεως στην Ελλάδα, ο Ρόμελ αναγκάστηκε ν' άφήση έδω πάντε επίλεκτες μεραρχίες — που θ' ήταν δυνατό να χρησιμοποιηθούν στην Ιταλία, όταν τελικά η άπόδοση των συμμάχων έγινε εκεί. Χάρης λοιπόν σε όλη αυτή την καταπληκτική ιστορία, η κατάληξη της Σικελίας έγινε με άπροσδοκήν εύκολία. Οι άπώλειες του έχθρου άνέστηκαν — σύμφωνα με τα έπίσημα στοιχεία — σε 167.000 Γερμανούς και Ιταλούς, ενώ οι άπώλειες των συμμάχων μόνο σε 31.158 σκοτωμένους, τραυματισμένους και άγνομένους. Η γερμανική αυτή πανωλερία άφέλετο άποκλειστικά στην άγγλική κατασκοπεία και συγκεκριμένα σ' ένα νεκρό — τον Ουίλλιαμ Μάρτιν — και σ' ένα ζωντανό: Τό στρατιώτη Κίρκ Σμάιθ, της «Υπηρεσίας Ειδικών Επιχειρήσεων» του Λονδίνου.

Αλλά τι άπέγινε ο εθελοντής αυτός στο θανάτου; Ο τολμηρός Άγγλος, εξακολουθούσε να νοσηλεύεται στο νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης. Τό τραύμα της άμολήσής του ήταν αρκετά σοβαρό, μά τα κατάφερε και τη γλώττωσε φηνά. Αυτό βέβαια άφέλειτο, εκτός από τη γερή του κράση, στην άποτελεσματική έπέμβασή των Γερμανών γιατροών, που έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τον σώσουν. Και τον έσωσαν πραγματικά. Στις άνακρίσεις που του έκαναν, ο Σμάιθ άπάντησε στερεότυπα:

— Ήρθα από την Άγγλία στην Ελλάδα για ένα άρισμένο σκοπό. Με συλλάβετε χωρίς να κατορθώω να έκτελέσω τις έντολες που έλαβα από την υπηρεσία μου. Η ζωή μου πιά δεν έχει καμμία αξία και δεν θα λυπηθώ διόλου αν με τουφεκίσετε...

Άλλες μέρες άργότερα, έφτασε από το Βερολίνο ένας άνώτερος αξιωματικός και ζήτησε να συναντηθή με τον Άγγλο. Ο αξιωματικός αυτός ήταν ο συνταγματάρχης Πάουλ Χικελ, πρόσωπος φίλος του Χίτλερ, που άνηκε στο δικτυο κατασκοπείας του φόν Κανάρη. Ο Χικελ έπισκέφθηκε τον Σμάιθ στο νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης κι' αφού έμειναν μόνοι οι δύο τους άρχισε μεταξύ τους μία πολύωρη συζήτηση, που έκαμε εντύπωση σε όλους. Σ' το διάστημά αυτό, ο Γερμανός προσημώσε να πείσει το νεαρό Άγγλο ν' άρξισι τις άμολογίες.

— Είπε στο χέρι σας, του είπε στο τέλος, να σώσετε τη ζωή σας. Γιατί διατάζετε; Σας δίνω το λόγο της στρατιωτικής μου τιμής, ότι θ' άρεθήτε άμέσως έλευθερος αν μάς πείτε άριμένα πράγματα...

Ο Σμάιθ γύρισε και κύτταξε το Χικελ. Ύστερα του είπε χαμογελάοντας:

— Εύχαριστώ θ' άπάντησω στις ερωτήσεις σας, αν μου άπαντήσετε και σεις σε κάτι...

Τα μάτια του Γερμανού άστράψαν χαρούμενα. —Θα σας άπάντησω σε ό,τι με ρωτήσετε, αποκρίθηκε. Έχετε το λόγο μου πως θα σας άπάντησω με άπόλυτη ειλικρίνεια. Λοιπόν, σας άκούω!

—Πρέπει να λάβετε υπ' όψη, συνταγματάρχα μου, ότι εγώ είμαι ένας άπλως στρατιώτης κι' ότι όπηρετώ την πατρίδα μου, όπως και σεις τη δική σας. Αλλά αν σας πείσω να βρεθήτε στη θέσι τη δική μου, θα πρόδιδετε στον έχθρο σας αυτά που προσπαθείτε να μάθετε τώρα εσείς από μένα;

Ο Χικελ, γύρισε και κύτταξε το Σμάιθ με μισοκλειστά μάτια. Σηκώθηκε κατόπιν από τη θέσι του, χαμφίπτε στρατιωτικά και αποκρίθηκε:

— Όχι, δεν θα πρόδιδα ποτέ!

Από εκεί και πέρα τα πράγματα έγιναν με καταπληκτική ταχύτητα. Ο Κίρκ Σμάιθ, ειδοποιήθηκε μία μέρα από τους Άγγλους συναδέλφους του του νοσοκομείου, ότι είχαν προετοιμάσει την άπόδρασή του και ότι την έπιόμενη άναυτηθή με τους δύο Άγγλους αξιωματικούς, που είχε έαναυτηθή στη στρουγγα του ταλέντικα, πάνω στο βουνό. Κι' αυτό ήταν που τον βοηθούσαν να ξεφύγει από τα χέρια των Γερμανών. Έδώ τελειώνει η παράσην αυτή ιστορία που άρχισε στο Λονδίνο, μεταφέρθηκε στην Ισπανία και στη Γερμανία και κατέληξε στην Ελλάδα.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΚΕΙΝΗ: Δε φοβάσαι μήπως απογοητευτής όπως τόσες φορές ως τώρα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, γιατί ο έρωας μου αυτή τη φορά έχει δοκιμαστή από τη διάρκεια, από τον καιρό... Δεν είναι έρωτας ανεξέταστος κι' επιτόλαιο, που χτυπάει κατακέφαλα τον άνθρωπο... Είναι αίσθημα σιγανό και ήρεμο, που τρυπάζει σιγά-σιγά την καρδιά μου, απάνω-κάτω σαν... το σαράκι!

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει χειρικά): Πολύ άσπαιο! Και τώρα, δηλαδή, είν' η καρδιά σου...σασα-κοφαγωμένη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακριδώς, όπως το λές... Είδες πώς το σαράκι τρυπάζει το ξύλο; Σιγά-σιγά, σε χρόνια και σε καιρούς...Φτάνει όμως τόσο βαθιά... 'Η έπιμονή του και η ύπομνη του νικάνε στο τέλος και άνταμείδονται τότε μ' ένα αποτέλεσμα που προκαλεί αληθινή κατάρτησι!

ΕΚΕΙΝΗ: Όστε, λοιπόν, ένας έρωτας σιγοτρυπάζει την καρδιά σου και τώρα έφτασε βαθιά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όσο πιο βαθιά, δε θα μπορούσε να φτάσει ένας άλλος έρωας με μεγάλη συγκεντρωμένη δύναμη! Σιγά-σιγά, λίγο-λίγο, χωρίς να το καταλάβω κι' εγώ, άνοιξε το δρόμο προς την καρδιά μου... Και τώρα δε μπορεί να κανέ-ναν τρόπο να βγύ... Γιατί, ξέ-χασα να σου πώ, αυτός ο ύπο-μνητικός κι' έπιμονος έρωας, μεταχειρίστηκε και τη μεταμύ-φισι για να με γελάσει! μετα-μορφώθηκε σε φίλια, και μόνο όταν βρέθηκε γερά έγκατεστη-μένος μέσα στην καρδιά μου, πέταξε τα μασκαράδικα και φάνηκε με την πραγματική του γοητευτική μορφή...

ΕΚΕΙΝΗ (συγκινημένη): Μπήκε στην καρδιά σου ο φί-λιος, είπες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (της πιάνει τα χέρια): Ναί! και τώρα, σαν έ-ρωας, διατυπώνεις τις απαιτήσεις του... ('Όπως είναι πολύ κον-τά της, σκύβει και τη φιλάει στα χείλια).

ΕΚΕΙΝΗ (εύτυχισμένη, κα-τακόκκινη): Σιγά!... Θα μάς δούνε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, γιατί κλω-τσάνε, κουτουλιούνται και χτυ-πιούνται... Μας σώζει η ρά-μπα από τα αδιάκριτα μάτια... (Την ξαναφιλάει).

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, αλήθεια, μ' αγαπάς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σαν τρελλός!... Σε νοιώθω βαθιά μέσα στην καρδιά μου, που την τρυπάζει με τόσο αξιοθαύμαστη ύπο-μνη...

ΕΚΕΙΝΗ: Σαν το σαράκι δηλαδή;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ακριδώς σαν το σαράκι... (Την ξαναφιλάει, ενώ γύρω τους ο θόρυβος έχει κατατμήσει πια ένα αληθινό παιδαίμονιο...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

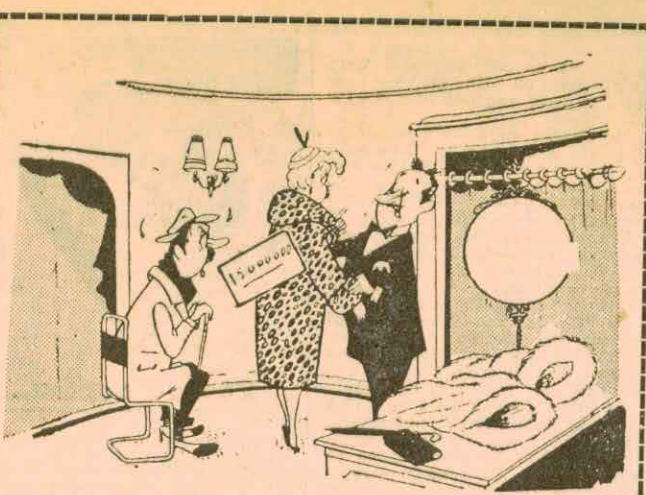
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καρεκλίστην τ' ατμόπλοιο... Ένταυθα: Δυστυχώς δεν έ-χω καιρό να διαβάσω ούτε τα... δι-κά μου μυθιστορήματα! Πολύ πε-ρισσότερο τ'άξια. Κ ο ύ λ α Κ α ρ-δ α ρά, Πειραιά: Σας ευχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. 'Ο-σο για την παράκληση που μου κάνατε σάς παραπέμπω στην προηγούμενη απάντησι...

Να χορεύουν προσκαλούνται εκεί πέρα, δηλαδή, οι γιλιόδες του Φαλήρου και του Δέλτα οπαδοί... 'Αλλά πώς—διερωτάσαι—θα χορεύουν ρούμπα, σάμπα, ή και τάνγκο οι καυμένοι, τη στιγμή που έχουν πάθει και στα δυο τους πόδια

κ' απ' τον ποδαρόδρομό τους είναι...έξεκατινιασμένοι!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Και δεν φαντάζεστε, κύριε, πόσο επικίνδυνο είναι το κυνήγι της λεοπαρδάλεως.

— Ναί, βλέπω, είναι ένα ζώο που πουλάει ακριβά το τομάρι του!...

Επίκαιροι στίχοι

ΚΕΦΑΛΗ «ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ»

'Απεφασίσθη οριστικώς κι' άμετακλήτως ήδη να βάζουν όλοι οι μαθηταί στην κόμη τους ψαλίδα και στο έξηξ δεν πονέειται να βλέπεις στα θρανία, χωρίστρες, «φιξαρισματα» κι' ακούρεντα κρυνία!

*

Πιστώς τον νόμον όλοι τους να τον τηρούν όφειλουν, αν θέλουνε την κόμη τους μιά μέρα να μνή...τίλλουν γιατί όσοι θ' αντιτίθενται και θα διαμαρτύρονται με την ψιλή την μηχανή και σύρριζα θά...«κύνωνται»! Κυρώσεις θα ύφίστανται, τουτέστιν, οι καυμένοι και γιά... μαλλί πηγαίνοντας, θα βγαίνουν κουρεμένοι!

ΑΔΟΣΘΝ ΤΕΛΟΣ

Οί νόμοι μας οι άτεγκτοι κι' οι άστυνομικοί μας, την τρέλλα δεν σεβάστηκαν την «υπαρξιστική» μας, έφ' ω και κάποιο απόγευμα, «ντριν ντράν» και ντουγκά (ντράγκα, διπλοτριπλομαντάλωσαν του Σίμου την...παράγκα!

*

Κατόπιν τούτου, βέβαια, οι παρδαλομουσάτοι, λαχτάρες προαισθάνονται κι' ανείπωτο κεσάτι... Στο «ψώνιο» και στα... ψώνια τους προβλέπουν άπραξία, καθώς και του «υπαρξισμού» την πλήρη...άνυπαρξία!...

*

Διαμαρτύρονται, λοιπόν, και κάνουν διαδήματα στους άμοδιους άνδρες μας και στα οικεία Τμήματα, αλλά οι άστυνόμοι μας που «λούμπες» πονηρεύονται, στερεοτύπως άπαντούν: «Άς πάνε να...κουρεύονται»!

ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Με τη βοτανολογία έσωθήκαμε, παιδιά, και θα βρούμε την ύγεια με την...«άγριαπιδιά»!

Χάνει θαύματα μεγάλη η πανάκεια έκεινη κι' άχλαδιάς, έντος όλίγου, ούτε ρίζα δεν θα μείνη. Δηλαδή, καθώς πηγαίνει, ο κομπογιαντισμός μας, θα ξεριζωθούν κι' έκεινες κι' ο μισός δ...πληθυσμός μας!

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

Πλήν των άλλων σωματείων, οργανώσεων, συλλόγων και τα θύματα χορεύουν των «γκράν-πρι» και των άλλων! Πλήν αυτού και τον χορόν τους, κατά σύμπτωση τυγχάνει να τον δίνουνε στού Γιούλη το γνωστότατο τό...χάνι!

*

Να χορεύουν προσκαλούνται εκεί πέρα, δηλαδή, οι γιλιόδες του Φαλήρου και του Δέλτα οπαδοί... 'Αλλά πώς—διερωτάσαι—θα χορεύουν ρούμπα, σάμπα, ή και τάνγκο οι καυμένοι, τη στιγμή που έχουν πάθει και στα δυο τους πόδια

κ' απ' τον ποδαρόδρομό τους είναι...έξεκατινιασμένοι!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

Η υπερηφάνεια είναι το χειρότερο αμάρτημα

Η αίρεσις των Φαρισαίων ήταν μία άρχαία αίρεσις των 'Ινδίων, που κατόπιν εισήχθη και στην 'Ιουδαία. Οι Φαρισαίοι ήταν φιλόφρονες, φιλόδοξοι, υπερήφανοι, υποκριταί. Ήσαν ακόμα πιστοί φύλακες των εξωτερικών τύπων του Μωσαϊκού Νόμου, έδιναν έλεημοσύνες προς το θεσθηναι και προσευχόντουσαν στις πλατείες. Ήσαν και τα Σάββατα και κατέκριναν τόν 'Ιησούν Χριστό, γιατί είχε πλάσει πηλό και τον είχε βάλει πάνω στα μάτια του τυφλού.

Ήσαν όμως και Φαρισαίοι δίκαιοι κι' ενάρετοι, όπως ήταν ο Γαμαλιήλ, ο δάσκαλος του Παύλου, καθώς και ο Νικόδημος που ένταφί-ασε τόν 'Ιησούν Χριστό.

Το κατά Λουκάν ευαγγέλιον του Τελώνου και Φαρισαίου όμιλει γιά δυο ανθρώπους, που μπήκαν στην εκκλησία γιά να προσευχηθούν. 'Ο ένας ήταν Φαρισαίος κι' ο άλλος Τελώνης. 'Ο Φαρισαίος πήγε και στάθηκε στο μέσον της εκκλησίας, προσευχήθηκε κι' έλεγε τα εξής: —'Ω, Θεέ μου, σ' ευχαριστώ έ-πειδή δεν είμαι όπως οι άλλοι άνθρωποι, οι άρπαγες, άδικοι, σαρκί-κοι, μήτε είμαι άμαρτωλός καθώς είναι αυτός ο Τελώνης. Ήσπεύω, δίνω έλεημοσύνη σύμφωνα με τον νόμο του Μωυσέως, και σπαταλώ δ-λα όσα κι' αν έχω.

Ο Τελώνης πάλι θυμότανε τις πολλές του αμαρτίες, κι' έχοντας θάρεια τη συνείδησι του, στεκόταν σε μιά γωνία της εκκλησίας. Από το φόβο του, δεν τολμούσε να ση-κώση τα μάτια του στον ούρανο, αλλά χτυπούσε το στήθος του λέ-γοντας μόνο, με δάκρυα στα μά-τια: —'Ω, Θεέ μου, εύσπλαχνίσου τόν άμαρτωλό.

Με την παραβολή αυτή, ο Θεός μάς διδάσκει πως πιο πολύ από κά-θε αμαρτία αποστρέφεται την υπε-ρηφάνεια και τιμωρεί τούς περήφα-νους, σαν τούς πιο μισητούς ανθρώ-πους. 'Ακόμα μάς διδάσκει με τη θεική του διδασκαλία πως, όσο άμαρτω-λός κι' αν είναι κανείς, αν μετανο-ήση ειλικρινά και με ταπεινούς έ-πικαλεσθί την εύσπλαχνα του Κυ-ριου, Αυτός τόν δέχεται εύχαρίστως και του συγχωρεί τα αμαρτήματά του.

Όταν πάλι ο ενάρετος στοχάζε-ται πως όχι με τη δύναμη του Θε-ού, αλλά με τη δική του γνώσι και δύναμη απολαμβάνει τα έγκόσμια αγαθά, και περιφρονεί τούς άλλους ανθρώπους σαν άμαρτωλούς, ο Θε-ός τόν γκρεμίζει στον 'Αδη και τόν μεταμορφώνει σε διάβολο και τόν ταπεινώνει γιά την άλαζονεία του.

Αντίθετα, η ταπεινότης ώνάγει τόν άνθρωπο στα έπουράνια, όπως λέει και η παραβολή. 'Ο άμαρτω-λός Τελώνης εξαγινώθηκε με την ταπεινότητά του και γύρισε δικαιο-σύνη, στο σπίτι του, ενώ ο Φαρι-σαίος, γιά την υπερηφάνειά του, έμεινε αιώνια καταδικασμένος.

Όπως λέει ο σοφός Σολομών στην 'Αγία Γραφή, και οι πιο ά-γιοι ακόμα φταίνε άσυναισθητα επτά φορές την ημέρα, κι' όπως λέει ακόμα κι' ο προφήτης Δαυίδ, «άμαρτήματα τις συνέση»: 'Εμείς λοιπόν οι άμαρτωλοί θα φταίμε και θα εξοργίζουμε το Θεό διαρκώς.

Και αν κανείς έχη μιάν άρετή, άς μην καυχείται γι' αυτήν. Για-τί «ο ύψών έαυτόν ταπεινώθησε-ται». Άς γνωρίζη μόνο πως η χάρις αυτή δεν είναι δική του, αλλά του Θεού, όπως λέει και ο 'Απόστολος Παύλος: «'Ανθρώπε, τί έχεις ο ούκ έλαβες; Τι καυχά-σαι ως μη λαβών;».

Λοιπόν οι ενάρετοι άς μην υπε-ρηφανεύονται καταφρονώντας τούς άλλους, όπως ο Φαρισαίος, και οι άμαρτωλοί πάλι άς όμολο-γήσουν τα σφάλματά τους με φό-βο και κατανύξι, όπως ο Τελώ-νης: «'Ω, Θεέ, ιλάσθητι ήμιν τοίς άμαρτωλοίς, ιλάσθητι».

Η «δίδυμη αδελφή» της Γης

Η 'Αφροδίτη έχει δυο είδων κατοίκους, που ζούνε σε διαφορετικά μέρη αυτού του πλανήτη. Οι μόνιμοι κάτοικοι, οι ευγενικοί, θήρσκοι, κι' οι άλλοι άγριοι, σκληροί και κτηνάρηδες. Οι δεύτεροι έχουν πελώριο ανάστημα, τόσο που ένας άνθρω-πος της Γης θαφτανε μόνον ως...τόν άφρο-λό τους! Οι νέες κοπέλλες κυκλοφορούν γυμνές, πάνω σ' αυτόν τόν πλανήτη!...

Αυτά τουλάχιστον πίστευε κι' υποστήριζε ο μυθιστοριογράφος Φοντενέλ, παρουσιάζει τούς κατοίκους της 'Αφροδίτης άφοσιωμέ-νους άποκλειστικά στον έρωτα, τούς χορούς, τα τραγούδια, τις γιορτές και το κολύμπι, περίπου σαν τούς 'Ιθαγενείς της Ταϊτής!

Κατά τόν 'Ολλανδό άστρονόμο Χούγκενς, τα μυσικά όργανα των 'Αφροδιτινών, μοιάζουν με άρπες ή με φλάουτα. Κι' ένας άβ-βάς του Μεσαίωνα βεβαίωνε ότι η 'Αφροδίτη έχει ειδικό νερό, κα-τάλληλο γιά βάπτισμα και κρασί γιά Θεία Μετάληψη!...

Ένα αίνιγματικό και μυστηριώδες φυσικό φαινόμενο της 'Α-φροδίτης είναι η διάχυτη λάμψη που επικρατεί στο σκοτεινό ήμι-σφαίριο αυτού του πλανήτη. Δεν μπορούμε να το σχετίσουμε με το φώς της Σελήνης, γιατί η 'Αφροδίτη δεν έχει δορυφόρο. Μερικοί άστρονόμοι το αποδίδουν σε αντανάκλασι της Γης, άλλοι σε διά-χυσι τού άδύνατου φωτός των άστρων μέσα στην πυκνή ατμόσφαιρα της 'Αφροδίτης κι' άλλοι σε ηλεκτρικές έκκενώσεις (όπως είναι το βόρειο σέλας).

Ενώ ωστόσο οι σύγχρονοι επι-στήμονες δεν μπόρεσαν ακόμα να βρουν την εξήγησι, ένας συνάδε-λφός τους του περασμένου αιώνας, ο Γκρουίτχόξεν, διευθυντής του ά-στεροσκοπίου του Μονάχου, φά-νηκε... ικανώτερός τους! Αποφά-θηκε δηλαδή με πεποίθησι, ότι η διάχυτη αυτή λάμψη, όφείλεται στη...φωταύγησι της 'Αφροδίτης, σε ώρισμένες γιορτές, πολιτικές ή θρησκευτικές! Οι κάτοικοι της ά-νάδουν τότε τεράστιες φωτιές, κι' η αναλαμπή τους διακρίνεται από τη Γη. Με τόν τρόπο δε αυτό, επι-τυγχάνουν κι' ένα πρακτικό σκο-πό: 'Απαλλάσσουν έκτάσεις εδά-φους απ' την όργιώδη βλάστησι, γιά να τις κάνουν καλλιεργήσιμες!

Έπειτα απ' αυτές τις... φαντα-σιοπληξίες, άς δούμε τι μάς λέει η σημερινή επιστήμη γιά την 'Α-φροδίτη. Κανείς άνθρωπος δεν έχει δώ-ως τώρα την επιφάνειά της, μολονότι ο πλανήτης αυτός βρίσκεται πιο κοντά μας από κάθε άλλον. Γιατί τη σκεπάζει συνεχώς ένα πυκνό στρώμα από σύννεφα, που έκμη-δενίζει την όρατότητα.

Όστόσο, το στρώμα αυτό μάς παρέχει ώρισμένες ένδείξεις γιά τις φυσικές συνθήκες της 'Αφροδίτης. Τό διοξείδιον τού άνθρακος άφθo-νεί σ' αυτό, λείπει δε το όξυγόνο. Κάτι ανάλογο, λοιπόν, συνέβαινε άλλοτε και στη Γη: 'Η ατμόσφαι-ρά της άποτελείτο κυρίως από δι-οξείδιον τού άνθρακος και ύδρα-τιμούς. Γι' αυτό, αναπτύχθηκε ά-φθονη και όργιώδης βλάστησις — απ' την όποια σχηματίσθηκαν άρ-γότερα μέσα στο έδαφος τα κοι-τάσματα κάρβουνου και πετρελαιο-ύς. 'Η βλάστησις αυτή έλάττωσε σιγά-σιγά τό διοξείδιον τού άνθρα-κος, αύξησε τό όξυγόνο, κι' έτσι δημιουργήθηκε ατμόσφαιρα κα-τάλληλη γιά ν' αναπτυχθί ο ζωί-κός κόσμος.

Μπορούμε, λοιπόν, να υποθέσου-με, ότι η 'Αφροδίτη βρίσκεται ση-μερα στο στάδιο αυτό της εξέλι-ξεως, απ' όπου πέρασε άλλοτε η Γη. Έχουν παρατηρηθί, έξ άλλου, στα κατώτερα στρώματα της ά-

τμόσφαιρας της σύννεφα μιάς κίτρινης σκόνης, που προέρχεται πιθανότατα από τρομερές έκ-ρήξεις ήφαιστειών, σαν αυτές που συγκλόνι-ζαν τη Γη πριν από πολλά εκατομμύρια χρό-νια.

Είναι ή αλήθεια, ότι δεν διαπιστώθηκε ή παρουσία ύδρατμών στην ατμόσφαιρα της 'Α-φροδίτης. 'Ισως όμως οι άτμοι αυτοί συγ-κεντρώνονται χαμηλά, κάτω απ' τα όρατά σύννεφα, κι' εκεί συμπυκνώνονται και πέ-φτουν σαν βροχή. 'Αλλά, πριν τό νερό αυτό φτάση στο έδαφος, εξατμίζεται πάλι απ' τη λάβα των ήφαιστειών. Αυτό τό συνεχές άνεδο-κατέβασμα νερού και άτμών, δημιουργεί με-γάλες ποσότητες ηλεκτρισμού, κι' έτσι δεν σταματάνε οι άστραπές, οι βροντές κι' οι κε-ραυνοί.

Αυτά κρύβονται 'Ισως κάτω απ' τό παρα-πέτασμα των σύννεφων της 'Αφροδίτης.

Αν υπάρχη ζωή, πρέπει να βρίσκεται ά-κόμα στα πρώτα στάδια της εξέλιξεως. 'Ι-σως δηλαδή η 'Αφροδίτη κατοικείται από π-λάρια έντομα, σαν αυτά που υπήρχαν μιά φορά στη Γη. Θα ύ-πάρχη επίσης άφθονη και πυκνότατη βλάστησι, που φτάνει σε διαστάσεις τεράστιες.

Πρέπει να σημειωθί, ότι η 'Αφροδίτη παρουσιάζει πολλές φυ-σικές αναλογίες με τη Γη — και γι' αυτό άλλωστε έχει έπωνυμο-σθή «δίδυμη αδελφή» της. Έχει περίπου τις ίδιες διαστάσεις και την ίδια πυκνότητα μ' αυτήν. 'Η βαρύτης δεν διαφέρει πολύ στους δυο πλανήτες. 'Η 'Αφροδίτη δέχεται απ' τόν 'Ηλιο διπλάσια θερ-μότητα και φώς απ' όσο η Γη. Υπολογίζεται, λοιπόν, ότι ή θερ-μοκρασία της στον ίσημερινό είναι γύρω απ' τούς 95 βαθμούς και στους πόλους μηδέν περίπου. Συνεπώς, μπορεί να ζήσουν άκόμη και άνθρωποι της Γης στις εύκρατες ζώνες της, βόρεια και νότια απ' τόν ίσημερινό.

Η 'Αφροδίτη κάνει μιά όλόκληρη περιστροφή γύρω απ' τόν 'Η-λιο σε 7 1/2 μήνες. 'Επομένως, τό έτος περνάει εκεί πιο γρήγορα... κι' οι γυναίκες θα γεννάνε πιο νωρίς!

Οι όμοιότητες αυτές με τη Γη, γεννούν την πιθανότητα να κα-τοικηθί στο μέλλον ή 'Αφροδίτη από λογικά πλάσματα, 'Ισως όμως να πάρη διαφορετικό δρόμο σ' αυτήν ή εξέλιξι των ζωντανών οργανισμών και ν' άποκτήσουν έν-τελώς άλλες μορφές από τα ζώα και τα φυτά της Γης.

Ο μεγάλος Φλαμαριόν πρόβλε-ψε τί θα μπορούσε να συμβή, αν, αντί γιά τό ζωικό κόσμον, αναπτυσ-σόταν περισσότερο σε κάποιον πλανήτη ο φυτικός. Θα υπήρχαν τότε φυτά που θα σκέπτονταν και θα μιλούσαν!

Δεν αποκλείεται, λοιπόν, να συμβή στο μέλλον κάτι τέτοιο στην 'Αφροδίτη.

Σκεφθήτε ένα κόσμον κατοικού-μενο από πλάσματα που δεν θα μπορούν να κινηθούν, αλλά θα μέ-νουν ριζωμένα στο έδαφος, πάντα στην ίδια θέση! Οι κάτοικοι αυτοί της 'Αφροδίτης δεν θα χτίζουν πό-λεις, δεν θα κάνουν ταξίδια, δεν θα έχουν κυβερνήσεις, ούτε πολέ-μους.

Θα ζούν εκατοντάδες χρό-νια, ήσυχά, όμοιόμορφα, χωρίς καμιά μεταβολή. Δεν θα χρειά-ζονται γραπτά κείμενα, γιατί δεν θα χάνεται τίποτε στον κόσμο τους εφ' όσον δεν θα υπάρχουν μετανα-στεύσεις ούτε κατακτήσεις. 'Η πα-ράδοσι θα μεταδίδη από γενεά σε γενεά, αναλλοίωτη πην άγραφή ι-στορία της φυλής.

Θα υπάρχουν ένδρα άρσενικά και θηλυκά, που θ' απλώνουν τα κλαδιά τους, σαν τεράστια μπρά-τσα, γιά ν' αγκαλιάσουν τρυ-φερά...

Όταν κάποτε διαλυθούν τα σύν-νεφα της 'Αφροδίτης, οι κάτοικοί της — όποιοι κι' αν είναι — θα μπόρουν, επί τέλους, να θαυμά-σουν τό θέαμα τού ούρανού, μ' ένα 'Ηλιο διπλάσιο απ' τό δικό μας, με τη Σελήνη και τη Γη που θα τους φαίνονται σαν ένας διπλός πλανήτης, με τόν 'Αρη, τό Δία, τόν Κρονο και τα διάφορα φωτει-νά ηλεκτρικά φαινόμενα.

Η σημερινή όμως πυκνή και τα-ραχμένη ατμόσφαιρα της 'Αφροδί-της, καθιστά δύσκολο — αν όχι άδύνατο — να δη κανείς τόν ού-ρανό απ' τό έδαφος αυτού τού πλανήτη.

Τα ανθρωπόμορφα δέντρα της 'Αφροδίτης

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Βέμπο πείθει τον Άρετινο, αφού του υποσχετεί μία ηγεμονική άμοιβή, να οδηγήσει την Μπιάνκα έξω από τη Βενετία, παρουσιάζοντάς την σαν μία από τις γυναίκες που τὸν ἀκολουθοῦν. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ συμφωνία γυρίζει στὸ μέγαρο τοῦ ὁποῦν τὸν περιμένει ὁ Σαντρίνκο. Συμφωνοῦν νὰ γίνῃ ὁ γάμος ἐπειτὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. Τρέχει κατόπιν στὸ σπίτι τῆς Μπιάνκας γιὰ νὰ τὴν κάμῃ γνωστὴ. Ὁ καρδινάλιος προσθέτει ὅτι τὸ τί θὰ γίνῃ ἡ Μπιάνκα μετὰ τὸ γάμο εἶναι δικὴ τοῦ δουλοῦ. Ἡ ἑταῖρα πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῇ μόνον γιὰ τὸν Σαντρίνκο. Στὸ μεταξὺ, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Γκουίντο Τζενάρο ἔχει ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετο τοῦ Ρολάνδου Κανδιάνο καὶ πηγαίνει ἐκεῖ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν συλλάβῃ. Ἀλλὰ τὸν πιάνει ὁ Σκαλαμπρίνο τῇ στιγμῇ πού προσπαθεῖ νὰ πληθῇ τὸν τοῖκο τοῦ κήπου γιὰ νὰ φέρῃ ἐνισχύσεις.

8ον Ἀὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη σκέψις πού ἔκαμε ὁ Τζενάρο. Ἡ περιπέτεια τοῦ δὲν τοῦ ἦταν, βέβαια, εὐχάριστη. Ἀλλὰ δὲν αἰσθανόταν οὔτε ἀπελπισία, οὔτε φόβο. Εἶχε καὶ ἀπλόστατα ἕνα ἀνηχοῦ βῆμα. Τὸ ζήτημα ἦταν τώρα πῶς θὰ κατάφερνε νὰ ἐξφύγῃ.

Ὁ γίγας ἀπόθεσε τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας μέσα στὸ μεγάλο δωμάτιο τοῦ ἱσογείου, πού ἦταν, ὅπως θὰ θυμούνται οἱ ἀναγνώστες μας, ἡ τραπεζαρία τῶν Δάνδολο.

Στὸ δωμάτιο αὐτὸ βρισκόταν ὁ Ρολάνδος Κανδιάνο κι' ὁ γέρο-Φίλιππος.

Ὁ Τζενάρο, ἐλεύθερος τώρα, ἔτριψε τὰ χέρια τοῦ δὲν ἔνα μὲ τ' ἄλλο γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν.

— Σὲ συγχάριον, φίλε μου, εἶπε στὸν Σκαλαμπρίνο, γιὰ τὶς τανάλιες πού σοῦ χρησιμοῦσαν γιὰ χέρια!...

Τὸ ὅρος τοῦ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ὑποκριτικό. Ὁ θαυμασμός του ἦταν εἰλικρινής.

Ὁ Ρολάνδος στῆριξε ἐρωτηματικά τὰ μάτια τοῦ πάνω στὸ γίγαντα.

— Τὰ πράγματα ἔγιναν πολὺ ἀπλά, ἀπάντησε ὁ Σκαλαμπρίνο. Ὅταν ἐφυγαπῶν ἀπὸ κάμποιον ὥρα, σκέφτηκα νὰ κάμω ἕνα γύρο στὸν κῆπο. Εἶδα, λοιπόν, τὸ φιλαράκο, πού πῆδησε ἀπὸ τὸν τοῖχο. Ἦθε ὡς ἐδῶ, κοντοστάθηκε λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἔπειτα πῆρε τὸν ἴδιο δρόμο γιὰ νὰ φύγῃ. Τὸν ἀκολουθήσα καὶ τῇ στιγμῇ πού ἐτοιμαζόταν νὰ ἐξαναπῆδησῃ τὸν τοῖχο τὸν ἔπιασα.

— Ὅτε ἐτσι; εἶπε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μὲ θαυμασμό. Φαντάζομαι πῶς καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ με παρακολουθήσῃ χωρὶς τὰ μάτια μου, τὰ αὐτιά μου ἢ ἡ μύτη μου νὰ με εἰδοποιήσουν γι' αὐτό.

Ὁ Τζενάρο ἦταν πολὺ ὑπερήφανος γιὰ τὶς ἱκανότητές του. Καὶ τὸ ὅτι ὁ Σκαλαμπρίνο τὸν εἶχε παρακολουθήσει χωρὶς αὐτὸς νὰ ὑποπτεῖται τὸ παραμικρό, τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι.

— Ποιὸς εἶσαι; τὸν ρώτησε ὁ Ρολάνδος.

— Ἐνας φτωχὸς βαρκάρης, πού ἐμπιστεύεται τὴν ἀθλία ὑπαρξί του στὴ μεγαλοψυχία σας, αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ Τζενάρο. Μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ με παραδώσετε στὴν ἀστυνομία... Θὰ καταδικασθῶ, τὸ ξέρω... Καὶ θὰ περῶ δυὸ χρόνια, ἢ πέντε ἴσως, χωρὶς νὰ δῶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας...

— Τί ἤθελες νὰ κάμῃς ἐδῶ; ξαναρώτησε ὁ Ρολάνδος. Ἄν μου πῇς τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ σε παραδώσω στὴν ἀστυνομία.

«Θαυμάσια! σκέφτηκε ὁ Τζενάρο. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ με διώξῃ, ἀφού μου δώσῃ μερικὲς συμβουλές κι' ἴσως-ἴσως καὶ κανένα νόμισμα... Σὲ μισὴ ὥρα, ὅμως, θὰ ξαναγυρίσω γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσω τὴν ἐγνωμοσύνη μου».

Κατέβασε ταυτόχρονα τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ ντρέποταν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα του.

— Θέλω νὰ μοῦ πῇς τὴν ἀλήθεια, τοῦ ξανασύστησε ὁ Ρολάνδος.

— Τὸ κακὸ εἶναι πῶς δὲν μπορῶ νὰ πῶ τόσο εὐκολὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Τζενάρο. Καὶ ντρέπομαι περισσότερο ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν πού μοῦ δώσατε πῶς δὲν θὰ με παραδώσετε στὴν ἀστυνομία...

— Καὶ θὰ τὴν κρατήσω αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσιν, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος, ἂν μου πῇς τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ μόνον μ' αὐτὸ τὸν ὅρο... Σκέψου καλὰ, λοιπόν, προτού ἀπαντήσης. Διαφορετικά, δὲν πρέπει νὰ περιμένῃς καμμιὰ ἐπιείκεια ἀπὸ μένα.

— Ὅθι σὰς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια! φώναξε ὁ Τζενάρο. Μάθετε, λοιπόν, αὐθέντα, ὅτι ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, οἱ δουλειές μου δὲν πάνε καλὰ...

— Ἐννοεῖς, ὅτι δὲν κερδίζεις ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά σου;

Ὁ Τζενάρο χαμογέλασε.

— Κάνετε λάθος, αὐθέντα, ἀπάντησε. Εἶμαι βαρκάρης μόνον στὴν ἐμφάνισιν. Ἀπορῶ πῶς ἕνας ἀνθρώπος μὲ τόσο διαπεραστικὸ βλέμμα σὰν τὸ δικό σας δὲν τὸ κατάλαβε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ... Πρέπει νὰ ξέρετε πῶς εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού κάποιος κατάφερε νὰ παρακολουθήσῃ

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τριώδιον
Μουχεῖς ἀρχίσει, ρέ ὄροσι,
τίς κόντρα προετοιμασί-
και πείσμα τῶκεῖς βάλει,
νὰ τὸ γλεντήσης, ὅπως λές,
μὲ πολυτέλειες πολλὰς
τὸ νέο Καρναβάλι!

Γιὰ κοτιγιόν καὶ σεραπντί-
για κομφετί καὶ πατιρντί,
μοῦ κοπανᾷς ἀθέρτα
καὶ τῶκεῖς βάλει μουκαμέ-
νὰ ζηγηθῇς... μασκαρεμέ-
στὴν πιάτσα σουρτα-φέρτα!

Γι' αὐτὸ καὶ γίνομαι θεριό,
μὲ τὸ καινούργιο τὸ Τριώ-
και σοῦ ὀπλῶ-σταράτα:
«Τὰ μασκαρέματα κοιμέ-
κι' ἄσε τὰ λούσα κατὰ
(μὲ-
και τὰ λιμά παράτα»!

Λόγος, ἐξ ἄλλου, δὲν
(ὑπᾶ-
νὰ βγῇς μὲ μάσκες καὶ
(λοιπὰ
κι' ἐσὺ μέσα στὴν πιά-
(τσα,
ἀφού τὴν τρώει, βρέ
(παρδαλῇ,
τὴ μάσκα τὴν κερνα-
(βαλί-
ἢ φυσικὴ σου...φάτσα!
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

22

τὰ ἴχνη μου καὶ νὰ με πιάσῃ... Ἀλλὰ φαίνεται πῶς βρήκα τὸ δάσκαλό μου, πρόσθεσε ρίχνοντας μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σκαλαμπρίνο. Ὁχι, αὐθέντα, ἡ δική μου δουλειὰ δὲν εἶναι στὰ κανάλια. Οὔτε γόνδολα ἔχω, οὔτε ξέρω νὰ τραβᾶω κουπὶ καὶ νὰ λῶ παθητικὰ τραγουδία. Αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὴν κάνουν μόνο οἱ τεμπέληδες...

— Ποιὸ εἶναι, λοιπόν, τὸ δικό σου ἐπάγγελμα;

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸ ἔχετε μαντέψει, αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ Τζενάρο. Τὸ ἐπάγγελμά μου εἶναι νὰ γλυστράω τὴ νύχτα στὰ σπίτια πού δὲν φρουροῦνται καλὰ, νὰ μπαίνω στὰ διάφορα δωμάτια καὶ νὰ φεύγω ἀθόρυβα χωρὶς νὰ ξυπνήσω κανένα. Φροντίζω, φυσικά, ἔπειτα ἀπὸ κάθε τέτοια ἐπίσκεψιν, νὰ παίρνω μαζί μου καὶ κάποιο ἐνθύμιο, ἕνα σακκουλάκι μὲ χρυσὰ νομίσματα, ἕνα κόσμημα, ἀσημικὰ, μὲ λίγα λόγια ὅτι πολὺτιμο βρῶ.

Ὁ Ρολάνδος εἶχε καθήσει σὲ μιὰ καρέκλα καὶ παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ Τζενάρου.

«Τὰ πράγματα πάνε καλὰ, σκέφτηκε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Φαντάζομαι πῶς θὰ μοῦ δώσῃ μερικὲς συμβουλές κι' ἔπειτα θὰ μ' ἀφίση νὰ φύγω. Ἀρκεῖ οἱ συμβουλές του νὰ μὴν κρατήσουν πολλὴ ὥρα».

— Μὲ λίγα λόγια, τοῦ εἶπε ὁ Ρολάνδος, ἐξασκεῖς τὸ ἐπάγγελμά σου κλέφτη;

— Ἀλλοίμονο! ἀπάντησε ὁ Τζενάρο. Πρέπει κάτι νὰ κάνῃ κανεὶς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ὅπως σὰς ἔλεγα, λοιπόν, αὐθέντα, οἱ δουλειές μου δὲν πάνε καλὰ ἀπὸ κάμποσο καιρὸ. Δὲν βρίσκω τίποτε! Καὶ κοντεύω νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα. Νὰ γιατί ἦρθα ἐδῶ ἀπόψε...

Τὸ σπίτι μου σάνηκε ἔρημο. Ἀλλ' ὅταν πλησίασα, εἶδα φῶς στὸ παράθυρο κι' ἀκούσα κουδέντες στὸ ἐσωτερικό. Ἀπογοητευμένος, θέλησα τότε νὰ φύγω... Ἀλλὰ, καθώς ἐτοιμαζόμουν νὰ σκαρφαλῶσω τὸν τοῖχο, αἰσθάνθηκα τὶς τανάλιες τοῦ φίλου μου ἀπὸ δῶ — κι' εἶδεν ταυτόχρονα τὸν Σκαλαμπρίνο — στὸν ὅμο μου... Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρετε, αὐθέντα...

Ὁ Τζενάρο ἤξερε καλὰ τὴ μεγαλοψυχία τοῦ Ρολάνδου κι' ἦταν βέβαιος πῶς, ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, θὰ τὸν ἐδίωχνε. Πέριμενε, λοιπόν, χωρὶς ἀνησυχία τὴν ἀπάντησιν του.

Τὴ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀκούστηκε ἕνα ἐλαφρὸ σφύριγμα στὸν κῆπο.

Ὁ Ρολάνδος κι' ὁ Σκαλαμπρίνο τινάχτηκαν ἀμέσως ὄρθιοι.

Ὁ Τζενάρο κύτταξε πότε τὸν ἕνα, πότε τὸν ἄλλον. Τί ἐσήμαινε ἄρα γε αὐτὸ τὸ σφύριγμα;

Ὁ Ρολάνδος διευθυνόταν τώρα πρὸς τὴν πόρτα. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, γύρισε πίσω του καὶ εἶπε μὲ ἡρεμὴ φωνή:

— Σκαλαμπρίνο, πρόσχε καλὰ τὸν ἀρχοντα Γκουίντο Τζενάρο, διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας τῆς Βενετίας, πού μὰς ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ μὰς ἐπισκεφθῇ ἀπόψε.

Καὶ βγήκε ἀμέσως, ἀφίοντας τὸν Τζενάρο ἀπολιθωμένον ἀπὸ τὴν κατὰπληξιν του.

Ὁ Ρολάνδος ἔτρεχε τώρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ κένδρου. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἐπανελάβε τὸ σφύριγμα πού εἶχε ἀκούσει πρωτύτερα. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμῇ, ἕνας ἀνθρώπος ἐμφάνιστηκε μπροστὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐθέντα, εἶναι γι' ἀπόψε.
— Καὶ μπορεῖς νὰ μὰς ἀδηγήσῃς ἐκεῖ;
— Ναί, καὶ χωρὶς νὰ κινδυνεύσεις.
— Καλὰ Περίμενε μὲ ἐδῶ.

Ξαναγύρισε ἀμέσως στὸ σπίτι καὶ εἶπε ψυχρὰ στὸν Τζενάρο:

— Κύριε, εἰσαπτε αἰχμάλωτός μου.
Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας εἶχε χρη-

σιμοποιήσει τὰ ἐλάχιστα λεπτὰ πού ἔλειπε ὁ Ρολάνδος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ κάποια διέξοδο ἀπὸ τὴν παγίδα ὅπου εἶχε πέσει. Ἀλλὰ τὸ μυαλό του εἶχε πάψει νὰ λειτουργῇ.

Εἰσαπτε αἰχμάλωτός μου, ξαναεἶπε ὁ Ρολάνδος. Καὶ θὰ σὰς μεταχειριστῶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού θὰ με μεταχειρίζαστε καὶ σεις, ἂν ἡ τύχη μ' ἔκανε νὰ πέσω στὰ χέρια σας.

Ὁ Τζενάρο ξαναβρίσκει σιγὰ-σιγὰ τὴν ψυχραιμία του.

Δὲν θὰ ὑποκριθῶ περισσότερο, ἀπάντησε. Εἶμαι πραγματικά ἐκεῖνος πού εἶπατε. Τὸ μόνο, λοιπόν, πού θέλω νὰ μάθω ἀπὸ σας, εἶναι μὲ ποῖο τρόπο σκεφτόσαστε νὰ με μεταχειρισθῇτε;

Ὁ Ρολάνδος χαμογέλασε.

— Τί θὰ με κάνετε ἂν με πιάνατε; ρώτησε.

— Θὰ σὰς παρέδιδαν στὴ δικαιοσύνη, ἀπάντησε ὁ Τζενάρο. Ἐκεῖ θὰ σταματοῦσε ἡ δική μου ἀποστολή.

— Καὶ τί θὰ μ' ἔκαναν οἱ δικασταὶ πού θὰ με ἔκριναν;

— Θὰ σὰς παρέδιδαν στὸ δῆμιο.

— Καὶ τί θὰ μοῦ ἔκανε ὁ δῆμιος;

— Θὰ σὰς ἔκοβε τὸ κεφάλι, ἐκτός ἂν εἶχε διαταγῇ νὰ σὰς τυφλώσῃ μόνο. Νομίζω, ὅμως, πῶς θάκανε τὸ πρώτο. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ πράγματα, θὰ γίνονταν πολὺ γρήγορα. Ἄν σὰς ἔπιανα ἀπόψε, ἡ δική σας θὰ γίνονταν μέσα στὴ νύχτα καὶ αὐριο τὸ πρῶτ' ἂν ἀνεβαίνετε στὸ ἱκρίωμα.

Ὁ Γκουίντο Τζενάρο μίλουσε μὲ κάποια αὐθάδεια, θέλοντας νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν στὸν ἀντίπαλό του.

Ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ρολάνδου ἦταν ἀνεξιχνίαστη. Τὸν κύτταξε μὲ τὸ διαπεραστικὸ τοῦ βλέμμα καὶ αἰσιπούσε.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας αἰσθάνθηκε, ξαφνικά, τὴν ἀγωνία ν' ἀπλώνεται στὴν ψυχὴ του. Ποιὰ θὰ ἦταν ἄρα γε ἡ ἀπόφασιν τοῦ ἀντιπάλου του; Θὰ δειχνόταν μεγαλόψυχος; Ἡ θὰ τὸν πλήρωνε μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα;

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ. Ὁ Ρολάνδος ἀνοίξε, τέλος, τὸ στόμα του.

— Γκουίντο Τζενάρο, εἶπε, ἤρθατε νὰ μοῦ ἐπιτεθῇτε μέσα στὸ σπίτι μου, ἐνῶ ἐγὼ δὲν σὰς ἔκαμα ποτὲ τὸ παραμικρὸ κακὸ.

— Ἦθελα νὰ σώσω τὸ κράτος, ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Αὐτὸ ἦταν τὸ καθήκον μου.

Πέστε καλύτερα ὅτι θέλατε νὰ παρουσιάσθῃτε στὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα μὲ τὸ κεφάλι μου στὸ χέρι καὶ νὰ ζητήσετε γιὰ ἀνταμοιβὴ σας ποῖος ξέρει ποῖα καινούργια εὖνοια. Κάνω λάθος;

— Ὁχι, φώναξε ὁ Τζενάρο. Δὲν κάνετε λάθος. Ὁμολογῶ, ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ἀποπείνα μ' ἐσπρωξε ἡ φιλοδοξία.

Τὰ μάτια τοῦ Ρολάνδου ἔλαμψαν γιὰ μιὰ στιγμῇ. Ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας δὲν τὸ πρόσεξε.

— Ἦρθατε νὰ μοῦ ἐπιτεθῇτε μέσα στὸ σπίτι μου καὶ νικηθῇκατε, συνέχισε ὁ Ρολάνδος. Θὰ με παραδίνετε στὸ δικαστήριο τῆς δημοκρατίας, ὅπως μοῦ εἶπατε. Κι' ἐγὼ, λοιπόν, θὰ σὰς παραδώσω στὸ δικαστήριο τοῦ βουνοῦ. Αὐτὸ θὰ σὰς κρίνῃ κι' ἡ κρίσις του θὰ εἶναι πιὸ δίκαιη ἀπὸ ἐκείνῃ τοῦ δικαστηρίου τῆς δημοκρατίας.

— Στὸ δικαστήριο τοῦ βουνοῦ; ψιθύρισε τρομαγμένος ὁ Γκουίντο Τζενάρο.

Ἦξερε πολὺ καλὰ αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἐργάνωσιν πού ἀπλωνόταν σ' ὅλα τὰ βουνὰ τῆς Παδίας.

— Εἶναι καλύτερο νὰ μοῦ πῇτε ἀμέσως πῶς θέλετε νὰ με σκοτώσετε! φώναξε. — Τὸ δικαστήριο θὰ κρίνῃ γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος.

Τὴ στιγμῇ ἐκείνῃ κάποιος χτύπησε μὲ συνθηματικὸ τρόπο στὸ παράθυρο.

— Ἐλα μέσα! φώναξε ὁ Ρολάνδος.

Στὸ ἀνοῖγμα τῆς πόρτας φάνηκε ὁ ἴδιος ἀνθρώπος πού τοῦ εἶχε μιλήσει πρωτύτερα κάτω ἀπὸ τὸν κένδρο.

— Αὐθέντα, πρέπει νὰ πηγαίνουμε, εἶπε.

— Ἄς φύγουμε, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος, πού ἔδειξε μὲ μιὰ ματιὰ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας στὸν Σκαλαμπρίνο.

Ἀρχισε κατόπιν νὰ προχωρῇ μέσα στὸν κῆπο, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ γιὰ τὸν αἰχμάλωτό του.

Ὁ Σκαλαμπρίνο ἔπιασε μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸν Τζενάρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐβάλε τὸ ἐγχειρίδιό του.

— Ἀρκεῖ νὰ πῇς μιὰ λέξι ἢ νὰ κάμῃς μιὰ κίνησιν, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ σ' ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν κόπο νὰ παρουσιάσῃς στὸ δικαστήριο.

— Μπορεῖς νὰ εἰσαι ἡσυχος, ὅτι δὲν θὰ κάμω τίποτε, ἀπάντησε ὁ Τζενάρο.

Τὴ στιγμῇ πού περνοῦσαν ἐξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, σημαίνει ἐντεκα.

Ὁ μικρὸς ὄμιλος ἔφτασε σὲ λίγο στὸ κανάλι. Ἀνάμεσα στὶς γόνδολες πού βρίσκονταν ἐκεῖ, μιὰ μόνον εἶχε ἀκόμη ἀναμμένο τὸ μικρὸ κόκκινο φανάρι τῆς πλώρης.

Ὁ Ρολάνδος διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ σφύριξε μὲ χαρακτηριστικὸ τρόπο. Δυὸ ἀνθρώποι βγήκαν ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴν τέτα κι' ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πῆδησε στὴν ξηρὰ, κρατώντας τὸ σκούφο του στὸ χέρι.

— Πού πρέπει νὰ σὰς ἀδηγήσουμε, αὐθέντα; ρώτησε.

— Στὸν Ἅγιο Μάρκο, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος, πιδώντας μέσα στὴ βάρκα.

Ὁ Σκαλαμπρίνο ἐσπρωξε τὸν Γκουίντο Τζενάρο.

— Ἐμπρός, τοῦ εἶπε.

Ἡ γόνδολα ξεκίνησε ἀμέσως. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ περίπου ὥρα, σταματοῦσε κοντὰ στὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Οἱ τέσσαρες ἐπιβάτες βγήκαν στὴν ξηρὰ.

Ὁ ἀνθρώπος πού εἶχε μιλήσει στὸ Ρολάνδο κάτω ἀπὸ τὸ κένδρο προπορευόταν.

«Ποῦ με πηγαίνουν;», ἀνρωτήθηκε ὁ Τζενάρο.

Ὁ φόβος εἶχε ἀπλωθῇ τώρα στὴν ψυχὴ του.

Εἶχε φαντασθῇ στὴν ἀρχή, ὅτι ἡ γόνδολα θάβγαίνει ἀπὸ τὴ Βενετία. Ἄν τὸν ὡδηγοῦσαν στὸ βουνό, θὰ εἶχε τούλαχιστον μιὰ ὀλόκληρη ἡμέρα γιὰ νὰ σκεφθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τὰ ἀπρόοπτα τοῦ δρόμου. Ἀλλὰ στὸν Ἅγιο Μάρκο; Τί πῆγαιναν νὰ κάμουν ἐκεῖ;

Προχωροῦσαν τώρα σιωπηλά, σὺρριζα στὸν τοῖχο τοῦ ἐπιδημικοῦ κτιρίου.

Σταμάτησαν, τέλος, μπροστὰ σὲ μιὰ μικρὴ χαμηλὴ πόρτα πού βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πλευρὲς τῆς μητροπόλεως. Ὁ ἀνθρώπος πού χρησίμευε γιὰ ἀδηγός, ἔ-

βάλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κλειδί κι' ἀνοίξε.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμῆς, βρισκονταν μέσα στὴν ἐκκλησίαν, πού φωτιζόταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ μερικὰ καντήλια.

— Γρήγορα! εἶπε ὁ ἀδηγός. Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἀργά.

Ὁδηγήσε τὸς συντρόφους τοῦ ὡς τὸ ἱερό, ἀνοίξε μιὰ καινούργια πόρτα καὶ ἀρχισε νὰ κατεβαίνει μιὰ σκάλα.

Ἐπειτα ἀπὸ τριάντα σκαλοπάτια, σταμάτησε.

Τὸ σκοτάδι ἦταν ἀπόλυτο σ' αὐτὸ τὸ βάθος.

Ὁ ἀδηγός ἀνάψε ἕνα μικρὸ φανάρι.

Ὁ Τζενάρο κατάλαβε τότε, ὅτι βρίσκονταν μέσα στὶς κρύπτες τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ὁλόγυρα ἐδῶτε μνήματα στὴ σειρά.

Ὁ ἀδηγός πῆγε σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ μνήματα καὶ πῆρε κάποιο μυστικὸ ἐλατήριο. Μιὰ πλάκα μετατοπίσθηκε ἀμέσως. Μπροστὰ τοὺς ἐμφανίσθηκε ἕνα ἀνοῖγμα.

Ὁ Ρολάνδος πέρασε πρώτος μέσα σ' αὐτό.

Ὁ Σκαλαμπρίνο μπῆκε κατόπιν, τραβώντας μαζί του καὶ τὸν Τζενάρο. Ἡ πλάκα ξαναγύρισε ἀμέσως στὴ θέσιν της.

Βρίσκονταν τώρα μέσα στὸ μνημα.

Στὴ μέση τῆς πλάκας, ἕνας ἐπιβέσιος τεχνίτης, εἶχε φτιάξῃ ἕνα τριαντάφυλλο, τρυπώντας τὴν πέτρα. Ἐκεῖνος πού βρισκόταν μέσα στὸν τάφο, μπορούσε νὰ ἰδῇ ἀπ' αὐτὲς τὶς μικρὲς τρύπες τί γίνονταν ἀπ' ἐξῶ.

— Κυττάξετε καὶ ἀκούστε! εἶπε ὁ Ρολάνδος στὸν Τζενάρο. Ἄν βγάλετε ἔστω κι' ἕνα νῆμα ἀπὸ τὸ στόμα σας, θὰ πεθάνετε στὴ στιγμῇ.

Ὁ διευθυντὴς αἰσθάνθηκε τὴν

τελευταίο χτύπημα, όταν η κρύπτη πλημμύρισε, ξαφνικά, από φως.

— Κυττάξετε καλά, είπε ο Ρολάνδος στον Τζενάρο.

Και παραμέρισε λίγο για ν' αφήσει περισσότερο τοπο στον διευθυντή της αστυνομίας.

Δώδεκα άνθρωποι είχαν μπη ταυτόχρονα σχεδόν μέσα στην κρύπτη. Κρατούσαν όλοι αναμμένους πυρσούς στα χέρια τους.

Το φως αυτών των πυρών φωτίζε την κρύπτη.

Αυτοί οι άνθρωποι σχημάτιζαν ένα ημικύκλιο κι' άποθεσαν τους πυρσούς άλλος κάτω, άλλος στη βάση ενός αγαλματος.

Ο Τζενάρο πρόσεξε πως στο ανοιχτό μέρος αυτού του ημικυκλίου, βρισκόταν ένα είδος χαμηλής εξέδρας, με καθίσματα πάνω σ' αυτήν.

Πέρασε άλλο ένα τέταρτο.

Κι' άλλοι άνθρωποι, που κατέβαιναν από μια σκάλα, έμπαιναν τώρα μέσα στην κρύπτη. Φορούσαν όλοι μάσκες στο πρόσωπο. Ένας ένας κι' σε μικρές ομάδες, διευθύνονταν στα μέρη όπου βρισκόνταν οι πυρσού κι' έπαρναν θέσι δόγυρα.

Ο Τζενάρο κατάλαβε τότε πως οι άνθρωποι που είχαν προωθήσει με τους πυρσούς, ήταν οι αρχηγοί. Οι άλλοι που πήγαιναν δόγυρα, ήταν οι όπαδοί τους.

Οι άνθρωποι που βρισκόνταν μέσα στην κρύπτη, ξεπερνούσαν τώρα τους εκατό. Στο μεταξύ, τέσσερις είχαν ανεβή στην εξέδρα κι' είχαν καθήσει στα καθίσματα που βρισκόνταν εκεί.

«Ποιοί να είναι άρα γε αυτοί οι άνθρωποι; σκεφτόταν ο διευθυντής της αστυνομίας, σκεπτόταν οι κατάπληξι του μεγάλου δόγυρα. Τί θέλουν;... Ήρθαν εδώ για μένα;... Μήπως αυτό είναι το τρομερό δικαστήριο του βουνού;... 'Αλλ' όχι!... Ο Ρολάνδος Κανδιάνο δ' ήταν μαζί τους και δεν θα κρυβόταν... Τότε;»

Τη στιγμή εκείνη, ένας από τους ανθρώπους που βρισκόνταν στην εξέδρα, σηκώθηκε. Προχώρησε μερικά βήματα κι' όταν έφτασε στην άκρη της εξέδρας, έβγαλε τη μάσκα που σκέπαζε το πρόσωπό του και την πέταξε στα πόδια του.

Ο διευθυντής της αστυνομίας χρειάστηκε να συγκεντρώσει όλη τη θέλησή του για να μην φωνάξει.

Ο άνθρωπος αυτός, που είχε πετάξει τη μάσκα του και που φαινόταν σαν ο αρχηγός αυτής της μυστηριώδους συγκεντρώσεως, ήταν ο 'Αλτιέρι, ο αρχιστράτηγος της Βενετίας!

— 'Αρχοντες, φίλοι και αδελφοί, είπε με ήρεμη φωνή, θα σας παρακαλέσω, όπως γίνεται πάντα στις συγκεντρώσεις μας, να βγάλετε τις μάσκες από τα πρόσωπά σας, για να μην μπορέσει η προδοσία να χωθεί ανάμεσά μας.

Όλες οι μάσκες έπεσαν άμεσως από τα πρόσωπα.

— 'Ακούστηκε τότε ένα ελαφρό μουρμουρητό, που κράτησε μερικά λεπτά. 'Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, που αναγνώριζαν ο ένας τον άλλον, αντήλλασαν μια λέξη, έναν χαιρετισμό, μια ευχή...

— 'Επειτα, η σιωπή απλώθηκε και πάλι μέσα στην υπόγεια κρύπτη.

Ο Τζενάρο τα είχε χαμένα. 'Ανάμεσα στους ανθρώπους που βρισκόνταν δόγυρα, αναγνώριζε ανώτερους αξιωματικούς του στρατού και του στόλου, αλικούς που ανήκαν στο άμεσο περιβάλλον του δόγη, πατρικίους με δύναμη και επιρροή στη Βενετία...

— 'Αλλά τί είχαν πάει να κάμουν εκεί όλοι αυτοί οι άνθρωποι; Ποιός ήταν ο σκοπός αυτής της μυστηριώδους συγκεντρώσεως;... Και γιατί ο Ρολάνδος Κανδιάνο, ενώ του είχε πη ότι θα τον πήγαινε στο δικαστήριο του βουνού, τον ώδηγησε εκεί;

Ο 'Αλτιέρι σήκωσε το χέρι του για να δείξει, ότι ήθελε να μιλήσει.

— 'Αρχοντες, φίλοι και αδελφοί, είπε, νομίζω, ότι είμαστε όλοι εδώ. Θα πρέπει να έχουμε καταλάβει, ότι η ώρα της δράσεως έγγιζει. Σας ευχαριστώ, λοιπόν, γιατί ήρθατε να συστηρωθείτε γύρω μου.

Μιλούσε σαν αρχηγός και κανείς δεν έδειχνε τη διάθεσι να του αμφισβητήσει την υπεροχή. 'Όλοι, τούναντιον, φαίνονταν σαν κρεμασμένοι από τα χείλη του.

— 'Ενας μόνον λείπει απ' αυτή την τελευταία και περισσότερη σημαντική από όλες συγκεντρώσι μας, συνέχισε ο 'Αλτιέρι. Κι' αυτός είναι ο Δάνδολο.

Μιά σκιά ανησυχίας πέρασε από τα πρόσωπα εκείνων που βρισκόνταν μέσα στην κρύπτη. Ο Δάνδολο δεν ήταν, βέβαια, σημαντικό πρόσωπο. 'Αλλ' είχε ένα μεγάλο όνομα, που γοήτευε ακόμη τα πλήθη και το αξίωμά του τον έκανε παντοδύναμο. Γιατί εξουσίαζε όλες τις δυνάμεις της φανερής και μυστικής αστυνομίας κι' η γνώμη του ήταν αποφασιστική για τα δικαστήρια της δημοκρατίας.

Ο 'Αλτιέρι κατάλαβε, ότι οι συγκεντρωμένοι μέσα στην κρύπτη, περίμεναν απ' αυτόν πιο σαφείς εξηγήσεις πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

— 'Αρχοντες και φίλοι, ξαναείπε, από το ότι έχω το χέρι μου μέσα σε σάρπα, καταλαβαίνετε πως είμαι τραυματισμένος. Τραυματίστηκα γιατί βρέθηκα στην ανάγκη να χτυπηθώ με τον Δάνδολο. Προκειμένου να υποστηρίξω τα συμφέροντα όλων μας, δεν δίστασα να τραβήξω το ξίφος εναντίον του πατέρα της γυναίκας που φέρει το όνομά μου... 'Αλλ' όμως, ότι το χέρι μου έτρεμε... Πολλοί, στη θέση μου, θα δοκίμαζαν την ίδια λιποθυμία... Του Δάνδολου το χέρι, όμως, δεν έτρεμε.

— 'Όπως βλέπετε, δεν δίστασα να πληρώσω τον άντρα της κόρης του.

Τα λόγια του και ο τόνος της πικρίας που είχε η φωνή του, έκαμαν σ' όλους βαθεία εντύπωση.

— 'Ο 'Αλτιέρι συνέχισε:

— Και τώρα θα σας πω για ποιό λόγο χτυπήθηκα με τον πεθερό μου. 'Ο Δάνδολο μου ανήγγειλε, ξαφνικά, ότι δεν ήθελε ν' ανήκει πια στην οργάνωσί μας, γιατί, κατά τη γνώμη του, ο Φόσκαρι έπρεπε να μείνει στην εξουσία.

— 'Ακούστηκαν απειλές, δεξιά κι' αριστερά.

— Και τί μας αποδείχνει πως δεν θα μας προδώσει; ρώτησαν πολλές φωνές.

— 'Ο 'Αλτιέρι χαμογέλασε.

— Κατάφερα να πάρω από τον Δάνδολο το λόγο της τιμής του, ότι δεν θα φανερώνει όσα ξέρει, απάντησε. 'Αλλ' έκαμα κάτι καλύτερο. Κρατώ φυλακισμένον τον Δάνδολο μέσα στο μέγαρό μου κι' άποψε τον υποχρεώσα να υπογράψει την παραίτησί του από το αξίωμα του Μεγάλου 'Ιεροξεταστού. Δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε απ' αυτή την πλευρά. Είμαι απόλυτα βέβαιος γι' αυτό.

— 'Ενας άνθρωπος ανέθηκε πάνω στην εξέδρα.

— 'Ο αρχιναύαρχος! ψιθύρισε ο Τζενάρο.

— 'Αρχοντες και αδελφοί, είπε ο ανώτατος αρχηγός των στόλων της δημοκρατίας, ο αγαπητός σύντροφός μας και μέγας δόγης έκαμε ότι μπορούσε. Καταλαβαίνω και καταλαβαίνετε όλοι σας πόσο τον λύπησε η λιποθυμία του Δάνδολου. 'Ο άρχων 'Αλτιέρι δεν μπορούσε, φυσικά, να προχωρήσει περισσότερο. 'Αλλ' εμείς οι άλλοι, δεν έχουμε το δικαίωμα να φανούμε έπεικεις. 'Ο Δάνδολο πρέπει να λείψει από τη μέση!

— 'Ο Δάνδολο πρέπει να πεθάνει απόψε! ακούστηκαν πολλές φωνές.

— Αυτή είναι και η δική μου γνώμη, είπε ο ναύαρχος. Νά, λοιπόν, τι προτείνω: 'Ο κληρός θα υποδείξει τρεις από μας, που θα πάνε άμέσως στο μέγαρο 'Αλτιέρι για να συναντήσουν τον Δάνδολο. Θα του προτείνουν μία έντιμη μονομαχία. 'Αν δεν δεχτεί, θα τον σκοτώσουμε με τα έγχειρίδιά τους. 'Αν δεχτεί, θα υποχρεωθεί να μονομαχήσει πρώτα με τον ένα, έπειτα με τον δεύτερο και τέλος με τον τρίτο... 'Ετσι, είναι βέβαιο, ότι θα βρη το θάνατο που του αξίζει.

Οι συνωμότες έπιδόκισαν με φωνές τα λόγια του.

— 'Ο αρχιναύαρχος κατέβηκε από την εξέδρα.

— 'Ο 'Αλτιέρι φαινόταν στενοχωρημένος.

Οι αναγνώστες μας ξέρουν πως ο Δάνδολο είχε εγκατασταθεί στο μέγαρο 'Αλτιέρι. Δεν ήταν, όμως, αλχημικός του γαμβρού του. Αυτός, τούναντιον, του υπαγόρευε τις θελήσεις του. Το μόνο σωστό από την αφήγησι του 'Αλτιέρι, ήταν, λοιπόν, πως ο Δάνδολο είχε πάρει την απόφασιν ν' αποτραβηχτεί από τη συνωμοσία. Είχε υπογράψει, εξ άλλου, την παραίτησί του από δική του θέλησι, για να μπορέσει ν' άφοσιωθεί ολοκληρωτικά στην κόρη του.

Τί θα γινόταν, σκεφτόταν ο 'Αλτιέρι, αν οι τρεις συνωμότες πήγαιναν στο σπίτι του για να εκτελέσουν την απόφασιν της συνωμοσίας;... 'Η Λεονώρα, βλέποντας, ότι ο πατέρας της, κινδύνευε, θα τολμούσε τα πάντα για να τον σώσει... 'Αρκούσε να πη μία μόνον λέξι στο Φόσκαρι... Κι' αυτό θα έσημαινε την καταστροφή! 'Οχι, δεν έπρεπε να γίνει αυτό!

— 'Ο 'Αλτιέρι άπλωσε τα χέρια του για να επιβάλει σιωπή και είπε:

— 'Αρχοντες και αδελφοί, δεν συμφωνώ με την πρότασι που ακούσατε πριν από μερικά λεπτά. 'Αν ο Δάνδολο βρεθεί νεκρός μέσα στο μέγαρό μου, πως θα δικαιολογήσω το θάνατό του;... Σας βεβαιώνω και πάλι, ότι ο πατέρας της γυναίκας μου φρουρείται μέσα στο μέγαρό μου κι' ότι δεν μπορεί να βγη απ' αυτό χωρίς τη θέλησί μου. 'Αν τον σκοτώσουμε τώρα, θα προκαλέσουμε ύποψιες. Είναι καλύτερο, λοιπόν, να αναβάλουμε τη δικαιο τιμωρία του για την έπομένη της έπιτυχίας μας. 'Ως τότε, ο Δάνδολο θα είναι τελείως ακίνδυνος. Σας παρακαλώ και πάλι να βασισθήτε στα λόγια μου και ν' άφισετε σε μένα τη φροντίδα για την τύχη του πενθερού μου.

Μιλούσε με ολοφάνερη συγκίνηση, που όλοι την απέδωσαν στη στοργή και στο σεβασμό που αισθανόνταν για τον πατέρα της γυναίκας του. Οι συνωμότες του είδαν, άλλωστε, τυφλή έμπιστοσύνη. 'Αφού εθεαίνον, ότι δεν κινδύνευε από τον Δάνδολο, γιατί ν' άσχοληθούν περισσότερο με αυτό το ζήτημα; 'Η συνέλευσις συμφώνησε, λοιπόν, με τις άποψεις του κι' ο ίδιος ο αρχιναύαρχος άπέσυρε την πρότασί του.

Ο Τζενάρο πρόσεξε πως το πρόσωπο του 'Αλτιέρι φωτίστηκε από χαρά.

— 'Δεν φανταζόμουν, σκέφτηκε, πως ο 'Αλτιέρι άγαπούσε τόσο πολύ τον πεθερό του. Νόμιζα τούναντιον... 'Αλλ' άς ακούσουμε...»

Ο Τζενάρο είχε ξεχάσει σχεδόν με ποιό τρόπο είχε φτάσει στις κρύπτες του 'Αγιού Μάρκου. 'Απορροφημένος ολότελα από τα όσα άκουγε, δεν σκεφτόταν καθόλου τον έαυτό του, ούτε την τύχη που τον περιέμενε...

— Οι άρχηγοί των ομάδων, ξαναείπε σε λίγο ο 'Αλτιέρι, άς μας δώσουν ο καθένας την αναφορά του. Θα πάρουμε κατόπιν τις τελειωτικές αποφάσεις μας.

Ο διευθυντής της αστυνομίας είδε τότε τους συνωμότες που είχαν έρθει πρώτοι από όλους, με τους πυρσούς στα χέρια, να πηγαίνουν κοντά στον 'Αλτιέρι και να του δίνουν τις αναφορές τους, όπου περιέγραφαν την κατάστασι στον τομέα τους.

Ο 'Αλτιέρι διάβαζε βιαστικά αυτές τις αναφορές και κατόπιν τις έδινε στους τρεις συντρόφους του που βρισκόνταν πάνω στην εξέδρα, για να τις ταξινομήσουν.

— 'Όταν τελειώσει η παράδοσι των αναφορών, ο 'Αλτιέρι τις πήρε στα χέρια του και διευθύθηκε σ' ένα από τα μνήματα.

Μερικοί από τους συνωμότες άνασήκωσαν την έπιτύμβια πλάκα. Τα χάρτια τοποθετήθηκαν από κάτω. 'Η πλάκα ξανατοποθετήθηκε κατόπιν στη θέση της.

Ο Τζενάρο άνατρίχισε από χαρά. Αυτά τα χάρτια, περιείχαν σίγουρα πολύτιμες πληροφορίες.

— 'Ενας ψιθύρος από φωνές άκούγόταν τώρα μέσα στην υπόγεια αίθουσα. 'Ο 'Αλτιέρι κι' οι δώδεκα άρχηγοί των ομάδων συζητούσαν πάνω στην εξέδρα.

— 'Η συζήτησι αυτή κράτησε πάνω από ώρα.

Οι άρχηγοί ξαναγύρισαν κατόπιν στις θέσεις τους, κοντά στον πυρσό του ο καθένας.

Νεκρική σιγή απλώθηκε άμέσως μέσα στην αίθουσα. 'Όλοι περίμεναν ν' άκούσουν τις όριστικές αποφάσεις.

— 'Ο 'Αλτιέρι προχώρησε και πάλι στην άκρη της εξέδρας και με φωνή ήρεμη και σοβαρή, έπτε:

— 'Αρχοντες, φίλοι και αδελφοί, έχουμε μαζί μας όλους τους ισχυρούς παράγοντες της Βενετίας. 'Οι πατρικίοι, οι άρχηγοί των ενόπλων δυνάμεων, όλοι όσοι κατέχουν ανώτερα αξιώματα στην πολιτεία, είναι με το μέρος μας. 'Όσο για τον λαό, δεν άφίζει τον κόπο ν' άσχολούμεθα μ' αυτόν.

— 'Ο λαός θα χαρή βλέποντας τον Φόσκαρι, που τον μισεί, να πέφτη από το βάθρο του και θα με υποδεχτεί με άδιαφορία σαν διάδοχό του. Οι θέσεις που κατένας από σας θα καταλάβη στο καινούργιο κράτος, σας είναι από καιρό γνωστές.

— 'Αρχοντες, μπροστά σε σας, τους άδελφούς μου, μπροστά στους νεκρούς που μ' άκούνε ίσως, μπροστά στο Θεό που βρισκεται σ' αυτό το ναό, όρκίζομαι ότι θα τηρήσω πιστά όλες τις συμφωνίες μας. 'Ορκίζομαι ότι θα σεβασθώ τους όρους και τις έγγυήσεις που συμφωνήσαμε με τον καθένα από σας. 'Ορκίζομαι ότι θα δώσω στον καθένα από σας τα ύπεσχημένα χρήματα ή αξιώματα, δεδομένου, ότι ο καθένας έκαμε έλευθερα την αίτησί του, που την έγκρινε κατόπιν όλοι μας. 'Ορκίζομαι με λίγα λόγια, ότι θα εξακολουθήσω να είμαι ο πρόεδρος σας και μετά την άνοδό μου στο δογικό αξίωμα. 'Ο Θεός κι' οι νεκροί άς είναι μάρτυρες του όρκου μου. Σας παρακαλώ, να θυμηθήτε, ότι και σεις που όρκισθήκατε την ίδια πίστι...

— 'Όλοι, με μία αούβρημητη κίνησι, σηκώσαν το χέρι τους.

— 'Ια κάμποσα λεπτά, δεν άκούγόταν τίποτε άλλο εκτός από το θόρυβο των φωνών που επανελάμβαναν τις τυπικές φράσεις του όρκου:

— 'Ορκίζομαι!... 'Ορκίζομαι!...

— 'Επειτα απλώθηκε και πάλι η σιωπή.

— 'Ο 'Αλτιέρι συνέχισε:

— 'Όλα είναι έτοιμα. Καθένας από σας ξέρει τη θέση του και το ρόλο του. 'Απομένει να προσδιορισθί η ημέρα της δράσεως. Πάνω σ' αυτό το τελευταίο σημείο, θ' άκούσετε τις αποφάσεις μας.

— 'Ο 'Αλτιέρι σταμάτησε μερικές στιγμές, σαν να θέλε να βεβαιωθεί ότι όλοι έπρόσεχαν τα λόγια του. 'Επειτα έπτε:

— Δεν θα ξανασυναντηθούμε πιά. Αυτή η συγκεντρώσι είναι η τελευταία. Διαλέξαμε μία ημέρα που να μην ύπάρχη λόγος να σας ειδοποιήσουμε και πάλι... Δεν θ' άγνοήτε, άρχοντες και φίλοι, ότι ο Φόσκαρι δεν έκαμε ακόμη τους γάμους του με την 'Αδριατική, όπως όριζουν τα παλιά έθιμά μας. Την τελετή αυτή την άνεβαλε από μήνα σε μήνα κι' από χρόνο σε χρόνο. 'Αλλ' έπειτα από τη δική μου έπιμονή και για να ικανοποιήσι τους ανθρώπους του λιμανιού, που δεν κρύβουν τη δυσάρεσκειά τους, αποφάσισε, τέλος, να κάμη αυτή την τελετή τον έφετεινό χρόνο. Θα γίνει σε λίγο, μ' όλο που η ημέρα δεν έχει όρισθί ακόμη. 'Αρχοντες και φίλοι, αυτή η ημέρα θα είναι και η δική μας. 'Ο γάμος του δόγη με την 'Αδριατική, θα μεταβληθί σε γάμο του Φόσκαρι με το θάνατό. 'Η ώρα που θ' άνητήσουν τα κανόνια των πλοίων, θα είναι και η δική μας ώρα. Το σύνθημα για την έναρξί της τελετής, θα είναι και το δικό μας σύνθημα. Καθένας από σας θ' άρχισι άμέσως τη δράσι του. Είσαστε συμφωνοί;

— Ζωηρές έπνευμημές σκέπασαν τα τελευταία λόγια του.

— Χαίρετε, λοιπόν, φώναξε ο 'Αλτιέρι. Θα ξανασυναντηθούμε την ημέρα του γάμου του δόγη με την 'Αδριατική!

— 'Όλα τα χέρια απλώθηκαν προς τον 'Αλτιέρι για να τον χαιρετήσουν.

— 'Επειτα από ένα τέταρτο, όλοι οι συνωμότες είχαν φύγει. Οι άρχηγοί των ομάδων ξαναφόρεσαν τις μάσκες τους, ξαναπήραν στα χέρια τους πυρσούς που είχαν άφισει κάτω κι' άπομακρύνθηκαν τελευταίον.

— 'Η υπόγεια αίθουσα βυθίστηκε και πάλι στο σκοτάδι.

— Πέρασε ως μισή ώρα. Σ' όλο αυτό το διάστημα, η ίδια έρωτησι γυρίζε και ξαναγυρίζε μέσα στο μυαλό του διευθυντού της αστυνομίας:

— 'Γιατί ο Ρολάνδος Κανδιάνο μ' έφερε να παρακολουθήσω αυτή την τρομαχτική συνωμοσία;»

Μια άδυστηρι λάμψι φάνηκε, ξαφνικά, μέσα στην αίθουσα. 'Ήταν ο άνθρωπος που είχε άδηγησει πρώτοτερα το Ρολάνδο εκεί

και που ξαναγύριζε τώρα κρατώντας ένα αναμμένο φανάρι στο χέρι του.

— 'Όπως είχε κάμει και την πρώτη φορά, άγγιξε με το χέρι του το μυστικό ελατήριο. 'Η πλάκα μετατοπίσθηκε άμέσως. 'Ο Ρολάνδος βγήκε πρώτος, έπειτα ο διευθυντής της αστυνομίας και τελευταίος ο Σκαλαμπρίνο.

— 'Ανέβηκαν τη σκάλα, ο ένας πίσω από τον άλλον και βρέθηκαν σε λίγο στον πρόναο της μητροπόλεως.

— 'Ο Γκουίντο Τζενάρο, έπηρεασμένος άκόμη από το θέαμα που είχε παρακολουθήσει, άκτινοβολούσε ολόκληρος από χαρά. Αισθανόταν τη χαρά του καλλιτέχνη που αντικρύζει, ξαφνικά, ένα άριστούργημα. Ποτέ στη σταδιοδρομία του δεν του είχε δοθή η εύκαιρία να ξεσκεπάσει μία τόσο κολοσσιαία ύπόθεσι. Και με ποιό τρόπο! Αυτός μόνος του και χωρίς κανένα άλλο βοηθό, θάκανε το δήμιο να δουλεύει μέρες και μέρες. Χωρίς να λογαριάσουμε τις εκατοντάδες των θυμάτων που θα στοιβαζόνταν μέσα στις φυλακές της Βενετίας!

— 'Όλα τα μεγάλα κεφάλια της δημοκρατίας είναι ανακατεμένα σ' αυτή τη συνωμοσία! σκέφτηκε, τριβώντας από χαρά τα χέρια του. 'Όλοι οι μεγάλοι αξιωματούχοι του Κράτους! 'Όλοι εκτός από μένα! Τί θρίαμβος! 'Ο Φόσκαρι δεν θα μπορέ να μου άρνηθί τίποτε όταν του φανερώσω αυτή τη συνωμοσία!...

— 'Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα από τα παρεκκλήσια που βρισκόνταν γύρω στον κυρίως ναό.

— 'Ο Τζενάρο σήκωσε το κεφάλι του και κύτταξε δόγυρα. Είδη τότε έξη ανθρώπους που ήταν καθισμένοι σε σχήμα ημικυκλίου και που τον κύτταζαν σοβαροί και άμιλητοι.

— Προς τα δεξιά του βρισκόταν ο Σκαλαμπρίνο. Προς τα άριστερά ο Ρολάνδος Κανδιάνο.

— Τρία κεριά φωτίζαν αυτή την παράξενη εικόνα. Στο βάθος, ξεχώριζαν οι μεγάλες κολώνες της εκκλησίας που διευθύνονταν προς τον άόρατο θόλο.

— 'Ο Τζενάρο κύτταζε τρομαγμένος αυτούς τους έξη ανθρώπους που φαίνονταν σαν να τον περιέμεναν. Είχαν όλοι ήλιοκαμένα πρόσωπα κι' ήταν ώπλισμένοι με πιστόλια και έγχειρίδια. Μπροστά στα πόδια τους βρισκόταν ένα μακρόστενο ξύλινο κιβώτιο.

— Τί είναι αυτό; ρώτησε άνατριχιάζοντας από το κεφάλι ως τα πόδια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμπι

— 'Ο κ. 'Ιωάννης Μπέρτσος και η δις Μαρία 'Αρ. Καμαρινού έπλεσαν τους γάμους των.

Τους εύχόμεθα κάθε εύτυχία.

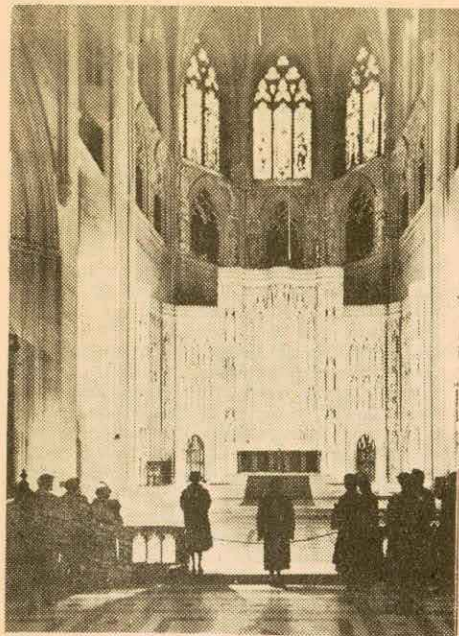
Οίκου. Β. Γεωργιάδη

Το κατάφύγιο!...

— 'Ελα, Γιαννάκη! 'Αμόλα τώρα τη γάτα!...

Το επιβλητικό εσωτερικό του μητροπολιτικού ναού της Ουάσιγκτον.

Η μισοτελειωμένη Μητρόπολη της ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ

Είναι η έκρηξη του κόσμου και κτιζεται από 66 και 47 χρόνια *

Ο καθεδρικός ναός της Ουάσιγκτον, που η αρχιτεκτονική του έχει εμπνευσθεί από τον γοτθικό ρυθμό, θεωρείται ως ένα από τα μεγάλα εκκλησιαστικά μνημεία του κόσμου, έστω και αν δεν ολοκληρώθηκε ακόμα η ανέγερσή του.

Η μητρόπολη αυτή έχει χτισθεί σε ύψος 120 μέτρων από την επιφάνεια του ποταμού Ποτομάκ, και η επιβλητική σιλουέττα της δεσπόζει στο δυτικό τμήμα της πόλεως.

Ο θεμέλιος λίθος της μπήκε εδώ και 47 χρόνια κι όμως δεν συμπληρώθηκε ακόμα το χτίριο.

Η όμορφη του ναού αυτού, που χτίστηκε από πέτρα, γυαλί, ξύλο και μέταλλο, γοητεύει κάθε επίσκεπτή. Η ιστορία δε του καθεδρικού αυτού ναού, είναι συνυφασμένη με την ιστορία της αμερικανικής πρωτεύουσας.

Όταν το 1791 διαμορφωνόταν ο χώρος της πρωτεύουσας στις εκτάσεις που παρεχώρησαν οι πολιτείες Μέριλαντ και Βιργίνια, ο Πρόεδρος Ουάσιγκτον ανέθεσε στο Γάλλο αρχιτέκτονα, ταγματάρχη Λανφάν, να ετοιμάσει το σχέδιο της καινούργιας πόλεως. Μέσα στο σχέδιο, λοιπόν, συμπεριλαμβανόταν και μία «μεγάλη εκκλησία», την οποία ο αρχιτέκτων προώριζε ως «πανεννική», προσιτή δηλαδή σ' όλους, ανεξάρτητα δόγματος ή αιρέσεως.

Έκατο χρόνια αργότερα, μία μικρή ομάδα κληρικών, άρχισε συζητήσεις για τους τρόπους και τα μέσα που η «ιδέα» αυτή θα γινόταν πραγματικότητα.

Το 1898, αγοράστηκε το έδαφος Σαιντ Άλμπαν, το υψηλότερο σημείο της περιοχής εκείνης. Η έκτασις περιελάμβανε 23 εκτάρια και επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί ως οικόπεδο, όπου θα χτιζόταν ο καθεδρικός ναός και ο περιβολός του. Το 1907 δέ μπήκε ο θεμέλιος λίθος.

Ο καθεδρικός ναός της Ουάσιγκτον είναι το μόνο οικοδόμημα γοτθικού ρυθμού που χτιζεται σήμερα. Όταν τελειώσει η ανέγερσή του, θα είναι ο έκτος κατά σειράν μεγάλος καθεδρικός ναός του κόσμου. Θα έρχεται δηλαδή έπειτα από τον Άγιο Πέτρο της Ρώμης, τον Άγιο Ιωάννη της Νέας Υόρκης και τους καθεδρικούς ναούς

της Σεβίλλης, του Λίδερπουλ και του Μιλάνου.

Οι Άμερικανοί αρχιτέκτονες χρησιμοποίησαν τις ίδιες μεθόδους κατασκευής που ίσχυαν κατά το μεσαίωνα. Στα γλυπτά, που είναι άφθονα μέσα στο ναό, η τεχνοτροπία είναι όμοια μ' εκείνη που επικρατούσε λίγο πριν από την Αναγέννηση. Η διακόσμηση του ναού, οι εικόνες κλπ., συμβολίζουν κατά κάποιο τρόπο την χριστιανική πίστι, αλλά η πληρέστερη έκφραση του συμβολισμού αυτού βρίσκεται στα 300 παράθυρά του, που αποτελούνται από χρωματιστά γυαλιά και λάμπουν σαν πολύτιμα πετράδια.

Την κυρία πρόσοψη θά την περιστοιχίσουν δύο τετράγωνα κωδωνοστάσια, ύψους 66 μέτρων. Αργότερα, θά ύψωθι κι ένας πύργος που θά έχη ύψος 87 μέτρων. Το όλικο δέ μήκος θά φτάνη σε 158 μέτρα περίπου.

Ο προσκυνητής θ' αντικρύξη, μπαίνοντας, ένα θέαμα, που η όμορφη του θά μένη για πάντα χαραγμένη στη μνήμη του. Εκτός από τις πολυχρώμες ανταύγειες του φωτός, τὰ πολυτίμα εικονίσματα, τὰ επιδελτικά γλυπτά και την γενική πολυτέλεια, θά θαυμάξη και τη μεγαλοπρέπεια του οικοδομήματος, αντικρύζοντας τὸ θόλο του, που θά έχη ύψος 30,5 μέτρα.

Επίσης η εσωτερική του κατασκευή, όταν ολοκληρωθή, θά έχη την ίδια ευχάριστη όψη, χάρι και πλούτο στις λεπτομέρειες, που βλέπει κανείς και στο εξωτερικό του ναού. Ο χορός και τὸ ἱερό έχουν ήδη χτισθῇ με ὅλη τη μεγαλοπρέπεια του γοτθικού στυλ, που χαρακτηρίζεται ἀπὸ μεγάλη τόξα, γεμάτα με συμβολικά γλυπτά.

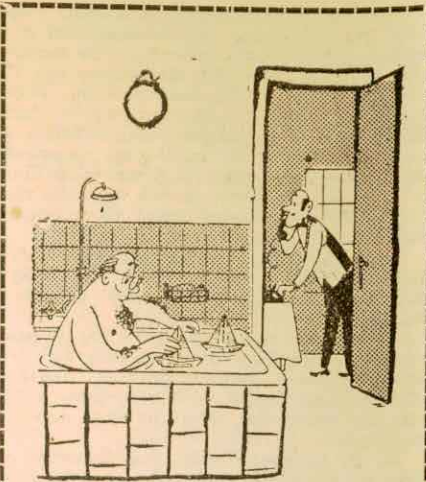
Τὸ ἱερό χτίστηκε με 12 πέτρες, που μεταφέρθηκαν ἀπὸ τὰ λατομεία της Ἱερουσαλήμ. Ἀπὸ τὰ ἴδια ἀκριβῶς προερχόντουσαν και οἱ πέτρες τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ὠνομάστηκε «θυσιαστήριον τῆς Ἱερουσαλήμ».

Σε μία γωνιά τοῦ νάρθηκος, ἔχει στηθῇ ὁ πλούσιος σὲ γλυπτά ἀμβώνας, που χτίστηκε ἀπὸ πέτρες τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Καντέρμπουρι. Ο ἀμβώνας ἔχει πλάτος 3 μέτρα και μήκος 4 1/2, ἀποτελείται δὲ ἀπὸ θαυμάσια ἀνάγλυφα και τέσσερα μικρά ἀγάλματα ἁγίων.

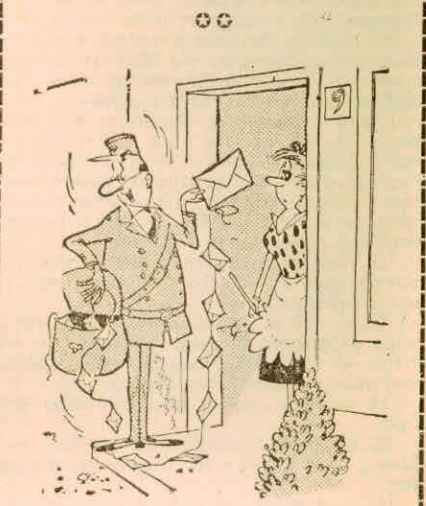
Ο ναός ἔχει 4 παρεκκλήσια, στολισμένα με κεντητά παραπετάσματα, με παράθυρα ἀπὸ χρωματιστὸ γυαλί και με τέμπλα, που ἔχουν θαυμάσιες ἐλαιογραφίες. Ἔνα ἀπ' αὐτά, εἶναι τὸ παρεκκλήσι τῶν παιδιῶν, σωστῇ ἐκκλησίᾳ με ἀρμόνιο και Ἁγία Τράπεζα, εἰδικά φτιαγμένη γιὰ παιδιά. Πάνω στὸ καγκελλωτὸ χώρισμα και στὴν ἀψιδωτὴ ὀροφὴ βλέπει κανεὶς πουλιὰ και ζῶα, που ἔχουν ἀξιοθαύμαστη φυσικότητα και χάρι. Τὰ λιθογλυπτικά εἰκονίζουν μορφές τῆς χριστιανικῆς ἱστορίας, που εἶναι ἰδιαίτερα γνωστὲς γιὰ τὴν ἀγάπη και τὴν προστασία τῶν μικρῶν παιδιῶν.

Ο ναός δέχτηκε ὡς τώρα πολλὰ και σημαντικά δῶρα. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ὑπάρχουν διάφοροι ἱστορικοὶ λίθοι που τοποθετήθηκαν στὶς κρύπτες τοῦ νάρθηκος. Ἔνας ἀπ' αὐτοὺς, δωρήθηκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Παύλου τῆς Ρώμης και πάρθηκε ἀπὸ ἕνα τάφο, που βρέθηκε στὴν Ἀππία ὁδὸ. Ἔνας ἄλλος λίθος εἶναι ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκκλησία που ἔχτισε ὁ Κολόμβος στὸ δεύτερο ταξίδι του, ὅταν ἱδρυσε στὸ νησί τοῦ Ἀγίου Δομνίκου τὴν πόλι τῆς Ἰσαβέλλας. Ὑπάρχει δὲ ἀκόμη κι ἕνας λίθος ἀπὸ μιά ἀρχαία συναγωγή τῆς δυτικῆς Κίνας.

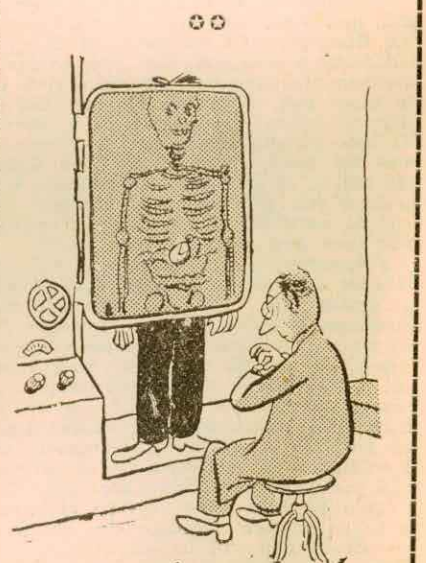
Η συνέχισις τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ γίνεται σήμερα ἀπὸ δωρεὰς ἀνθρώπων που ἀνήκουν σὲ διάφορα θρησκευτικά δόγματα. Ὡς «Οἶκος Προσευχῆς Ἀπάντων τῶν Λαῶν» γίνονται σ' αὐτὸν, μολονότι εἶναι μισοτελειωμένος, λειτουργίες κάθε θρησκευματος και δόγματος. Οἱ πιστοὶ που ἐπισκεπτόνται τὸ ναὸ κάθε χρόνο, ὑπολογίζονται σὲ 300.000 άτομα. Ἀλλὰ 135.000 πρόσωπα παρακολουθοῦν τις 1.300 περίπου λειτουργίες που γίνονται ἐκεῖ κάθε χρόνο.

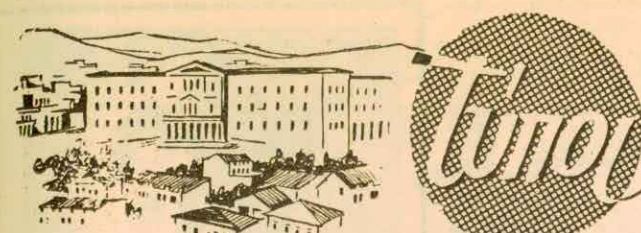
— Λυπούμαι κύριε, ἀλλ' ὁ κ. ὑπουργὸς εἶναι ἀπασχολημένος αὐτὴ τὴ στιγμή μ' ἕνα νέο σχέδιο ἀκτοπλοίας...

— Περιμένετε, ὑπάρχουν κι' ἄλλα ὑστερόγραφα!...

— Μπα! Πήγαινα πέντε λεπτά πίσω!...

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ηταν πολύ γνωστή φυσιογνωμία στην Αθήνα του 1900. Τὸν ἤξεραν, βέβαια, ποῖος ἦταν, μὰ αὐτὸς δὲν εἶχε σχέσεις παρὰ με λίγους και ἐκλεκτοὺς.

Κύρ-Θόδωρος ἦταν τὸ ὄνομά του. Ἀδύνατος, μικροσκοπικός, με μάγουλα πεταχτά και με μάτια δεκατέσσερα! Εἶχε μεγάλη εὐκίνησια και περπατοῦσε πάντα πλάι-πλάι στοὺς τοίχους. Σπάνια πήγαινε ἀπὸ τὴ μέση τοῦ δρόμου. Φοροῦσε τὴν ρεπουμπλικὰ του χαμηλά, εἶχε τὸ γιᾶκά του παλτὸ ἀνεβασμένο και τὰ χέρια χωμένα στὶς τσέπες του. Ἐδειχνε ἀνθρωπο δειλὸ και φοβισμένο, σὰν κάποιος νὰ τὸν παραμόνευε. Ἦταν δὲ γεννημένος γιὰ λαθρέμπορος!... Εἰκοσι χρόνια εἶχε πού ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα αὐτό. Προμήθευε καφέ, ζάχαρι, πούρα, σπρίττα, σιγαρέττα και ὅ,τι ἄλλο τοῦ ζητοῦσατε στὴ μισὴ τιμῇ. Κατέβαινε στὸν Πειραιᾶ, ὅταν ἔφταναν τὰ ξένα βαπόρια στὸ λιμάνι και τὰ εἶχε καλὰ με ὄλους τοὺς τροφοδότες, τοὺς καμαρότους, που τοὺς ἤξερε σὰν νάταν συγγενεῖς του.

Πηδούσε, λοιπὸν, στὴν πρώτη βάρκα που τύχαινε μπροστά του— ἦταν στενὸς φίλος τῶν βαρκάρηδων—σκαρφάλωνε γρήγορα στὶς σκάλες κι' ἐπῆνε φιλικὸ κεντὰ με τὸν καμαρότο ἢ τὸν καφετζὴ τοῦ βαποριοῦ. Κι' ἐστὶ ἡ «δουλειά» τελείωνε ἀψε-σδύσε.

Πῶς κατάφερνε και περνούσε ἀθόρυβα μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια τῶν τελανοφυλάκων, ἀστυφυλάκων, χωροφυλάκων και τῶσων ἄλλων «σταναδων», που μπορούσαν νὰ τὸν προδῶσουν ἀμέσως, αὐτὸ μονάχα ἡ καρδούλα του τὸ ἤξερε. Οἱ πελάτες ζητοῦσαν τὸ «πράμα» τους. Τὶ τοὺς ἐνδιέφερε αὐτοὺς πόσα καρδιοχτύπια περνούσε ὁ κύρ-Θόδωρος;

Ἦξερε καλὰ τὴ δουλειά του. Λίγο ἄδρι στὸν τροχὸ τῆς μηχανῆς κι' ὅλα πήγαιναν πρίμα. Δὲν θ' ἀξίζε οὐτε μιά πεντάρα, ἀν δὲν ἤξερε τὰ ἰδιαίτερα. Στὸν ἕνα, ἕνα φῶρεμα μεταξωτὸ γιὰ τὴ γυναῖκα του, στὸν ἄλλον, ἕνα ἄρωμα γιὰ τὴ φιλεναδίτσα του, στὸν τρίτο, λινὰ τραπεζομάντηλα γιὰ τὴν κόρη του ἀπὸ τὸ αἰγυπτιακὸ τῆς γραμμῆς...

Ἔτσι κατάφερνε θαυμάσια νὰ κἀν τις δουλίτσες του χωρὶς καμιά ρεκλάμα. Εἶχε μάλιστα ἐξασφαλισμένη και τὴν πελατεία του, που ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ ἐκλεκτοὺς Ἀθηναίους.

Γιατροί, ἔμποροι, δικηγόροι, βουλευταὶ και πλῆθος ἄλλοι, τὸν τιμοῦσαν με τίς... κρυφοπαραγγελίες τους.

— Κύρ-Θόδωρε, μὴ με ξεχάσης, σὲ παρακαλῶ, ἐκεῖνο που σοῦ εἶπα. — Μείνε ἡσυχος, ἀφεντικό, αὔριο που θά φτάση τὸ ἱταλικό, θά τὸ-χῆς!...

— Κύρ-Θόδωρε, θυμήσου τὸν καφέ...

— Περιμένω νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν καραντίνα τὸ αἰγυπτιακὸ και τὸχης ἐξάπαντος!...

Μιλοῦσε με τόση πεποίθησι στοὺς πελάτες του, σὰν νὰ ἦταν δικὰ του τὰ βαπόρια, σὰν νάχε κιόλας τὸ ἐμπόρευμα μέσα στὴν ἀποθήκης του.

Ὑπάρχαν ἄνθρωποι με ἀνώτερες θέσεις στὴν κοινωνία, που μιλοῦσαν και καυτηρίαζαν, ὅτι πρέπει νὰ «πατάσεται» τὸ λαθρεμπόριο κι' ὅμως αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κἀνίζαν πούρα τῆς Ἀδῆνας κι' ἐπῆναν ἐκλεκτὸ καφέ γυμενικό, που τοὺς τὰ ἐπρομήθευε φυσικά ὁ κύρ-Θόδωρος.

Ἔμποροι, που κλαιοῦντοσαν γιὰ τὴν ἐμπορικὴ κρίσι, μιλοῦσαν και καταφέρνταν ἐναντίον τῶν «θιμνόντων», που ἐπῆρεταν σὲ μερικοὺς-μερικοὺς νὰ βγάξουν τὰ ἐμπορεύματά τους «λαθραῖα», γιὰτὶ εἶχαν τὰ μέσα, ἄσχετα ἂν κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κατέφευγαν στὸ ἴδιο τέχνασμα.

— Ποῦ βρήκες, φίλε μου, και καπνίζεις αὐτὸ τὸ περίφημο πούρο; Σὲ ζηλεύω!

— Ἀ, ἀλήθεια, νὰ σοῦ προσφέρω ἕνα. Εἶναι τὰ ἐκλεκτότερα. Μοῦ τάφερε ὁ κύρ-Θόδωρος. Δὲν τὸν ξέρεις; Νὰ σοῦ τὸν συστήσω...

Ὁ κύρ - Θόδωρος ὁ «λαθρέμπορος»

Ὁ κύρ-Θόδωρος οἰκονόμησε στὸ πὶ και φὶ τὸ κουτὶ τὰ πούρα. Θεώρησε ὅμως καλὸ νὰ βγάλῃ ἕνα ἀπὸ μέσα. Κι' ὅταν πῆγε νὰ συναντήσῃ στὸ ζαχαροπλαστεῖο τὸν γιατρὸ, ἐκεῖνος τὸ αὐοῖζε και εἶδε ὅτι ἔλειπε ἕνα. Πῆρε, λοιπὸν, τὸν κύρ-Θόδωρο ἰδιαίτερως νὰ τὸν κἀν παρατήρησι.

Ἐκεῖνος ὅμως τὸν κῦτταξε κάπως πειραγμένα — τὸ Ρωμέϊκο φιλότιμο, βλέπετε! — και τοῦ εἶπε:

— Μά, γιατρέ, δὲν μοῦ λές, γιὰ κλέφτη με περναῖς;

— Ὁχι, καὺμένε Θόδωρε, δὲν σὲ παίρνω γιὰ κλέφτη, ἀλλὰ γιὰ... λαθρέμπορο!

Ὁ κύρ-Θόδωρος κατάλαβε τὸ πείραγμα τοῦ γιατροῦ και, βάζοντας τὸ χέρι στὴ μέση, τοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν φταῖς ἐσύ! Ἐγὼ φταῖς που σοῦ οἰκονομῶ τέτοια πούρα γιὰ νὰ κἀνς ἐδῶ μέσα τὸ κομμάτι σου! Φτύσε με ἂν με ξαναῖδης!

Κι' ἀπὸ τότε, ὁ κύρ-Θόδωρος χάθηκε ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖο τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου και Ὀμήρου κι' οὔτε ξαναφάνηκε ποτὲ πιά.

Ο ΠΑΛΛΟΣ

Οἱ λέγοι τοῦ Ντευαίερ

Ὁ πρῶν δήμαρχος τῆς Νέας Ὑόρκης Ντευαίερ, εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολιτικοῦ του σταδίου, νὰ βγάλῃ τοὺς λόγους του μ' ἐγκαρδιότητα κι' ἐντελῶς φιλικὰ. Ἔτσι, τὸ ἀκροατήριό του ἐνθουσιαζόταν με τὴν ἀπλότητά του και τὸ ἀποτελεσματικὸν ἦταν νὰ κερδίξῃ πολλοὺς ψηφους.

Ἔνα ἀπὸ τὰ τεχνάσματα τοῦ Ντευαίερ, τότε που εἶχε θέσει ὑποψηφιότητα γιὰ εἰσαγγελεῖς, κι' ἄρχισε τὴν προεκλογικὴ ἐκστρατεία του, ἦταν και τὸ ἀκόλουθο:

Ἀνέβαινε στὴν ἐξέδρα, ἀπ' ὅπου θά μιλοῦσε, μ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ στὸ χέρι του — τὸν χειρόγραφο λόγο του. Στεκόταν ἀκίνητος και σιωπηλός, ὥσπου νὰ πᾶσουν οἱ ζητωκραυγὲς κι' ὅταν ἐπικρατοῦσε ἡσυχία, ἀρχίζε τοὺς συντομικοὺς χαιρετισμοὺς με δὴθεν φιλικὰ τοῦ προσώπου, που βρισκόταν κοντὰ του, κάτω ἀπὸ τὴν ἐξέδρα.

— Γεῖα σου, Μάϊκ! ἔλεγε στὸν ἕναν ἀκροατή.

— Γεῖα σου, Χένρυ!... ἔλεγε σ' ἕναν δεύτερο κλπ.

Τέλος, κἀνοντας ἕνα μορφασμό, φώναζε σὲ ὄλους που περιμέναν ν' ἀρχίσῃ τὸ λόγο του:

— Δὲν περίμενα νὰ συναντήσω τόσους πολλοὺς φίλους μου στὴν ἀποψινὴ συγκέντρωσι. Γι' αὐτὸ, λοιπὸν, περὶτὸ νὰ σὰς μιλήσω ἀπὸ χειρόγραφο!...

Και, τσαλακώνοντας τὰ χειρόγραφα του, τὰ πετοῦσε σὲ μιά ἀκρῇ, στὴν ἐξέδρα.

Σὲ σὰς, που εἶσθε φίλοι μου, συνεχίξε κατόπιν, βάζοντας τὸ χέρι του στὸ μέρος τῆς καρδιάς του, μπορῶ νὰ σὰς μιλήσω ἀπ' ἐδῶ!

Ἡ δὴλωση αὐτὴ κολάκευε τὸ ἀκροατήριό του και τὸ ἐνθουσίαζε ὑπερβολικά.

Ἔνα βράδυ, ὅμως, κάποιος ρέπορτερ που εἶχε παρατηρήσει τὸν Ντευαίερ νὰ τσαλακῶνῃ τὰ χαρτιά του και νὰ τὰ πετᾷ σὲ δώδεκα στὴ σειρά προηγούμενες προεκλογικὲς τὰν συγκεντρώσεις, παρανεύνηκε. Στὸν τελευταῖο του λόγο, λοιπὸν, πῆγε και στάθηκε πίσω ἀπὸ μιά κολώνα τῆς ἐξέδρας. Κατόπιν ἐσκύψε και πῆρε κρυφὰ τὸ μικρὸ τσαλακωμένο χειρόγραφο, που μόλις λίγο πρὶν εἶχε πετάξῃ ὁ Ντευαίερ.

Ἦταν ἕνας παλιὸς λογαριασμός τῆς πλούστρας του!...

Ὁ γιατρός πῆρε τὸν κύρ Θόδωρο ἰδιαίτερως γιὰ νὰ τὸν κἀν παρατήρησι...

Τόσους πολλοὺς φίλους μου στὴν ἀποψινὴ συγκέντρωσι. Γι' αὐτὸ, λοιπὸν, περὶτὸ νὰ σὰς μιλήσω ἀπὸ χειρόγραφο!...

Και, τσαλακώνοντας τὰ χειρόγραφα του, τὰ πετοῦσε σὲ μιά ἀκρῇ, στὴν ἐξέδρα.

Σὲ σὰς, που εἶσθε φίλοι μου, συνεχίξε κατόπιν, βάζοντας τὸ χέρι του στὸ μέρος τῆς καρδιάς του, μπορῶ νὰ σὰς μιλήσω ἀπ' ἐδῶ!

Ἡ δὴλωση αὐτὴ κολάκευε τὸ ἀκροατήριό του και τὸ ἐνθουσίαζε ὑπερβολικά.

Ἔνα βράδυ, ὅμως, κάποιος ρέπορτερ που εἶχε παρατηρήσει τὸν Ντευαίερ νὰ τσαλακῶνῃ τὰ χαρτιά του και νὰ τὰ πετᾷ σὲ δώδεκα στὴ σειρά προηγούμενες προεκλογικὲς τὰν συγκεντρώσεις, παρανεύνηκε. Στὸν τελευταῖο του λόγο, λοιπὸν, πῆγε και στάθηκε πίσω ἀπὸ μιά κολώνα τῆς ἐξέδρας. Κατόπιν ἐσκύψε και πῆρε κρυφὰ τὸ μικρὸ τσαλακωμένο χειρόγραφο, που μόλις λίγο πρὶν εἶχε πετάξῃ ὁ Ντευαίερ.

Ἦταν ἕνας παλιὸς λογαριασμός τῆς πλούστρας του!...

Ὁ γιατρός πῆρε τὸν κύρ Θόδωρο ἰδιαίτερως γιὰ νὰ τὸν κἀν παρατήρησι...

Τόσους πολλοὺς φίλους μου στὴν ἀποψινὴ συγκέντρωσι. Γι' αὐτὸ, λοιπὸν, περὶτὸ νὰ σὰς μιλήσω ἀπὸ χειρόγραφο!...

Και, τσαλακώνοντας τὰ χειρόγραφα του, τὰ πετοῦσε σὲ μιά ἀκρῇ, στὴν ἐξέδρα.

Σὲ σὰς, που εἶσθε φίλοι μου, συνεχίξε κατόπιν, βάζοντας τὸ χέρι του στὸ μέρος τῆς καρδιάς του, μπορῶ νὰ σὰς μιλήσω ἀπ' ἐδῶ!

Ἡ δὴλωση αὐτὴ κολάκευε τὸ ἀκροατήριό του και τὸ ἐνθουσίαζε ὑπερβολικά.

Ἔνα βράδυ, ὅμως, κάποιος ρέπορτερ που εἶχε παρατηρήσει τὸν Ντευαίερ νὰ τσαλακῶνῃ τὰ χαρτιά του και νὰ τὰ πετᾷ σὲ δώδεκα στὴ σειρά προηγούμενες προεκλογικὲς τὰν συγκεντρώσεις, παρανεύνηκε. Στὸν τελευταῖο του λόγο, λοιπὸν, πῆγε και στάθηκε πίσω ἀπὸ μιά κολώνα τῆς ἐξέδρας. Κατόπιν ἐσκύψε και πῆρε κρυφὰ τὸ μικρὸ τσαλακωμένο χειρόγραφο, που μόλις λίγο πρὶν εἶχε πετάξῃ ὁ Ντευαίερ.

Ἦταν ἕνας παλιὸς λογαριασμός τῆς πλούστρας του!...

Ὁ γιατρός πῆρε τὸν κύρ Θόδωρο ἰδιαίτερως γιὰ νὰ τὸν κἀν παρατήρησι...

Τόσους πολλοὺς φίλους μου στὴν ἀποψινὴ συγκέντρωσι. Γι' αὐτὸ, λοιπὸν, περὶτὸ νὰ σὰς μιλήσω ἀπὸ χειρόγραφο!...

Και, τσαλακώνοντας τὰ χειρόγραφα του, τὰ πετοῦσε σὲ μιά ἀκρῇ, στὴν ἐξέδρα.

Σὲ σὰς, που εἶσθε φίλοι μου, συνεχίξε κατόπιν, βάζοντας τὸ χέρι του στὸ μέρος τῆς καρδιάς του, μπορῶ νὰ σὰς μιλήσω ἀπ' ἐδῶ!

Ἡ δὴλωση αὐτὴ κολάκευε τὸ ἀκροατήριό του και τὸ ἐνθουσίαζε ὑπερβολικά.

Ἔνα βράδυ, ὅμως, κάποιος ρέπορτερ που εἶχε παρατηρήσει τὸν Ντευαίερ νὰ τσαλακῶνῃ τὰ χαρτιά του και νὰ τὰ πετᾷ σὲ δώδεκα στὴ σειρά προηγούμενες προεκλογικὲς τὰν συγκεντρώσεις, παρανεύνηκε. Στὸν τελευταῖο του λόγο, λοιπὸν, πῆγε και στάθηκε πίσω ἀπὸ μιά κολώνα τῆς ἐξέδρας. Κατόπιν ἐσκύψε και πῆρε κρυφὰ τὸ μικρὸ τσαλακωμένο χειρόγραφο, που μόλις λίγο πρὶν εἶχε πετάξῃ ὁ Ντευαίερ.

Ἦταν ἕνας παλιὸς λογαριασμός τῆς πλούστρας του!...

Ὁ γιατρός πῆρε τὸν κύρ Θόδωρο ἰδιαίτερως γιὰ νὰ τὸν κἀν παρατήρησι...

Τόσους πολλοὺς φίλους μου στὴν ἀποψινὴ συγκέντρωσι. Γι' αὐτὸ, λοιπὸν, περὶτὸ νὰ σὰς μιλήσω ἀπὸ χειρόγραφο!...

Και, τσαλακώνοντας τὰ χειρόγραφα του, τὰ πετοῦσε σὲ μιά ἀκρῇ, στὴν ἐξέδρα.

Σὲ σὰς, που εἶσθε φίλοι μου, συνεχίξε κατόπιν, βάζοντας τὸ χέρι του στὸ μέρος τῆς καρδιάς του, μπορῶ νὰ σὰς μιλήσω ἀπ' ἐδῶ!

Ἡ δὴλωση αὐτὴ κολάκευε τὸ ἀκροατήριό του και τὸ ἐνθουσίαζε ὑπερβολικά.

Ἔνα βράδυ, ὅμως, κάποιος ρέπορτερ που εἶχε παρατηρήσει τὸν Ντευαίερ νὰ τσαλακῶνῃ τὰ χαρτιά του και νὰ τὰ πετᾷ σὲ δώδεκα στὴ σειρά προηγούμενες προεκλογικὲς τὰν συγκεντρώσεις, παρανεύνηκε. Στὸν τελευταῖο του λόγο, λοιπὸν, πῆγε και στάθηκε πίσω ἀπὸ μιά κολώνα τῆς ἐξέδρας. Κατόπιν ἐσκύψε και πῆρε κρυφὰ τὸ μικρὸ τσαλακωμένο χειρόγραφο, που μόλις λίγο πρὶν εἶχε πετάξῃ ὁ Ντευαίερ.

Ἦταν ἕνας παλιὸς λογαριασμός τῆς πλούστρας του!...

Ὁ γιατρός πῆρε τὸν κύρ Θόδωρο ἰδιαίτερως γιὰ νὰ τὸν κἀν παρατήρησι...

Τόσους πολλοὺς φίλους μου στὴν ἀποψινὴ συγκέντρωσι. Γι' αὐτὸ, λοιπὸν, περὶτὸ νὰ σὰς μιλήσω ἀπὸ χειρόγραφο!...

Και, τσαλακώνοντας τὰ χειρόγραφα του, τὰ πετοῦσε σὲ μιά ἀκρῇ, στὴν ἐξέδρα.

Σὲ σὰς, που εἶσθε φίλοι μου, συνεχίξε κατόπιν, βάζοντας τὸ χέρι του στὸ μέρος τῆς καρδιάς του, μπορῶ νὰ σὰς μιλήσω ἀπ' ἐδῶ!

Ἡ δὴλωση αὐτὴ κολάκευε τὸ ἀκροατήριό του και τὸ ἐνθουσίαζε ὑπερβολικά.

— «Οχι μόνο τους σουγιάδες μου, με και το κεφάλι μου δίνω για σένα, στρατηγέ! είπε στον Κολοκοτρώνη ο έμπορος».

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποια είναι η ιστορία τους

«Όλοι οι Σουλτάνοι της Κωνσταντινούπολης, αγαπούσαν πολύ τα ακυλιά. Κάποια παλιά προφητεία έλεγε, πως όταν θα έλεπαν τα τετράποδα αυτά από τη «βασιλιάδα» των πόλεων, θα κτέρρεε και η δυναστεία των Σουλτάνων. Έφτασε λοιπόν εποχή που οι δρόμοι της Πόλης κατήντησαν αληθινή πληγή. Δεν μπορούσε να περάσει άνθρωπος, ιδίως τις νύχτες. Τα ακυλιά άφηναν παντού του και τον ξεσκιζαν. Στά 1502, ο μέγας βεζύρης «Αχμέτ πασάς», έπεριείχε να συμβουλευθεί το Σουλτάνο να τα φαρμακώσουν. Ήταν καλοκαίρι και πολλά απ' αυτά είχαν λυασάσει. Ο Σουλτάνος όμως έγινε έξω φρενών κι έδωσε άλλο βεζύρη στη θέσι του. «Επί Σελίμ Β'» πάλι, ο Καϊνακτάρ πασάς, προσωπικός φίλος του πρώτου, έδωσε διαταγή να σκοτώνονται όλα τα... μαύρα ακυλιά, επειδή είχε όνειρευτεί πως ένα μαύρο ακυλί τον είχε δαγκώσει. Όταν το έμαθε αυτό ο Σελίμ, φυλάκισε τον πασά στα μπουντρούμια του Γεντί-Κουλέ. Ο Χαμίτ αγαπούσε κι' αυτός τα ακυλιά. Μα όταν το κακό παράγινε, διάταξε όλους τους χριστιανούς που είχαν δικά τους να τα περιόρισουν. Τα αδένοντα πάλι να τα στείλουν σε κάποιο έρημονοίσι του Μαρμαρά. Απ'ό τότε βγήκε η παροιμία «βασιλική διαταγή και τα ακυλιά δεμένα».

Στά 1825, η τότε ελληνική κυβερνώντι φυλάκισε στην «Υδρα» — στη μονή του Προφήτη «Ηλία» — κάπου εκατόν τριάντα οπλαρχηγούς, ανάμεσα στους οποίους και τον φημισμένο Γέρο, το Θ. Κολοκοτρώνη. Ώστόσο λίγο προτού τους κλείσουν στη φυλάκη, η φρουρά που τους συνοδεύε τους πήρε όχι μόνο τα σπαθιά τους αλλά και ό,τι άλλο μαχαίρι κρατούσαν πάνω τους. Ακόμη και τους σουγιάδες τους, αυτούς δηλαδή που χρησιμοποιούσαν για να κόβουν το ψωμί τους. Όταν σε λίγο καιρό επρόκειτο να μεταφέρουν τον Κολοκοτρώνη στο Ναύπλιο, καθώς περνούσε μπροστά από ένα μικρό παρλιακό κατάστημα, που είχε μέσα ο' ένα ζερμπίλι διαφόρους σουγιάδες με ζυλιν λαθή, απλώσε το χέρι του και πήρε ένα, παρακαλώντας συγχρόνως τον έμπορο να τον χρεώσει, επειδή δεν κρατούσε πεντάρα πάνω του. Ο καλός όμως εκείνος άνθρωπος, άρπαξε το ζερμπίλι του και το άδειασε στα πόδια του Κολοκοτρώνη.

«Όλοι δικοί σου είναι, στρατηγέ! του είπε συγχινημένος. Οχι μόνο τους σουγιάδες μου, με και το κεφάλι μου δίνω για σένα. Ο Γέρος χαμογέλασε, άναστέναξε πικρά και συνέχισε: αμίλητος το δρόμο του. Το επείσοδο αυτό διαδόθηκε άμεσως σε όλη την πόλη από τους ανθρώπους που παρακολούθησαν τη συγκινητική σκηνή και από τότε το είδος αυτό των σουγιάδων πήρε το ένοδο όνομα του μεγάλου Γέρον.

τα. Δηλαδή «Κολοκοτρωνέζοι σουγιάδες».

Το «Παζάρι της Αθήνας» — που βρισκόταν κοντά στο παλιό Δημοπράτριο — είχε όφει και ρυθμό αγοράς άσιστικής πόλεως, όχι μόνο επί Τουρκοκρατίας, αλλά και πολύ αργότερα, όταν δηλαδή ελευθερώθηκε η Αθήνα κι' έγινε πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους. Ήταν σκεπασμένο δώδεκλτρο με κληματαριές και το καλοκαίρι οι μύγες και τα κουνούπια έκαναν σωστές επελάσεις. Δεξιά κι' αριστερά υπήρχαν διάφορα μικρομάγαζα, ιδίως καφενεία, με καλαμμένα καθίσματα και πάγκους. Γύρω-γύρω καθόντουσαν οι άρτοδοχοί Αθηναίοι κι' έπιναν τον καφέ τους. Εκεί κοντά ήταν κι' οι στρατώνες του πεζικού, που κάθε πρωί ξεκινούσε — με τη μουσική επί κεφαλής — το απόσπασμα για τη φρουρά των ανακτόρων. Εκεί ακόμη βρισκόταν, τοποθετημένο πάνω σ' ένα είδικό πυργό, το μεγάλο και ιστορικό ρολόι του. Έλγινου, που το είχε προσφέρει ο περιβόητος σουλτάν των μνημείων της Ακροπόλεως, για να ξεφύγει ο δόλιχος της Ιερόσυλη άρπαγής του. Κάτω απ' αυτό το ρολόι — που καταστράφηκε από τη φωτιά του 1884 — σκηνάζαν όλοι οι φημισμένοι μάγκες των Αθηνών, που έκαναν μικροβελήματα στην αγορά, αλλά που ήταν συγχρόνως «όσοι των πέντε δακτύλων». Μπορούσαν να κλέψουν δηλαδή (τα μάτια του αγίου) όπως έλεγαν τότε. Απ' αυτό βγήκε και η φράση «μάγκας του ρολογιού» που τη λένε μεταξύ τους οι τύποι του υποκόσμου, όταν εφινεύονται κάποιον συνάδελφό τους. Την ίδια φράση μεταχειρίζονται και οι αστυνομικοί, όταν θέλουν να χαρακτηρίσουν κάποιον που κάνει μικροπαπάδες ή μικροκλόπες.

Στην εποχή του Όθωνα, υπήρχε ένας γνωστός κουρελιάρης τύπος: Ο Μανώλης Μπατίνος. Όλη η Αθήνα τον γνώριζε και τον συμπαινούσε. Οι κάτοικοι του έδιναν συχνά κανένα πανταλόνι ή σακάκι, αλλά δεν καταδεχόταν να τα πάρει. Γιατί δεν ήταν ζητιάνος. Ήταν... ποιητής, ρήτορας και φιλόσοφος. Στεκόταν σε μία πλατεία και άρραδιάζε ό,τι του κατέβαινε. Κάποτε λοιπόν έτυχε να περάσει από εκεί ο Ιωάννης Κωλέτης. Ο Μπατίνος τον πλησίασε τότε και τον ρώτησε αν είχε το δικαίωμα να βγάλει λόγο στή... Βουλή. Ο Κωλέτης του είπε ότι θα του έδινε ευχαρίστως άδεια, αν πετούσε από πάνω του τα λινόρουχα που φορούσε κι' έβαζε άλλα της ανθρωπιάς. Την άλλη μέρα ο Μανώλης παρουσιάστηκε στην πλατεία με τα ίδια ρούχα, αλλά τα μέσα έζω. Ο κόσμος τον κυτούσε έκπληκτος. Και τότε άκουσε αυτούς τους στίχους:

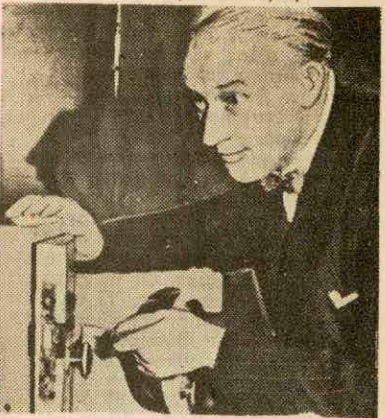
«Αλλάξε η Αθήνα όφει, σαν μαχαίρι δίχως κνήφι. Πήρε κάτι απ' την Εύρωπη και ξεφούσκισε σαν τόπι. Αλλάξαν χαζοί και κοψοί και μάς κάναν κλωστοηκού» (Φι).

«Αλλάξε κι' ο Μανωλίδας κι' έβαλε τα ρούχα αλ- (Λοιός).

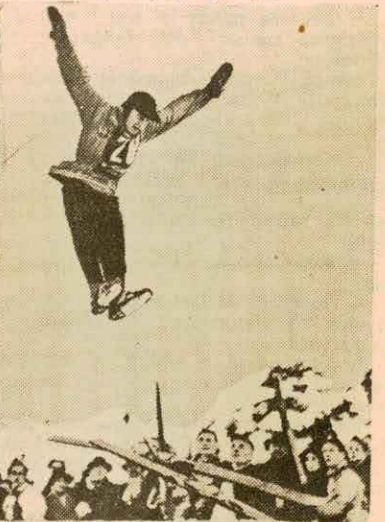
Από τότε, το τελευταίο διστικό του Μανώλη Μπατίνου, έγινε τραγούδι στην αρχή και κατόπιν έμεινε σαν παροιμία. Τη λέμε δε ό-ταν θέλουμε να χαρακτηρίσουμε την ίδια κακή πράξη, που γίνεται όμως με διαφορετικό τρόπο.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ
Ανεχώρησε για τη Νέα Υόρκη η γνωστή και έκλεκτη τραγουδίστρια Λέλα Μαρτίνη, η οποία και θα έμειναι στο εκεί ελληνικό κέντρο «Αθηναϊκή Γωνιά» σ' ένα πλούσιο ρεπερτόριο ποικίλων ελαφρών τραγουδιών. Η Λέλα Μαρτίνη θα λανσάρη, εκτός των άλλων, και τα καινούργια ανέκδοτα τραγούδια του Χαϊροπούλου στη Νέα Υόρκη.

ΚΛΕΙΔΑΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
Ένα τρισεκατομύριο, ίσως δε και περισσότεροι συνδυασμοί είναι δυνατόν να γίνουν με τη νέα κλειδαριά, που άνακάλυψε ο Σουηδός μετεωρολόγος Φάμπιαν Νίλσεν. Έτσι καμιά δεν ανοίγει με το ίδιο κλειδί, που είναι λεπτό σαν λυμπίτα μαγκιούρ. Η κλειδαρότρυπα της είναι μιά μικροσκοπική σχισμή, που για να τη βρή κανείς, ιδίως την νύχτα, χρειάζεται αρκετή επιδεξιότητα.

ΤΗΝ ΓΛΥΤΩΣΕ ΟΤΗΝΑ
Στα περιχωρά του Βερολίνου έγιναν πρό ημερών μεγάλοι αγώνες σκι στους οποίους πήραν μέρος οι καλύτεροι σκιέρ της Δ. Γερμανίας. Ένας απ' αυτούς όμως έχασε τα σκι του ενώ εκτελούσε ένα θαυμαστικό πήδημα. Εύτυχος το γεγονός αυτό δεν είχε κακή διαστροφή συνέπεια εκτός από ελαφρούς μώλωπες.

Μύγες. Αν βλέπετε μύγες δώδεκά σας: πρόσκαιρη ψυχρότης με φιλικό σας πρόσωπο.

Μυλόπετρα: Θα χρειαστούν πολύ μεγάλες προσπάθειες για να επιτύχετε.

Μύλος. Που εργάζεται: χαρά πλούτος, εύτυχία. Που είναι σταματημένος: λύπη, στενοχώριες, ζημιές. Ανεμόμυλος: σύντομο ταξίδι. Νερόμυλος: θα αποδυθήτε σε δύσκολη και αδέσβαι επιχείρησι.

Μυρμήγκια: υγεία, πρόσδος στην εργασία σας. Όταν όμως τα ιδίτε να μπαίνουν στο σπίτι σας: φτώχεια, ανέχεια. Όταν βλέπετε ότι διώχνετε από πάνω σας μυρμήγκια: θ' απαλλαγίτε από μιά δυσάρεστη έγνοια. Όταν δώτε μυρμήγκια που τρέχουν πάνω στο σώμα σας και σας τσιμπούν: σκοτούρες, χρηματικές στενοχώριες.

Ν.

Νάνος: ύπουλοι έχθροί, επιχείρησι που θα αποτύχη. Ο νάνος είναι ο σκοτεινός και ύπουλος έχθρος, που εργάζεται κρυφά εναντίον μας και κάνει τις προσπάθειές μας να ναυαγούν. Αν δώτε ότι γινέκατε νάνος: θα χάσετε τη θέσι σας.

Ναυάγιο. Αν δώτε ότι βρισκόσαστε σε πλοίο που ναυάγησε: καθυστέρησι στις υποθέσεις σας. Αν δώτε ότι γλυτώσατε από ναυάγιο: καλό σημάδι, θα ξεφύγετε από τις δολοπολίες και τις παγίδες των έχθρών σας. Αν δώτε ότι πνιγόσαστε σε ναυάγιο: σοβαρή και επικίνδυνη αρρώστεια. Αν δώτε τους έχθρους σας να πνιγώνται σε ναυάγιο: θρίαμβος.

Ναυτικός: δυσάρεστη είδησις, κίνδυνος.

Νέγρος: σας δολιεύονται, προσέξετε!

Συμφωνά με τη σχολή του Φρόυντ, το όνειρο του νέγρου δείχνει, ότι το άτομο δεν έχει απαλλαγεί από τους φόβους της παιδικής ηλικίας (ο νέγρος ταυτίζεται εδώ με το μπαμπούλα).

Νεκροθάπτης: θα μάθετε ένα εύχαριστο νέο.

Νεκρός: Ο θάνατος θεωρήθηκε ανέκαθεν από τους αρχαίους σαν σημάδι ριζικής αλλαγής στη ζωή του ατόμου. Γι' αυτό, το να βλέπετε ότι είσατε νεκρός, είναι καλό σημάδι. Το όνειρό σας φανερώνει το αντίθετο, δηλαδή υγεία και ρώμη. Μιά έγκυος που βλέπει πως πέθανε, θα έχη εύκολο και άνωδυνο τοκετό. Όταν βλέπετε επίσης πως πέθανε ένα πρόσωπο που άπαιτούσα, αυτό σημαίνει πως είναι καλά στην υγεία του. Υπάρχουν όμως και τα προφητικά όνειρα. Μπορεί κανείς να δώ νεκρό ένα πρόσωπο τη στιγμή ακριβώς που πεθαίνει. Στην περίπτωση αυτή, πρόκειται για ένα φαινόμενο τηλεπαθείας που μπορεί να παραχθή και στην κατάσταση της έγρηγορσεως.

Νεκροφάειο: πένθος, θα μάθετε το θάνατο ενός συγγενικού ή φιλικού σας προσώπου.

Νεκροφόρος: φιλική συγκέντρωσι, κοινωνική επιτυχία.

Νεράϊδα: θα πραγματοποιηθούν οι πόθοι σας.

Νερό. Καθαρό: εύτυχία, υγεία. Θολό: φιλονεικίες, λύπη. Αν δώτε ότι κολυμπάτε μέσα σε ζεστό νερό: ασθένεια, δυστυχία. Αν δώτε ότι πίνετε δροσερό νερό: επιτυχία άμεση, κέρδος. Αν δώτε ότι πεφτετε μέσα στο νερό: καταστροφή. Νερό που τρέχει: μόνιμη και σταθερή εύτυχία. Νερό που στέκεται: λύπη, στενοχώριες, έμπόδια. Νερό που καταρρακιά με όρη (όπως σε καταρράκτη): ευημερία, πλούτος. Αν δώτε, ότι το σπίτι σας πλημμυρίζει από νερό: σοβαρή ασθένεια, ζημιές. Αν δώτε διάφορα αντικείμενα που σας ανήκουν να πέφτουν μέσα στο νερό: θα χάσετε μιά σοβαρή υπόθεσι που σας απασχολούσε από καιρό. Αν δώτε, ότι καθρεφτιζόσαστε μέσα στο νερό: κάποιος σοβαρός κίνδυνος έπεται την υπόληψή σας.

Νέφη. Λευκά: εύτυχία. Μαύρα: κίνδυνος, ασθένεια.

Νεφρά. Αν δώτε ότι πονάτε στα νε-

Πώς ν' εξηγήσει τα όνειρά σας

Συμβολικά και προφητικά όνειρα

φρά: προσέξετε, το όνειρο αυτό ύποσημαίνει πιθανόν κάποια λανθάνουσα νεφρική πάθησι.

Νήμα. Σε κουδάρι: οικογενειακή γαλήνη. Αν δώτε ότι κόβεται το νήμα που κρατάτε στα χέρια σας: ασθένεια, κίνδυνος. Όταν μεπεδέεται το νήμα, με το όποιο πλέκετε: δυσκολίες, έμπόδια.

Νήσος. Όταν βρισκόσαστε σ' ένα νησί: εγκατάλειψις.

Νηστεία. Αν δώτε ότι νηστεύετε: αστήρικτοι φόβοι.

Νοσοκομείο. Αν δώτε ότι βρισκόσαστε σε νοσοκομείο: αρρώστεια, λύπη, φτώχεια.

Νούφαρο. Αν δώτε ότι σας προσφέρουν νούφαρα: περιφρόνησις. Νούφαρα πάνω στο νερό μιάς λίμνης: εγκατάλειψις, μοναξιά.

Ντάλια: δέν σας αγαπούν. Η ντάλια συμβολίζει την ψυχρότητα, τον έγωισμό, την ψυχική σκληρότητα.

Ντούς: θα μάθετε ένα εύχαριστο νέο.

Νύχια. Αν δώτε ότι κόβετε τα νύχια σας: φιλονεικία, προστριβές με το περιβάλλον σας. Αν δώτε ότι τρώτε τα νύχια σας: λύπη.

Νύχτα. Με άστρα στον ουρανό: εύτυχία, επιτυχία. Σκοτεινή: τα σχέδιά σας θα άποτύχουν.

Νυχτερίδα: σοβαρή ασθένεια, κίνδυνος.

Ξ.

Ξεθάβω. Αν δώτε ότι ξεθάβετε κάποιον ή κάτι: χρηματική ζημία.

Ξερνάω. Αν δώτε άλλον να ξερνά: λόγια εις βάρος σας. Αν δώτε ότι ξερνάτε: μεγάλη στενοχώρια.

Ξενοδοχείο: ερωτική περιπέτεια.

Ξύδι. Όταν βάσετε ξύδι στο φαγητό

— Λοιπόν, δεν μπορείς να φανταστείς πόσο θα σου πηγαίνε τα μουστάκι!...

σας: ζήλεια. Όταν πίνετε ξύδι: θυμός, όργη, φιλονεικία.

Ξυράφι: καυγάς με την οικογένεια σας ή με φίλους σας.

Ξυρίζομαι. Αν δώτε, ότι ξυρίζεσθε: χρηματική ζημία. Όταν σας ξυρίζουν: άπάτη εις βάρος σας.

Ο.

Οδελίσκος: δόξα, τιμή. Οικογένεια: οικογενειακή χαρά.

Οίναποθήκη. Αν δώτε ότι βρισκόσαστε μέσα σε μιά οίναποθήκη: μεγάλος κίνδυνος, καταστροφή.

Ομπρέλλα. Αν δώτε ότι κρατάτε την ομπρέλλα σας στο χέρι: σταθερή και ειλικρινής φιλία.

Ότι έχετε άνοιχτή την ομπρέλλα σας: ύποστηρίξις, προστασία. Αναποδογυρισμένη: σημαντική αλλαγή στη ζωή σας. Όταν χάσατε την ομπρέλλα σας: χωρισμός. Όταν βρήκατε μιά ομπρέλλα: καινούργια φιλία που θα σας είναι πολύ ωφέλιμη.

Όνος. Το όνειρο του γαϊδάρου θεωρείται γενικά κακό. Γαϊδάρους που τρέχει: άπογοήτευσις, λύπη. Γαϊδάρους που ξεκολλάται: σας κακολογούν. Γαϊδάρους που όγκανίζουν: μεγάλες δυσκολίες, έμπόδια. Μαύρος γαϊδάρους: αρρώστεια στο σπίτι σας.

Όπλον: σκευωρία εις βάρος σας.

Όταν δώτε ότι κρατάτε όπλο στα χέρια σας: άπατηλή υπόθεσις. Αν δώτε ότι σας επιτίθεται ένας άνθρωπος ώπισμένος: αρρώστεια.

Όρνιθα. Λευκή: ευημερία. Μαύρη: δυσάρεστο νέο. Χρωματιστή: μικρό κέρδος. Παχειά: πλούτος. Άδύνατη: φτώχεια. Πολύς κόττες: κουτσουμπολιό εις βάρος σας. Κόττες που βόσκουν: χρηματικές στενοχώριες.

Όρος. Όταν το άνεβαίνετε: κοινωνική άνοδος, ή θέσις σας θα καλύτερεύση. Όταν το κατεβαίνετε: θα χάσετε τη θέσι σας.

Όσμές. Ευχάριστες: καλό σημάδι. Δυσάρεστες: μεπεδέματα, σκοτούρες.

Όστα: μεγάλος και άμεσος κίνδυνος, αρρώστεια.

Ουράνια πνεύματα: καλό σημάδι, προστασία.

Ουράνιον τόξον: τα βάσανά σας θα τελειώσουν.

Ουράνιος, καθαρός: εύτυχία. Σκοτεινός: στενοχώρια. Έναςτρος: ή κατάσταση σας θα καλύτερεύση.

Ούρος. Αν δώτε ότι ούρείτε: υγεία. Όταν δεν μπορείτε να ούρήσετε: αρρώστεια.

Ο χιτά. Υπουλος έχθρος. Αν δώτε ότι την σκοτώνετε: θρίαμβος.

Π.

Πάγος: παγίδες, κίνδυνος.

Πάγκος. Αν δώτε ότι καθόσαστε σε πάγκο: θα σας μιλήσουν για σοβαρή ύποθεσι. Ξύλινος πάγκος: μικρό κέρδος. Πέτρινος ή μαρμαρινός πάγκος: μεγάλο κέρδος.

Παγώνι: ματαιοδοξία. Παγώνι που περπατάει: καλός και επικερδής γάμος.

Παιδί. Όμορφο: θα πραγματοποιηθούν οι επιθυμίες σας. Άσχημο: έμπόδια. Αν δώτε ότι έρνετε ένα παιδί: ο έγωισμός σας σας παρασύρει σε αδικίες. Όταν βλέπετε ένα παιδί άρρωστο: αίσθηματική λύπη.

Παιχνίδι. (Αν βλέπετε ότι παίζετε χαρτιά). Καλό σημάδι αν χάνετε, κακό αν κερδίζετε.

Παιχνίδια. Για έναν μεγάλο που βλέπει πως παίζει με παιχνίδια μικρών παιδιών: άδουλία, παιδισμός.

Πάνθηρ: άδυσώπητος έχθρος, από τον όποιον πρέπει να φυλαχθήτε.

Πανί. Καραβιού: θα δοκιμάσετε πολύ σύντομα μιά μεγάλη χαρά. Πανί που ξεσχίζεται: κάποιο μυστικό σας θα φανερωθή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Από την εποχή της δραματικής περιπέτειας του στο Κιτσορό, ο γεωλόγος Ρ. Τάζιερ πέρασε τη ζωή του εξερευνώντας ηφαίστεια. Στη φωτογραφία αυτή, τον βλέπουμε μέσα στον κρατήρα της Αϊτίας, το Νοέμβριο του 1950.

Κατέβηκε σ' ένα ηφαίστειο

Το τρελλό τόλμημα ενός γεωλόγου

Θα διαβάσετε πιο κάτω την καταπληκτική αφήγηση ενός ανθρώπου, που είχε την απίστευτη τόλμη να κατέβη μέσα σ' ένα κρατήρα ηφαιστείου, αφήφώντας τον κίνδυνο ενός φριχτού θανάτου.

Ακόμα και σήμερα δεν μπορού να καταλάβω τι μ' έσπρωξε ν' ανέβω στον κώνο ενός ηφαιστείου, ύψους 100 μέτρων, να κάμω το γύρο της κορυφής του κι ύστερα να κατέβω μεσ' στην «καρδιά» του, όπου έβραζε και κόκλαζε η πυρίνη λάβα. Ήμουν τότε ένας νέος γεωλόγος κι' αναζητούσα κοιτάσματα κασιτέρου στο Βελγικό Κογκό. Μία μέρα λοιπόν, έμαθα πως είχε εμφανισθεί ένα καινούργιο ηφαίστειο, στα βόρεια της λίμνης Κίδου.

Πήγα αμέσως εκεί. Ήμουν ο πρώτος επιστήμων που έδλεπε αυτό το ηφαίστειο, και το βάφτισα Κιτσορό. Έπι 6 βδομάδες παρακολούθησα το σκηματισμό του κώνου του από σκληρή λάβα, που ψήλωνε ολοένα.

Υστερα άποφάσισα να εξετάσω από κοντύτερα το συγκλονιστικό αυτό φυσικό φαινόμενο. Όταν πήγα ως τους πρόποδες του κώνου, μου ήρθε η ιδέα να προχωρήσω ακόμα πιο πολύ: ν' ανέβω δηλαδή στην κορυφή και να ριζώ μία ματιά στο εσωτερικό του.

Ο κώνος βομβαρδιζόταν από μάζες λάβας, που τινάζονταν μεσ' από το ηφαίστειο σαν βλήματα κανονιού. Μία πλευρά του όμως φαινόταν ασφαλή απ' την άποψη αυτή. Από κει λοιπόν ανέβηκα.

Ο κρατήρας είχε μήκος 50 μέτρων περίπου και πλάτος 35. Περί τα 15 μέτρα πιο κάτω απ' το μέρος που βρισκόμουν, έσκαζε το στόμιο, όπου έβραζε το υπόγειο πυρ. Κάθε λεπτό περίπου, τινάζονταν ψηλά μία βροχή από διαπύρα βλήματα, που σκορπίζονταν σαν βεντάλια και ξανάπεφταν σφυρίζοντας. Συχνά ακουγόταν ένα ύποπτο κτύπο που κινούσε τον έρρινο ποταμό μουγκρητό — σαν γυρλιόμοις τεράστιου σκυλιού — κι' ανέβαιναν φλόγες ψηλά και καρετιές.

Αφού κτύπησα για λίγα λεπτά αυτό το σπάνιο θέαμα, ένιωσα μιαν άλλη άκατανίκητη επιθυμία: να κάνω το γύρο της κορυφής του κρατήρος, μία κι' η επιφάνεια της λάβας είχε χαμηλώσει αρκετά. Πράγματι, προχώρησα πάνω στη στενή και ώσειδη έκεινη ζώνη αύλα κωμένη από πλατιά χάσματα.

Διασκεδίζα την πρώτη οκιομή, που το εσωτερικό της ήταν διάπυρο, μ' ένα χρώμα πορτοκαλί, σαν

γεμάτο μ' άναμένα κάρβουνα. Ένοιωσα μία μυρωδιά καμένου μαλαίου: Οι λίγες στιγμές που βρέθηκα πάνω απ' το χάσμα ήταν αρκετές για να καθυλιώ το χοντρό παντελόνι μου!

Πέρασα κι' άλλες τέτοιες ρυγμές. Ή ζέσπ κατά απ' τα πόδια μου είχε γίνει ανυπόφορη. Ήταν αδύνατο να πατήσω κάτω το καθενα τους περισσότερα από 10 δευτερόλεπτα. Έπρεπε να το σηκώσω γρήγορα και να πατήσω τ' άλλο. Θέλοντας και μη λοιπόν, προχωρούσα γρήγορα.

Οι έκρηξεις συνεχίζονταν κανονικά, κάθε 60-80 δευτερόλεπτα. Αφού έκαμα το ένα τρίτο περίπου της διαδρομής, έφτασα στο δυσκολότερο μέρος: στη βόρεια πλευρά του κρατήρος, όπου η κορυφή του γινόταν μονάχα μία στενή λουρίδα.

Μία ζαφνική δυνατότερη λάμψη μουδωσε να καταλάβω πως βρισκόμουν τώρα στην προέκταση του εσωτερικού στομιού. Μπορούσα να βλέπω μέσα, βαθιά, μια κίτρινη φωτιά. Την είδα να γίνεται απότομα άσπρη. Συγχρόνως, όλο το σώμα μου τρεμούλιασε και το βουητό μιας καινούργιας έκρηξης με ζεκούφανε. Με το λαϊμό σφιγμένο, ακινητός, είδα τους κόκκινους βόλους της λάβας να διαγράφουν καμπύλες στον αέρα και να πέφτουν ολόγυρά μου, με αλλεπάλληλους παμπλασμούς — γιατί ήταν μαλακοί ακόμα σαν ζυμαρί. Μια-δυό φορές χρειάστηκε να πηδήσω πλάγια για να τους αποφύγω...

Υστερα προχώρησα πάλι. Όταν είχα συμπληρώσει τα τρία τέταρτα της διαδρομής, έγινε κι' άλλη έκρηξη. Ένοιωσα ζαφνικά ένα δυνατό χτύπημα στην πλάτη, που μου κόψε την ανάσα... Πέρασε ένα λεπτό. Απορούσα πως έζούσα ακόμη. Ώστόσο δεν αισθανόμουν τίποτε, ούτε τον παραμικρό πόνο. Τόλμησα επιτέλους να γυρίσω το κεφάλι μου κι' είδα δίπλα στα πόδια μου μία μάζα λάβας, σαν πελώριο καρβέλι, πυρμένη ακόμα! Αυτή μ' είχε χτυπήσει στην πλάτη, εύτυχως όμως χωρίς άλλη συνέπεια από ένα τοπικό κάψιμο του σακκακιού μου!

Βρισκόμουν τώρα στο μέρος που δεχότανε το μεγαλύτερο βομβαρδισμό. Ζαφνικά, με τριγύρισε ένα σύννεφο από πνιγμούς καπνούς. Έκλεισα τα μάτια μου και βούλωσα το στόμα μου μ' ένα μαντήλι...

Δεν τολμούσα να προχωρήσω περισσότερο. Έπρεπε να γυρίσω. Κάποια στιγμή που ξεοκέπασα το στόμα μου, οι αναθυμιάσεις του θειαφιού και του χλωρίου εισάχνησαν στα πνεμόνια μου, μ' έπνιξαν! Δεν μπορούσα πια να σταθώ όρθιος. Έπεσα με τα τέσσερα, μ' όλο που τα χέρια μου καίγονταν απ' τις διάπυρες στάχτες.

Κι' ενώ δεν ξέρω πως έφτασα στην ανατολική πλευρά του κρατήρος, και πόσορα επιτέλους ν' αναπνεύσω ελεύθερα! Μα, μ' όλο τον κίνδυνο που είχα διατρέξει, δεν έβαζα μυαλό. Κι' άποφάσισα να κατέβω μεσ' στον κρατήρα, ως το κατακόρυφο στόμιο.

Επιχείρησα πραγματικά κι' αυτό το τόλμημα. Έκωνα τις φτέρνες μου όσο βαθύτερα μπορούσα στις στάχτες που κάπνιζαν, για να εξασφαλίσω την ισορροπία μου. Όσο πλησίαζα στο στόμιο, τόδλεπα μεγαλύτερο, τεράστιο και το βουητό με ζεκούφαινε ολοένα περισσότερο. Μου φαινόταν πως βρισκόμουν σ' ένα άλλοκοτο κόσμο του παραμυθιού... ή καλύτερα στην Κόλαση!

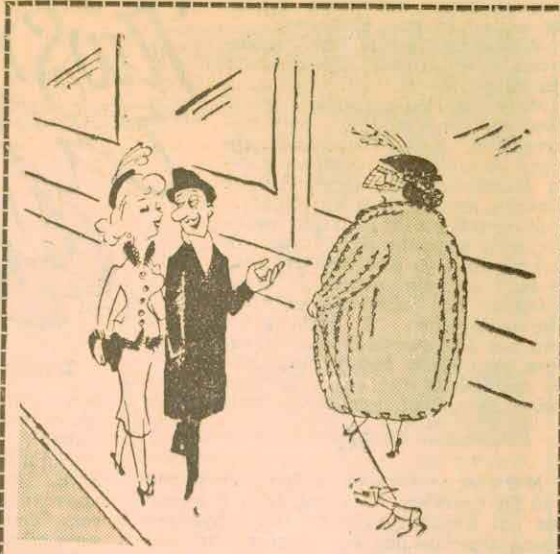
Έφτασα έτσι ως το χείλος του στομιού. Μ' ένα θερμόμετρο που είχα μαζί μου, μέτρησα τη θερμοκρασία του εδάφους: Ήταν 220 βαθμοί!

Το τέρας ξέρασε ζαφνικά κι' άλλους όγκους λάβας. Έκρυφα το πρόσωπό μου στα χέρια μου... Ευτυχώς, όλ' αυτά τα βλήματα τινάχτηκαν έξω απ' τον κρατήρα.

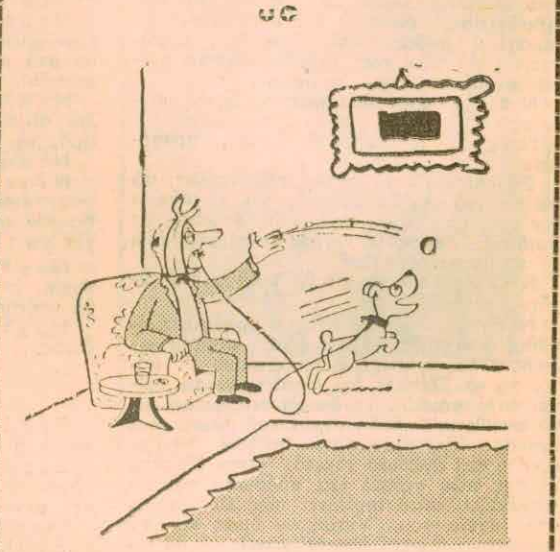
Δεν μπορούσα πια ν' αντέξω περισσότερο. Στράφηκα και, συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις μου, σκαρφάλωσα στο ανηφορικό έδαφος και βγήκα απ' τον κρατήρα.

Επειτ' από λίγο, είχα ξαναγυρίσει στο συνθημιμένο κόσμο. Μα θα μου μείνη πάντα αδέχαστη η μισή εκείνη ώρα, που η ζωή μου κρεμόταν από μία τρίχα...

P. ΤΑΖΙΕΡ

— Βλέπεις, Λίλικα μου, ποιές γυναίκες φορούν τ' άκριβα γυναικικά;... Έσένα θα σου έκρυβε την αρμονική γραμμή σου!...

— Έλα! Τράβα μου το δόντι!...

— Με πήρε στη δουλειά! Μου είπε πως του άρξαι η φυσιογνωμία μου!...

Η Αθήνα

ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Τα πρώτα θέατρα στην Αθήνα

Το άραίο σχέδιο που είχαν φτιάξει το 1832, ο Κλεάνθης με τον Σάουμπερτ για την Αθήνα — και για το οποίο μάς δόθηκε η ευκαιρία να γράψουμε σε προηγούμενο σημείωμα — προνοούσε για το πρώτο ενός μεγάλου κρατικού θεάτρου σε μία από τις κεντρικές θέσεις της καινούργιας πόλεως. Αλλά το σχέδιο των δύο λαμπρών αρχιτεκτόνων, όπως είναι γνωστό, τροποποιήθηκε και κούτσουρεύτηκε, προτού να εφαρμοσθή. Με την τροποποίηση του σχεδίου αποκεφαλίστηκε και το θέατρο που πρόδλεπε το πρώτο πολυεδορμικό σχέδιο της καινούργιας Αθήνας. Έτσι, επί έναν αιώνα περίπου, η ελληνική πρωτεύουσα έμεινε χωρίς την κρατική της σκηνή, όταν οι άλλες βαλκανικές πρωτεύουσες είχαν όχι μόνο κρατική σκηνή πρόζας, αλλά και όπερας.

Αλλά και το ελεύθερο ιδιωτικό θέατρο τον περασμένο αιώνα, ήταν περιορισμένο και πενιχρό, παρουσιάζοντας θλιβερό απολογισμό για την πόλη που γέννησε, μεγάλωσε και δόξασε, την τραγωδία και την κωμωδία.

Τα ίδια μπορούμε να πούμε και για τη μουσική. Μόλις το 1871 ιδρύθηκε το «Όθειον Αθηνών» και άρχισε μετά μία δεκαετία κάποια μουσική κίνηση. Ός τότε η στρατιωτική φανφάρα αποτελούσε το μουσικόν άπαντον της πρωτεύουσας.

Δεν είναι, βέβαια, περίεργο πως οι Αθηναίοι, ως τα 1835, δεν είχαν ιδή κανενός είδους θέατρο. Στις καλλιτεχνικές επιδόσεις του Κατακτητή δεν περιλαμβανόταν η τέχνη, του Αισχύλου, του Σαίξπηρ και του Μολλιέρου. Καί, μετά έναν αιώνα κατόπιν, ο Κατακτητής, στον τόπο του, είχε περιοριστή κυρίως στον τομέα του καραγκιόζη...

Γι' αυτό προκάλεσε μεγάλη συγκίνηση και περιέργεια το θέατρο που εγκατέστησε στην Αθήνα, το 1835, ένας Ιταλός και έδωσε τις πρώτες παραστάσεις με μερικούς σαλτιμπάγκους συμπατριώτες του.

Το θέατρο αυτό ήταν ένα ξύλινο πρόχειρο παράπηγμα, που το στήσαν στη θέσι που βρίσκεται σήμερα η Εθνική Τράπεζα, στην οδόν Αιόλου. Ένας Γερμανός περιηγητής, που το περιγράφε, αναφέρει πως το μόνο αξιόλογο, ήταν το άραίο φυσικό ντεκόρ που σχημάτιζαν στο βάθος της σκηνής ο Λυκαβηττός και τα άλλα βουνά της Αττικής.

Τον άλλο χρόνο, ένας Ρωμής επιχειρηματίας, ο Σκοτζόπουλος, έφτιαχνε το δεύτερο θέατρο της Αθήνας, που το προώριζε «δι' ελληνικάς δραματικές παραστάσεις».

Οι έφημερίδες της εποχής μάς πληροφορούν για το καινούργιο θέατρο, ότι ήταν φτιαγμένο «από σανίδας γυμνάς, επί γής γυμνής, πενιχρόν κατασκευάσμα της στιγμής, ως τα άνευγρόμενα εις τα πανηγύρια, προς έκθεσιν πραγματειών». Στο θέατρο όμως του Σκοτζόπουλου, φαίνεται πως υπήρχαν και θεωρεία και «κατέναντι της σκηνής το θεωρητήριο του βασιλέως, υψηλόν και μεμονωμένον ως περιστερέων».

Το πρώτο αυτό ελληνικό θέατρο, «ατελείστατον και ολεθριώτατον» και «σαλεύον από τον αέρα» — κατά τους χρονικογράφους του — ύστερ' από δέκα πέντε μηνών ζωή, έκλεισε τις πόρτες του. Ο Σκοτζόπουλος φάλιρισε και τα υλικά του θεάτρου του βγήκαν στον πλειστηριασμό. Καί, καθώς μάς πληροφορεί ο Ιστορικός του ελληνικού θεάτρου Ν. Λάσκαρης, μερικές από τις σανίδες του θεάτρου τις άγόρασε κάποιος φερετροποιός, ο οποίος «ότε μετ' άλλων ο δυστυχής Σκοτζόπουλος άπέθανεν επί της ψάβας, του κατεσκεύασεν έξ αυτών δωρεάν το φερετρόν του».

Τον άλλο χρόνο, ένας Ρωμής επιχειρηματίας, ο Σκοτζόπουλος, έφτιαχνε το δεύτερο θέατρο της Αθήνας, που το προώριζε «δι' ελληνικάς δραματικές παραστάσεις».

Οι έφημερίδες της εποχής μάς πληροφορούν για το καινούργιο θέατρο, ότι ήταν φτιαγμένο «από σανίδας γυμνάς, επί γής γυμνής, πενιχρόν κατασκευάσμα της στιγμής, ως τα άνευγρόμενα εις τα πανηγύρια, προς έκθεσιν πραγματειών». Στο θέατρο όμως του Σκοτζόπουλου, φαίνεται πως υπήρχαν και θεωρεία και «κατέναντι της σκηνής το θεωρητήριο του βασιλέως, υψηλόν και μεμονωμένον ως περιστερέων».

Το πρώτο αυτό ελληνικό θέατρο, «ατελείστατον και ολεθριώτατον» και «σαλεύον από τον αέρα» — κατά τους χρονικογράφους του — ύστερ' από δέκα πέντε μηνών ζωή, έκλεισε τις πόρτες του. Ο Σκοτζόπουλος φάλιρισε και τα υλικά του θεάτρου του βγήκαν στον πλειστηριασμό. Καί, καθώς μάς πληροφορεί ο Ιστορικός του ελληνικού θεάτρου Ν. Λάσκαρης, μερικές από τις σανίδες του θεάτρου τις άγόρασε κάποιος φερετροποιός, ο οποίος «ότε μετ' άλλων ο δυστυχής Σκοτζόπουλος άπέθανεν επί της ψάβας, του κατεσκεύασεν έξ αυτών δωρεάν το φερετρόν του».

Η μόνη όμως ουσιαστική διαφορά που παρουσίαζε το καινού-

γιο θέατρο από του Σκοτζόπουλου, ήταν πως αυτό ήταν κλειστό και στεγασμένο. Αλλά ακριβώς η στέγη που του βάλαν, υπήρξε και η αίτια της καταστροφής του. Μία χειμωνιάτικη νύχτα, ύστερ' από ζωή ενός χρόνου, ένας δυνατός άνεμος, πήρε τη... στέγη του θεάτρου. Το άλλο πρωί, η στέγη — ή μάλλον τα κομμάτια της στέγης — βρέθηκαν πεντακόσια μέτρα μακρύτερα...

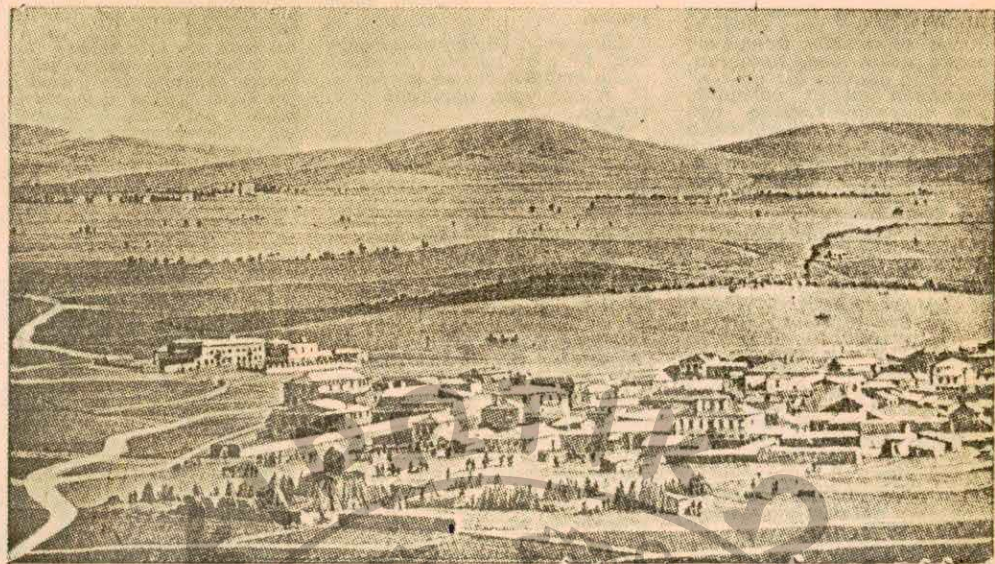
Το Ιταλικό μελόδραμα που έπαιζε στο θέατρο, δεν έμεινε μόνο χωρίς... στέγη, αλλά σε λίγο και χωρίς θηλυκό προσωπικό. Οι διάφοροι δανδήςες της εποχής εκείνης, μετά την άπαγωγή της στέγης, φροντίσαν... ν' άπαγάγουν και τις άρτίστες και να τους εξασφαλίσουν καινούργια προσωρινή ή μονιμώτερη στέγη... Μία από τις άρτίστες την παντρεύτηκε τότε ο αξιωματικός Καλλιμάχης, πράγμα που προκάλεσε μεγάλο σκάνδαλο στην μικρή τότε αθηναϊκή κοινωνία και τον άνάγκασε στο τέλος να παραιτηθή από το στρατό.

Μετά μία εικοσαετία, οι δύο κόρες του Καλλιμάχη και της Ιταλίδας άρτίστας, η Ραλλού και η Εύγενια, θαυμάζονταν για την καλλονή τους και παίζαν ρόλο στην κοσμική κίνηση της τότε πρωτεύουσας.

★

Αν τα κτίρια των πρώτων αθηναϊκών θεάτρων ήταν πρόχειρα και αυτοσχέδια, άλλο τόσο αυτοσχέδιοι ήταν και οι ελληνικοί θίασοι που αναλαμβάναν να δώσουν τις παραστάσεις. Αποτελούνταν από έρασιτέχνες νέους και νέες, που ύστερ' από λίγον καιρό, εγκαταλείπαν το παλκοσένικο προς... εύρεσιν καλύτερας και πεζότερας τύχης.

Σ' έναν από τους πρώτους αυτούς θιάσους, είχε παίξει και ο Θεόδωρος Όρφανιδης, τον οποίο μάλιστα στείλαν το 1844 στο Παρίσι να σπουδάση ήθοποιός. Έκει όμως ο Όρφανιδής βρήκε

Η αρχή της οδού Πειραιώς και η άσχηματιστή πλατεία της Όμονοιās το 1835 όταν λειτούργησε το πρώτο θέατρο στη νεώτερη Αθήνα.

σκοπιμώτερο να σπουδάση... Βατανική και όταν γύρισε στην Ελλάδα, έγινε καθηγητής της βοτανικής στο Πανεπιστήμιο και ένας από τους σοφούς Έλληνες επιστήμονες, που πρόσφερε πολλά στον τομέα της ειδικότητός του.

Ο διασάρχης μάλιστα του Όρφανιδή, ο Καπέλλας, όταν τούφυγε ο κατόπιν σοφός βοτανολόγος και δυό άλλοι ήθοποιοι, αναγκάστηκε να διακόψει τις παραστάσεις. Αυτό όμως δεν τον άποθάρρυνε και έτεχειρήσε και πάλι να ανασυστήσει το μοναδικό ελληνικό θίασο της εποχής εκείνης. Καί το κατέβασε, αφού έπεισε προηγούμενως έναν... γαλατά ν' αναλάβη την έργολαβία της θεατρικής επιχείρησεως.

Δυστυχώς όμως, η νέα καλλιτεχνική επιχείρησις του θεατρομανούς Καπέλλα και του άφελους γαλατά, δεν πήγε καλά. Ό άπυχς γαλατάς, αφού αναγκάστηκε για κάμποσο καιρό να νερώνη ακόμη περισσότερο το γάλα του για να ίσφαρμίξη κάπως τις ζημιές που είχε από το θέατρο, στο τέλος διάλυσε και το συνεταιρισμό με τον Καπέλλα.

Μία έφημερίδα της εποχής — η «Φήμη» της 25 Φεβρουαρίου 1845 — αναγγέλλει το ναυάγιο της καλλιτεχνικής προσπάθειας με τα έξης αίμμητα:

«Είς γαλακτοπώλης συνεφώνησε μετά του κ. Καπέλλα να λάβη την έργολαβίαν του θεάτρου, θέτων ο γαλακτοπώλης τα χρήματα και ο κ. Καπέλλας την διεύθυνσιν του θεάτρου. Είς το τέλος, έκαμαν λογαριασμόν και ο δυστυχής γαλακτοπώλης εξήμινητο 650 δραμάκια και ούτω η έργολαβία του θεάτρου έπασσε».

Η ιστορία, βέβαια, επανελήφθη και στα κατοπινά χρόνια, πολλές φορές, μετά η άνω... γαλατά.

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μιά συνηθισμένη πάθηση των γυναικών

Η «κολπίτις» και η θεραπεία της

Κάθε άσυνήθιστη και υπερβολική έκκριση υγρών, όχι αιματηρών, από τα γυναικεία όργανα του φύλου, αποτελεί το χαρακτηριστικό σύμπτωμα της «κολπίτιδος». Με τη γενική αυτή ονομασία έννοουν οι γιατροί κάθε έκτεταμένη μολυντική και φλογώδη του κόλπου, από οποιοδήποτε αίτιο.

Η κολπίτις μπορεί να οφείλεται σε πολλούς και διαφορετικούς μικροοργανισμούς. Οι κοινότεροι απ' αυτούς είναι ο γονόκοκκος, οι τριχομονάδες, τα μανιτάρια και τα κοινά πυογόνα μικρόβια. Ο γιατρός πρέπει να εξακριβώσει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση την αιτία της μολύνσεως, γιατί απ' αυτή εξαρτάται ο τρόπος της καταπολέμησης της. Ένω π. χ. η πενικιλίνη εξοντώνει τους γονόκοκκους και τα πυογόνα μικρόβια, είναι τελείως άνοση και έναντι των τριχομονάδων και των μανιτάρων.

Ένα από τα δυσκολότερα προβλήματα για τους γυναικολόγους αποτελεί η αντιμετώπιση μορφής κολπίτιδας. Πράγματι, ο γιατρός οφείλει όχι μόνο να ανακαλύψει και να πολεμήσει τους μικροοργανισμούς που προκαλούν τα φλογώδη, αλλά και να αποκαταστήσει την υγιεινή κατάσταση των τοιχωμάτων του κόλπου, ώστε να μπορούν να άμυνθούν αποτελεσματικά έναντι των μικροβίων, που βρίσκονται πάντοτε εκεί μέσα.

Γιατί δεν λείπουν ποτέ τα μικρόβια από το μέρος αυτό του σώματος, όπως δεν λείπουν κι από το στόμα, όσο κι αν περιποιούμαστε τα δόντια και τα ούλα μας. Μάλιστα είναι περισσότερο στον κόλπο, γιατί συγκεντρώνει ιδιόμορφες συνθήκες για την επώασή τους: θερμότητα, σκοτάδι, υγρασία και κάθε τόσο ένα θρεπτικό υλικό — όρρο αίματος από την έμμηνο ρύση.

Όρισμένα απ' τα μικρόβια αυτά είναι χρήσιμα για τη διατήρησή της υγείας των τοιχωμάτων του κόλπου. Πράγματι, τα κύτταρα του βλεννογόνου του κόλπου περιέχουν μια ουσία, που λέγεται «γλυκογόνο» και που έχει την ιδιότητα να μεταβάλλεται σε γαλακτικό οξύ. Ύστερα εκκρίνεται το οξύ αυτό από τα κύτταρα και δημιουργεί ένα όξινο περιβάλλον στο εσωτερικό του κόλπου, που τον προστατεύει από διάφορες μολύνσεις. Τα χρήσιμα λοιπόν μικρόβια υποβοηθούν την παραγωγή και την έκκριση αυτού του οξέος.

Όταν όμως, για ένα οποιοδήποτε λόγο, ελαττωθεί ή λείψει το γαλακτικό οξύ, το εσωτερικό του κόλπου γίνεται αλκαλικό και εύνοει τον πολλαπλασιασμό των βλαβερών μικροβίων, που προκαλούν την κολπίτιδα.

Ένα από τα διαγνωστικά λοιπόν μέσα του γυναικολόγου είναι η δοκιμασία της αντιδράσεως των εκκρίσεων του κόλπου. Μ' ένα δηλαδή χημικό χαρτί εξετάζει αν είναι όξινης ή αλκαλικής για να καταποιοήσει όσον αφορά την κατάσταση των τοιχωμάτων του κόλπου.

Όρισμένες ασθένειες, όπως π. χ. ο διαβήτης, προδιαθέτουν στην κολπίτιδα, ελαττώνοντας τη ζωτικότητα των οργανισμών.

Άλλη αιτία είναι οι τοπικοί ερεθισμοί από διάφορους λόγους, π. χ. από πολύ θερμές πλύσεις ή από ερεθιστικά φάρμακα.

Είπαμε πιά πάνω ότι συνήθως η κολπίτις προκαλείται από τριχομονάδες ή μανιτάρια, οπότε έχει την ειδικότερη ονομασία «Λευκορροία». Οι μικροοργανισμοί αυτοί δεν είναι μικρόβια, αλλά πολύ μικρά παράσιτα. Ανακαλύπτεται δε η παρουσία τους με τη μικροσκοπική εξέταση του εκκρίματος του κόλπου.

Οι τριχομονάδες ανακαλύφθηκαν το 1836 από τον δόκτορα Νταντέ. Μόνο όμως στις αρχές του αιώνα μας εξακριβώθηκε ότι αποτελούν μία αιτία κολπίτιδας — ίσως μάλιστα τη συννότερη απ' όλες.

Προκαλούν κόκκινισμα και ερεθισμό των τοιχωμάτων του κόλπου και έκκριση ενός υγρού μάλλον άραιου, γκριζού χρώματος.

Είναι πολύ κοινές στις εγκύους. Σ' αυτή κυρίως την περίπτωση επιβάλλεται να θεραπευθεί η μολύνση, πριν από τον τοκετό.

Τα μανιτάρια είναι φυτικά παράσιτα της τάξεως των μυκήτων τελείως διαφορετικά από τις τριχομονάδες, μολονότι προκαλούν τοπικά συμπτώματα όμοια μ' αυτές. Η θεραπεία γι' αυτά είναι διαφορετική.

Έχει εξακριβωθεί ότι τα 10% των ανύπαντρων γυναικών και τα 30% των παντρεμένων έχουν τέτοιους μύκητες μέσα στον κόλπο. Είναι όμως σχετικά ελάχιστα εκείνες, στις οποίες τα μανιτάρια πολλαπλασιάζονται πολύ και προκαλούν αισθητά συμπτώματα κολπίτιδας.

Είπαμε ότι η κολπίτις από μικρόβια θεραπεύεται σχεδόν πάντοτε με πενικιλίνη. Αν όμως οφείλεται σε τριχομονάδες ή σε μανιτάρια, η θεραπεία πρέπει να είναι πιο παρατεταμένη, πιθανόν δε και να χρειαστεί να επαναληφθεί, γιατί αυτές οι μολύνσεις παρουσιάζουν ύποτροπες.

Υπάρχουν πολλές μέθοδοι θεραπείας της λευκορροίας: επαλειψείς με αντισηπτικές διαλύσεις, υπόθετα με γλυκερίνη, άλλα φάρμακα (ή γλυκερίνη καταστρέφει τις τριχομονάδες), έμφυσηση φαρμάκων σε σκόνη, γαλακτοσακχαρόν για τον εντοτικότερο πολλαπλασιασμό των χρησίων μικροβίων που διατηρούν την οξύτητα του κόλπου, κλπ. Ο γιατρός θ' αναζητήσει την καλύτερη απ' αυτές σε κάθε περίπτωση. Όταν η γυναίκα είναι έγκυος, χρειάζεται μεγαλύτερη προσοχή στη θεραπεία, για τον κίνδυνο της αποβολής.

Η πενικιλίνη είναι άνοση και κατά της λευκορροίας. Όρισμένα όμως άλλα αντιβιοτικά έχουν αποδειχθεί αποτελεσματικά.

Πολλές φορές, σταματάει η έκκριση για ένα χρονικό διάστημα, αλλά ξαναπαρουσιάζεται αργότερα. Οι ύποτροπες αυτές οφείλονται σε μερικές από τις μυριάδες τριχομονάδες, που κρύβονται μέσα στις πτυχές του βλεννογόνου του κόλπου, ξεφεύγοντας έτσι από την εξόντωση, και βρίσκουν την ευκαιρία αργότερα να

πολλαπλασιασθούν πάλι.

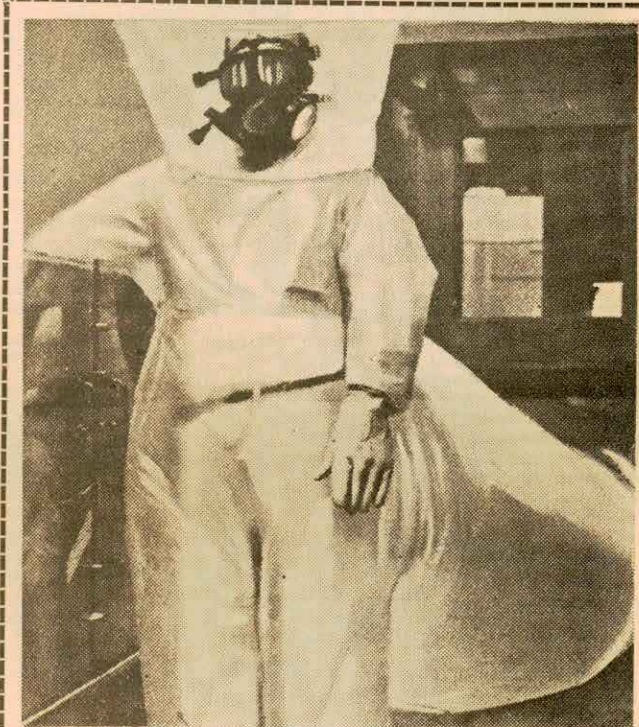
Χρειάζεται λοιπόν υπομονή, κι όχι απελπισία μετά την πρώτη τυχόν άποτυχία. Για να γινωμάτωση ο γιατρός με πεποίθηση ότι θεραπεύθηκε τελείως η λευκορροία, πρέπει να αποβάλει αρνητικές τρεις κατά σειράν εξετάσεις του εκκρίματος, του κόλπου έπειτα από τρεις διαδοχικές έμμηνες ρύσεις. Έπειτα πιά, η γυναίκα πρέπει να φροντίσει για τη διατήρηση της υγιεινής καταστάσεως του κόλπου, ώστε να αποφευχθεί στο εξής καινούργια μόλυνση.

Πρέπει να σημειωθεί ότι δεν έχει εξακριβωθεί ακόμη με βεβαιότητα η προέλευση της μόλυνσεως από τριχομονάδες. Άλλοι πιστεύουν πως ξεκινάει από τον εντερικό σωλήνα, άλλοι από μολυσμένα χέρια, πετσέτες, σεντόνια, απορροήρα, νερό του μπάνιου κλπ. Άλλοι από τα δημόσια ανακουφιστήρια. Πάντως, το πρόβλημα αυτό δεν έχει λυθεί ακόμη.

Άσκησης για το «κότσι»

Τό τόσο ενοχλητικό και δύσκολο αυτό εξόγκωμα του παιδιού, που λέγεται κοινώς «κότσι», έχει συνήθως κληρονομική προέλευση, χειροτερεύει όμως όταν φοράει κανείς παπούτσια κοντά ή μετερά. Για τη θεραπεία του, ο δόκτωρ Μάκ Μπράιντ, καθηγητής του Πανεπιστημίου της Οκλαχόμα, συνιστά άμεσα παπούτσια, καθώς και μία ειδική γυμναστική των μυών του χοντρού δαχτύλου, που γίνεται κατά τον εξής τρόπο: Πιάνετε ανάμεσα στο πρώτο και στο δεύτερο δάχτυλο του ποδιού σας ένα βόλλο, ή άλλο παρόμοιο αντικείμενο, και τ' αβίνετε ύστερα να πέσει. Επαναλαμβάνετε το ίδιο πράγμα 25 φορές.

Μιά άλλη άσκηση είναι να πιάνετε ένα μολύβι ανάμεσα στο πρώτο και στο δεύτερο δάχτυλο και να προσπαθήσετε να χαράξετε με

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΗ ΣΤΟΛΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Η στολή αυτή, που μοιάζει με μπαλόνι, προστατεύει τους τεχνικούς ενός αμερικανικού εργοστασίου παραγωγής πλουτωνίου. Ο μεγάλος σωλήνας που συνδέει τη στολή με το τοίχωμα, είναι συγχρόνως και η είσοδος απ' την οποία ο τεχνικός μπαίνει στον ραδιενεργό χώρο. Η στολή είναι συνεχώς φουσκωμένη μ' ένα ρεύμα αέρος, που έχει πιασεί μεγαλύτερη από τον αέρα του ραδιενεργού χώρου. Έτσι ο τελευταίος δεν μπορεί να διεισδύσει μέσα στην προστατευτική στολή και να βλάψει τον τεχνικό.

αυτό διάφορα σημάδια πάνω σ' ένα χαρτί, σαν να γράφετε.

Η καλύτερη στάση για κι-μυδιστά

Είναι προτιμότερο για τους αθλητές να καθίσουν και να ξαπλώνουν σε κρεβάτι. Αυτό τουλάχιστον υποστηρίζει ο Αμερικανός δόκτωρ Μούθερ.

Έξηγει δε ότι, όταν είναι καθιστός, ο αθλητής προσαρμόζεται γρηγορότερα στην απώλεια αίματος, που οφίσταται, αντιδρά ψυχολογικά εύκολοτερα και... πιάνει λιγότερο χώρο!

Ο δόκτωρ Μούθερ έκαμε δοκιμές με 190 αθλητές, τους 85 καθιστούσε και τους 105 ξαπλώνει. Οι πρώτοι λοιπόν ένιωθαν τον έαυτο τους τόσο άνετα, ώστε μόνο τα 8% απ' αυτούς δήλωσαν κατόπιν πως θα προτιμούσαν να είχαν ξαπλώσει.

Το ζήτημα του χώρου παίζει σημαντικό ρόλο σε ώριμους περιπτώσεις, όπως π.χ. όταν γίνεται ομαδική αθλοδρόμια σε έποχη πολέμου. Μπορούν λοιπόν τότε να τοποθετηθούν 8-10 καθίσματα, εκεί που θα χωρούσαν μόνο 2-3 κρεβάτια ή τραπέζια.

Μικρές ειδήσεις

★ Για να μην ξεχνάμε πιά οι χειρουργοί τα σφουγγάρια τους μέσα στο σώμα των εγχειριζομένων, ένας Αμερικανός επιστήμων προτείνει να είναι εμποτισμένα με μία ουσία που διακρίνεται στην ακτινοσκόπηση.

★ Με τη χορήγηση θηλυκών γεννητικών ορμονών σε αρσενικούς εφήβους επί 8 μήνες, τόσο απ' το στόμα όσο και σε αλοιφή, παρατηρήθηκε μία σημαντική βελτίωση στα 50% των περιπτώσεων ακμής.

★ Ο δόκτωρ Λώρενς Γκλάντινγκερ, του Πανεπιστημίου του Ταιντσίνα, ανακοίνωσε ότι επέτυχε ικανοποιητικά αποτελέσματα στη θεραπεία του αλκού του δέρματος με το γνωστό αντιφωσφωρικό φάρμακο Ισονιαζίδη (ριμφόν).

Η ΜΑΧΗ της αιώνιας νεότητας

Απ' την προϊστορική εποχή μέχρι σήμερα

Η προσπάθεια του ανθρώπου να ξαναβρεί το νεανικό σφρίγος του, που ελαττώθηκε με την πάροδο του χρόνου, ανάγεται στην παλαιότητα, την προϊστορική ακόμη εποχή. Πράγματι, οι άγριοι πρόγονοί μας έτρωγαν τους γεννητικούς αδένες των σκοτωμένων εχθρών τους, με την ελπίδα πως θ' αποκοτούσαν έτσι όλο τον ανδρισμό τους. Οι αρχαίοι Κινέζοι εξ άλλου έκαναν για τον ίδιο λόγο μεγάλη κατανάλωση αποξηραμένων και κονιοποιημένων γεννητικών αδένων από αρσενικό ελάφι. Δυστυχώς, δεν έχουν διασωθεί στοιχεία αρκετά για να κρίνουμε την αποτελεσματικότητα των παμπάλαιων αυτών μεθόδων. Φαίνεται ωστόσο ότι, σε πολλές περιπτώσεις «εξανεικναιώματος» έπαιξε μεγάλο ρόλο η αυθυποβολή — όπως άλλωστε συμβαίνει και σήμερα ακόμη.

Πριν από 30 χρόνια περίπου, είχαν χαλάσει κόσμο οι εργασίες του δόκτορος Σεργίου Βορονώφ, που μεταφύτευε σε νεαρών αδένων ανθρώπων γεννητικούς αδένες νεαρών πιθήκων, για να ανακτήσουν έτσι το σφρίγος τους. Ένω όμως στην αρχή τα πειράματα αυτά περιορίζονταν μόνο σε ζώα κι' είχαν σημειώσει αρκετή επιτυχία, όταν θέλησε να τα επεκτείνει και στους ανθρώπους χάλασαν τα πράγματα... Οι μεταφύτευσεις αδένων από χιμπατζήδες σ' ανθρώπους απέτυχαν τελικά, κι' ο δόκτωρ Βορονώφ πέρασε στο περιθώριο και ξεχάστηκε.

Πολύ αργότερα, ο Αμερικανός δόκτωρ Γκρήν έκαμε επιτυχημένες μεταφύτευσεις ιστών θυρεοειδούς αδένος και επινεφριδίων σε πάσχοντες από διάφορες ασθένειες αυτών των αδένων. Οι ίδιοι όμως αυτοί έπρεπε απαραίτητα να προέρχονταν από έμβρυα 5 μηνών. Μόνο τότε πετύχαινε η μεταφύτευση κι' οι ίδιοι διητηρούντο ζωντανό στη νέα τους θέση και παρήγαγαν ορμόνες.

Ίσως λοιπόν κι' ο Βορονώφ να τα κατάφερε καλύτερα, αν χρησιμοποιούσε αδένες από ανθρώπινα έμβρυα.

Ο Βιεννέζος δόκτωρ Στίναχ, σύγχρονος του Βορονώφ, ακολούθησε ένα διαφορετικό δρόμο για το ξανανέωμα του ανθρώπινου οργανισμού. Κατά τη θεωρία του, αν ένας άντρας υποβαλλόταν σε στείρωση, αλλά χωρίς να γίνει άνικανος, οι γεννητικές ορμόνες, που δεν θαχαν πιά προορισμό τους στη τεκνοποίηση, θα χρησίμευαν μέσα στον οργανισμό για την παραγωγή άλλων ορμονών ξανανειώματος. Ο δόκτωρ Στίναχ λοιπόν έδενε τους σπληνίσκους απ' όπου περνάει το γονιμοποιό υγρό, επί 2-12 μήνες, κι' έκανε έτσι τους ανθρώπους να ξανανέωναν.

Τό πιθανότερο είναι πως οι επιτυχίες του οφείλονταν μάλλον σε αυθυποβολή. Ωστόσο, λέγεται πως η αδελφή του Κάιζερ Γουλιέλμου, που είχε έρωτα με κάποιον κοινό θνητό, πολύ νεώτερό της, κατέφυγε στο Στίναχ. Κι' εκείνος τα κατάφερε τόσο καλά, ώστε η έρωτευ-

μένη προίγκηπτισα μπόρεσε να κρατήσει κοντά της το λατρευτό της δυό δόκλωνα χρόνια...

Την ίδια περίπου Στίναχ αφάισε ένα ατροφικό γεννητικό αδένά από κάποιον τραυματία του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και τον μεταφύτευσε σε άλλο στρατιώτη, που είχε πάθει τυχαίως στείρωση. Η εγχείρησις λοιπόν επέτυχε κι' ο δεύτερος στρατιώτης απέκτησε αργότερα ένα γιο.

Ο Γάλλος φυσιολόγος Σεκάρ ήταν πιά 70 χρόνων κι' ανίκανος να συνεχίσει τις εργασίες του, όταν σκέφθηκε να κάμη στον έαυτο του ένεσεις με εκχυλίσμα γεννητικών αδένων σκύλου. Έ, λοιπόν, ξανανέωσε τόσο πολύ, ώστε... άρχισε να πηγαίνει κάθε μέρα στη δουλειά του με ποδήλατο και να χάνει έρωτικές κατακτήσεις!

Τό 1938, ο Αμερικανός δόκτωρ Νέλ Μίλλερ άρχισε να πειραματίζεται με την «προπιοτική τεστοστερόνη», ένα εκπληκτικό φάρμακο που βοηθεί τον οργανισμό στην παραγωγή ορμονών. Η τεστοστερόνη λοιπόν, επέτυχε, κι' εξακολούθει να χρησιμοποιείται ακόμη και σήμερα, σε περιπτώσεις ορμονικής ανεπάρκειας των ανδρών.

Δεν έχει καμιά επίδραση στους στείρους, προκαλεί όμως αύξησι των ερωτικών διαθέσεων και ικανοτήτων. Άλλά πρέπει να χορηγείται με την έπίβλεψη γιατρού, γιατί άλλως μπορεί να προκαλέσει πολύ σοβαρές συνέπειες.

Οι θάνατοι από καρκίνο σ' όλο τον κόσμο

Σύμφωνα με τις νεώτερες στατιστικές, ο καρκίνος είναι σήμερα, έπειτα από τις ασθένειες της καρδιάς, η δεύτερη από τις μάλιστα που προκαλούν τους περισσότερους θανάτους στον κόσμο. Οι στατιστικές αυτές αναφέρονται σε 23 χώρες. Η αναλογία των θανάτων, που προκαλούνται από καρκίνο ανέρχονται σε 11-16%.

Στη Γαλλία, τό 1901, ο καρκίνος προκαλούσε τα 3,5% των θανάτων. Στά 1947 τό ποσοστόν ανήλθε σε 12%.

Στην Αγγλία, κατά τις ίδιες έποχές, τό ποσοστόν ανήλθε από 4,5% (1901) σε 15% (1947) και στην Ολλανδία από 5,5% (1901) σε 16,5% (1947).

Οι ίδιες στατιστικές δείχνουν ότι τό ποσοστόν των θανάτων μεταξυ των προσβαλλομένων από τα διάφορα είδη καρκίνων είναι τό ακόλουθο:

Καρκίνος του στομάχου	Γυν.	Ανδρ.
Καρκίνος του άπληθυσμένου	2	6
Καρκίνος του πνεύμονος	8	8
Καρκίνος του στομάχου	2	9
Καρκίνος του προστάτου	6	11
Καρκίνος του στήθους	—	10
Καρκίνος της μήτρας	23	—
Καρκίνος της μήτρας	18	—

Πρέπει να σημειωθεί, όμως, ότι αμείωσαν ταυτόχρονα και οι πιθανότητες θεραπείας χωρίς στα να μέσα που εφαρμόζονται σήμερα. Κατά είδος καρκίνου οι πιθανότητες αυτές έχουν ως εξής:

Καρκίνος του στομάχου	Πιθ. θερ. %
» » προστάτου	30
» » άπληθυσμένου	50
» » πνεύμονος	60
» » στομάχου	70
» » στήθους	80
» » δερμάτος	97
» της μήτρας	70

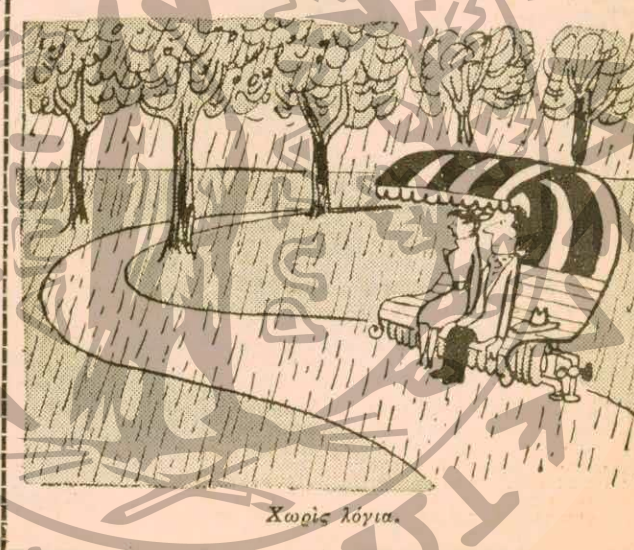
Τελωτοθεραπεία

— Με εγγύησι ότι δεν βγαίνει τό ρούζ, δεσποινίς! Μπορείτε, άλλωστε, να δοκιμάσετε!...

— Τα παλιά παπούτσια σας; Θεέ μου! Τα πούλησα!...

Χωρίς λόγια.

Εξυπνη διαφήμιση

Ένας εξυπνος και χιουμοριστής καταστηματάρχης ειδών νεωτερισμού, έβαλε στη βιτρίνα του, στη Νέα Υόρκη, μερικά τολμηρά μοντέλλα βραδινών φορεμάτων με την ακόλουθη ανακοίνωση:

«Αυτές οι τουαλέτες ράφτηκαν με το πνεύμα και το σκοπό που κατασκευάζεται κι ένας φράχτης: Προστατεύουν την ιδιοκτησία, αλλά δεν εμποδίζουν τη θέα».

Η κυρία (στη νέα υπηρέτρια): "Ό,τι γίνεται στο σπίτι, Μαρία, πρέπει να το κρατάς μυστικό."

Η νέα υπηρέτρια: Βασισθήτε στην εχεμύθεια μου, κυρία. Δυό μήνες έκανα φυλακή και δεν το είπα ως τώρα σε κανένα!...

— Τι κάνει ο αδελφός σου, που βρίσκονται στο νοσοκομείο;

— Πολύ καλά! Δεν πιστεύω όμως να βγή γρήγορα από εκεί για να γυρίσει στο σπίτι.

— Γιατί; Είδες μήπως το γιατρό;

— Όχι. Αλλά είδα τη νοσοκόμο του!

Δυό Γάλλοι μυστικοί αστυνομικοί συναντιούνται στην άριστη δόχη του Σηκουάνα:

— Η γυναίκα μου έκανε αγοράκι!... Λέει με χαρά ο ένας.

Και ο άλλος με απάθεια:

— Και ποιόν υποπτεύεσαι!...

Μεταξύ μοντέρνων κοριτσιών.

— Κοντεύω να σκάσω με την συμπεριφορά του Νίκου: Είναι τρομερά εγωίστης.

— Σε τί;

— Ενώ ξέρει ότι του λέω ψέμματα, ωστόσο κάνει πως με πιστεύει!...

— Όχι για να το καυχήθω αλλά τα ποιήματά μου είναι γνωστά σε ολόκληρη την Ελλάδα.

— Και τα δικά μου έργα πηγαίνουν σε όλο τον κόσμο!...

— Μπα! Είστε και σεις ποιητές;

— Όχι! Φτιάνω μπαούλα και βαλίτσες...

Η ηλικιωμένη κυρία: Μου πονάνε όλα τα δόντια μου, γιατρέ. Φαίνεται πως θα είναι από τον καιρό...

Ο οδοντοίατρος: Όχι από τον καιρό κυρία, αλλά από το χρόνο...

— Πραγματοποιήθηκε καμιά από τις επιθυμίες, που είχατε, όταν ήσαστε παιδί;

— Ναί. Κάθε φορά που με χτένιζε ή μητέρα μου, παρακαλούσα να ήμουν φαλακρός!...

Ο φορολογούμενος — τολμηρός φάρσος — συμπληρώνει το φύλλο της φορολογικής δηλώσεως. Στο ερώτημα: «Μοιράζεστε τα εισοδήματά σας με κανέναν άλλον;» απαντά: «Ναί. Με την έφορία!».

Ο Τοτός: Γιατί, μπαμπά, λέμε την ελληνική γλώσσα, μητρική;

Ο μπαμπάς: Γιατί δεν δίνεται ποτέ στον πατέρα σου ή ευκαιρία να την μεταχειριστή;

Η ηλικιωμένη κυρία (στον διευθυντή του μπάρ): Πού βρίσκεται αυτή η νόστιμη κοπέλλα, που σερβίριζε τα κακτάρια;

Ο διευθυντής: Τί ζητάτε, κυρία; Κανένα ποτό;

Η ηλικιωμένη κυρία: Όχι, ευχαριστώ! Ζητώ το σύζυγό μου!...

— Μήπως σ'αξίζει η παρουσία μου, δεσποινίς Έλεντσα;

— Αστεϊεύεστε, κύριε τραπέζιτη;

— Μπα, γι' αυτό λές πως έκααες απ' τη ζέστη, εδώ μέσα;

Συναγωνισμός!

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις επιστολών

Βασ. Τσιριμώκον, ένταθα: Γιατί τα νομίζετε όλα αυτά; Δεν έχετε παρά να ρωτήσετε την ειδική υπηρεσία του Γ.Ε.Σ. Θα σας βεβαιώσει για την αλήθεια. Σωτήριον Παπασταύρου, ένταθα: Περίστε από τα γραφεία μας ένα μεσημέρι με τις απολύτως σημειώσεις σας. Ίσως να έχετε δίκιο. Άλλεξ. Ηλικάδην, Όρεσιάδα: Η προθυμία σας να με βοηθήσετε στο έργο μου, με συγκινεί βαθύτατα. Με ποιόν τρόπο όμως; Περιμένω. Αλκήν Γ. Στάικον, Βεγγάζην: Συναντήθηκα με τον αδελφό σας. Είμαι απόλυτως συμφώνος. Παντελήν Μπρούσαλην, Γερ. Νομικόν, Θ. Φίλιον, Νικόλαον Τσαμαδόν, Αντώνιον Πασκοδέκην, Ίωσή Σάμοε, Λάμπρον Εύφραιμίδην, Στέφανον Κορτίσην, Πολυχρ. Τουλόν, Σταμάτιον Αντωνόπουλον και Πέτρον Μιχαλδοπούλον: Ευχαριστώ. Θα συνεχιστούν. Χρήστον Γιαννοπούδην, φοιτητήν, Μόναχον: Περιμένω πάντα να μου γράψετε. Έλπίζω να σας άρεσε το βιβλίο μου, αφού τόσο πολύ σας ένθουσιάζουν οι «Κατάσκοποι». Δημήτριον Άρδαβάνην, Άλεξάνδρεα: Είμαι συμφώνος για όσα μου γράφετε και περιμένω ευχαρίστως τη συνέχεια. Ίωάννην Μητσέαν, καθηγητήν Β.Σ.Ο., Αυστραλία: Δεν είχα ποτέ τέτοια χαρά. Φωτογραφίες και βιβλία σας στέλνω. Η διευθυνσι του «Θησαυρού» σας ευχαριστεί. Το ίδιο κι' εγώ. Σεβάστουλα Περγωτή, Άμμ. Κύπρου: Ναι, αυτή είναι η αλήθεια. Πάντως το ενδιαφέρον σας με συγκινεί. Άριστέϊδην Γαϊτάνην, Πεντάλοφον: Παρακαλώ να με θυμάστε πάντα. Για τον Καράλακο και τη δραματική του ιστορία θα γράψω. Στείλτε μου ό,τι στοιχεία έχετε, αφού παρακολουθήσατε από κοντά την υπόθεσι. Χ. Μιχαηλίδην, Βόλον: Δυστυχώς δεν μπορώ να επανέλθω. Όσα έγγραφα ήταν αρκετά. Αυτούμαι. Θάλεια Άμαράντου, Λεχαϊνά: Έχετε δίκιο, μά πως μπορεί να γίνει διαφορετικά; Αργότερα ίσως. Κ. Κολιτσιδαν, Τρίκκαλα: Ό κύριος αυτός έχει πολλά «προσγούμενα». Μην ασχολησθε μαζί του και μην πιστεύετε τίποτε απ' όσα σας λέει. Μ. Κεντρήν, Σπάτα Άττική: Ευχαριστώ θερμά για την υπόδειξι. Πρόκειται για το ίδιο ακριβώς πρόσωπο. Μήπως έχετε και άλλα στοιχεία; Κ. Ζααντρέαν, Θεσνίκην: Προς το παρόν δεν μπορώ να σας υποσχεθώ πολλά πράγματα. Αργότερα ίσως. Σ. Φίλκον, Πειραιά: Γιατί δεν έρχεστε ένα μεσημέρι από τα γραφεία μας; Μόνο έτσι μπορεί να κανονισθί ή υπόθεσι. Ι. Πανταζόπουλον, Όρεσιάδα: Το έν λόγω πρόσωπο βρίσκεται στην Άθην. Άλλά τί ωφελούν σήμερα όλα αυτά; Καλύτερα να τα ξεχάσετε. Μ. Άδσμαντιδην, Κωνσπολιν: Δεν μου γράψατε αν λάβατε το βιβλίο και τις φωτογραφίες. Πάντως το γράμμα σας παρεδόθη στο σύζυγο της Π. Καρ. και θα σας άπαντησθί ο ίδιος. Δ. Κρινέλην, Μυτιλήνην: Δεν υπήρξε και ούτε θα υπάρξη ποτέ τέτοιος λόγος. Η άργοπορία όφειλεται μόνο στα πολλά γράμματα που λαβαίνω κάθε μέρα. Είμαι πάντοτε φίλος σας. Ε. Παπαστεργίου, Ρόδον: Πως όχι; Η άμυστική σηλαία γράφτηκε σε παλαιότερο τεύχος. Για το άλλο ζήτημα δεν μπορώ να συμφωνήσω, επειδή κάνετε πολλά λάθη στα περισσότερα σημεία του λοτηρήματος. Σ. Άντωνιάδην, Ένταθα: Ποτέ δεν ξεχνάω. Οι συνεργάτες του «Θησαυρού» σας ανταποδίδουν τις εύχες. Π. Γκούτσιον, Κομμα, Λαμία: Ποιές ήταν λοιπόν οι έντοπώσεις από το βιβλίο μου; Άρghσα να σας το στείλω επειδή άργησε και το γράμμα σας. Σας παρακαλώ να μου στείλετε ό,τι στοιχεία έχετε για το «10 Μ. Η. Σ. Ε. Ε.». Θα με όποχερώσετε. Γ. Θεϊτσον, Μ. Άγόρογλου, Π. Νισάφην, Κίτσα Λάου, Βασιλική Παντερμαλίδου, Ιορδάνην Αύγουστον, Γιάννη Παναζή, Δημ. Σαράντη, Β. Μπαρμπαλιάν, Κων. Βεκρήν, Τάκην Άσλάνην, Ρ. Φασουλάρην, Χ. Παρίδην, Σπ. Γιαννόπουλον και Ραφαήλ Κοέν: Ευχαριστώ θερμά για τις εύχες σας. Χ. Γ. Σαραντινόν, Πολυχνίτον, Μυτιλήνη: Κι' εγώ άργησα να σας άπαντησθί μόνο γιατί προσπάθησα να βρώ τα σωστά του στοιχεία. Άσφαλώς πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο, γιατί συμφωνούν όλα. Τώρα άπομένει να βρούμε τη διευθυνσι του στην Άμερικί. Λίγη ύπομοιη λοιπόν και θα σας τη στείλω. Γ. Άρδαβαντινόν, Θεσνίκην: Ευχαριστώ θερμά για τα καλά σας λόγια. Έγώ δεν έκανα τίποτε, πιστέψτε με. Τις μέρες αυτές κυκλοφορεί κι' ό β' τόμος. Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχιστούν. Έμμ. Κ. Κατσιφάράκην, Ηράκλειον-Κρήτην: Ό Α. Φαν. δεν κατοικεί μόνιμως στην Αυστραλία, αλλά στη Νέα Υόρκη. Προς το παρόν δεν μπορώ να σας δώσω την διευθυνσι του, αν δεν τον ρωτήσω πρώτα. Άν θέλετε όμως μπορείτε να του γράψετε και να του στείλω εγώ το νράμμα σας. Είμαι στη διάθεσι σας.

I. P. I.

Συμβάνα Παμπανίνι

Η κωμωδία μας

«ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΡΙΤΣΑΡΝΤ: 25 χρόνων. Έρωτευμένος στο τρίτο στάδιο.
ΡΟΜΠΕΡΤ: 30 χρόνων. Φίλος του. ΣΑΜ ΘΟΜΨΟΝ: Ο «Ρωμαίος». ΝΟΡΑ: Η «Ιουλιέττα». (Όλοι έρασιτέχνες ήθοιοι).

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα μπάρ. Άπόγευμα).

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (έμπιστευτικά): Απεφάσισα να έγγραφω στη Δραματική Σχολή Έρασιτεχνών...

ΡΟΜΠΕΡΤ (μ' έκπληξη): Μπά! Πού αυτό τό ξαφνικό; Έσώ είσαι θαμώνας τών μπάρ. Δεν σε ξέρω για καλλιτέχνη!

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Μου τό έπιδόλουν λόγοι υγείας και λογοί... καρδιάς.

ΡΟΜΠΕΡΤ: Τους λόγους υγείας τους ξέρω. Τό ούισκυ σε πειράζει. Αλλά τους λόγους καρδιάς; Τί σούρθε ν' άφισες τό ποτήρι και νά πιάσης τη δραματική άπαγγελία; Είσαι μήπως έρωτευμένος με τόν Σαίξπηρ;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Δεν είμαι έρωτευμένος με τόν Σαίξπηρ, αλλά με τη Νόρα. Και στην πρώτη έρασιτεχνική παράστασι που δίνει ό σύλλογός μας, ή Νόρα θα παίξει τό ρόλο της 'Ιουλιέττας!...

ΡΟΜΠΕΡΤ (με μεγαλύτερη περιέργεια): Ε, λοιπόν;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Τί, λοιπόν; Κόβω τό ούισκυ, γίνομαι Ρωμαίος και φίλος άπάνω στη σκηνή τήν 'Ιουλιέττα. Δηλαδή τη Νόρα!... Τό τερπνόν μετά τό ώρελίμου. (Ο Ρόμπερτ τόν κυττάει περιέργως): Είπες τίποτα;

ΡΟΜΠΕΡΤ: Τήν άγαπάς τη Νόρα;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Άμ' γι' αυτό κάνω τη μεγάλη θυσία και... κόβω τό ούισκυ. Τρία χρόνια τήν άγαπά! (Σηκώνεται και άπαγγέλλει):

Και στό νερό και από ψωμί, φαρμάκι μούχουν βάλε, άλλοι με τήν άγάπη τους και με τό μίσος άλλοι! Μ' αυτή που μ' έχει άπ' όλους στόν κόσμο τυραννίσει, ούτε ποτέ μ' άγάπησε, ούτε θα με μισήσει!

ΡΟΜΠΕΡΤ: Μπήκα στό νόημα! Τό κορίτσι δεν έχει ιδέα από τό καρδιοχτύπι σου!...

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Ακριδώς... Μά, όταν θα γίνα Ρωμαίος, θα της άλλαζω τά... φώτα άπάνω στη σκηνή.

ΡΟΜΠΕΡΤ (μυηγόντας τά γέλια): Χά! Χά! Χά!

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (με... πειραγμένη σοβαρότητα): Μάλιστα, κύριε! Τήν άρχίζω στό άπάνω φίλια κι έτσι τής μεταδίδω τη φλόγα τής καρδιάς μου!

ΡΟΜΠΕΡΤ (με σκεπτικισμό): Τί αξία μπορούν νάχουν αυτά τά φίλια για μία γυναίκα;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Φυσικά, για τους έπαγγελματίες ήθοιους, δεν έχουν καμμία σημασία. Οι έρασιτέχνες ήθοιοι όμως, δοκιμάζουν μία μεγάλη συγκίνηση. Αλ- λωστε εγώ άγαπά τη Νόρα και στις σκηνές τών φίλιών θα είμαι άσυναγώνιστος!...

ΡΟΜΠΕΡΤ: Έμπρός, λοιπόν! Γίνου Ρωμαίος!...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στό ίδιο μπάρ).

ΡΟΜΠΕΡΤ: Αναγγέληκε στις έφημερίδες ή έρασιτεχνική παράστασι τού «Ρωμαίος και τής 'Ιουλιέττας». Τί έκανες, λοιπόν; Πήρες τόν πρώτο ρόλο;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (συγκεντρωμένος στις σκέψεις του): Οχι... Τόν έδωσαν στόν Σάμ Θόμψον. Έμένα μ' έχουν άναπληρωματικό.

ΡΟΜΠΕΡΤ (με δυσάρεστη έκπληξη): Μη μου τό λές! Όλοι οι κόποί σου πήγαν χαμένοι, λοιπόν; Δεν θα φιλήσης τήν 'Ιουλιέττα σου;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (μυστηριωδώς): Εύτυχώς, υπάρχει άκόμα έλπίδα... Φτάνει νά με βοηθήσης, όπως μου τό ύποσχέθηκες...

ΡΟΜΠΕΡΤ: Σε άκούω... ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Ξέρουμε ότι ό Σάμ Θόμψον, όταν πιή... οίνοπνευματώδη, βγάξει στό πρόσωπο κόκκινα σπυράκια που απλώνουν και τόν παραμορφώνουν...

ΡΟΜΠΕΡΤ: Έ, κι' ύστερα;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Νά! Τήν παραμονή τής παραστάσεως, θα τόν παρασύρης στό μπάρ και θα πιήτε μερικά ούισκυ!...

ΡΟΜΠΕΡΤ: Σύμφωνοι. Μπορεί όμως μ' ένα κατάλληλο μακιγιάζ, νά κρύψτ, τά σπυράκια!...

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Μπορεί. Άλλά στό μεταξύ θα τού δώσης νά μεταχειριστή τη δική σου σπασιαλιτέ! (Βγά- ζει και τού δείχνει ένα κουτάκι).

ΡΟΜΠΕΡΤ: Μιά κρέμα. Θα τού άλειψης με αυτή τό πρόσωπο και τά κόκκινα σπυράκια θα φύγουν!...

ΡΟΜΠΕΡΤ: Τί κάνουμε τότε; Μιά τρύπα στό νερό.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (γελώντας): Μά θα φύγουν τά σπυράκια, γιατί θα μελανιάση όλο του τό πρόσωπο.

ΡΟΜΠΕΡΤ: Νά έγκλημα- τήσουμε δηλαδή;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (καθουχα- στικά): Μην άνησυχής! Τό μελάνισμα θα βαστήξει μόνο 24 ώρες. Κατόπιν, τό

πρόσωπό του θα καθαρίση κι' έσύ θα δικαιώθης. Στο μεταξύ όμως ό Σάμ δεν θα μπορέση νά παίξει τό ρόλο του με τέτοια μούτρα κι' έτσι, ό ρόλος τού Ρωμαίου θα δοθή σ' έμένα. Δέχεσαι;

ΡΟΜΠΕΡΤ (με άναστε- ναγμό): Ευχαρίστως!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μιά ώρα πριν από τήν παράστασι. Ο Ρόμπερτ έχει παρασύρει τόν Σάμ Θόμψον στό μπάρ τού θεάτρου).

ΡΟΜΠΕΡΤ: Θα πιής, Ρωμαίε, ένα ούισκυ; ΣΑΜ: Ένα μόνο. Έχω παράστασι.

ΡΟΜΠΕΡΤ: Ένας λόγος παραπάνω. Νά κάνης κουράγιο. (Πίνουν από δυο ούισκυ).

ΣΑΜ: Λές νά σημειώσω έπιτυχία στό ρόλο μου; (Κυττάζεται στόν καθρέφτη ταραγμένος). Με χαντάκω- σες! Για κύττα!

ΡΟΜΠΕΡΤ (πυ βλέπει τά σπυράκια στό πρόσωπό του): Γι' αυτό σκάς; Έλα- θα τά μέτρα μου! (Τού δεί- χνει τό κουτάκι τήν κρέμα). Είναι μία σπασιαλιτέ για τό πρόσωπο. Έξολείφει ά- μέσως όλα τά σπυράκια.

ΣΑΜ (με ύποψία): Και πώς συμβαίνει και τήν κρα- τας άπάνω σου;

ΡΟΜΠΕΡΤ: Από φιλικό ένδιαφέρον. (Τού κλείνει τό μάτι): Για νά πιούμε άκό- μων μερικά ούισκυ! (Πηγαί- νουν στό καμαρίνι και τού πασαλείβει τά μούτρα με τήν κρέμα). Θα δής σε λι- γο τό πρόσωπό σου και δεν θα τό γνωρίζης. (Γελάει).

ΣΑΜ (με ύποψία): Μη- πως μου σκαρώνεις καμμία... λαχτάρα; Η 'Ιουλιέττα με περιμένει!

ΡΟΜΠΕΡΤ (στρίβοντας ά λά γαλλικά): Έγώ πη- γαίνω τώρα!...

ΣΑΜ: Που πάς; ΡΟΜΠΕΡΤ: Νά παρα- γείλω τά ούισκυ!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τήν άλλη μέρα τό πρωί ό Ρόμπερτ έπισκέπτεται τόν Ρίτσαρντ στό σπίτι του).

ΡΟΜΠΕΡΤ: Λοιπόν; Έ- παιξες τόν πρώτο ρόλο στην παράστασι;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (με κατεβα- σμένα μούτρα): Ναι!...

ΡΟΜΠΕΡΤ: Και τη φι- λησες τη Νόρα;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Όχι! Δεν φιλήσα τη Νόρα, άλλ' αυτή τήν άσχημομούρα τη Γερ- τρούδη.

ΡΟΜΠΕΡΤ: Τη Γερτρού- δη!... Αυτό τό τέρας! Γιατί!...

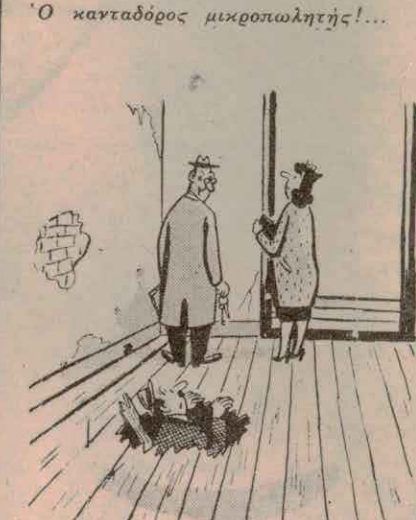
ΡΙΤΣΑΡΝΤ (με άπόγνω- σι): Έπειδή ή Νόρα, όταν μπήκε στό καμαρίνι κι' είδε τόν Σάμ στό γνωστό χάλια, πίστεψε πώς τό δερματικό του νόσημα είναι μεταδο- τικό... Κι' έτρεξε στό σπι- τι της κι' άρχισε νά πλέν- η τό στόμα της, έπειδή ό Σάμ τήν είχε φιλήσει πάνω από τριάντα φορές κατά τις δο- κιμές. Τηλεφώνησε άπό κει πώς δεν θα μπορέση νά παί- ξη, κι' έτσι τό ρόλο της τόν πήρε ή Γερτρούδη, που ήταν άναπληρωματική!...

(Αυλαία).

ΑΝΤΩΝΥ ΠΟΥΛ

Ο κατὰδόρος μικροπωλητής!...

Καλά που τό θυμήθηκα... Είχα ξεχάσει νά σας δείξω και τό ύπόγειο!...

Νέα πυροσβεστικά μέσα!...

Τά θύματα

ΤΗΣ ΝΤΑΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΕ

Η καταστροφή ενός νοικοκύρη

ΕΙΝΑΙ γεγονός πώς τό χαρτί αλλάζει τό χαρακτήρα τού ανθρώπου. Υπάρ- χουν χαρτοπαίκτης, που άδιαφορούν τε- λείως για τη ζωή τής γυναίκας τους. Άλ- λοι πάλι, που άδιαφορούν για τήν άνατροφή τών παιδιών τους. Κι' είναι επίσης γεγο- νός ότι κανείς χαρτοπαίκτης δεν κατάρθωσε νά γλυτώση χωρίς μεγάλες ζημιές από τη φοβερή κόλασι τού χαρτοπαιγνίου. Χα- ρακτηριστικό παράδειγμα είναι ό ήρωας τής ιστορίας μας. Πριν πιάση τά χαρτιά στό χέριό του, ήταν ένας καλός και τίμιος νοι- κοκύρης. Όταν όμως έμπλεξε στό χαρτιά, έγινε καταχραστής και κλεισθήκε στη φυ- λακή για πολλά χρόνια, ενώ ή οικογένειά του σκορπίστηκε και δυστύχησε. Νά πώς έχει ακριβώς ή τραγική ιστορία:

Σε μία άκρη τής Αθήνας είναι ένας δ- μορφος συνικισμός. Μιά δλόκληρη συνοι- κία με δλόδροσους κήπους και με θαυμά- σιους δρόμους. Κι' έκει κάπου, λοιπόν, ξε- χωρίζε ένας υπέροχος κήπος στη μέση τού οποίου ύψνεται ένα πραγματικό άνακτο- ρο. Αυτό είναι τό σπίτι τών παιδιών τού ιδιοκτήτη δλόκληρης αυτής τής περιοχής. Σ' ένα παρεκκλήσιο, μέσα σ' αυτό τό χτήμα, άναπαύεται ό παλιός Αθηναίος άρ- χοντας.

Πριν από άρκετά χρόνια αυτή ή άπέ- ραντη έκτασι ήταν ένα πυκνό δάσος. Κι' ένας άνθρωπος, ένας καλός νοικοκύρης είχε τήν έπιστάσι όλου τού χτήματος. Δουλε- τής, άφοσιωμένος στην υπηρεσία του, ήταν άληθινό ύπόδειγμα. Όλοι τόν άγαπούσαν κι' όλοι τού είχαν έμπιστοσύνη. Αυτός ήταν τό κλειδί τού χτήματος. Αυτός διαχειριζό- ταν όλους τους λογαριασμούς.

Κανείς δεν τολμούσε νά βάλη κακό στό νου του γι' αυτόν τόν άνθρωπο. Ξαφνικά όμως άρχισε τά βράδια νά μη γυρίζει τήν κανονική ώρα στό σπίτι του ή και νά μην πηγαίνει καθόλου. Όταν δέ γυρίε, έμπαι- νε μέσα σάν δρεγμένη γάτα, άπέφυγε νά κυττάξη τη γυναίκα του και τραβούσε στό κρεβάτι του για νά κοιμηθή κατάκοπος.

Γιατί άργησες τόσο πολύ; άπόρρησε ή γυναίκα του, δίχως νά βάξη κακό στό νου της. Πρόσεχε! Κουράζεσαι πάρα πολύ και θ' άρρώστησης. Σκέψου, έχουμε παιδιά. Έσύ είσαι τή στήριγμά μας!

Κι' έλεγε τήν αλήθεια ή δυστυχ ή γυναί- κα. Άν χανόταν αυτός, θα διαλύταν άμέ- σως τό σπίτι τους.

Ο άντρας τής κουνούσε τό κεφάλι του και τής άπαντούσε με μισόλογα. Έπειτα, με τόν καιρό, ή γκρίνια της άρχισε νά τόν πειράξη στό νεύρο και νά τόν κάνει νά τής φέρνεται άπότομα.

Έδειχνε φανερά ό άνθρωπος αυτός ότι

είχε τελείως αλλάξει. Κανείς πιά δεν τόν άναγνώριζε. Όστόσο, ήταν περισσότερο από κάθε άλλη φορά άφοσιωμένος στην έρ- γασία του. Έτσι, κανείς δεν μπορούσε νά τού πη τίποτα.

Ξαφνικά μία φίλη τής γυναίκας του, τής έφερε τό άπίστευτο, τό θλιβερό μαντάτο: — Συμφορά που σε δρήςκε δυστυχισμένη! τής είπε. Ο άντρας σου πιάει πιά, χάθηκε! — Μά τί συμβαίνει; Τί θες νά πής για τό Χρίστο... άπόρησε ή γυναίκα τού έπι- στάτη.

Πάψε πιά νά τόν κρύβης! φώναζε άγανακτισμένη ή φίλη της. Πρέπει νά σκε- φτής ότι έχεις παιδιά! Μά είλικρινά δεν ξέρεις τίποτα; Δεν ξέρεις ότι μόλις συ- χτώση, ό άντρας σου τρέχει στό χαρτο- παιγνιο και φεύγει από κει τά ήμερώμα- τα; Αυτό πιά τό ξέρει όλος ό κόσμος.

Η γυναίκα τού έπιστάτη έγινε κατα- χλωμη.

Ο Χρίστος; Μά όχι δεν είναι δυνα- τόν. Ο άντρας μου χαρτοπαίκτης; Άδυ- νατόν!

Κι' όμως είναι αλήθεια και μάλιστα ψιθυρίζεται και κάτι άκόμη, μά δεν τό ξε- ρω θετικά. Λένε για κάτι ξένα λεφτά, που τάπαιξε και τάχασε...

Η άτυχη γυναίκα δεν ήθελε ν' άκούση περισσότερο. Ένα βάραθρο είχε άνοιξει μπρός στό πόδια της.

Πάει, χάθηκε! στέναξε και έξέσπασε σε κλάμματα.

Κι' αλήθεια ήταν πιά χαμένοι... Τής τό όμολόγησε με κνισμό ό άντρας της.

Τώρα, τής είπε, νά εύχεσαι νά κερδί- σω! Διαφορετικά, με περιμένει ή φυλακή. Έμπλεξα και πούλησα πολλά πράγματα τού χτήματος. Όσο για τά λεπτά, τά έ- χασα! Ούτε ό Θεός πιά δεν μπορεί νά με λυπηθή!

Και δεν είχε άδικο. Η κατάχρησί του δεν άργησε ν' άνακαλυφθή. Έπρόκειτο για ένα τεραστίο χρηματικό ποσό, που είχε χαθή στό πράσινο τραπέζι.

Ο Χρίστος Π. συνελήφθη λοιπόν, ως κα- ταχραστής, και στάλθηκε στό δικαστήριο. Κι' από κει στη φυλακή για πολλά χρόνια. Φυσικά, έχασε για πάντα τη θέσι του. Έτσι ή οικογένειά του έμεινε στό δρόμο, κι' ή γυναίκα του για νά ζήση τά παιδιά τους άρχισε νά κάνει τήν παραδουλεύτρα και τήν πλύστρα. Τά παιδιά του ήταν τά πιό άδάα θύματα τής τράπουλας.

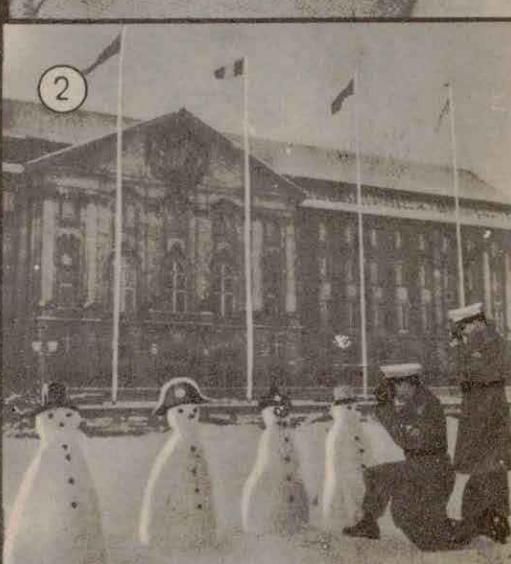
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 «Ο έρωας άείζει πολύ περισσότερο από τό χρυσάφι όλου τού κόσμου». Με τη δήλωσι αυτή ή Τούρκισσα χορευτήρια Νέσλα Άτές άπέριψε τήν πρότασι γάμου τού βασιλέως τών πετρελαίων τού Λός Άντζελες κ. Σήη και έδωσε τήν καρδιά της στόν άερό μου- σικοσυνθέτη Τζέιμου Ντέιλ. Η φωτογραφία αυτή τών δυο έρωτευμένων άποθήκε στην Καλιφόρνια. Λίγο μετά τήν άναγγελία τών άρραβώνων τους.

2 Οι άνδρες τής 287ης μονάδος τής αμε- ρικανικής στρατιωτικής άστυνομίας, που βρίσκονται σήμερα στό Βερολίνο, έστράξαν έξω από τό μέγαρο, που τους στενάζει, τέσ- σερες χιονάνθρωπους στός οποίους έδωσαν τά χαρακτηριστικά τών τεσσάρων Μεγάλων που θα σιγέλθουν. «Βισατήκαμε λιγάκι νά τους ενάσουμε, είπε ένας Αμερικανός λό- χιας. Έλπίζουμε όμως οι ίδιοι νά μην έινε τό- σο παγερόι όσο σ'αυτά τά θμωμάτά τους».

3 Η Ταμάρα Λούε, ή όφθαλμο Παρτογκέζο τσαρματίσσι, που είναι μόλις 26 χρόνων, βρίσκεται από ήμέρες στό Λονδίνο, όπου πωδάλεται σε μία... ή ψυχαναλυτική थे- ραπεία. Η Ταμάρα, που ήταν πριν από ένα χρόνο κούδερ, γκέμλιν μόντελ, δηλαδή για έξωφύλλα περιοδικών, άποφάσισε ξαφνικά νά μεταπώση στην άρένα, κατάρθωσε δι- για πολλούς μήνες νά ένθουσιάζη τους συμ- πατριώτες της με τά κατσάρωμάτά της, «δεν φοβάμαι τους τάρους, δήλωσε ή Τα- μάρα, αλλά μόνο τό πλήθος!... Πάντως πο- λύ σύντομα θα ξαναγυρίσω στην άρένα».

4 Η μικρούλα αυτή, που ποζάρει άνάμε- σα σε δυο από τους πιο άσκληρούς ά- στέρες τού Χόλλυγουντ τόν Χάμφρεϊ Μπόγ- καρτ και τόν Πίτερ Λόρε, δεν είναι κα- νένα νέο «παϊδί θαύμα» τού κινηματογράφου, άλλ' απλά ή Κατερίνα Λόρε, κόρη τού Πίτερ, που γεννήθηκε από Αρμόνιο στις 23 Σεπτεμβρίου 1953. Ο Πίτερ Λόρε, που έχει είδικευθή σε ρόλους κακοπα- ού και έγκληματίου είναι, όπως βλέπετε, στην ιδιωτική του ζωή ένας πολύ στορνι- κός πατέρας.

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

— 'Επιτρέψτε μου να περάσω τη νύχτα σ' αυτή την πολυθρόνα...

ΕΦΤΑΣΕ Ο ΕΡΩΣ...

Η Μαρίκα ξύπνησε άργα τη νύχτα από ένα χτύπημα στην πόρτα της διπλανής κάμαρας, όπου έμενε η κυρία Βεράτη, η σπιτονοικοκυρά της. Άκουσε όμιλίες και κατάλαβε πως ήταν ο φίλος της κ. Βεράτη, ένας παραγγελιοδόχος, που γύριζε ξαφνικά από ταξίδι.

— Άλλαξε ύστερα πλευρό και ξανακοιμήθηκε. Μα την ξύπνησε πάλι σέ λίγο έν' αόριστο συναίσθημα. — Άναψε το φως κι' άνακάθισε στο κρεβάτι της.

Είδε τότε πως η πόρτα της ήταν μισανοικτή! Κι' όμως ήταν βεβαίως πως την είχε κλείσει καλά, πριν πλαγιάσει... Ένας παρζενος, παιδιάστικος φόβος την κυριέψε.

Την ίδια στιγμή, βγήκε πίσω απ' τις κουρτίνες του παραθύρου ένας άγνωστος! Της έκαμε νόημα να σωπάσει, πήγε κοντά της και της ψιθύρισε χαμογελώντας:

— Μή φοβάστε, δεσποινίς, δεν έχω κακούς σκοπούς...

Η Μαρίκα τον κύτταξε, σαν υπνωτισμένη. Ήταν ως 30 χρόνων, περιποιημένος, αλλά χωρίς κολάρο και γραβάτα.

— Μήπα απ' την κουζίνα, πρόσθεσε. Πεινούσα. Βρήκα το παρβυριο ανοικτό... Ξαφνικά, έφτασε κάποιος... Ίσως ο κύριος του σπιτιού. Τρόμαξα τότε, τάχασα και κρυφτικά στην κάμαρά σας...

— Συχώρεστε με, αν σας τρόμαξα, και βοηθήστε με να φύγω... σάς ικετεύω!

Η νέα τον κύτταξε, δίχως να μιλάει. Ώστε λοιπόν είχε κινδυνέψει να παπ φυλακή, για ένα κομμάτι ψωμί!

Τώρα είχε διαλυθεί ο φόβος της Μαρίκας. Ο άγνωστος την κύτταξε, σαν να περίμενε απ' αυτήν συγγνώμη και σωτηρία.

Η Μαρίκα έμενε από 6 χρόνια στο σπίτι της κ. Βεράτη. Είχε πτάσει στη μεγάλη πόλη με πολλά όνειρα και με λίγα χρήματα. Είχε βρή μια δουλειά, κι' από τότε μοίραζε τη μονότονη ζωή της ανάμεσα στο γραφείο της και το δωμάτιό της.

Δεν ήταν τύπος που να τραβάει τις αντρικές ματιές: μία στρουγυλοπρόσωπη γυναίκουλα, ασημαντή, με ήσυχα κι' ανοιχτόχρωμα μάτια, με κορμί που είχε παραμορφωθεί και βαρύνει κάπως απ' την καθιστική ζωή...

— Μα πως μπορώ να σας βοηθήσω; ρώτησε.

— Επιτρέψτε μου να περάσω τη νύχτα σ' αυτή την πολυθρόνα. Αύριο το πρωί...

Τόν διέκοψε ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα κι' η φωνή του φίλου της κ. Βεράτη:

— Ποιος είναι μαζί σας, δεσποινίς Μαρίκα; Σας άκουσα να μιλάτε...

— Απλώθηκε σιωπή για λίγο. Η Μαρίκα δεν ήξερε τί να πει, πως να δικαιολογηθεί...

— Βρίσκεται ένας άντρας μαζί σας! επέμεινε ο άλλος απ' έξω.

— Ε, κι' έπειτα; φώναζε η Μαρίκα. μ' έχθρικό τόνο.

— Έγω δεν ανέχομαι τέτοια πράγματα στο σπίτι μου! Αύριο κι' όλος, να κυττάτε να βρείτε άλλο δωμάτιο! Όσο γι' αυτό... τόν κύριο, σας παρακαλώ να φύγει τώρα άμέσως! Καταλάβατε;

— Πολύ καλά.

Ο άγνωστος κύτταξε τη νέα με ειλικρινή θλίψη. Γύρισε άλλου το πρόσωπό του, για να της επιτρέψει να φορέσει μία ρόμπα.

— Σας ζητώ συγγνώμη και πάλι... της ψιθύρισε ύστερα.

— Καλά, καλά... Τώρα θα περιμένω έξω στο διάδρομο αυτός ο αγριάνθρωπος. Πρέπει να προσποιηθούμε πως είμαστε... καταλαβαίνετε!

— Ναι, ναι! Δεν ξέρω πως να σας ευχαριστήσω... Με σώσατε! Θάθελα να σας μιλήσω πιο ήσυχα, να σας διηγηθώ τη ζωή μου. Μπορούμε να ξαναδωθούμε;

— Ναι, αύριο βράδυ. Πάμε όμως τώρα! είπε η Μαρίκα.

— Άνοιξε την πόρτα της. Πραγματικά, ο «αγριάνθρωπος» καθόταν σε μία πολυθρόνα, στο διάδρομο.

— Η Μαρίκα κι' ο σύντροφός της πήγαν μαζί ως την εξώπορτα.

— Αύριο το βράδυ λοιπόν, της είπε δυνατά ο άντρας. Στις 9 στο συνθησμένο μέρος έξω από τη Μητρόπολη. Έτσι, αγάπη μου...

— Σύμφωνα. Καληνύχτα!

Στις 9 παρά 10', η Μαρίκα φτάνει έξω απ' τη Μητρόπολη.

— Ήρθα πολύ ένωρίς — συλλογίζεται. Δεν πειράζει, θα περιμένω...

Είναι τόσο ωραία αυτή η άναμονή! Για πρώτη φορά έχει ραντεβού μ' έναν άντρα! Έφτασε επιτέλους ο έρως...

— Ό, πόσο τον περίμενε η Μαρίκα! Τόσα χρόνια έλπιζε πως θα την πρόσεχε κάποιος, πως θα τη συνάδευε ως το σπίτι της και θα γεμίζει την άχρωμη ζωή της με τό χαμόγελό του και με τ' απαλά χάδια του. Και νά! Όταν πλησίαζε πια να σβύσει αυτή η ελπίδα της, το περπατώντο είχε φέρει κοντά της, στην καρμυούλα της, έναν άντρα... έναν άντρα που τον είχε λυγίσει η ζωή, τον είχε ταπεινώσει...

Μα αυτή θα τον έσωζε, θα τον βοηθούσε μ' όλες τις δυνάμεις της, θα τον αγαπούσε. Κι' εκείνος θα τη λάτρευε...

— Έννιά η ώρα... Η Μαρίκα ψάχνει με τη ματιά της ανάμεσα στον κόσμο, αναζητώντας την ψηλή κορμοστασιά του.

— Έννιά και 10'... Έχει καθυστερήσει. Ίσως να κάθεται μακριά και να μην είχε λεωφό να πάρει το τράμ. Θα φτάσει κουρασμένος και θα της ζητήσει άμέσως συγγνώμη...

— Έννιά και 20'... «Πώς με φοβίστηκε χτές το βράδυ! Θα το ή ή Μαρίκα. Αν έχω αγαπήσει; Όχι! Ποτέ... Δεν με πιστεύετε;... Και σείς; Πέστε μου την αλήθεια...»

— Έννιάμισι... «Πρέπει να σας ειλκρινής μαζί μου, να μου διηγηθείτε όλη σας τη ζωή... να μου πείτε αν γνωρίσατε τον έρωτα...»

Δέκα παρά τέταρτο... Δεν θάρσθ πιά. Ίσως ν' άρρώστωσε ξαφνικά, απ' την πείνα... Μα σίγουρα, αύριο το πρωί, η Μαρίκα θα πάρει ένα γράμμα του, με λίγες λέξεις: «Δεν μπόρεσα χτές το βράδυ. Με συγχωρήτε. Αύριο, την ίδια ώρα...»

Δεν πρέπει να βαλν άσχημες ιδέες στο μυαλό της...

Το τράμ, γεμάτο κόσμο, την πηγαίνει τώρα σπίτι της.

— Η σκάλα είναι αδύνατα φωτισμένη.

— Η κ. Βεράτη βρίσκεται στο σαλόνι.

— Εσείς είσαστε, Μαρίκα;

— Μάλιστα, κυρία Βεράτη. Καλησπέρα σας.

— Έκείνη πλησιάζει τότε τη Μαρίκα και της ψιθυρίζει:

— Ό, σάς ευχαριστώ μέρ' απ' την καρδιά μου γι' αυτό που κάνατε χτές το βράδυ για μένα. Δίχως τη βοήθειά σας... αλλοίμονο τι θα γινότανε!

Η Μαρίκα δεν άκούει πιά τίποτα. Έχει καταλάβει ξαφνικά: Ο άγνωστος της νύχτας ήταν ένας καινούργιος φίλος της κ. Βεράτη. Είχε κρυφτεί στο δικό της δωμάτιο, για να μη τόν δει ο παραγγελιοδόχος. Και τη γέλασε, της έπαιξε μία κωμωδία!...

Σέρνεται ως την κάμαρά της, κλειδώνει την πόρτα και πέφτει στο κρεβάτι της.

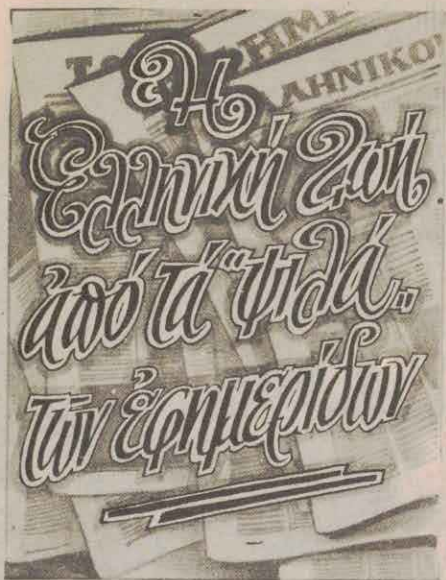
— Τι έχετε, Μαρίκα; τη ρωτάει απ' έξω η κ. Βεράτη.

Μα δεν παίρνει καμιά απάντηση. Το μαξιλάρι πνίγει τ' άναφυλλιά, πνίγει τα δάκρυα της Μαρίκας...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Έρως... προστάτης

«ΖΗΤΕΙ ΝΑ ΔΙΔΑΣΚΗ...ΧΩΡΙΣ ΜΙΣΘΟΝ!»

ΤΟΥΣ πρώτους μήνες του 1839 η ζωή του Βασιλείου της Ελλάδος κυλούσε κατά το μάλλον καί ἥττον ἥρεμα. Οἱ ἐφημερίδες πού εἶχαν ἐξελιχθῇ ἐν τῷ μετὰ τὴν ἀξιοπρόσεχτους ὀργανισμούς, δὲν εἶχαν νὰ τροφοδοτήσουν τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸ μὲ μεγάλα καὶ ἀγωνιώδη προβλήματα. Οἱ ραγδαίες βροχές τῆς Ἡλείας ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικότερα θέματα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ «Αἰὼν» στὸ φύλλο τῆς 4 Ἰανουαρίου τοῦ δίνει μιά ἐξέχουσα θέσι :

«Μετὰ τὴν περυσινὴν σπᾶν τῶν δημοτικῶν καρπῶν, κίνδυνος εἶναι μὴ ἀκολούθησιν παρκομία συμφορὰ ἐπὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν πεδιάδων κατὰ τὸν ἐφετεινὸν χειμῶνα. Γράμματά νεὰ τῆς Ἡλείας βεβαιοῦσιν ὅτι τὰ ἐκεῖ πεδία ἐπαθὺν πολυμοιβίας».

Αὐτῇ, βέβαια, ἦταν μιά ἐνδιαφέρουσα εἰδησις. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἐκχυρισθῇ κανεὶς ὅτι συνεκίνησε τοὺς ἀναγνώστες τῶν ἐφημερίδων ἢ πληροφορία πού δημοσιεύτηκε στὰ φύλλα τῆς ἴδιας ἡμερομηνίας καὶ ἡ ὁποία εἶπε ὅτι : «... Ἡ προῖς τῆς Ἀρχιδουκίσσης Μαρίας, ἥτις θέλει προσφερθῇ εἰς τὸν Δούκα τῆς Λεχτεμβέργης, ἀνέβαινε εἰς 17.000.000 ρούβλια». Οὐτε, βέβαια, ἦταν ἀξία σχολίων ἡ εἰδησις πού δημοσιεύθηκε στὰ φύλλα τῆς 5ης Φεβρουαρίου 1839, κατὰ τὴν ὁποία «ὁ πληθυσμὸς τῶν Παρισίων, κατὰ τὴν τελευταίαν καταγραφὴν, ἀνίσταται εἰς 909.142 ψυχάς».

Ἡ Ἀθήνα εἶχε νῦν τὸ Πανεπιστήμιόν της καὶ ἀπὸ τὴν τέσσερες γωνίας τῆς Ἑλλάδος ἐκτεταδὸν οἱ νέοι νὰ ἐξαφοσίωσιν τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς τίτλους. Ὁ τόπος εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μορφωμένους ἀνθρώπους καὶ δὲν ἦσαν πολλοὶ ἐκεῖνοι πού κατάρθωναν νὰ κάνουν ἀνώτερες σπουδές «εἰς τὴν Ἑσπερίαν». Ἀλλὰ τὸ Πανεπιστήμιόν μας δὲν εἶχε ἐπαρκῆς ἐιδικμένον διδακτικὸ προσωπικόν. Καὶ τὸ χειρότερον : Δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ πληρώσῃ τοὺς μισθοὺς τῶν καθηγητῶν (ὅπως περιπτὸν συμβαίνει καὶ σήμερον). Ὑπο τὴν συνθήκην αὐτὴν δὲν εἶναι περιέργον τὸ ὅτι στὸν «Αἰὼνα» τῆς 19ης Φεβρουαρίου 1839 δημοσιεύτηκε ἡ ἀκόλουθον εἰδησις :

«Ὁ κύριος Διομήδης Α. Κυριακὸς ἐξήγησε τὴν ἀδειαν τοῦ νὰ παραβῇ ἀμισθί εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἐπὶ τὸν ὅτι ὁ Γραμματεὺς τῆς Παιδείας δὲν δὲν δύσκολον νὰ δώσῃ τὴν ἀδειαν εἰς τὸν νέον αὐτόν...»

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ φερελπὴς νέος ἐξαφοσίωσε τὴν ἀδειαν. Δὲν ἦταν ἀλλωστὴ καὶ τόσο δύσκολον... Καὶ δὲν εἶναι βέβαια, ἀγνοῦντο τὸ τί ἐκέρχοντο τὸ Πανεπιστήμιον ἀπὸ τὴν προσφορὰ του.

Κατὰ τὰ ἄλλα φαίνεται ὅτι ἡ ζωὴ ἀνακτοῦσε τὸν ἀμαλὸ ρυθμὸ τῆς οὐ νεαρὸ

Βασιλείου. Νὰ ἕνα χαρακτηριστικὸ δείγμα ἀπὸ τὸν «Αἰὼνα» τῆς 5 Ἀπριλίου 1839 :

«Μὰς γράφουσιν ἕκ Μεσολογγίου ἀπὸ 19 Μαρτίου : Αἱ σάτιραι προοδεύουν εἰς τὸ καφεῖνόν τῆς «Προόδου». Εἰς ἐκάστην Κυριακὴν φαίνεται ἀνὰ μία (σάτιρα), δὲ τῆς ὁποίας ἐξυμνῶνται ὁ μὲν καὶ ὁ δέ».

Βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἀποτελοῦσαν πανελληνίον ἐνδιαφέροντος γεγονὸς οἱ Κυριακάτικες σάτιρες τοῦ καφεῖνίου «Προόδου» τοῦ Μεσολογγίου. Γιὰ νὰ φθάσῃ ὅμως ἡ εἰδησις ὡς τὴν στήλην τοῦ «Αἰώνος», σημαίνει ὅτι τοὐλάχιστον γιὰ τὴν ἱστορικὴ πόλιν ἦταν κάτι τὸ ἀξιόλογο.

Νὰ καὶ ἕνα κατόρθωμα τοῦ ἑλληνικοῦ δαιμονίου στὸ ἐξωτερικόν. Ἕνας Ἕλληνας τῆς Σμύρνης, ἔκανε ὅτι καὶ ὁ Μογκολφιέρος : Ἀνύψωσε ἕνα εἶδος ἀεροστατίου καὶ —φυσικὰ— κατέπληξε τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως. Ὁ «Αἰὼν» τὸ περιγράφει μὲ λίγα, ἀλλὰ χαρακτηριστικὰ λόγια στὸ φύλλο τῆς 5 Ὀκτωβρίου 1838 :

«Σμύρνη. — Σπυρίδων τις Μαγουλάς, ὤψων εἰς τὴν Σμύρνην ἀεροστατικὴν μηχανήν, δέκα πηλῶν ἔχουσαν διάμετρον. Αὐτὴ ὑψώθη ἀρκετὰ, ὥστε ἐφαίνετο ἀπὸ ὅλης τῆς πόλεως ὡς μικρὰ σφαῖρα. Μετὰ μίαν ὥραν ἐπεσεν πλησίον τοῦ χωρίου Μπουτῶν».

Περὶ τοῦ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ γεγονότος ἐγγραψαν καὶ ἀργότερα οἱ ἐφημερίδες. Καὶ οἱ πελάται τῶν πρώτων ἀθηναϊκῶν καφεϊνῶν συζητοῦσαν μὲ δικαιολογημένη ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια τὸ κατόρθωμα τοῦ δαιμονίου Ἑλλήνων.

Κάποιον ἐκεῖνα τὰ χρόνια φαίνεται ὅτι ἡ εὐλογία ἔκανε θρασύην στὰ παιδικὰ. Φαντάζεται λοιπὸν κανεὶς μὲ πόση χαρὰ καὶ ἀνακούφιση οἱ ἀναγνώστες τῶν ἐφημερίδων διάβασαν τὴν ἀκόλουθον εἰδησι :

«Ὁ κύριος Βασιλεῖος Ἀριστέους, ἱατρός, ἐρχόμενος τώρα ἀγγλίστα ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἔφερε μαζὶ τοῦ τὸν τόσον ὠφέλιμον διὰ τὴν ἀνθρώπινη ἐμβολίασμα «εὐασίαν», τὸ ὁποῖον κατὰ πρώτον ἐμεταχειρίσθη εἰς τὰ ἴδια τέκνα τοῦ εἰς τὴν Τζιάν καὶ ἐπέτυχεν βασιμῶς. Τώρα ἐυρισκόμενος ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπαρκαλεσθῇ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως νὰ τὸ ἐνεργήσῃ εἰς τὰ ἐδῶ παιδικὰ, τὰ ὁποῖα πέρυσιν ἐπαθὺν πολὺ ἀπὸ τὴν εὐλογίαν...»

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, —ὅπως διαπιστώνεται ἀπὸ μεταγενέστερες πληροφορίες— ὅτι ὁ ῥέκτης, ἀλλὰ καὶ φιλόανθρωπος ἱατρός «ἐνέργησε» εἰς τὰ παιδικὰ τῆς πρωτεύουσας καὶ τὰ ἀπῆλθε ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ἐνοχλητικῆς ἀσθενείας. Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἀργότερα εἰσηγήσαν σημαντικὴς ποσότητες ἐμβολίων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀρκετὰ ἐστόλθησαν καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ μιά λακωνικὴν εἰδησιν, ἡ ὁποία λέγει ὅτι : «Μὰς γράφουν εἰς Πύργον, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐμβολιάσθησαν 1308 παιδικὰ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην».

Ἐνῶ ὅμως συνέβησαν αὐτὰ στὸν Πύργον, ἡ Καλαμάτα δοκίμαζε τὴν περιπέτειαν ἐνὸς ἰσχυροῦ σεισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἀπροσδόκητη συνέπειαν ἔσαν ἕνα τέρας. Νὰ τί γράφει σχετικὰ ὁ «Αἰὼν» τῆς 27 Νοεμβρίου 1838 :

«Τὸ ἐσπέρως τῆς 16ης Νοεμβρίου συνέβη εἰς τὴν πόλιν (τὴν Καλαμῶν) σεισμὸς τραμερὸς, διαρκείας ὑπὲρ τὰ δύο λεπτά. Ἐκ τοῦ φόβου γυνὴ τις, σύζυγος τοῦ Θανάση Ἀλμπάν, ἐξέβησε τὴν ἰδίαν στιγμήν ἐκ τῆς πόλεως, φέρων μίαν κεφαλὴν, 4 πόδας καὶ 4 χεῖρας καὶ σχηματὶν ἀπὸ τῆς μέσης πρὸς τὰ κάτω δύο σώματα».

Τὸ ἐκπνεύμα αὐτὸ χαρακτηριστικῶς κακὸς οἰωνός, εὐτυχῶς ὅμως χωρὶς ἄλλες συνέπειας. Οἱ σεισμοὶ στοματοῦσαν καὶ οἱ κάτοικοι ἐπανελάσαν τὴν δουλειὰς τους. Ὁ χειμῶνας ἦταν βαρὺς, σπάνιον φαινόμενο γιὰ τὴν Καλαμάτα, ἐνῶ στὴν Ἀθήνα οἱ κάτοικοι χαίρονταν συνεχῶς λιανικὰς, τὴς ὁποίας ἰδιαιτέρας ἀπολαύσαντες οἱ μεσημεριώτικοι περιπατοῦν τῶν πλατειῶν. Ὁ καλὸς καιρὸς ἐνένησε καὶ τὸν μεγάλο ἐπιστήμιον χορὸν τῆς 2 Φεβρουαρίου 1839, γιὰ τὸν ὁποῖον ἔγραψε ὁ «Αἰὼν» :

«Τῇ 2 Φεβρουαρίου ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν προσφέρει λαμπρὸν δημόσιον χορὸν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλευσεως τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείας».

ΚΩΣΤΑΣ Σ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἡ «πειρατίνα» καὶ ἡ «ἰδεαλίστρια»

Σ' ὅλες σχεδὸν τὴς περιπτώσεις πού ἕνας σύζυγος ἀφίσε τὴ γυναῖκα του γιὰ μίαν ὥλην, τὰ 75% τῆς εὐθύνης βαρύνουν αὐτὴ τὴν παρελθόντη πού τὸν ἐξουσίαζε. Ἐκεῖ δηλαδὴ βασιλεῖ ἡ στερεοτυπὴ δικαιοσύνη τοῦ Ἀδάμ : «Ἡ Ἔδα μὲ παρέσυρε».

Καὶ τὰ ὑπόλοιπα 25% τῆς εὐθύνης μοιράζονται καὶ στοὺς δύο συζύγους, καθὼς θὰ δοῦμε πῶς κατὰ.

Οἱ «ἀντρογυνοχωρίστες» — ὅπως τὴς ὀνομάζει συνήθως ὁ πολλὸς κόσμος, χωρίζοντάς αὐτοὺς εἰς δύο τύπους. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ πῶς κοινός, ὁ δεύτερος σπανιότερος, ἀλλὰ πῶς ἐπικίνδυνος.

Ἡ γυναῖκα τοῦ πρώτου τύπου εἶναι γεννητικὴ «πειρατίνα». Εἶναι κίνδυνος γιὰ τὸν ἄνδρα, ἀπὸ τὰ πρῶτα νεανικά της χρόνια. Προσπαθεῖ νὰ μπερδεύῃ τὰ δίκτυα τῆς ὁποίας ἄντρας τῆς τύχης, γιὰ τὸ ἥθικες τῆς ἀρχῆς εἶναι χαλαρῶμενες καὶ δὲν τὴν στενοχωρεῖ καθόλου τὸ ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν ἀποκτήσῃ μόνον καταστρέφοντας τὸ σπίτι του. Ἀντίθετα μάλιστα ἔχει μέσα τῆς μιά σαδιστικὴ διάθεσι, πού τὴν κάνει νὰ κυνηγᾷ τοὺς παντρεμένους, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἐκεῖνους. Κι' αὐτὸ γιὰ τὴν ὁποία τῆς ψυχῶν θεοῦς τῆς, βρίσκεται ἕνα βαρεὶα ριζωμένον συναισθηματικὸν κατωτέρας.

Γι' αὐτὴν λοιπὸν, ὁ παντρεμένος ἄντρας ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον πῶς πῶς λαμπρὸν ἀπὸ τὸν ἄνδρα, γιὰ τὸν ἄνδρα, γιὰ τὴν νίκη τῆς ἐναντίον μίας ἀλλῆς γυναίκας.

Ἡ γυναῖκα ὅμως πού πέτυχε τὸ γάμο τῆς καὶ πού δημιουργήσῃ ἕνα ταίριασμα ὁπτικόν, δὲν εἶναι νὰ φοβηθῇ μεγάλα πράγματα ἀπὸ τὸν τύπο τῆς «πειρατίνας». Ἰσως νὰ παραστραθῇ ὁ ἄντρας τῆς, ἀπὸ μιά καθαρά σωματικὴ ἐλπίδα, ἀλλὰ ἡ ἀπιστία τοῦ αὐτοῦ θανάτου πάντοτε ἀσπληνὴ καὶ προσωρινή. Ἡ γυναῖκα τοῦ, τὰ παιδιὰ του, ὅλο τὸ περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ του, τὸν κρατᾷ γερά.

Θ' ἀναρωτηθῇ ἴσως πῶς λοιπὸν χωρίζουν τόσο πολλὰ ἀνδρόγυνα. Γιὰ τὸ ἀπολύτως, σ' ὅλες αὐτὰς τὴς περιπτώσεις, ἀρχίσαν ὁ γάμος ῥωγμὴς ἐν οἰκοδόμημα τοῦ γάμου, πολὺ πρὶν ἐμφανισθῇ ἡ «πειρατίνα» καὶ βάλῃ τὰ δυνάτεις τῆς γιὰ νὰ τὸ γκρεμίσῃ.

Πράγματι, ἡ παρελθόντη πετυχαίνει τὸ σκοπὸν τῆς μόνον μὲ τὸν ἄνδρα, ποὺ εἶναι ἡδὴ ἀδυνατίζων ὁ σύζυγός της. Ὁ γάμος τοῦ. Γνωρίζεται μαζὶ του, στὸ γραφεῖο, στὸ κατάστημα ἢ οὐδὲν ἄλλου, καὶ μὲ τὸ πρῶτον τῆς φιλίας κατάρθωνται μὰ τὴν ἰδιαιτέρε τῆς ζωῆς. Δείχνοντάς τὸν θῶρον συμπάθεια καὶ κατανόησι, τὸν πείθει πῶς εἶναι ἡ μόνον γυναῖκα πού ἐκὼν καταλαβαίνει. Κολακεύει τὸν ἐγωισμὸν τοῦ καὶ τὸν τυλίγει ἐκεῖνι στὰ δίκτυα τῆς.

Κι' ὡστόσο, ἡ γυναῖκα τὸν ἀγαπᾷ ἴσως πραγματικὰ κι' εἶναι πολὺ πῶς ταίριασμα μὲ τὴν ἄλλη, τὴν «πειρατίνα». Βρίσκεται ὅμως σὲ θέσι μειονεκτικῇ, γιὰ τὴν ἑπείτα ἀπὸ τὸς χρόνους γάμου, ὁ ἄντρας τῆς γινώσκει τὰ ἐλαττώματα καὶ τὴς ἐλλείψεις τῆς, ὅπως ἀλλωστὴ κι' ἐκεῖνη τὴς δικῆς του.

Πραγματικὰ, δὲν εἶναι γεννηθῇ ἀκόμα ὁ τέλειος ἄνθρωπος. Σὲ καὶ ἄνδρα ὁποῖον ὑπάρχουν κρυμμένες ἀτέλειες, πού τὴς φανερώνται μόνον ἡ δοκιμασία τοῦ χρόνου.

Δυστυχῶς, τόσο καὶ τόσο παντρεμένοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐξυμνῶν τὴν ἀπλή καὶ βασικὴ αὐτὴ ἀλήθεια καὶ κάνουν τὸ λάθος νὰ περιμένουν πῶς θὰ διαρκέσῃ αἰώνια ὁ μῆνας τοῦ μέλλουσ, μὲ τὴν δυνάμει καὶ τὴς ψευδαισθησεῖς του.

Πόσες γυναῖκες, παντρεμένες, γκρινιάζουν καὶ παραπονοῦνται συνεχῶς γιὰ τὸν ἄνδρα τοὺς καὶ γιὰ τὴν ζωὴ τους! Σχεδὸν σὲ κάθε περιπτῶσι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ βρίσκεται στὰ δυνεῖρα πού ἐπλάσαν στὴν ἀρχὴ τοῦ γάμου τους. Ζητοῦσαν δηλαδὴ πάρα πολλὰ ἀπὸ τὴν ζωὴν, κι' εἴναι δὲν μπόρουν κατόπιν νὰ συμμορφωθῶν μὲ τὴν περὶ πραγματικότητά, μὲ τὸ μαγεῖνμα, τὸ πλῆθος τῶν πᾶντων καὶ τὴν περιποίηση τῶν παιδιῶν.

Συνεχίζοντας αὐτὴ τὴν καταστρεπτικὴ τακτική, γίνονται ὅλοισιν πῶς κούρασμένες, γκρινιᾶσες κι' ἐρεθισμένες. Δημιουργοῦν ἄνδρα τοὺς πᾶν ἐντύπων πῶς δὲν τὸν λογαριοῦνται πᾶν γιὰ τίποτε... κι' εἴναι προετοιμαζόμενοι τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἐπίθεσιν τῆς «πειρατίνας»!

Αὐτὴ ἔχει τὸ πλεονέκτημα τοῦ «κακοῦ νοῦρου». Ὁ σύζυγος, πού ἔχει ἀπογοητευθῇ ἀπὸ τὴς ἐλλείψεις τῆς νόμιμης γυναίκας του, δὲν εἶναι τὸν καιρὸ ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἐλαττώματα τῆς ἄλλης. Σχεδὸν πῶς τὴ βλέπει μόνον ὅτις καλύτερες στιγμῆς τῆς, ἐνῶ ἡ γυναῖκα τοῦ τοῦ παρουσιάζει κουρασμένη ἀπὸ τὴς δουλειᾶς τοῦ σπιτιοῦ, καὶ συνήθως ἀπεριποίητη. Κάνει μιά ἀδικίαν συγκρίσει μετὰ τῶν δύο τους. Κι' εἴναι, ἂν ἡ «πειρατίνα» παῖξῃ ἐπιθετικὰ τὸ παιχνίδι τῆς, ὁ γάμος, πού εἶχε ἀρχίσῃ νὰ ἐμφανίζῃ μικρὰς ρωγμὰς πῶς ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τῆς, καταρρεῖ ὁλόκληρος.

Βέβαια, ὑπάρχουν μερικὸι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀπελυστικὰ ἐπιθυποῦν καὶ στερημένοι ἀπὸ τὴν συναισθητικὴν εὐθύνην, ἀντικατοῦν ν' ἀφοσιωθῶν σ' ἕνα μόνον, σύντροφο τῆς ζωῆς τους. Δὲν μιλᾷ ὅμως γι' αὐτὴς τὴς ἐξαιρέσεις. Σ' ὅλες τὴς ἄλλες περιπτώσεις, πού ἀποτελοῦν τὸν κανόν, ὁ δεσμός τοῦ γάμου εἶναι στερὸς ἀπὸ διαρκείας, ἐφόσον δὲν τὸν ἐκασθενήσῃ ἡ ἀμείλις κι' ἡ ἀδιανομία.

Πρέπει ὅμως νὰ ποῦμε λίγες λέξεις καὶ γιὰ τὸ δεύτερον καὶ ἐπαναλὸν τύπο τῆς παρελθόντης. Αὐτὴ εἶναι ἡ «ἰδεαλίστρια». Ὅταν τὴν τραβῇ πραγματικὰ ἕνας παντρεμένος καὶ νιώσῃ πῶς εἶναι δυστυχισμένος τὸ γάμο του, θεωρεῖ καθήκον καὶ δικαιοῦμα τῆς νὰ τὸν κάμῃ εὐτυχισμένον.

Ἡ διαφορά τῆς ἀπὸ τὴν «πειρατίνα» εἶναι ὅτι στὴν περιπτῶσιν τῆς δὲν ὑπάρχει ἡ ὑπερβολὴ. Τὴν κινεῖ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον ἕνας κακὰ ἐνοχούμενος ἄλτροισμός, πού μπορεῖ νὰ φτάσῃ μέχρι αὐτοθυσίας. Ἐκεῖ τὴν πεποιθῆσιν πῶς κάνει μιά ἀνάντη, εὐγενικήν πράξιν, προσφέροντας τὴν εὐτυχίαν σ' ἕνα ἀνθρώπινον πλάσμα.

Ὅταν κάποτε διαμαρτύρεται ἡ συνείδησις τῆς, τὴν ἀποστομῶναι ἡ ἴδια κι' ἔναι στερεότυπον ἐπιχείρημα : «Ἄν δὲν βρισκόμην ἐγὼ στὸ δόμο του, θὰ βρισκόταν ἀποσπῆναι μιά ἄλλη γυναῖκα».

Κι' ἔχει δίκιο, ὡς ἕνα σημείον : Ὅταν ὁ γάμος ἀρχίσῃ νὰ ραγίσῃ, εἶναι καταδικασμένος νὰ πέσῃ σὲ συντριμμιά, ἐφόσον δὲν ἐφαρμοσθῶν ἐγκαιρὰ βραστικὰ μέτρα γιὰ τὴν διάσωσιν του. Τὸ θλιβερόν εἶναι πῶς ἐλάχιστοι ἄνδρες βάζουν διὰ τοὺς τὰ δυνατό γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσων τὴς ρωγμὰς, ἀμείως μολὶς ἐμφανισθῶν. Τὶ ἄλλα —ἡ μεγάλη πλειονότης τους— ἀντικαθιστάνουν τὸν κίνδυνον μόνον ὅταν εἶναι πᾶν πολὺ ἀργά.

ΦΡΑΝΚ ΚΑΠΡΙΟ

Δ νάμεσα στὰ γράμματα τῶν θαυμάτων, πού παίρνω κάθε μέρα, τὰ πῶς ἐνδιαφέροντα, βρίσκω πῶς εἶναι τὰ γράμματα τῶν...θαυμαστῶν μου. Οἱ περισσότερες μὲ ρωτοῦν : «Πῶς μπορεῖτε καὶ τὰ βγάζετε πέρα;»

Ναι, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, γιὰ νὰ εἶναι μιά γυναῖκα ὥρα καὶ γοητευτικῇ, χρειάζεται πολλὰ δουλειά. Ἰδιαίτερα, μιά ἡσυχία, γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ τὸ κοινόν της, πρέπει ν' ἀφαιρῶν τὴς περισσότερες ὥρες τῆς στὴν περιποίησιν τῆς ὁμορφίας τῆς. Πιστέψτε με, αὐτὸ ἀπαιτεῖ πολὺν κόπο καὶ πρέπει νὰ ἐξερῇ κανεὶς ἄφθονα «ἐρῶς».

Σὲ κάποια γωνία τοῦ κόσμου, θὰ ὑπάρχῃ, φαντάζομαι ἡ τέλεια γυναῖκα. Ἀλλὰ οἱ περισσότερες ἀπὸ μᾶς, ἔχουμε ν' ἀντιμετωπίζουμε χίλια-δύο προβλήματα. Ἡ μιά εἶναι πολὺ παχειά, ἡ ἄλλη πολὺ ἀδύνατη, αὐτὴ ἔχει πολὺ μικρὴ μύτη, ἐκεῖνη πολὺ μεγάλη... Ὑπάρχουν, ἀκόμη, καὶ πράγματα πού δὲν μποροῦμε νὰ τὰ καταπολεμήσουμε. Ἀν, λόγου χάριν, ἔχει μιά πολὺ βαρεὶα κόκκαλα, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἰδεώδη γραμμὴ. Ὡστόσο, ὅλες οἱ γυναῖκες, εἴμαι βέβαιη, διαθέτουν ὠριμένα ἀτου, πού μποροῦν νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν γιὰ νὰ γίνουν πῶς ἐλκυστικές.

Θὰ σᾶς πῶ τὰ τρῦκ πού χρησιμοποιῶ ἐγὼ, γιὰ νὰ μειώσω... ἡ Μαίριλιν Μονρόε.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, σπάνια συμβαίνει νὰ κοιμηθῶ λιγώτερον ἀπὸ ἑννέα ὥρες τὴ νύχτα. Συνήθως, κοιμάμαι δέκα. Καὶ παίρνω ἕνα μικρὸ ὕπνον καὶ τὸ μεσημέρι.

Τὰ μαλλιά μου, τὰ λούζω πέντε φορές τὴν ἑβδομάδα. Κι' ὅταν ἐργάζομαι, κάθε μέρα.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, πίνω κανένα ποτηράκι κρασί, ἀλλὰ ποτὲ κάθε βράδυ, καὶ ποτὲ πάρα πολὺ. Κάθε πρωί, κάνω ἡλιοθεραπείαν στὸν κῆπο μου.

Τὸ πρόγευμά μου ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο αὐγά τυγνητὰ μὲ γάλα. Τίποτε περισσώτερον. Τὸ μεσημέρι τρώγω λίγα χόρτα καὶ, κάποτε-κάποτε, λίγο στήθος ἀπὸ κοτόπουλο. Τὸ βράδυ, πάλι χόρτα κι' ἕνα μικροσκοπικὸν μπιφτέκι. Ποτὲ ἐπιδορπία.

Συνῶν, μὲ ρωτοῦν πῶς καταφέρνω νὰ διατηρῶ τόσο λεῖα τὴν ἐπιδερμίδα μου καὶ εἶμαι βέβαιη πῶς οἱ περισσότερες ἀπὸ τὴς γυναῖκες, πού μοῦ θέτουν αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν, φαντάζονται πῶς θὰ τὸς δώσω τὴ συνταγὴν μίας κρέμας ἢ μίας λοσιόν, πού κάνει θαύματα. Λοιπὸν, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ, ὅτι, ἂν μιά λοσιὸν μπορῇ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὁροσὴν τῆς ἐπιδερμίδας σᾶς, δὲν μπορεῖ νὰ κρύψῃ τὰ θλιβερά ἀποτελέσματα πού θὰ ἔχη γιὰ τὸ δερμα σᾶς ἢ κατὰχρησιν τῶν φαγητῶν καὶ τῶν ποτῶν.

Ὅταν ἕνας ἄντρας σᾶς κυττάξῃ στὸ πρόσωπον, δὲν τὸν ἀρέσει νὰ ἀνακαλύπτῃ ἕνα τὸννο φτιασίδι. Τὸ μακιγιάρισμά πρὲς νὰ γίνεταί μὲ ἐπιδεξιότητα. Αὐτὸ εἶναι πού ἔχει σημασία.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ μὲ τὰ ἀρώματα. Ἡ ὑπερβολὴ ὁδηγεῖ στὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα. Προσπαθεῖτε ἐγὼ, δὲν χρησιμοποιῶ τ' ἀρώματα τῆς μόδας, ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρὰ ἐσάντα.

Τὰ χεῖρά εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἕνα σημαντικό στοιχεῖον ὁμορφίας. Φροντίζω πολὺ τὰ νύχια μου, ἀλλὰ χρησιμοποιῶ πολὺ λίγο βερνίκι, κι' αὐτὸ ἀχρῶμο. Ἀντίθετως, στὰ νύχια τῶν ποδιῶν, βάζω βερνίκι σὲ ζωρὸν κόκκινον χρώμα.

Πιστεύω πῶς μιά γυναῖκα περιποιεῖται πολὺ περισσότερον τὸν ἑαυτὴν της, ὅταν ἐπιδοῖ νὰ κατακτήσῃ ἕνα ἄνδρα, καὶ περισσότερον ἄνδρες! Ἀς προσέξουμε, λοιπὸν, τί ἀρέσει σ' ἐκεῖνους.

Μιά ἀδύναμη, πού τὴν ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνδρες, εἶναι νὰ περνοῦν τὸ χεῖρ τους στὰ μαλλιά μας. Συμπέρασμα : Τὰ μαλλιά μας πρέπει νὰ εἶναι τέτοια, πού νὰ προκαλοῦν αὐτὴ τὴν χειρονομίαν. Νὰ μὴν εἶναι, δηλαδὴ, οὔτε πολὺ καλοχτενισμένα, οὔτε πολὺ ἀπεριποίητα.

Ποτὲ δὲν μπόρουν νὰ καταλάβω, πῶς ὑπάρχουν τόσο πολλὰς γυναῖκες, πού δὲν ξέρουν πῶς εὐκόλο εἶναι νὰ ἀποκτήσουν ὥρα καὶ μαλλιά, τώρα πού ἡ περμανάντ εἶναι προστιτὴ γιὰ τὸ πορτοφόλι τῆς καθενὸς μίας μας.

Ὑποθέτω πῶς ἂν οἱ γυναῖκες τῆς γενεᾶς τῆς μητέρας μου, ἔλεγαν τόσο συχνά : «Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα, γιὰ τὴν μόλις ἐλῶσα τὰ μαλλιά μου», τὸ ἔλεγαν γιὰ τὰ ἐλῶσαν πολὺ σπάνια!

Ἡ διάσημη γόσσα τῆς ὁδόνης Μαίριλιν Μονρόε

Ἡ ΜΑΙΡΙΛΥΝ ΜΟΝΡΟΕ ὀμιλεῖ γιὰ τὴν ὁμορφίαν

Πολύτιμες συμβουλὲς τῆς Ἀμερικανίδος στὰς γυναῖκες

Μ' ὅλο πού οἱ ἐπαγγελματικῆς μου υποχρεώσεις μὲ ἀναγκάζουν νὰ βάζωμαι συχνά, δὲν θὰ συμβόλευσα σὲ μιά γυναῖκα ν' ἀλλάξῃ κάθε τόσο τὸ χρῶμα τῶν μαλλίων της. Συμφωνῶ μ' ἐκεῖνους πού ὑποστηρίζουν πῶς ἡ καθενὴ μᾶς γεννήθηκε μὲ τὸ χρῶμα πού τῆς ταιριάζει περισσότερον. Βέβαια, ἐπιτρέπεται, πότε-πότε, νὰ βοηθᾷ τὴ φύσιν... Ἀς μὴν ἐξενόμω πῶς ὁ καλύτερος φίλος τῆς γυναίκας, τὸ δαμντίν, δὲν ἀποδίδει ὅλη τὴ λάμψιν του, παρὰ ὅταν εἶναι κατεργασμένο! Ὅμως, ἡ ἐκλογὴ τῆς κατὰλληλης βαφῆς πρέπει νὰ γίνεταί μὲ πολλὴ προσοχή.

Δυσκόλη εἶναι, ἐπίσης, ἡ ἐκλογὴ τοῦ σαμπουνι. Τὸ δικό μου εἶναι θαυμάσιον. Τὰ μαλλιά μου, τὰ στεγνάνω μὲ μιά πετρετὰ ἢ βουρτσίζοντάς τα. Πρὶν στεγνῶσαν τελείως, τοὺς κάνω μιά φριζιὸν μὲ λίγη κολλώτικα κι' ἐπειτα κάνω τὴν «μίζ-ἀντλιν».

Καὶ κατὰ ἄλλα ἀκόμη. Οἱ ξανθὲς πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ τὸν ἥλιο. Οἱ περισσότερες, ἐπειδὴ τὰ μαλλιά δὲν φέρουν πῶς ὅταν καίγονται, δὲν φυλάγονται. Ἐγὼ, συνθίζω πάντα νὰ φορῶ ἕνα τσιμπάν ἢ ἕνα φοιτᾶρι, στὸ ὑπαίθριον.

Μετὰ τὴν περιποίησιν τῶν μαλλίων, τὸ σημαντικώτερον, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶναι ἡ συστηματικὴ ἀποτρίχισις καὶ ἡ καθημερινὴ ἐντρίβη σ' ὅλο τὸ σῶμα μὲ μιά λοσιὸν ἐλαφρὰ ἀρωματισμένη.

Καὶ φτάνω τώρα στὸ πολυτιμώτερον μυστικόν μου : Ποτὲ δὲν φορῶ κόρσέ. Τὸ λέω «μυστικόν», ἂν καὶ εἶμαι βέβαιη πῶς δὲν ὑπάρχει κανεὶς, ἀπὸ τὸ κοινόν, πού νὰ μὴν τὸ ξέρῃ.

Νομίζω πῶς ὅσο πῶς φυσικὴ φαίνεται ἡ ὁμορφία, τόσο πῶς πῶς προσελκεῖ τὸν ἄνδρα. Δὲν μοιάζω, βέβαια, μὲ τὰ μαρκεντῶν τῶν ὀκνῶν μόδας, ἀλλὰ οὔτε καὶ θὰ ἤθελα νὰ μοιάσω.

Με κόρσέ ἢ χωρὶς κόρσέ, τὸ μεγάλο πρόβλημα εἶναι τὸ βάρος. Ἐχουν γίνε πολλὰς συζητήσεις πᾶν σ' αὐτό κι' ἔχουν ἀναφερθῇ χίλιο-δύο τρόποι γιὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ πάχους. Ἐγὼ δὲν ξέρω παρὰ ἕνα : Τὴν ἀσκήσιν δίαιτα. Γυμναστικὴ δὲν κάνω ποτὲ. Μοῦ ἀρέσει μόνον νὰ κολλυμῶ καὶ βρίσκω πῶς τίποτα δὲν ὠφελεῖ τοὺς μῦς τῶν χεριῶν καὶ τοῦ στήθους, ὅσο τὸ κολλυμῶ.

Τέλος, νὰ τὸ μεγαλύτερον μυστικόν τῆς ὁμορφίας γιὰ ὅλες : Πρέπει νὰ προσπαθῇτε νὰ φαίνεσαστε τέλεια κάθε λεπτὸ τῆς ἡμέρας καὶ κάθε ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἀλλὰ μὲ ἀπόλυτη φυσικότητα.

ΜΑΙΡΙΛΥΝ ΜΟΝΡΟΕ

Η Θυερία

Η Άννυ Τζόνσον στάθηκε μι... στιγμή στην αποβάθρα του λιμανιού και κύτταξε τη θάλασσα. Προσπαθούσε να θυμηθεί το γράμμα, που είχε γράψει, εδώ και δυο χρόνια, στον πλοίαρχο Τζέκινς, κυβερνήτη του «Κολούμπια».

«Πλοίαρχε Τζέκινς, του έγραφε τότε, η αδελφή μου 'Ελιάννα παντρεύτηκε μ' έναν έμπορο. Πιστεύω πως θα ζήσει μαζι του ευτυχισμένη και πως θα εύχεστε και σεις να είναι ευτυχισμένη, έσείς που τη βασανίζατε τόσα χρόνια με τον άσπαστο, άναποφάσιτο και σκληρό χαρακτήρα σας. Ο έρωτάς σας για την αδελφή μου ήταν γι' αυτή μαρτύριο! Κάθε φορά που γύριζα τότε από το Κολλέγιο, για να δω την 'Ελιάννα, την εύρισκα βυθισμένη στην απόγνωση. Δεν σας γνωρίζω προσωπικά, γιατί δεν έτυχε ποτέ να σας συναντήσω, αλλά κάθε φορά που κύτταζα τη φωτογραφία σας, το πρόσωπό σας μου ενέπνεε εμπιστοσύνη, ενώ ήξερα καλά πως η καρδιά σας ήταν γεμάτη υποκρισία και εγωισμό!»

«Ας αφήσουμε όμως τα περασμένα. Απευθύνομαι τώρα στον άνθρωπο που κυβερνά ένα σκάφος και που ασφαλώς δεν στερείται τιμής και γενναιοφροσύνης. Η αδελφή μου είχε μεγάλη εμπιστοσύνη σε σας και φανταζόταν πως μια μέρα θα τη ζητούσατε σε γάμο. Η σιωπή σας όμως την απογοήτευσε στο τέλος. Παντρεύτηκε έναν άλλο άνδρα και ζει τώρα ήσυχη. Εγώ όμως θέλω να εξασφαλίσω ακόμα περισσότερο την ευτυχία της.»

«Ξέρω πως έχετε στα χέρια σας πολλά γράμμάτα της. Η 'Ελιάννα σας έγραφε ταχτικά και σας εξωμολογείτο τον τρυφερό της έρωτα. Θέλω λοιπόν να μου επιστρέψετε αυτά τα έρωτικά γράμματα. Η αδελφή μου δεν ξέρει τίποτα γι' αυτό που σας ζητάω. 'Ελπίζω πως θα θελήσετε να ικανοποιήσετε την επιθυμία μου...»

Η Άννυ όμως δεν είχε στείλει αυτό το γράμμα. Το «Κολούμπια» του Τζέκινς είχε φύγει για ένα μεγάλο ταξίδι και η Άννυ δεν ήξερε τότε που βρισκόταν. Τώρα όμως το «Κολούμπια» ήταν δεμένο εκεί στην αποβάθρα και η Άννυ ήταν αποφασισμένη να συναντήσει τον πλοίαρχο και να ζητήσει τα γράμματα της αδελφής της.

Όταν έφτασε κοντά στο «Κολούμπια», είδε ένα ναύτη που άκουμπουσε στο παραπέτο.

—Ποιος είναι ο πλοίαρχος του «Κολούμπια»; του φώναξε. —Ο καπετάνιος Τζέκινς, της απάντησε αυτός. Ευτυχώς ο κυβερνήτης του πλοίου δεν είχε αλλάξει.

—Θέλω να του μιλήσω. Με λένε Άννυ Τζόνσον... —Περιμένετε μια στιγμή...

Η Άννυ ανέβηκε στη σκάλα και στάθηκε στο κατάστρωμα του πλοίου. Ο ναύτης παρουσιάστηκε σε λίγο μαζί με τον πλοίαρχο. Ήταν ένας ώριος άντρας κόπου σαράντα χρόνων. Είχε δική του να τον αγαπήσει η 'Ελιάννα.

—Είστε η Άννυ Τζόνσον; είπε χαμογελώντας στη νέα. Χαίρω πολύ που σας γνωρίζω. Έλατε μαζί μου από δω... Την ώδηγησε στην καμπίνα του.

—Καθίστε, της είπε. Είστε τώρα μία πολύ νόστιμη κοπέλα, δεσποινίς Άννυ. Σας ήξερα μόνο από τις φωτογραφίες, που μου έδειχνε η 'Ελιάννα. Πόσων χρόνων είστε; —Είκοσι, ψιθύρισε η νέα.

—Είμαι βέβαιος πως και μετά το γάμο της η 'Ελιάννα θα χη τη συντροφιά σας...

—Ξέρετε πως παντρεύτηκε η αδελφή μου; —Ναι, το διάβασα στις εφημερίδες...

Η φωνή του πλοίαρχου Τζέκινς είχε μία παράξενη πίκρα. Η Άννυ συγκινήθηκε και δεν ήξερε πως να φερθεί απέναντί του. Λυπόταν πραγματικά ή έπαιζε κωμωδία; Κι όμως μία μεγάλη φωτογραφία της αδελφής της μέσα σε πλαίσιο στολίξε την καμπίνα του. Θάλανε κανείς πως ο πλοίαρχος Τζέκινς λάτρευε πάντα την ώραία 'Ελιάννα και ζούσε με την ανάμνησή της. Αυτή την εντύπωση είχε η Άννυ που ωστόσο έδλεπε τη ζωή με πρακτική αντίληψη. Τρία χρόνια τώρα σπούδαζε Ιατρική στο Πανεπιστήμιο.

—Δεσποινίς Άννυ, είπε ξαφνα ο πλοίαρχος, διακόπτοντας την καταβλιπτική σιωπή, κάνετε πολύ καλά που ήρθατε σήμερα. Αύριο φεύγουμε πάλι για τη Νότιο Αμερική. Νομίζω πως θέλετε κάτι να μου πείτε. Έμπρός, μιλήστε, τι θέλετε; —Τα γράμματα της αδελφής μου, πλοίαρχε Τζέκινς... —Α! τα γράμματα της 'Ελιάννας... —Καταλαβαίνετε... είναι τώρα παντρεμένη... —Βέβαια, καταλαβαίνω πολύ καλά. Έχετε δικήν.

Μ' ένα πικρό χαμόγελο ο πλοίαρχος άνοιξε το συρτάρι του γραφείου του κι έβγαλε δυο πακέτα δεμένα με μία άσπρη κορδέλλα. Η Άννυ σπκώθηκε και πλησίασε στο γραφείο. Μέσα στο άνοιχτο συρτάρι είδε μια άκτινογραφία. Ο πλοίαρχος άντελήφθη το βλέμμα της.

—Σας ενδιαφέρει; τη ρώτησε. —Σπουδάζω Ιατρική τρία χρόνια... —Αλήθεια; Ποιος θα μπορούσε να φαντασθεί πως ένα τόσο χαριτωμένο κορίτσι...

Και ξέσπασε σ' ένα ήπιο γέλιο. —Τα συγχαρητήριά μου, πρόσθεσε. Βάζω στοίχημα πως μπορείτε να κάνετε μια διάγνωση. Για κυττάξτε λοιπόν αυτή την άκτινογραφία. Είναι ενός άξιωματικού του πλοίου. Ποιά είναι η γνώμη σας;

—Δεν είμαι ακόμη σε θέσι να κάνω ακριβείς διαγνώσεις, είπε η Άννυ εξετάζοντας την άκτινογραφία στο φως, αλλά ωστόσο μου φαίνεται πως η άσπρη έχει κάποιο εξόγκωμα. Αίτια θα είναι καμμία νόσος των τροπικών.

—Ακριβώς! Είστε αξιοθαύμαστη! Και πόσο λέτε πως θα ζήσει αυτός ο άξιωματικός; —Πόσο θα ζήσει; είπε η Άννυ. Τι να σας πω, η κατάσταση του μου φαίνεται κρίσιμη. Μία συγκίνηση φτάνει για να... Όπωςδήποτε δεν θα ζήσει πολλούς μήνες!

—Κρίμα! ψιθύρισε ο πλοίαρχος Τζέκινς. Είναι ένα πολύ συμπαθητικό παιδί, δηλαδή έχει φτάσει στα σαράντα, αλλά νομίζω πως δε θα γεράσει ποτέ. Αυτό είναι άλλωστε το μόνο του ελάττωμα. Αγαπούσε πολύ ένα κορίτσι, αλλά δεν αποφάσισε να το παντρευτεί, γιατί περίμενε την προαγωγή του...

Η φωνή του πλοίαρχου είχε γίνει μελαγχολική. —Μία μέρα ήρθε η προαγωγή του κι αποφάσισε να παντρευτεί τη νέα που αγαπούσε. Δεν πρόφτασε όμως, γιατί τον έστειλαν στις τροπικές χώρες κι εκεί αρρώστησε... Τότε παρουσιάστηκε αυτός ο όγκος στην άσπρη του. Έτσι είδε να κρεμίζονται όλα του τα όνειρα. Δεν μπορούσε πια να συλλογίζεται το γάμο του κι άς αγαπούσε πάντα την κοπέλλα εκείνη. Ήταν ένας άρρωστος, ένας καταδικασμένος! Τι κάθεται όμως και σας ζαλίζω τώρα μ' αυτές τις ιστορίες! Ενδιαφέρουν μόνο αυτόν τον άξιωματικό... Σας παρακαλώ μαλιστα να μείνουν μεταξύ μας. Δεν πρέπει να τις μάθουν κανείς άλλος, κανείς!

Η Άννυ ένιωσε τα χέρια της παγωμένα και την καρδιά της να σφίγγεται. Είχε καταλάβει...

Ο πλοίαρχος πήρε την άκτινογραφία, την άκουμπησε πάνω στο γραφείο του κι έπειτα παίρνοντας τα δυο πακέτα με τα γράμματα τάβαλε στα χέρια της Άννυ.

—Να το δώσετε στην 'Ελιάννα και να της πείτε ότι της εύχομαι να ζήσει ευτυχισμένη!...

Η Άννυ σπκώθηκε, αλλά δεν μπορούσε να σταθί στα πόδια της. Ήθελε να σφίξη στην αγκαλιά της τον πλοίαρχο Τζέκινς και να τον φιλήσει πολλές φορές. Τι μεγάλη καρδιά! Πόσο ήταν αντάξιος της αγάπης της αδελφής της! Σαφηνικά τα μάτια της θάμπωσαν από τα δάκρυα κι ένας λυγμός ανέβηκε στο λαιμό της. Σάστισε τότε από τη συγκίνή της και βγήκε γρήγορα από την καμπίνα.

—Δεσποινίς Άννυ, ξεχάσατε τα γράμματα, της φώναξε ο πλοίαρχος.

Έκείνη γύρισε το κεφάλι, τον κύτταξε και άπότημα τον αγκάλιασε και τον φίλησε.

—Είμαι δική σας! ψιθύρισε κλαίοντας. —Ευχαριστώ πολύ, Άννυ, της απάντησε εκείνος. Αυτά τώρα είναι η μόνη παρηγοριά μου...

Η Άννυ κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα και στάθηκε στην αποβάθρα για να τον χαιρετήσει.

—Καλό ταξίδι, πλοίαρχε Τζέκινς, του φώναζε με λυγμούς. Έπειτα σκύβοντας το κεφάλι, χάθηκε ανάμεσα στο πλήθος της προκυμιάς.

ΤΖΩΝ ΚΟΛΜΟΥΡ

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

«Η φώτω του Γκριζιώτη προστάζει...»

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

ΤΟΥ 1821

ΚΡΥΦΟΣ καύμος της γρηάς Μάρως, της χήρας του καπετάν Νικόλα Σπορνάρη, ήταν να ελευθερώσει τη μεγαλύτερη από τις κόρες της, την Ευαγγελή, που βρισκόταν στον Άσπροπόταμο, στη διάθεση των Τούρκων.

Η Ευαγγελή ήταν χήρα του καπετάν Γρηγόρη Λιακατά, που είχε πέσει σάν ήρωας στο Μεσολόγγι κι' οι συγγενείς τους την είχαν τώρα στην προστασία τους. Μα η όμορφη μαρινόταν εκεί πάνω.

—Κρίμα στα νεύρα και στην όμορφη της, έλεγε και ξανάλεγε η μητέρα της.

Κι' όλο προσπαθούσε να βρη έναν τρόπο γιά να την φερη κοντά της.

Μα το πράγμα δεν ήταν εύκολο. Ένα καιρό, είχε σπρίξει όλες τις ελπίδες της στο Χριστόδουλο Χατζηπέτρο, που ήταν κι' αυτός Άσπροποταμίτης. Μα, στο τέλος, ο δοξασμένος καπετάνιος με το ήρακλειο αναστήμα και τη φλογερή ψυχή κατάφερε να της πάρη τη δεύτερη από τις κόρες της, την Ειρήνη, που την αγαπούσε από τότε που την πρωτοείδε στο Βαλκάνι, το παλιό κονάκι του καπετάν Σπορνάρη.

Η γρηά Σπορνάραινα είχε πάει τώρα στο Ναύπλιο μαζί με τη μικρότερη κόρη της, τη Φώτω. Ζούσαν εκεί φτωχικά με την προστασία του Καποδίστρια και τη στοργική μέριμνα του Νικόλα Κασομούλη.

Γραμματικός στην αρχή του καπετάν Σπορνάρη, ο Κασομούλης, αγωνιστής κυτόπιν και λοχαγός τώρα, αγαπούσε με πάθος τη Φώτω κι' άλλο δεν σκεφτόταν παρά πως να την κόρη γυναίκα του.

Γιά την αγάπη του αυτή είχε μιλήσει πολλές φορές και στην κόρη και στη μητέρα της. Η Φώτω δεν τούλεγε ούτε ναι, ούτε όχι.

—Αν είναι τυχερό θα γίνω, του απαντούσε κάθε φορά που της έκανε λόγο γιά γάμο. Μα ήταν φανερό πως δε...

Γιά το ζήτημα αυτό είχε πρωτομιλήσει με τον αδερφό της, τον Ευθύμιο Σπορνάρη, που ήταν ταγματάρχης στην 'Αταλάντη. Έπειτα συνεχίσε τις διαπραγματεύσεις στο Ναύπλιο με την ίδια τη μητέρα της.

Είχε ενθουσιασθή η γρηά Σπορνάραινα μ' αυτή την πρόταση. Μόνο που το πράγμα, όπως είπαμε, δεν ήταν εύκολο. Όμως η πολεμένη μητέρα και τί δεν θάκανε γιά την κόρη της;

—Θα πάω μόνη μου να σου τη φέρω κι' είμαι βέβαιη πως θα πετύχω, είπε στον Κριεζιώτη. Μα μου χρειάζονται πολλοί παράδες.

—Πόσα; ρώτησε ο Κριεζιώτης.

—Μήπως ξέρω κι' εγώ; είπε η γρηά. Δυό χιλιάδες γρόσια, τρεις.

—Θα σου δώσω δέκα! φώναζε γενναϊόδωρα ο Κριεζιώτης.

—Σ' ένα μήνα η Ευαγγελή θα είναι εδώ! είπε η γρηά Σπορνάραινα, χωρίς να λογαριάζη τους κόπους και τις ταλαιπωρίες.

Γιά να οτσήσθον τον Άσπροπόταμο, έπρεπε να πάη με καράβι στη Θεσσαλία, να περάση τα εικοσιτέσσερα χωριά — Πήλιο — να κατεβή στα όρασα κι' από κει να σκαρφαλώση έπειτα στις βουνολαγίες των 'Αγράφων. Ταξίδι κοπιαστικό, δύσκολο κι' επικίνδυνο. Κι' έπειτα ήταν οι Τούρκοι. Θα την άφηναν την Ευαγγελή να φύγη;

Μα η γρηά Σπορνάραινα έδωλεπε αυτό το ταξίδι σάν διασκέδαση. Η μητρική αγάπη της της έδινε φτερά.

—Αρχίσε κι' όλος να ετοιμάζεται. Κι' ο Κριεζιώτης όλο πήγαι...

...τον αγαπούσε. Του έδειχνε, όμως, ευγνωμοσύνη γιά τις φροντίδες και το ενδιαφέρον του και δεν ήθελε να τον κακοκαρδίση. Όσο γιά τη γρηά Σπορνάραινα, ούτε κι' αυτή φαινόταν ενθουσιασμένη. Καλός κι' άγιος ήταν, βέβαια, ο Κασομούλης. Μα δεν ξεχωρίζε από πολλούς άλλους. Κι' η Φώτω της δεν είχε το ταίρι της στην όμορφη και στην έξυπνάδα.

Έπειτα από πολλές αναβολές, του υποσκέθηκε, ωστόσο, πως θα του την έδινε κι' ο Κασομούλης έκαμε μάλιστα και μερικές προετοιμασίες γιά το γάμο του με τη Φώτω, όταν, ξαφνικά, εμφανίστηκε στη σκηνή ο Νικόλαος Κριεζιώτης.

Ο Κριεζιώτης ή Γκριζιώτης — έτσι υπογράφε — είχε χηρέψει από κάμποσα χρόνια και ζητούσε να ξανάρθη σέ δεύτερο γάμο. Η προσπάθειά του γιά να πάρη τη χήρα του Γκούρα, τη λυγερόκορμη Νταλλιάνα, που σκοτώθηκε στην 'Ακρόπολη, είχε αποτύχει. Και τώρα είχε βάλει στο μυαλό του την Ευαγγελή, τη χήρα του Γρηγόρη Λιακατά.

«Η Φώτω, ξαφνικά, έτρεξε και βρέθηκε στην αγκαλιά του στρατηγού...»

...νε στο σπίτι της γιά να κουδεντιάσουν τις λεπτομέρειες του ταξιδιού. Καθόταν εκεί ώρες ολόκληρες και μιλούσε ποτε γιά το ποτε γιά κείνο, χωρίς τελειωμό. Και την άλλη μέρα πάλι τη ίδια.

Πολλές φορές η γρηά Σπορνάραινα έδωγαινε από το δωμάτιο γιά να κυττάξη τις δουλειές του σπιτιού κι' ο Κριεζιώτης έμενε τότε μόνος με τη Φώτω.

Η κουδέντα σταματούσε άμέσως κι' ο στρατηγός αναστέναζε, ενώ η Φώτω κατέβαζε τα μάτια και γινόταν κατακόκκινη.

Ένα βράδυ, τέλος, η γρηά Σπορνάραινα του είπε πως ήταν όλα έτοιμα γιά το ταξίδι και πως θάφευγε σέ δυό μέρες.

—Πάω να σου φέρω την Ευαγγελή, του είπε ενθουσιασμένη.

Ο Κριεζιώτης σκυθρώπασε.

—Να σου πω, γρηά, απάντησε, σάν δύσκολο μου φαίνεται αυτό το ταξίδι.

Στράβωσε το σσόνι της γρηάς Σπορνάραινας. Μήπως είχε μετανόησε;

—Η μήπως λυπόταν τα λεφτά;

—Μίλησε καθαρά καπετάνιε, του είπε. Θέλεις να πάω να σου φέρω την Ευαγγελή ή να το χαλάσωμε το συμπεριό;

—Δεν θα το χαλάσωμε το συμπεριό, γρηά.

Σπκώθηκε ύρθιος κι' έκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο. Σέ λίγο, ξαναγύρισε κοντά στα γρηά.

—Άσε την Ευαγγελή εκεί που βρίσκεται, της ξανάειπε. Γιά τη Φώτω δεν σκέφτεσαι τίποτα;

—Τι να σκεφτώ, γιόκα μου;... Η Φώτω είναι μικρότερη...

—Έχεις δώσει λόγο σέ κανένα;

—Όχι... Είχαμε κάμει μόνο κάποια κουδέντα με τον Κασομούλη. Αλλά δεν αποφασίσαμε τίποτα...

—Είμαι μ' άλλα λόγια ελεύθερη;

—Ελεύθερη είσαι, καπετάνιε. Σερρόθηκε ο Κριεζιώτης, γιά να καθαρίση το λαιμό του.

—Την Ευαγγελή δεν την έχω δει ποτέ, συνέχισε έπειτα από μια στιγμή. Όμως τη Φώτω την ξέρω κι' έχω μιλήσει τόσες φορές μαζί της... Ότ'αι εγώ αν την αγαπήσω; Μου τη δίνεις;

Σφίχτηκε η καρδιά της γρηάς Σπορνάραινας. Πάλι δεν είχε γίνει τίποτα γιά την όμορφη την Ευαγγελή. Όμως έπρεπε να δώξη την τύχη της Φώτης; Ο Κριεζιώτης δεν ήταν, βέβαια, το ίδιο με τον Κασομούλη. Κοτζάμ στρατηγός με αψοιωμένα παλληκάρια που τον ακολουθούσαν όπου τους έλεγε.

—Να ρωτήσουμε και την ίδια, καπετάνιε.

—Φώναζε την, γρηά.

Τη φώναζε τη Φώτω η Σπορνάραινα και της μίλησε γιά την πρότασή του στρατηγού.

—Σ' αγαπάει και θέλει να σέ πάρη γυναίκα του, κόρη μου. Τι λες και σύ;

—Ελαμψαν τα μάτια της Φώτης κι' αναγώλιασε το πρόσωπό της. Είχε την έντυπωσι πως μια ακατανίκητη δύναμη την έσπκωνε από το πάτωμα. Και, ξαφνικά, έτοεξε και βρέθηκε στην αγκαλιά του στρατηγού.

Αυτή ήταν η απάντησή της.

Στραβομουτσούνισε η γρηά.

—Αμ δεν το λέγατε τσόν καιρό πως αγαπιόσαστε, μόνο μ' αφήνατε να παιδεύωμαι; μουμούρισε.

Έκανε να θυμώσει και να τρέξη να πιόση από τα μαλλιά την κόρη της, που με τέση αδιαντροπιά είχε απαντήσει στην έρωτησή της. Μα είδε τη χαρά που ακτινοβολούσε το πρόσωπό της και κρατήθηκε.

—Νάχετε την ευχή μου, παιδιά μου, είπε, σκουπίζοντας δυό δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της.

Οι γάμοι τους έγιναν σέ λίγο. Ο Κριεζιώτης ήθελε να κόμη κουμπάρο του τον Καποδίστρια. Αλλά ο Κυβερνήτης προτίμησε να βάλη τον αδερφό του Βιάρο να τον στεφανώσει.

Η Φώτω δεν ήταν όρμητική μόνη στην αγάπη της, αλλά κι' όλα της. Ταίριαζε, σ' αλήθεια, με τον Κριεζιώτη.

Κι' αυτός κι' εκείνη ήταν το ίδιο βίαιοι κι' άπιδασσοι. Μα αγαπιόνταν με πάθος κι' όταν βρισκόνταν μαζί ήταν σάν ο άλλος κόσμος να μην υπήρχε νι' αυτούς.

Η συζυγική του ευτυχία δεν έμπόδιζε, ωστόσο, τον Κριεζιώτη να είναι πρώτος και καλύτερος σ' όλα τα κινήματα και τις ανταρσίες. Στην αναρχία που ακολούθησε το φόντο του Καποδίστρια, ο στρατηγός σήκωσε και πάλι δικό του μπαράκι. Η Φώτω, που ήταν υπερφανή για τον άντρα της και που συμπεριζόνταν όλες τις αντιλήψεις του, έπαιξε τότε σημαντικό ρόλο.

Τό 1832 έγραφε στον έπαρχο Σαλαμίνος: «Η Φώτω του Γκριζιώτη προστάζει...»

Μα η ευτυχία τους δεν κράτησε πολύ. Τον άλλο χρόνο η Φώτω πέθανε.

Ο Κριεζιώτης δεν παρηγορήθηκε ποτέ γιά το θάνατό της. Και, μ' όλες τις περιπέτειες της πολυτάραχης ζωής του, την θυμόταν πάντα κι' αναστέναζε...

Πεισματάρης κι' απειθαρχήτος πάντα, δεν ήσυχασε ούτε μετά την έλευση του

Όθωνα. Η ανταρσία ήταν μέσα στο αίμα του.

Τό τελευταίο κίνημά του, όμως, είχε τραγικό επίλογο.

Τόν Ιούλιο του 1847 ήταν προφυλακισμένος στο φρούριο της Χαλκίδας κι' έπρόκειτο να είσαχθ' σέ δική. Κατάφερε, ωστόσο, να δραπέτευση, συγκέντρωσε κόσμο γύρω του, σήκωσε το μπαράκι του κι' όπως ο Θεοδωράκης Γρίβας έπειτα από κάμποσα χρόνια, κίνησε γιά την 'Αθήνα.

Πρωθυπουργός ήταν τότε ο Κωλέττης, που δεν έπαιρνε από τέτοια.

Μ' όλο που ο Κριεζιώτης ήταν παλιός φίλος του, διάταξε να παταχθ' με όλα τα μέσα το στασιαστικό κίνημά του. Από την 'Αθήνα ξεκίνησε άμέσως ο Γαρδικιώτης Γρίβας με στρατό κι' ένα μικρό πολεμικό, με κυβερνήτη το Σπύρο Σκουζέ, έτρεξε στον Εύριπο.

Τό τουφεκίδι άρχισε κοντά στον Κοπανό. Σέ κάποια στιγμή, ενώ ο Κριεζιώτης ήταν έτοιμος να εξορμήση εναντίον των κυβερνητικών, μια όβιδα, από τό πολεμικό, τον χτύπησε στο δεξί χέρι και τούσπασε τό κόκκαλο. Τό σπαθί τούφυγε άμέσως και τό χέρι του έμεινε κρεμασμένο.

—Κόψτε το μ' ένα μαχαίρι! φώναζε ο Κριεζιώτης στους γύρω του.

Μα έσπεσαν όλοι αστασιέμενοι και κανείς δεν είχε τό θάρρος να εκτελέση τη διαταγή του. Έσκυψε τότε ο ίδιος, πήρε τό σπαθί του κι' με μια γρήγορη κίνηση έκοψε τό χτυπημένο χέρι του πάνω από τόν αγκώνα. Διέταξε κατόπιν τό Βασίλη Κουρουπίτσα να τού φερη κατράμι από ένα ψαροκάικο που ήταν εκεί κοντά, έβαλε να τό βράσουν και βούτηξε μέσα σ' αυτό τό κομμένο χέρι του γιά να σταματήση τόν αιμορραγία.

Έπειτα απ' αυτό τό άπροσδόκητο πάθημα, τό κίνημα εκφυλιστηκε. Ο Κριεζιώτης έστειλε σ' όλητα τους τ' παλληκάρια του κι' έφυγε με λιγοστούς συντρόφους του γιά τη Σμύρνη, όπου πέθανε έπειτα από λίγον καιρό.

Ε. ΜΠΟΥΘΑΛΙΣ

1 Η Γκάλα Πασιέ, μια μικρούλα δέκα χρόνων, που έγινε πασίγνωστη στην 'Αμερική τραγουδώντας από τόν ραδιοφωνικό σταθμό της 'Οκλαχόμα Σίτι το σονέτι «Θέλω γιά δώρο έναν Ισποπόταμο». Έλασε πρό ήμερών από τούς θαυμαστές της τό δώρο, που ζητούσε με τό τραγούδι της. Θα διερωτηθήτε ασφαλώς τι θα κάνει η Γκάλα τό παραέξο αυτο δώρο. Μάθετε, λοιπόν, ότι αν και ο Ζωολογικός Κήπος της πόλεως της της πρόσφερε 3.500 δολάρια γιά να τόν αγοράση, η μικρή Γκάλα έδήλωσε ότι θα τόν κρατήσει σ' σπίτι της!

2 Στό Πέτερσμπουργκ της 'Αμερικής, οι δυό μικροί φίλοι Ντέιβιντ Μπένγκκερ και Μπρούς Μπέρνερ έπαιζαν τούς έρωτοδερμούς με τ'α τόξα, που μόλις τούς είχαν αγοράσει οι γονείς τους. Ο Ντέιβιντ έντύπωσε γιά μια στιγμή τό τόξο του κι' έριξε ένα βέλος προς ένα θάμνο πίσω από τόν οποίο διέκρινε μια ύποπτη κίνηση. Μια κραυγή πόκου ακολούθησε άμέσως. Τό βέλος είχε χτυπήσει τό φίλο του σ' τό μάτι. Ο μικρός Μπρούς έχασε τό μάτι του, είναι όμως τάρσις έκτος κινδύνου. Όσο γιά τόν Ντέιβιντ βρίσκεται διαρκώς σ' όπλευρό του, έχει να κοιμηθή πολλά μερόνυχτα και δεν πάει να επαναλαλήση: «Συγχωρέσε με, Μπρούς!».

3 Η ήθοποιος τού γαλλικού κινηματογράφου Φρανσουά 'Αργού, που γυρίζει τώρα σ'η Ρώμη, μαζί με τόν Ράφ Βαλόνε και την 'Ελενα Βαρίτ, τ'ο φίλη κληρονομική είναι κόρη ενός στρατηγού της Λεγεώνας τών Ξένων. Οι άνδρες τού σάματος αυτού της έσπκωναν πρό ήμερών μιά μακροσκελή επιστολή θαυμασμού, στην οποία της ανακοινώνουν μεταξύ άλλων ότι την ανέκριναν «Βασίλισσα τών Λεγεώνων». Γιά να τούς ευχαριστήσει η Φρανσουά, έστειλε από μιά φωτογραφία της, με ιδιόχειρη άφιέρωσή της.

4 Η μικρή στή παιδάλα, ηλικίας 13 χρόνων, βρίσκεται συνεχώς σέ κοματώδη κατάσταση, άρτερα από μιά έγχειρση, που όπστη σ'όν έγκεφαλο πριν από 14 ήνες. Η κατάσταση της ζωής της όφείλεται αποκλειστικά και μόνο σ'όν πατέρα της, τόν μηχανικό Ρομπερτό 'Αρσία, που έφτιαξε μόνος του ένα μηχανήμα δικής του έφευσης, που διευκολύνει την άναπνοή της.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο νέος ιππότης συγκράτησε τ' αλόγο του, πήδησε κάτω και ζυγώσε την κοπέλλα, που άκουμπουσε το κεφάλι της σ' ένα δέντρο του έρημικου δρόμου.

—Τι έχετε; τή ρώτησε.
—Εκείνη άνασκήρτησε και χαμογέλασε ελαφρά.

—Α, τίποτε... απάντησε. Μιά ελαφριά κακοδιαθεσία, ίσως απ' την πολλή ζέση. Τώρα όμως είμαι πιά καλά και θα εξακολουθήσω το δρόμο μου.

Μα ο νέος δεν ήθελε ν' αφήσει μονάχη την άγνωστη εκείνη, με το κλωμό κι' ωραίο πρόσωπο, το ανέκφραστο γλυκό. Ένοιωσε να τον κυριεύει μία βαθύ γοητεία...

—Πηγαίνω κι' εγώ στη Μπολόνια, μικρή μου, τής είπε. Θα σάς πάρω στ' αλόγο μου και θα σάς άφισω έξω απ' την πόλη, ώστε να μη σάς δει κανείς μαζί μου.

—Η ειλίκρινής και τίμια έκφραση των ματιών του έκαμε την κοπέλλα να δεχθεί.

—Ύστερ' από λίγο, ο ιππότης τή ρώτησε:

—Θα μου πείτε ποιά είσαστε και πώς βρεθήκατε μόνη στο δρόμο; Έλπιζω να μούχετε εμπιστοσύνη...

—Εκείνη χαμογέλασε με μία χάρι ελαιολάτρευτη, κι' απάντησε:

—Ποιάς ξέρει; τί μπορεί να σκεφθήτε για μένα...

Ματωμένος όρθρος

Σας ξαναλέω ωστόσο πως είχα μία απλή κακοδιαθεσία. Είχα πάει να δω το Γκεράρντο, που ήταν άλλοτε επιστάτης μας κι' έχει τώρα ένα πανδοχείο εδώ κοντά... Μα δεν θα τον ζέρετε, το Γκεράρντο! Ώς να είχατε πώς, μία φορά, κτυπήθηκε γενναία με τους οικογενειακούς εκούρους μας, τους Τζερεμέι...

—Ύστερα, έπαινε να μάς άφισα, λέγοντας πως τον είχαν κουράσει οι συχνές εκείνες συμπλοκές. Μα εγώ τον αγαπάω, αυτό το γέρο. Μου φαίνεται σαν το μακαρίτη τον πατέρα μου...

—Ετσι που καθότανε, ή κοπέλλα δεν μπορούσε να δει το πρόσωπο του ιππότη, που είχε γίνει τώρα άσπρο σαν πανί...

—Είπα ύστερα στο Γκεράρντο, εξακολουθώ, πως ήθελα να γυρίσω πια στην πατρίδα, για να περπατήσω λιγάκι. Μα, στο δρόμο, έκασα τις δυνάμεις μου... Η ίσως να το θέλησε η Μοίρα, γιατί αλλιώς δεν θα σταματούσατε...

—Η φωνή της είχε γίνει τρεμουλιαστή, σαν νάνοιθε τώρα κι' αυτή την ίδια παράξενη γοητεία με το νέο. Εκείνη την έσφιξε ζαφνικά στο στήθος του, σαν τρελλός.

—Ναι, είναι η Μοίρα! τής είπε. Κάτι δυνατότερο από μάς, μάς έσπρωξε τον ένα προς την άλλη. Έχομε ένωσή πιά, στή ζωή και στο θάνατο!

—Είσατε ή 'Ιμελντα Λαμπερτάτο... το κατάλαβα! Κι' εγώ είμαι ο Μπονιφάτσιο Τζερεμέι... Μίσος άγριο, δυνατό, χωρίζει τις δυο οικογένειές μας. Μα ακόμα δυνατότερος είν' ο έρως που θ' αναδύσει απ' τις καρδιές μας!

Τα λόγια ξεχύνονταν απ' τα χείλη του, αυθόρμητα, ακράτητα...

—Ύστερα, σάπασαν κι' οι δυο, για πολύ... Όταν φάνηκαν οι πρώτοι πυρόγιοι της Μπολόνιας, ή 'Ιμελντα ζεπέζεψε.

—Αντίο, γλυκεριά μου αγάπη, τής είπε ο νέος. —Αν θές, θα ξανασυναντηθούμε.

Πραγματικά, συναντήθηκαν και πάλι, πολλές φορές. Κι' ή ανάγκη να κρατάνε κρυφά τον έρωτά τους, δυνάμωσε τη φλόγα του.

Μα ήρθε μία μέρα που ή 'Ιμελντα είπε στον αγαπημένο της, πως ο φιλόποτος άδελφός της είχε ανακαλύψει τις σχέσεις τους!

—Ναι, είμαι βεβαία! πρόσθεσε. Άκουσα τυχαίως κάτι λόγια του... Ο 'Εττόρε σε μισεί θανάσιμα, όπως κι' ο άλλος μου άδελφός, ο Γκουίντομάλντο... Δεν πρέπει να ξαναϊδωθούμε πιά, αγάπη μου... ή πρέπει να πεθάνουμε!

Ο Μπονιφάτσιο προσπάθησε να την καθησυχάσει:

—Μά, μικρή μου, τής είπε, μπορούμε να εξακολουθήσουμε να βλεπώμαστε, αλλά με μεγαλύτερες προφυλάξεις... Η ζωή μου δεν θα'χε πιά σκοπό, δίχως εσένα... Ας έλπισουμε πως ο θεός θα μεταπειλήσει τους άδελφούς σου και θα μαλακώσει την καρδιά τους.

—Ίσως μπορεί να μάς βοηθήσει ο Γκεράρντο... φισούρισε ή 'Ιμελντα.

Πραγματικά, ο καλός γέρος τους βοήθησε. Είχε φύγει τώρα απ' την ύπηρεσία των Λαμπερτάτο κι' είχε άνοιξει ένα πανδοχείο, στο δρόμο που πηγαινε απ' το Τοένιο στη Μπολόνια. Μα αγαπούσε πάντα την 'Ιμελντα σαν παιδί του, και δεν μπορούσε

Σαφνικά μπήκαν στην κάμαρα ο 'Εττόρε και ο Γκουίντομάλντο!

της άρντη ή χάρι που του έπαισε με τόσο λαχτάρα.

—Εξ άλλου, έκτιμούσε πολύ το Μπονιφάτσιο για τη γενναϊότητα και την τιμιότητά του. Σκεπτόταν ίσως, πως ο φλογερός εκείνος έρωτας θα μπορούσε να λύσει, να στήσει το μίσος ανάμεσα στις δυο οικογένειες.

Κανόνισε λοιπόν τα πράγματα. Κι' ένα φθινοπωρινό βράδυ, που ο συννεφιασμένος ουρανός κι' ο άνεμος προμήνυναν μπόρα δυνατή, ο Μπονιφάτσιο Τζερεμέι πήδησε πάνω απ' τον αυλότοικο του υπηκόου των Λαμπερτάτο κι' ανέθηκε από μία κρυφή σκαλίτσα στην κάμαρα της 'Ιμελντας...

Μά, την ίδια στιγμή, βγήκε από τ' άλλο μέρος του κήπου ένας πιστός υπηρέτης των δυο άδελφών Λαμπερτάτο. Είχε δει το Μπονιφάτσιο κι' έτρεχε να ειδοποιήσει τους άφέντες του, που έλειπαν απ' το σπίτι!

Ο νέος είχε πέσει τώρα στα πόδια της αγαπημένης του κι' έκλαιγε μαζί της από χαρά.

—Ο θεός μάς προστάτσει, 'Ιμελντα! τής έλεγε.

—Ναι! Και θα μάς βοηθήσει ακόμα να νικήσουμε το μίσος των δικών μου.

Κάθισαν κοντά-κοντά. Εκείνος κύταζε τα κερασένια χείλη της κι' εκείνη είχε τα μάτια της καρφωμένα στα δικά του...

Πέρασε έτσι αρκετή ώρα. Τα φίλια κι' οι γλυκές υποσχέσεις μέθυσαν τους δυο έρωτευμένους, τους κάνανε να ξεχνάνε το κάθε τι...

—Εξω, είχε ζεσπάσει μπόρα φοβερή...

Σαφνικά, μπήκαν στην κάμαρα ο 'Εττόρε κι' ο Γκουίντομάλντο!

Πριν ακόμα οι έρωτευμένοι καταλάβουν τον κίνδυνο που τους άπειλούσε, άκούστηκε μία ζερή προσαγή. Δυο άνθρωποι των Λαμπερτάτο, όπλιοι με μαχαίρια, κύμηξαν πάνω στον δυστυχο Μπονιφάτσιο κι' άρχισαν να τον κτυπούν άλύπητα, συγκρατώντας τον όρθιο για να χάσουν περισσότερες φορές τα στήλα τους στις σάρκες του.

Η 'Ιμελντα προσπάθησε να επέμβει. Μα οι δυο άδελφοί της την έσπρωξαν βανασα και την πετάξαν κάτω, λιπόθυμη...

—Ύστερα οι τέσσερες άντρες βγήκαν απ' την κάμαρα. Κι' άπλώθηκε μία πένθιμη σιωπή, που τη διέκοπταν μόνον οι βροντές και τα μουγκρητά του ανέμου...

—Επιτέλους, ή 'Ιμελντα συνήλθε και σύρθηκε μέσ' στο σκοτάδι κοντά στον αγαπημένο της.

Του μίλησε γλυκά, σαν νάχε περάσει πιά ο κίνδυνος. Μα εκείνος δεν τής απάντησε. Κατάλαβε τότε πως ήταν νεκρός, κι' άφησε να τρέξουν τα δάκρυά της.

—Αναζήτησε με τή χείλη της τις πληγές του. —Ύστερα άκούμπησε το μάγουλό της στο παγωμένο του πρόσωπο.

Και δεν ξανασηκώθηκε πιά!

Τα μαχαίρια των δολοφόνων ήταν βαμμένα σε δυνατό μπλε... που είχε βρέξει και τα χείλη της 'Ιμελντας, καθώς φιλούσε τις πληγές του αγαπημένου της, ρουφώντας έτσι το θάνατο!

Είχε ζημερώσει πιά. Η καμπάνα ενός γειτονικού μοναστηριού σήμαινε τον όρθρο. Άρχισε το πρωί της 2ας Οκτωβρίου του 1273.

ΚΛΟΝΤ ΠΕΡΙΛΕΙ

Ο νυχτερινός επισκέπτης

Κάποια κ. Τέυλορ, στο Πίτσφρντ των 'Ηνωμένων Πολιτειών ζήτησε μία νύχτα τον άντρα της και του είπε πως άκουγε θόρυβο στον κήπο τους.

—Μπάρ, θα είδες όνειρο... τής είπε εκείνος.

Σαφνικά όμως, άρχισε... να τραντάζεται το ζύλινο σπίτι τους! Η γυναίκα έτρεξε τότε έξω κι' είδε ένα πελώριο έλέφαντα, που είχε βραβεύσει από ένα γειτονικό τσίρκο κι' έκανε τον περιστό του! θανάτωση τώρα την τρομάρα της!

Μιά έγχειρσις που διαρκεί 4-5 ώρες

Τα μετεγχειρητικά συρίγγια ήταν ανέκαθεν ένας από τους μεγαλύτερους εφιάλτες της επιστήμης. Μιά έγχειρσις στέφεται από έπιτυχία... Αύτη τουλάχιστον είναι ή πρώτη έντύπωσι. 'Αλλ' ή πληγή δεν κλείνει τελείως. Έχουμε τότε το καλούμενο συρίγγιο, που ή θεραπεία του παρουσιάζει κάποτε πολύ μεγαλύτερες δυσχέρειες παρ' ό,τι ή άρχική πάθησι που προέκλεσε την έγχειρσις.

Τα σπουδαιότερα απ' αυτά τα συρίγγια είναι τα βρογχικά. Ός γνωστόν, διάφορες ασθένειες του πνεύμονος, όπως το άσθμα, ο καρκίνος, ώρισμένες μορφές φυματιώσεως, κλπ., δεν μπορούν να θεραπευθούν με άλλον τρόπο, παρ'ά μόνον με χειρουργική επέμβασι.

Οι έγχειρήσεις αυτού του είδους, σπάνιες κατά το παρελθόν, είναι σήμερα πολύ συχνές, κατά κανόνα δέ στέφονται από έπιτυχία.

—'Αλλά το ότι στέφονται από έπιτυχία, δεν σημαίνει ότι όλα τε-

Πώς θεραπεύονται

ΤΑ ΒΡΟΓΧΙΚΑ ΣΥΡΙΓΓΙΑ

λειώνουν μ' αυτές. Γιατί υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να σχηματιστή συρίγγιο.

Μετά την άφαίρεσι του πνεύμονος, παραμένει μέσα στην θωρακική κοιλότητα το δέντρο των βρόγχων, που αποτελεί σαν προέκτασι της τραχείας άρτηρίας και που έχει στερηθή τώρα από το φυσικό περιέλημά του.

Οι βρόγχοι, συνήθεστερα, έπουλώνονται έπειτα από μικρό διάστημα και ο άσθενής δεν αισθάνεται καμιά ένόχλησι, έκτός ίσως από κάποια άναπνευστική δυσχέρεια, που είναι άναπόφευκτη, γιατί την έργασια που έκαναν πριν και οι δυο πνεύμονες μαζί, είναι άποικρεμένος τώρα να την κάνει ο ένας μόνον και είναι έπιόμενο να μη μπορεί ν' ανταποκρίνεται στις άπαιτήσεις του όργανισμου με την ευχέρεια, με την όποια ανταποκρίνονταν οι δυο.

Κάποτε, όμως, ή έπουλώσι δεν είναι πλήρης. Αυτό συμβαίνει ιδίως έπειτα από μία νέα φυματιώδη έπεξεργασία. Σχηματίζεται τότε το βρογχικό συρίγγιο. Αυτό το συρίγγιο φέρνει σε άπ' ευθείας έπικοινωνία την τραχεία άρτηρία με την θωρακική κοιλότητα, πράγμα που εκθέτει σε σοβαρότατο κίνδυνο τη ζωή του άσθενούς. Παίρνει, άλλωστε, συνήθως μεγάλες διαστάσεις και εξέλισσεται με πολύ γρήγορο ρυθμό.

Ός προχτές άκόμη, οι άσθενείς που πάθαιναν βρογχικό συρίγγιο, έπειτα από μία έγχειρσις στον πνεύμονα, έθεωρούντο χαμένοι. Για να κλείσει αυτό το συρίγγιο, έπρεπε να μετατοπιστή ή άορτή, που είναι, ως γνωστόν, το μεγαλύτερο και το σπουδαιότερο άγγειον του σώματος και που ρυθμίζει όλη την κυκλοφορία. 'Αλλ' αυτή ή μετατόπισι δεν ήταν καθόλου εύκολη.

Σήμερα, όμως, οι άσθενείς που πάσχουν από βρογχικό συρίγγιο, δεν είναι πιά καταδικασμένοι. Μερικοί δεξιοτέχνες του νυστεριού, τόσο στην Ευρώπη, όσο και στην Αμερική, έπέτυχαν, κατά τον τελευταίο καιρό, να εξαφανίσουν αυτά τα συρίγγια με έγχειρήσεις, που ως προχτές άκόμη, θα έθεωρούντο άκατάρρωτες.

Αυτές οι έγχειρήσεις διαρκούν 4-5 ώρες. Εύτυχως, όμως, οι πρόοδοι που έπετεύχθησαν κατά τα τελευταία χρόνια στο κεφάλαιο της άνασθησίας, επέτρεψαν ν' αντιμετωπισθή με έπιτυχία το σοβαρότατο έμπόδιο της πολυώρου νάρκωσης.

Η έγχειρσις άρχίζει με το άνοιγμα της θωρακικής κοιλότητας, που γίνεται με το συνήθιστο χειρουργικό νυστέρι.

Το στόμιον του συριγγίου διακρίνεται στο βάθος της θωρακικής κοιλότητας.

Η πληγή άρχίζει από την ώμοπλάτη και φτάνει ως το καλύτερο μέρος του θώρακος.

Για ν' απελευθερώσει τελείως την θωρακική κοιλότητα, ο χειρουργός μετατοπίζει την ώμοπλάτη με τη βοήθεια ενός άγκιστρου.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΥΛΓΚΕΝ

Ένας κακός σύζυγος και άσυνειδητος πατέρας

Ο Πάλλ Έρτώ ήταν γνωστός στη Νάντη σαν ο «πλούσιος σαρδελλάς». Από φτωχός μεταπράτης, είχε γίνει με τον καιρό πάμπλουτος. Όταν έφτασε στα εξήντα, αποτραβήχτηκε από το εμπόριο των ψαριών κι' ή μοναδική του φροντίδα ήταν τώρα πώς να παντρεύει τη μοναχοκόρη του Φελίτσια.

Η Φελίτσια δεν ήταν μόνο πολυπρικούσα, αλλά και πολύ όμορφη. Κι' ο πατέρας της δεν έκανε άλλο παρά να δέχεται προτάσεις. Βιομήχανοι, έμποροι, μεγάλοι γαιοκτήμονες της περιοχής την διέκδικούσαν για σύζυγο. Μά ο Πάλλ Έρτώ τους έδιωχνε όλους. «Η κόρη μου — έλεγε — θα πάρει άριστοκράτη».

Για τον σκοπό αυτό, είχε απευθυνθεί σ' ένα φίλο του αββά. Κι' ο αγαθός κληρικός του παρουσίασε μία μέρα τον πυργοδεσπότη του Πουλιγκέν.

Ο κόμης Ρενέ ντ' Αντεβίλ ήταν εκείνη την εποχή είκοσι οκτώ χρόνων, είχε ένα πολύ υπέροστο παρουσιαστικό κι' ήξερε να μιλά με περιφρονητική υπεροψία στους ανθρώπους του λαού και στους πλούσιους αστούς. Αυτοί οι αλαζονικοί τρόποι του γοήτευαν τον σαρδελλά αντί να τον εξοργίζουν. Ο μέλλων γαμπρός του είχε κληρονομήσει, εξ' άλλου, από τους γονείς του έναν επιδολιχτικό πύργο κοντά στην ακτή. Τό ότι ήταν βυθισμένος στα χρέη, δεν είχε σημασία.

Η Φελίτσια ένθουσιασθηκε, βλέποντας τον Αντεβίλ κι' ο πατέρας της πλήρωσε πρόθυμα τα χρέη του μέλλοντος γαμπρού του. Έπι πλέον, του έδωσε προίκα πενήντα χιλιάδες φράγκα (ποσόν σημαντικό για την εποχή), του εξασφάλισε ένα εισόδημα από τετρακόσια φράγκα το μήνα και του υποσχέθηκε πώς, μετά το θάνατό του, όλη η περιουσία του θα περνούσε σ' αυτόν και στην Φελίτσια.

Οι γάμοι του Αντεβίλ και της Φελίτσια έγιναν στις 17 Δεκεμβρίου 1887 κι' οι νεόνυμφοι έφυγαν άμέσως για τον πύργο του Πουλιγκέν, που ο πατέρας Έρτώ είχε ανακαινίσει στο μεταξύ.

Ο Αντεβίλ φαινόταν έρωτευμένος με τη γυναίκα του κι' η ζωή τους άρχισε να κυλά ήρεμη κι' ευτυχισμένη. Η Φελίτσια, εξ' άλλου, ήταν πολύ περήφανη για τον τίτλο της κι' η άφοσιωσή της στον άνθρωπο που της είχε δώσει το όνομα του, δεν είχε όρια. Σε λίγο έφερε στον κόσμο

ένα κοριτσάκι.

Θα περίμενε κανείς πώς το κοριτσάκι αυτό θα έκανε περισσότερο τους δυο συζύγους μεταξύ τους. Άλλ' έγινε το αντίθετο. Δεν ήταν ακόμη δέκα ημερών όταν ο ντ' Αντεβίλ έφυγε από τον πύργο για να πάει στο Παρίσι, όπου τον καλούσε μία σπουδαία υπόθεσή του, όπως είπε στη γυναίκα του.

Αυτή η σπουδαία υπόθεση ήταν, ότι είχε νοσταλγήσει μία παλιά του φίλη, τη Μαρινέττα Πικέ, που ήταν χορεύτρια.

Η Μαρινέττα του άνοιξε πρόθυμα την αγκαλιά της και δεν τον άφησε να φύγει απ' αυτήν παρά μόνον έπειτα από τρεις μήνες.

Ο ντ' Αντεβίλ δικαιολόγησε όσο μπορούσε καλύτερα την απουσία του, κάθισε μερικές ημέρες στον πύργο και ξαναφύγε.

Από τότε, οι απουσίες του έγιναν πολύ συχνές. Στο Παρίσι, ο ντ' Αντεβίλ ζούσε μία θεότρελλη ζωή με τη Μαρινέττα. Είχαν εγκατασταθεί σε μία πολυτελέστατη έπαυλη στο δρόμο του Φοντανεμπλά, κι' έκαναν τις πιο παράλογες σπατάλες.

Τον άλλο χρόνο, η Φελίτσια έφερε στον κόσμο και δεύτερο κοριτσάκι. Άλλ' ο ντ' Αντεβίλ ούτε και τότε σφωρόνιστηκε. Ζούσε πιά τον περισσότερο καιρό στο Παρίσι.

Έτσι, η προίκα της Φελίτσια δεν άργησε να κάμη φτερά. Άλλ' ο Αντεβίλ δεν πολυσκοτιζόταν γι' αυτό. Ο πεθερός του ήταν τόσο πλούσιος!

Ένα βράδυ γύρισε, ξαφνικά, στον πύργο.

— Μου χρειάζονται χρήματα, είπε στη γυναίκα του.

— Και πού θέλεις να τα βρω; του απάντησε εκείνη.

— Πήγαινε να ζητήσεις από τον πατέρα σου.

— Μας έδωσε αρκετά.

Ο ντ' Αντεβίλ την απείλησε πώς θα της έκοβε το λαιμό κι' όταν είδε πώς αυτή η απειλή δεν έφερε αποτέλεσμα, έπιασε τη μικρότερη από τις κόρες του και ετοιμάσθηκε να την πετάξει από το παράθυρο.

Αυτή τη φορά, η Φελίτσια υποχώρησε. Πήγε στη Νάντη και ξαναγύρισε, φέρνοντας στον άντρα της πέντε χιλιάδες φράγκα.

Ο Αντεβίλ έφυγε άμέσως για το Παρίσι και ξαναγύρισε έπειτα από μία έβδομάδα για να ζητήσει κι' άλλα χρήματα.

Άλλ' η Φελίτσια είχε αρθιάσει πιά απ' αυτή τη ζωή. Τη νύχτα πήρε τα δυο κοριτσάκια της κι' έφυγε κρυφά για τη Νάντη.

— Δεν μπορώ πιά να ζω μαζί του, είπε στους γονείς της.

Άλλ' ο ντ' Αντεβίλ άλλαξε άμέσως τακτική. Άρχισε να γράφει τρυφερά γράμματα στη γυναίκα του, παρακαλώντας την να ξαναγυρίσει κοντά του.

Το χειρότερο γι' αυτόν ήταν, ότι δεν είχε πεντάρα. Οι υπηρέτες του πύργου τον είχαν εγκαταλείψει και κανείς δεν του έκανε πίστωση.

Έζησε, ωστόσο, κάμποσους μήνες, πουλώντας τα επίπλα του εκείνα που του ανήκαν προσωπικά.

Άλλ' και τα επίπλα σώθηκαν μία μέρα. Ο ντ' Αντεβίλ πεινούσε στην κυριολεξία.

Ένα βράδυ πήρε, τέλος, την απόφασή του. Κρέμασε στον ώμο το κυνηγετικό όπλο του, έτρεξε στη Νάντη και πήγε στο σπίτι του Έρτώ.

— Ξαναγύρισε κοντά μου! είπε στη Φελίτσια.

— Ποτέ! απάντησε η νεαρή γυναίκα.

Χωρίς να χάσει καιρό, ο κόμης στήριξε το όπλο στον ώμο του και πίεσε τη σκανδάλη.

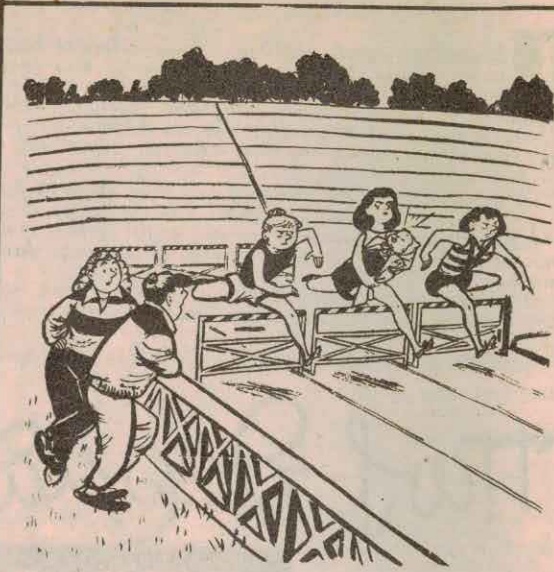
Τα σκάγια βρήκαν τη δυστυχισμένη Φελίτσια στο πρόσωπο και την ξάπλωσαν νεκρή στο πάτωμα.

Ο ντ' Αντεβίλ πυροβόλησε κατόπιν την πεθερά του, αλλά την χτύπησε ξέσκουρα στον ώμο. Στο μεταξύ, όμως, έτρεξαν οι υπηρέτες που κατάφεραν, όχι χωρίς κόπο, να τον αφοπλίσουν και να τον πιάσουν.

Στη δίκη του, ο ντ' Αντεβίλ έδειξε ελκρινή μεταμέλεια.

— Είχα τυφλωθεί και δεν μπορούσα να καταλάβω πού βρισκόταν η πραγματική ευτυχία, είπε.

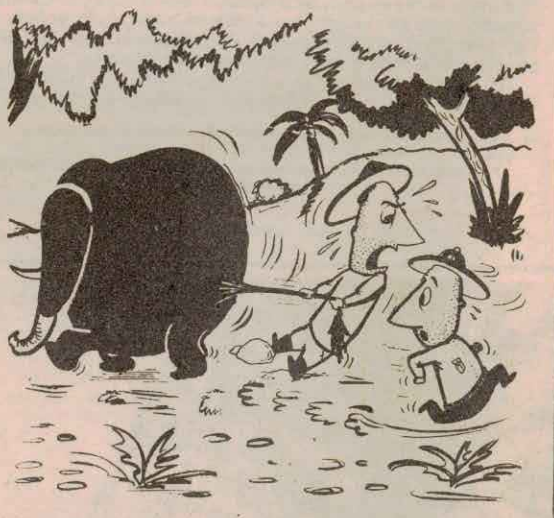
Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο, αλλ' η ποινή του μετετράπη αργότερα σε ισόβια δεσμά. Έπειτα από μερικά χρόνια, ο ντ' Αντεβίλ τερμάτιζε την αθλία ύπαρξή του στα κάτεργα της Νορμάν.

— Η μητρότης δεν την έκανε να εγκαταλείψει τα σπότε!...

Ο παπαγάλος: Πω! Πω!... Κάτι βλακείες που λέει κι' αυτός!...

— Τρέχα να φέρης το τουφέκι. Εγώ θα προσλάβησω από μεταξύ να τον καθυστερήσω!...

Η «Πίνζα» με αναβάτη τον σέρ Γκόντον κέρδισε το Ντέρμπυ στο Έσσομ.

Σέρ Γκόντον Ρίτσαρντς

Ο ΑΣΣΟΣ ΤΩΝ ΤΖΟΚΕΪ

Μία ένδοξη σταδιοδρομία στον ιπποδρόμο

Η πιο συνηθισμένη ιστορία των ανθρώπων, που πέτυχαν στη ζωή τους και μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα έγιναν διάσημοι και πάμπλουτοι, είναι ότι άρχισαν από παιδιά γραφείου κι' ανέβηκαν σιγά, σιγά όλα τα σκαλοπάτια, μέχρις ότου φτάσουν στα ύψη τους.

Αυτή ακριβώς ήταν και η σκόλα που ανέβηκε ο σέρ Γκόντον Ρίτσαρντς, ο διάσημος Βρεταννός τζόκεϊ, που είχε σήμερα 49 χρόνια. Η απόφασή του να εγκαταλείψει τη μονοτονία της αποθήκης, στην οποία εργαζόταν και ν' ακολουθήσει την ρουτίνα του σταύλου των ιπποδρομιών τον ώθησε στους θριάμβους μιας καριέρας που άφισε εποχή στα ιπποδρομιακά χρονικά.

Ο διάσημος αυτός για τις επιτυχίες αναβάσεις του τζόκεϊ έχει αλλάξει πολύ λίγο στα 32 χρόνια της ένδοξης και γεμάτης νίκες σταδιοδρομίας του. Τό πρόσωπό του είχε, ίσως, περισσότερο ίσχνό, αλλά το άρτο περιπάτημά του, οι κομψοί του τρόποι και γενικά η ευγενική εξωτερική του εμφάνιση, δεν άλλαξαν.

«Έρχεται ο σέρ Γκόντον!» λέει μεταξύ τους οι φίλοι που, όταν ο άσσος των τζόκεϊ ξεκινά από την αίθουσα του ζυγιστηρίου, για να πάει στο «πάντοκ» πριν από την ιπποδρομία. Και, όταν μπαίνει στο «πάντοκ», πηγαίνει στον ιδιοκτήτη και τον προπονητή του αλόγου, που καθallικεύει, και τους χαιρετά ευγενικά. Καθώς παίρνει τις οδηγίες, ακούει προσεκτικά με χαμηλωμένο το κεφάλι. Είτε η ιπποδρομία είναι από τις συνηθισμένες, είτε έχει εμπόδια, ο σέρ Γκόντον ιππεύει με την ίδια ένταλη. Όταν το κουδούνι χτυπήσει, τον βοηθούν να ανέβει στο αλόγο του και ο σέρ Γκόντον τó οδηγεί προς την αφετηρία. Άλλοι μόνον δέ σ' εκείνον από τους φίλους του, που θα επιχειρήσει να του αποσπάσει μία πληροφορία για τó... «σίγουρο». Στην αφετηρία ο άσσος αναβάτης φροντίζει να κρατά τó αλόγο πάντα κοντά στα κουτιά εκκινήσεως. Και όταν άνοιχτή η πορτίτσα, ο Βρεταννός τζόκεϊ όρμάει άκαθεκτος, πάντα μεταξύ των πρώτων!...

Για τον σέρ Γκόντον κάθε ιπποδρομία είναι δόκιμη επιστήμη. Αφιερώνει σ' αυτήν όλες του τις δυνάμεις και τó πρόσωπό του παίρνει τέτοια έκφραση καθώς μπαίνει στην

αίθρεια για να ξεχυθεί άσυγκράτητος προς τó τέρμα, ώστε όσος στο:χημάτισαν σε άλλα αλόγα, αφήνουν να τούς φύγει ένα έπιφώνημα άπελπισίας. Ο σέρ Γκόντον έχει συμπεριληφθή στον κατάλογο των νικητών 5000 περίπου φορές. Έχει καθallικεύει περισσότερα από 100 νικηφάρα αλόγα σε 23 ιπποδρομίες. Τό 1947 σημείωσε 269 νίκες, πράγμα που αποτελεί ρεκόρ που δύσκολα θα καταρρίψουν οι σύγχρονοι τζόκεϊ.

Μολοντί τα ρεκόρ δεν δίνουν συνήθως την πραγματική εικόνα της ικανότητος του αναβάτου, ώστόσο δείχνουν τον Βρεταννό άσσο τζόκεϊ ως έναν από τους πιο μεγάλους - μεγαλύτερο ίσως από τόν διάσημο στην εποχή του Φρέντ Άρσερ και τόν πολυαγαπημένο τζόκεϊ του αγγλικού κοινού Στήβ Ντόναγκου — αν και ο ίδιος ο σέρ Γκόντον δεν θέλει να τó παραδεχτή.

Πριν από μερικά χρόνια ο περίφημος αυτός Άγγλος αναβάτης, κατά τη διάρκεια μιας συνεντεύξεως του ρωτήθηκε ποιο ήταν τó μυστικό της επιτυχίας του. Και, να τί απάντησε:

— Σκληρή δουλειά και άποφασιστικότης!...

Όπως κάθε άλλος αναβάτης έτσι και ο σέρ Γκόντον καθallικεύει για να προπονητεί, χωρίς κάθε πρωί, είναι δέ σπάνιες οι περιπτώσεις, που μπορεί να περάσει μία μέρα ιπποδρομιακής εποχής, χωρίς καθόλου να καθallικεύει. Αναπαύεται μόνο τόν χειμώνα, που πηγαίνει στην Έλβετία.

Με τούς ιδιοκτήτες και τούς προπονητές, καθώς και με τούς συναδέλφους του, ο σέρ Γκόντον βρίσκεται πάντα σε άπόλυτη αρμονία και η ικανότητά του να καταλαβαίνει τó κοινό, έχει παίξει άσφαλώς τó ρόλο της στην επιτυχία του.

Μέχρι τόν περασμένο Ιούλιο μόνο μία νίκη τού έφευγε: Τό Ντέρμπυ. Έπί πολλά χρόνια, όταν έρχονταν αυτή η ιπποδρομιακή ημέρα, οι φίλοι του έλεγαν ότι η χρονιά εκείνη ήταν χρονιά τού Γκόντον. Άλλά μέχρις ότου παρουσιάστη τó περίφημο καθαρόαιμο «Πίνζα», ο Γκόντον δεν είχε ισχυρό αλόγο για να νικήσει τó «Μπιού Ρίμπαντ», που έχει σημειώσει μέχρι σήμερα τις μεγαλύτερες νίκες.

Έτσι η «Πίνζα» με αναβάτη τó δεξιότεχν Γκόντον, κέδισε μ' ένα καταπληκτικό διασκελισμό τó Ντέρμπυ στο Έσσομ με τέσσερα μήκη διαφορά από τó δεύτερο αλόγο. Και καθώς ο διάσημος αναβάτης της περνούσε νικητής από τó τέρμα, χαμογέλασε ικανοποιημένος από τήν μεγαλύτερη νίκη της καριέρας του. Μά δεν συγκινήθηκε δόλο από τις ένθουσιώδεις επευφημίες και τά χειροκροτήματα τού πλήθους.

Γι' αυτόν η νίκη αυτή ήταν μία άκνη αναβάσι που έφερε σε πέρας υ' επιτυχία.

Έπιδρομή λύκων

Οι λύκοι έχουν πολλοαγαπησθή ανησυχαστικά στην Ανατολική Γερμανία, και ιδιαίτέρως στα πρώην γερμανικά έδάφη που έχουν προσαρτηθή τώρα απ' τήν Πολωνία. Οι κυνηγοί δεν προφταίνουν να τούς σκοτώνουν. Τά κοπάδια τών θηρίων άδιαφορούν για... τó Σιδηρούν Παραπέτασμα και προχωρούν σιγά-σιγά προς τή Δύση, περνώντας από τήν Τσεχοσλοβακία ή τήν Ανατολική Πρωσία. Οι κάτοικοι τών άπομονωμένων χωριών δεν τολμούν να βγούν απ' τά σπίτια τους, μόλις νυχτώσει.

Τό 1949, η έπιδρομή τών λύκων είχε φτάσει ως τó Άνννδερν. Τό πολυθρύλητο «τέρας τού Λίχτενμους», που κατασπάραζε γυναίκες και παιδιά, άποδείχθηκε πώς δεν ήταν παρά ένας πελώριος λύκος.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΤΑΝ μία όμορφη γυναίκα, νέα ακόμα, δίχως κανένα ξενος φιλαρέσκεια. Μία φορά, τη βδομάδα πήγαινε και παρέδιδε μαθήματα τραγουδιού σ' ένα Παρβενανγίσι. Μία απ' τις καλύτερες μαθήτριές της ήταν η μικρή Ζερμαίν, κάπου δεκάξι χρόνων. Η Ζερμαίν αγαπούσε πολύ τη δασκάλα της και της έκανε εντύπωση η κρυστάλλινη φωνή της και η μουσικότητα της. Πώς με τέτοια σπάνια προσόντα ζούσε παραγνωρισμένη και δεν δεχόταν να τα εκμεταλλευθεί στο θέατρο.

— Λοιπόν, τη ρώτησε μία μέρα η μικρή Ζερμαίν, δεν σ'αγαπάει ούτε η δόξα, ούτε το χρήμα; — Αν ήμουν σ'αγαπώ, δεν θα δεχόμουν να ζω ποτέ μία τόσο άκαρη ζωή...

— Καταλαβαίνω, της απάντησε η Νόρα, κουνώντας με θλίψη το κεφάλι της. Θέλεις να σου διηγηθώ τη ζωή μου; Μπορεί να σου κρημνιστεί κάποια και για μάθημα...

Σάπασε για λίγο, σαν να βυθιζόταν στις σκέψεις της, κι έπειτα άρχισε να διηγείται:

— Πρόκειται για μία τραγική περιπέτεια, που μου συνέβη όταν ήμουν ακόμα είκοσι χρόνων. Έμεινα τότε με τον πατέρα μου σε μία μικρή πόλη των Πυρηνίων. Λάτρευα τη ζωή και κάθε τι που μπορούσε να μου δώσει ευχαρίστηση. Η μόνη μου φροντίδα ήταν ν' αρέσω. Ζούσα σ' ένα περιβάλλον αγάπης κι όλες μου οι επιθυμίες εκπληγούντο. Ανάμεσα στους θαυμαστές μου — ήμουν τότε πολύ όμορφη — ήταν και δύο φίλοι μου, που, κυριολεκτικά, με λάτρευαν. Δίσταζα όμως να διαλέξω ανάμεσά τους. Δεν ήξερα πραγματικά ποιόν συμπαθούσα πιο πολύ. Και οι δύο μου άρεσαν και μου φαινόταν απαραίτητοι για την ευτυχία μου. Άλλωστε, ο ένας δεν μισούσε τον άλλο γι' αυτό. Τους έφτανε να μου κρατάνε συντροφιά, περιμένοντάς ν' αποφασίσω εγώ η ίδια για την τύχη τους. Πότε-πότε μου έλεγαν γλυκά:

— Γιατί μάς αφήνεις, Νόρα, σ' αυτή την αμφιβολία; Γιατί παίζεις και γελάς μαζί μας; Γιατί δείχνεις τρυφερότητα πότε στον ένα και πότε στον άλλο; Μήπως είσαι έρωτευμένη με κανέναν άλλο;

— Όχι, όχι τους απαντούσα γελώντας, και η φιλαρέσκεία μου κολακευόταν. Θέλω να σ'αγαπώ καλύτερα γι' αυτό ν' αποφασίσω...

Και τους κύτταζε και τους δύο με τρυφερότητα, ενώ τα μάτια τους έλαμπαν από έλπιδα.

Αυτή όμως η κατάσταση δεν μπορούσε να συνεχιστεί. Ο ίδιος ο πατέρας μου με πίεζε να πάρω μια απόφαση.

— Δεν είναι καθόλου σωστό να δείχνεις τόσο εκέτα, μου λένε. Κύτταζε να κάνει την εκλογή σου γρήγορα, για να μη βασανίζονται οι καυμένοι. Είναι τόσο συμπαθητικοί...

— Μά, πατέρα, τον διέκοπτα, σ'αγαπώ πώς δεν ξέρω καλά ποιος μ'αγαπάει πιο πολύ, ο Μωρίς ή ο Πάβλ...

— Τότε, δίδες τους και τους δύο. Παίζεις ένα άσχημο παιχνίδι μαζί τους...

Να τους διώξω; Πότε δεν θα μπορούσα να κάνω ένα τέτοιο πράγμα. Η παρουσία τους μου ήταν απαραίτητη. Δεν ήθελα όμως να δυσχεραίσω και τον πατέρα μου.

Μία μέρα, αποφάσισα μαζί με πολλούς φίλους μας να οργανώσουμε μία έκδρομη στο βουνό, ουσιαστικά, ο Μωρίς κι ο Πάβλ προσκαλέστηκαν απ' τους πρώτους. Θυμάμαι ακόμα, με πόση χαρά φόρεσα το κοστούμι της έκδρομης: μία ανδρική κυλάδα, ένα σακάκι από γκρι βελούδο κι ένα ωραίο μπερέ, που στολίζει τα ξανθά μου μαλλιά. Ποτέ άλλοτε δεν ήμουν τό-

στιγμή, θα συναντήσουμε το χειμάρρο και θα απολαύσουμε ένα υπέροχο θέαμα.

Ετσι, βγήκαμε σ' ένα πλατύμα, που απλωνόταν μπροστά στο χειμάρρο. Ποια τρελή ιδέα πέρασε τότε απ' το μυαλό μου, ποια κακή μοίρα μ' έσπρωξε να τη βάλω σ' εφαρμογή, δίχως να σκεφτώ το φοβερό κίνδυνο; Έντελώς απροσέκτα σταμάτησα τους δύο νέους, τους έδειξα την κορφή και τους είπα:

— Ακούστε με! Αποφάσισα να διαλέξω για άντρα μου τον πιο ατρόμητο από σας. Όποιος απ' τους δύο σας φτάσει πρώτος στην κορφή του βουνού, σκαρφαλώνοντας απ' το χειμάρρο, αυτός θα είναι ο εκλεκτός της καρδιάς μου!

Α! μικρή μου Ζερμαίν, δεν είχα προφτάσει να πω αυτά τα λόγια και μετάνιωσα άμεσα. Ο κίνδυνος που έσπρωχναν τους δύο νέους που μ' αγαπούσαν, μου φαινόταν τώρα ολοκάθαρος. Ο χειμάρρος μου φάνταζε σαν κόλαση. Στο παραμικρό ορτασθέντα, οι δυστυχισμένοι θα γκρεμιζόνταν στην άβυσσο και θα έθιγαν τον θάνατο εκεί που γύρευαν τον έρωτα. Και θα ήμουν εγώ υπεύθυνη για τον άδικο χαμό τους.

Τότε, θέλησα να τους συγκρατήσω, αλλά ήταν πια πολύ αργά. Δεν διατάσαν ούτε στιγμή, ακούγοντας την τρελή μου πρόταση. Τραβήσαν προς το γκρεμό... Πώς απ' την κορφή, η ευτυχία τους άπλωνε τα χέρια. Εγώ με τρέμο και με άγνια τους φώναζα να γυρίσουν πίσω. Μα αυτοί δεν άκουγαν τις τρομαγμένες και γεμάτες τύψεις φωνές μου, αλλά προχωρούσαν, παραπατώντας να ρτύνουν στην κορφή, όπου ο καθένας τους έλπιζε, προσπερνώντας τον άλλο, να βρῆ την ευτυχία του...

Και τότε έγινε αυτό που φοβόμουν: Σαφνικά, είδα ένα βράχο, όπου ο Μωρίς είχε πατήσει το πόδι του, να ξεκολλήσει και να καταρρεύσει μαζί του.

Έμεινα άφωνη απ' τη φρίκη. Έσκυφα και τον είδα να κρέμεται απ' ένα βράχο, στην άκρη του γκρεμού, που από κάτω του απλωνόταν η άβυσσος.

Τότε, άρχισα να τρέχω σαν τρελή, ενώνοντας τις φωνές μου με τις δικές του, που ζητούσε βοήθεια. Ο Πάβλ μ'ακούσε, γύρισε πίσω και βλέποντάς με, άρχισε να καταβαίνει πάλι το χειμάρρο.

Του δείξα τον Μωρίς, που πάλευε άπεγνωσμένα.

— Σώσε τον! Σώσε τον, τού φώναζα, και θα γίνω γυναίκα σου! Τότε, ο Πάβλ μούρριξε ένα βλέμμα γεμάτο αγωνία και δίχως να πηδίζει, άρχισε να καταβαίνει προσεκτικά τον γκρεμό.

— Θάρρος, Μωρίς! Φώναζε. Κρατήσου καλά. Έρχεται ο Πάβλ να σε βοηθήσει.

Ο! η θανάσιμη αγωνία της αναμονής! Δεν είχα πια καμμιάν αντίληψη του γύρω μου κόσμου. Τι έγινε τότε; Δεν θυμάμαι τίποτ' άλλο, παρά τη διπλή φριχτή κραυγή που έδγαλα, καθώς τα νεανικά κορμιά τους καταρρέαζαν στην άβυσσο. Εγώ λιποθύμησα στην άκρη του γκρεμού...

Καταλαβαίνεις τώρα, μικρή μου Ζερμαίν, γιατί δεν μπορώ πια να μείνω χαρούμενη και κοκέτα και γιατί δε δίνω καμμία σημασία στις τιμές και στη δόξα. Από τότε, όπου κι αν βρεθώ, φέρνω μαζί μου το βάρος της φριχτής μου τρέλλας, που κανένα χέρι δεν μπορεί να τ' αλαφρώσει.

Τίποτα στον κόσμο δεν θα μου ξαναδώσει ποτέ την ηρεμία της ψυχής μου και δεν θα μπορέσω τίποτα να εξαφανίσω τις άπαισιες τύψεις που έρχονται, κάθε βράδυ, για να μου θυμίζουν το εγκλήμα μου και τη χαμένη μου ευτυχία...

PENE MAPAN

Φωτογραφισέ τους λωποδύτες

Δύο γυναίκες έχουν τοποθετηθεί τα πνεύματά, σαν έδειξε τελευταία μια περιηγήτρια, όταν της επέτελλαν δυο λωποδύτες στο Παρίσι. Σε μία ερμητική δενδροστοιχία, ο ένας κακοποιός της έφραζε σαφινικά το δρόμο, ενώ ο άλλος της άρπαζε την τσάντα, ν'άλλο το περιεχόμενό της. Αμέσως η Μαίρη Μπίλσελντ — έτσι λεγόταν η περιηγήτρια — έβγαλε τη φωτογραφική μηχανή της και τους τραβήξε τρία ενόσταντά, καθώς έφευγαν τρέχοντας και πριν να στρίψουν απ' τη γωνία του δρόμου! Χάρης στις φωτογραφίες αυτές, η αστυνομία τους βρήκε και τους συνέλαβε, την ίδια μέρα κιόλας.

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σάρλ αρχίζει να υποπτεύεται πως η γυναίκα του τον απάει. Στο μεταξύ, η Μπλάνς έμπιστεύεται στον αδελφό Πασκάλ το μυστικό της απιστίας της. Έρμάνς, που έμαθε τυχαία, «έκρινε» τις απαντήσεις ότι είναι τιμωρία απ' το Θεό για ό,τι έκαναν άλλοτε, αυτή κι ο Σάρλ. Η Μαργαρίτα ακούει την κοθύντα της, δίχως να την αντιληφθούν, κι έτσι μαθαίνει πως η Μπλάνς είναι η μητέρα της, κι αποφασίζουν κι οι δύο τους να κρατήσουν το μυστικό και ν' αγαπιούνται κρυφά. Η Ροζέτ έχει συμφιλιωθεί προσωρινά με τον άντρα της. Μία δ' Αρβούρος συνεχίζει σκανδαλωδώς τις σκέψεις του με τη Νινέτ Βιλλάρ και προσπαθεί να την πείσει να χρησιμοποιήσει τις επιχειρήσεις που ανέπτυξε. Της πηγαίνει μάλιστα και το αγοράκι του, για να το γνωρίσει. Η Ροζέτ το μαθαίνει, πνιγείται από αγανάκτηση κι όρκίζεται να εκδικηθεί. Μία νύχτα, η Μαργαρίτα πηγαίνει κρυφά στο δωμάτιο της Μπλάνς.

16ον — Έγερτα από μερικά λεπτά, μητέρα και κόρη, ήταν ξαπλωμένες πλάι πλάι, στο μεγάλο άσπρο κρεβάτι. Με πόσο πάθος, με πόση διάχυση το κοριτσάκι σφιγγόταν στο πλευρό της Μπλάνς, τη γέμιζε χάδια και φιλιά!

— Έγερτα, με φωνή ψιθυριστή, κατάστρωναν οι δύο τους σχέδια για το μέλλον.

— Θα δής τί ώραία που θα το καταφέρω! Έλεγε η Μαργαρίτα. Κανείς δεν θα υποψιαστεί πως ξέρω την αλήθεια... Ούτε ο μπαμπάς, ούτε ο αδελφός Πασκάλ, ούτε ο Φαμπιέν...

— Βέβαια, της σύστησε η Μπλάνς, πρέπει να εξακολουθήσεις να δείχνεις τον ίδιο σεβασμό και στοργή στην κ. Τεβενέν και να φέρνεις στη Σουζάννα σαν αδελφή σου.

— Μείνε ήσυχη, μαμάκα, δεν θα λιγοστήμη καθόλου η αγάπη που τους δείχνω. Μονάχα θα μεγαλώσει αυτή που νοιώθω για σένα!

Μισή ώρα αργότερα, η Μπλάνς έστειλε το κοριτσάκι πίσω στην κάμαρά του, αφού έβαλε όλη την ψυχή της σ' ένα τελευταίο φιλί. Δεν έπρεπε να πάθει η υγεία της Μαργαρίτας, που βρισκόταν σε μία ηλικία που είναι απαραίτητος ο ύπνος.

Από τότε, δεν άλλαξε φαινομενικά τίποτα στις σχέσεις τους. Άπλως και μόνον, υπήρχε ένα μυστικό παραπάνω μεταξύ τους.

Οι Τεβενέν έπρόκειτο να περάσουν τις διακοπές στο Φονταινεμπλό. Είχαν μάλιστα αποφασίσει να μείνουν εκεί σ' όλη την περίοδο του κυνηγιού. Ο Σάρλ είχε νοικιάσει ένα κομμάτι του δάσους, μαζί με το βαρόνο Έφραϊμ και με μερικούς φίλους.

Η Μπλάνς πήγαινε εκεί μόνο κάθε Σαββατόβραδο κι έφευγε τη Δευτέρα, το πρωί. Η Έρμάνς αφιέρωνε συνήθως την Κυριακή σε ανάπαυση. Δεν δεχόταν ξένους, εκτός από μερικούς στενούς φίλους.

Περνούσαν τ' απόγεμα στον κήπο. Αυτές ήταν οι γλυκύτερες ώρες για τη Μπλάνς και τη Μαργαρίτα. Μητέρα και κόρη, έπασφελούντο απ' την παραμικρή ευκαιρία, για ν' ανταλλάξουν ματιές γεμάτες αγάπη.

Ωστόσο, η Μαργαρίτα μάντευε πως δεν ήξερε παρά μόνον ένα μέρος του μυστικού που της είχε αποκαλύψει. Η πρόκληση νοσημοσύνης της έλεγε πως έμεναν ακόμα σκοτεινά γι' αυτήν πολλά άλλα γεγονότα.

Μά δεν την ένοιαζε γι' αυτό. «Αν δεν της τα φανέρωνε η μητέρα της, σήμαινε, ότι έκρινε πως δεν έπρεπε να τα μάθει.

Ήταν αρκετό άλλωστε το μυστικό που είχε να φυλάξει και που έκλεινε όλη της την ευτυχία.

Μία Κυριακή, εξαιρετικά, έφτασαν πολλοί επισκέπτες στη βίλλα. Ανάμεσά τους βρισκόταν ο πρίγκιπας του Βεράν, ο βαρώνος Έφραϊμ κι η ώραία Βαρώνη.

Μολονότι τελείωνε πιά ο Σεπτέμβριος, η ημέρα ήταν θαυμάσια και πολύ ζεστή. Μετά το φαγητό, πήγαν όλοι περίπατο με βάρκες. Ο πρίγκιπας βρισκόταν σ' ένα μικρό σκάφος, μαζί με την Έρμάνς, που κρατούσε το τιμόνι, και με την ώραία κυρία Έφραϊμ. Σ' ένα άλλο είχαν πάρει θέσι ο Σάρλ κι η Μπλάνς, με τα πρία παιδιά.

Ο μικρός στολίσκος προχωρούσε αργά, με φωνές, γέλια και τραγουδιά.

Στη βάρκα του πρίγκιπα ντε Βεράν, η Βαρώνη Έφραϊμ, που ζήλευε το ενδιαφέρον και τις περιποιήσεις του προς την κυρία Τεβενέν, γέλασε με κακία και τις είπε κάποιες στίγες.

— Αλήθεια, αγαπητή μου, ξέρετε πως κουτοπολεύουμε τον άντρα σας;

— Αλήθεια; απάντησε η Έρμάνς λίγο ειρωνικά. Και τί λένε;

— Απορούνε πως δεν αισθανέσθε την παραμικρή ζήλεια, βλέποντάς τον να περιποιείται τόσο αυτή τη δεσποινίδα Μπλάνς, μια απλή υπάλληλο του μαγαζιού του.

— Εγώ να ζήλωω; απόρησε η Έρμάνς. Και γιατί;

— Μα είναι πολύ όμορφη αυτή η δεσποινίς.

— Αρκέτα. Και τί μ' αυτό;

— Έχει πάρα πολλή οικειότητα με τον κ. Τεβενέν.

— Ναι, μα δεν ξεχνάει ποτέ το σεβασμό.

σμό που του οφείλει, σαν προϊστάμενό της... Κι' ύστερα, αγαπητή μου, πιστεύετε πως μπορώ ποτέ να ζηλέψω μια εργάτρια, μία μοδιστρούλα;...

Η νέα γυναίκα έλεγε πραγματικά ό,τι αισθανόταν. Κι' όταν τελείωσε ο περίπατος, είχε ξεχάσει κιόλας τα μοχθηρά λόγια της κ. Έφραϊμ.

Εκτός που την εμπόδιζε ο εγωισμός της να πιστέψει μία τέτοια αντίζηλια, η Μπλάνς κι ο Σάρλ δεν έδιναν με τη συμπεριφορά τους την παραμικρή λαβή σε ύποπτες.

«Άλλωστε, όταν σε μία εποχή όχι πολύ μακρινή η Έρμάνς είχε σκεφθεί να παντρεύσει τη Μπλάνς σ' ένα απ' τους ανωτέρους υπαλλήλους του καταστήματος, τον κ. Ρουσσώ, όχι μόνο δεν είχε φέρι ο Σάρλ την παραμικρή αντίρρηση σ' αυτό το γάμο, αλλά απεναντίας είχε καταβάλει κάθε προσπάθεια για την πραγματοποίησή του.

Είχε λοιπόν αποκλείσει η Έρμάνς, σαν έσχατη άνοησία, τη σκέψη μίας προδοσίας εκ μέρους του συζύγου της.

Ωστόσο, η κάποια αντιπάθεια που αισθανόταν τον τελευταίο καιρό για τη Μπλάνς και που είχε αντικαταστήσει την αρχική της ευμένεια, μεγάλωνε ολοένα και μ' ένα τρόπο ανεξάρτητο προς τη θέλησή της.

Το ίδιο συνέβαινε και με τα συναισθήματα που ένοιωσε για τη Μαργαρίτα.

Μάντευε άραγε από ένστικτο τη μυστική τρυφερότητα που ένωσε τη μητέρα με το παιδί; Η αγάπη της για τη Σουζάννα είχε πληγωθεί από την προτίμησι που έδειχνε η Μπλάνς στην πρωτότοκη κόρη της;

Όποιοδήποτε, συμμεριζόταν κατά κάποιον τρόπο τη ζήλεια της μικρότερης αδελφής και την έδεδηλωνε συχνά με αδικίες εις βάρος της Μαργαρίτας, που τις αντιπαθούσαν κάπως τα χάδια του Σάρλ και της Μπλάνς.

Μία Κυριακή απόγεμα, είχαν διοργανώσει ένα μικρό παιδικό χορό κι είχαν προσκαλέσει σ' αυτόν τα παιδιά των γειτονικών οικογενειών. Στη μέση λοιπόν της γιορτής αυτής, η Σουζάννα πήγε να παραπνεύσει στη μητέρα της, συγχισμένη και περιλυπή.

— Μαμά μου, ο Φαμπιέν χόρεψε με τη Μαργαρίτα τέσσερες φορές. Τις μέτρησα. Εγώ με μένα μία μονάχα! Αυτό δεν είναι καθόλου ευγενικό!

Η Μπλάνς έτυχε να βρίσκεται κοντά

— Μείνε ήσυχη, μαμάκα, δεν θα λιγοστήμη καθόλου η αγάπη που τους δείχνω...

Δεν θα θυμάμαι τίποτ' άλλο, παρά τη διπλή φριχτή κραυγή, που έδγαλα, καθώς τα νεανικά κορμιά τους καταρρέαζαν στην άβυσσο.

στην Έρμάν, κι' απάντησε χαμογελώντας: — Μά, παιδί μου, είσαι τέσσερα χρόνια μικρότερη απ' τη Μαργαρίτα, κι' είναι φυσικό να προτιμάς ο Φαμπιέν μια ντάμα κάπως συνομήλική του.

— Με συγχωρήτε, αγαπητή φίλη, διέκοψε ζωηρά και ξερά η Έρμάν, αλλά στην κατάσταση που βρίσκεται ο Φαμπιέν, θα πρέπει να καταλαβαίνει ότι δεν είναι σωστό ν' ακολουθή τις προτιμήσεις του, αλλά τους τύπους. Κι' αφού επιθυμούσε η Σουζάννα να χορέψει μαζί του, ώφειλε να ικανοποιήσει αυτή την επιθυμία της.

— "Εκπληκτη απ' τα λόγια αυτά και λιγάκι πειραγμένη απ' τον τόνο της Έρμάν, η Μπλάνς ήταν έτοιμη να της απαντήσει ανάλογα. Μά εκείνη δεν της άφισε τον καιρό και πρόσθεσε απότομα:

— Δεν πρόκειται ωστόσο να μαλώσω τον Φαμπιέν, που δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου, μ' έλο που τον υποστηρίζουν όλοι εδώ, αλλά τη Μαργαρίτα, γιατί φέρεται γελοία και άπρεπα!

Και φώναξε τη Μαργαρίτα, που έτρεξε κοντά της, χαμογελαστή και κόκκινη από ευχαρίστηση και της είπε, λαχανιασμένη: — Θά όργανώσουμε, μαμά, ένα κοτιγιόν!... "Ετσι θα χορεύουν όλοι κι' όλες. Και θα το διευθύνουμε ο Φαμπιέν κι' εγώ... — "Οχι εσύ! Τόνισε ξερά η Έρμάν.

— "Οχι εγώ; Γιατί; ρώτησε η Μαργαρίτα, με μια θλίψη στα μεγάλα μαύρα μάτια της.

— Γιατί!...

"Ισως θα δυσκολευότανε πολύ η Έρμάν να βρή μια δικαιολογία, όταν πήρε το μάτι της μια γαρνιτούρα του φορέματος της μικρής, που κρεμότανε ξυλωμένη και τσαλακωμένη.

— Γιατί η διασκέδασι σε κάνει τελείως απρόσεκτη! συμπλήρωσε απότομα. Νά, ξεσκίσεις το φόρεμά σου...

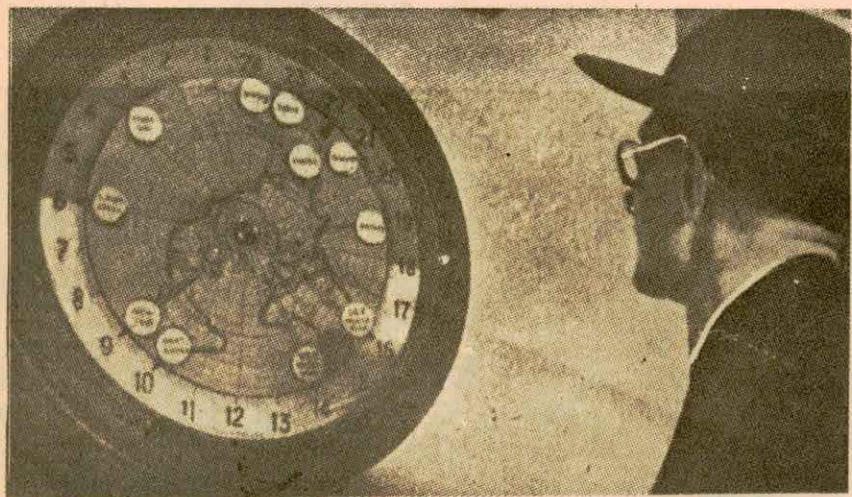
— Δεν φταίω εγώ, μαμά, εξήγησε η Μαργαρίτα. Με τραβήξε πριν από λίγο απ' το φόρεμα η Σουζάννα, τη στιγμή που άρχίζαμε να χορεύαμε με το Φαμπιέν. "Ηθελε αυτή να χορέψει μαζί του.

— "Ωφείλεις να υποχωρήσεις. "Ετσι πρέπει να κάνη μια μεγαλύτερη αδελφή με τη μικρότερη. "Επταίξεις και σ' αυτό ακόμη. "Ανέβα γρήγορα στην κάμαρά σου, και θά ξανακατέβης μόνον όταν διορθώθ το φόρεμά σου... "Αν δεν βρίσκεσαι εδώ στο κοτιγιόν, θα χορεύουμε δίχως έσένα.

"Η Μπλάνς έσπευσε να επέμβη.

— "Ω, θά γίνη γρήγορα το διορθώμα! είπε. Τ' αναλαβάνω εγώ.

Στο μεταξύ, είχε πλησιάσει η ώραία κυρία Έρραϊμ, που δεν είχε ακούσει όμως την άρχη της μικρής εκείνης σκηνής.

ΕΝΑ ΠΟΛΥΠΛΟΚΟ ΡΟΛΟΙ*

Το μοναδικό σ' αυτό κόσμο ρολόι στολίζει την αίθουσα των έκπομπών του ραδιοφωνικού σταθμού του Βατικανού. "Ενας δείκτης του δείχνει την ευρωπαϊκή ώρα, διάφοροι δέ άλλοι τις αντίστοιχες ώρες στις πιο σημαντικές χώρες των άλλων ηπείρων. Στο ρολόι αυτό δεν περιτρέφονται οι δείκτες, αλλά ολοκληρωσ ό κεντρικός δίσκος πάνω στον οποίο βρίσκονται οι δείκτες που αντιστοιχούν στις διάφορες χώρες.

Μαργαρίτα. "Αν δεν ζητούσε κάποιος αυτό το βάλς, θ' άρχίζαμε το κοτιγιόν χωρίς έσένα.

"Εν' αγοράκι πλησίαζε τη Σουζάννα και της πρότεινε να χορέψουνε το κοτιγιόν. "Εκείνη δέχθηκε. Μά είχε χλωμιάσει, και τα μεγάλα γαλάνα μάτια της κτύπαζαν το Φαμπιέν και τη Μαργαρίτα με μια έκφρασι κακίας και θόβου.

Την άλλη μέρα, την ώρα που χτενιζόταν η Έρμάν, μετά το μπάνιο της, η Σουζάννα βρισκότανε κοντά της, παίζοντας πάνω σ' ένα καναπέ.

— Δεν μού λές, μαμωνά, τη ρώτησε ξαφνικά, γιατί η Μαργαρίτα λείει «μαμά» τη δεσποινίδα Μπλάνς, όταν είναι μόνης οι δύο τους;

— Τί είπες; ρώτησε η Έρμάν, νομίζοντας πώς δεν είχε ακούσει καλά.

— Σε ρώτησα γιατί η αδελφή μου λείει «μαμά» τη δεσποινίδα Μπλάνς, όταν είναι μονάχα...

— Δεν καταλαβαίνω τί θές να πής... απάντησε η Έρμάν, σατισμένη.

— Χτές τ' απόγεμα, όταν η δεσποινίς Μπλάνς πήγε να διορθώσ το φόρεμα της Μαργαρίτας, τίς είδα να φεύγουνε γρήγορα - γρήγορα και σκέφθηκα πώς θα τα καταφέρνανε ναχουν γυρίσει πριν ν' άρχισή το κοτιγιόν. Για να δώ λοιπόν αν θα καταλαβαίνανε...

— "Ε, τί έκανες; ρώτησε η Έρμάν, δίχως να καταλαβαίνει πολύ καλά το λόγο της τόσης περιεργείας της.

— Τίς παρακολούθησα και κρύφτηκα στην κάμαρά της Μαργαρίτας, που βρίσκεται δίπλα απ' το δωμάτιο της δεσποινίδος Μπλάνς. Τίς έδλεπα απ' τη μισανοιχτή πόρτα... Κλάψανε κι' οι δύο, φιληθήκανε... η Μαργαρίτα έλεγε «μαμά» τη δεσποινίδα Μπλάνς κι' εκείνη την έλεγε «κόρη μου!»

"Η Έρμάν είχε χλωμιάσει. Είχε πληγωθή η περηφάνεια της.

Μιά ξένη, μια ύφισταμένη, είχε λοιπόν εμπνεύσει στην κόρη της τόσο μεγάλη άγάπη, ώστε να δνομάζουσε η μία την άλλη μητέρα και κόρη!

Πώς είχε συμβή αυτό;

"Η χήλεια της, που είχε αποκοιμηθή από μερικές μέρες, ξυπνούσε πάλι. "Ηταν λοιπόν πραγματικά ο Σάρλ τρυφερός φίλος της Μπλάνς; Κι' έδειχνε, για να του άρεση περισσότερο, προσποιότανε τη θερμή εκείνη αγάπη για τη Μαργαρίτα, σαν απόδειξι της τρυφερότητας και της ευαισθησίας της;

— "Οταν λοιπόν την άπατούσαν, γελοούσαν κρυφά εις βάρος της, ο άντρας της κι' η γυναίκα εκείνη!...

— Θά παράκουσες, παιδί μου, η ίσως δεν θα κατάλαβες καλά, απάντησε στη Σουζάννα. "Αλλωστε, η δεσποινίς Μπλάνς είδε τη Μαργαρίτα να γεννιέται, κι' είναι φυσικό ν' άντανεκλά και σ' αυτήν η συμπάθεια κι' ο σεβασμός που έχει για τον άντρα μου και για μένα... Μά τώρα πρέπει να ντυθώ. Πήγαινε να παίξεις!...

— "Οχι, μαμά! Είμαι μονάχη, προτιμώ να μείνω μαζί σου.

— Πήγαινε να βρής την αδελφή σου, επέμεινε η Έρμάν. Παίξετε στον κήπο, οι δύο σας... Μά πρόσεξε, μη της επαναλάβης όσα μού είπες γι' αυτήν και για τη δεσποινίδα Μπλάνς...

— "Εννοια σου, μαμά! Δεν θα πώ λέξι... "Οταν έμεινε μόνη, η Έρμάν σκέφθηκε: «Τί να σημαίνη άραγε όλη αυτή η ιστορία;... "Ω, θά το μάθω!».

ΛΓ'.

Σχέδια έκδικησεως

"Οταν γύρισε η Ροζέτ στο βουλευτήριο Ντέ Κουρσέλ, δεν έκλαιγε πιά. "Ηταν όμως χλωμή σαν πεθαμένη, και μια φλόγα έλαμπε μέσα στα τόσο γλυκά συνήθως μάτια της.

Λίγες στιγμές μετά την επιστροφή της, έφτασε κι' ο "Αρθούρος με το Γκαστόν. "Ηταν καλοδιάθετος, χαμογελαστός, με το ύψος του ανθρώπου που είναι ευχαριστημένος που ξαναγυρίζει σπιτί του.

"Η Ροζέτ τον άφισε να την άγκαλιάσει και να τη φιλήσ, παρ' όλη την άηδία που της προκαλούσε. "Υστερα τον ρώτησε ψυχρά:

— Είσαι ίκανοποιημένος απ' το ταξίδι σου;

— "Ω, πολύ ευχαριστημένος! "Ολα πάνε θαυμάσια, απάντησε εκείνος.

Και της διηγήθηκε χίλια ψέμματα, που εκείνη φάνηκε πώς τα πίστευε. Δεν τον διέκοψε, ούτε τον διέψευσε καθόλου. Πήρε όμως απ' τα χέρια του μικρού Γκαστόν ένα μεγάλο κουτί καραμέλλες κι' ένα ώραίο καραγκιόζη που είχε φέρει μαζί του.

— Μπορεί να κακοστομαχίσω μ' αυτές τις λιχουδιές, αγοράκι μου, τού είπε χαμογελώντας. Θα σου τις φυλάξω και θα σου δίνω από λίγες κάθε μέρα. "Οσο γιά τον καραγκιόζη, θα σου τον δίνω να παίξεις μονάχα όταν θάσαι φρόνιμος... "Ο μπαμπάς σου τάφερε αυτά;

— Ναι, μαμά! απάντησε το παιδί, που τόχε δασκαλέψει η Νινέτ να μ' φανερώνη πώς τα δώρα προέρχονταν απ' αυτήν.

"Η Ροζέτ δεν είπε στον "Αρθούρο πώς είχε ανακαλύψει την αλήθεια. Τί θα ώφελοσσε άλλωστε; Το πολύ-πολύ, θα προκαλούσε ακόμα μια σκηνή μεταξύ τους, που θα κατέληγε στον τελειωτικό χωρισμό τους - κι' αυτό ίσως ακριβώς επιδίωκε ο Νορμπερ.

Μά ο πόθος της έκδικησεως κούριε σιγά - σιγά το νου της Ρόζας. Τον μεγάλωναν και τον δυνάμωναν κάθε μέρα οι άπουσιές του "Αρθούρου, που έπαιρνε κάποια μαζί του και το Γκαστόν, μ' όλο που θάθελε η Ροζέτ να τον έμποδισή.

Με την αφέλη παιδιαστική άχαριστία, το παιδί φαινόταν ευτυχισμένο που συνόδευε τον πατέρα του. "Ωστόσο, είχε όμολογήσει κρυφά την αλήθεια στη μητέρα του.

— "Ω, αν ήξερες, μαμάκα, τί καλή που είν' αυτή η ώραία κυρία που βγαίνω μαζί της! τίς είχε πη. Μου δίνει γλυκά, καραμέλλες... Δεν κλαίει ποτέ, αυτή, σαν έσένα. Γελάει διαρκώς και παίζει μαζί μου!...

Δεν χωρούσε πιά δισταγμός! "Επρεπε να τελειώσει αυτό το μαρτύριο και να τιμωρηθή εκείνη που της είχε κλέψει την καρδιά του αντρός της και που έπιχειρούσε τώρα να της κλέψη και την καρδιά του παιδιού της.

"Η Ροζέτ δεν έμπιστεύθηκε σε κανένα τα σχέδιά της - ούτε στη μητέρα της, ούτε στη Μπλάνς, την καλλίτερη φίλη της. Δεν τολμούσε ίσως να μιλήσ, γιατί την τρόμαζαν ίσως κι' αυτή την ίδια...

"Αν άνοιγε άλλωστε την καρδιά της στη μητέρα της, θα προκαλούσε ασφαλώς άσκοπες και άξιοθρήνητες σκηνές. "Η κυρία Λεπαγιέ δέ ξεσπαζε και θάκανε αναγκαίο το διαζύγιο - ενώ η Ροζέτ φοδόταν περισσότερο από κάθε τι τη λύσι αυτή, που θ' αποτελούσε τη νίκη της αντίχλησ της.

"Οσο γιά τη Μπλάνς, ήταν κάμποσος καιρός που δεν την είχε δη, και δεν είχε ούτε τη θέλησι ούτε τη δύναμι να πάη να τη βρή στο σπιτί της. Πραγματικά, η μητέρα της Μαργαρίτας, άποροφημένη απ' τις δικές της δραματικές περιπέτειες, φαινόταν να ξεχνάη κάπως τη μικρή της φίλη.

"Ωστόσο, ένα βράδυ που δεν μπορούσε να πάη στο Φονταινευιπλώ, η Μπλάνς σκέφθηκε ξαφνικά τη Ροζέτ. "Ενα πένθιμο προσάσθημα την κυρίεψε και, δίχως να χάσ η καιρό, πήγε στο βουλευτήριο Ντέ Κουρσέλ.

Πεονώντας έμπρός απ' τα παράθυρα του ίσογιού, είδε το μικρό άτελιέ άδειανό, έγκαταλελειμένο, σκονισμένο, εικόνα της δυστυχίας και της χρεωκοπίας.

Σουρούπωνε πιά. Το δωμάτιο φωτιζόταν άμυδρά από μια μικρή ηλεκτρική λάμπα. "Η Μπλάνς χτύπησε το κουδούνι του διαμερίσματος της φίλης της. "Αργησε να πάρη απάντησι. "Επιτέλους, της άνοιξε η ίδια η Ροζέτ.

— "Εσύ!... φώναξε. "Εσύ, καλή μου!... "Ενας λυγμός της έκοψε τη φωνή, ενώ συγχρόνως έφεπτε στην άγκαλιά της Μπλάνς. "Εκείνη έκλεισε πίσω της την πόρτα και τράβηξε την παλιά της φίλη μέσ' στο σαλόνι.

— "Εσύ!... έλεγε η Ροζέτ. "Ω, τί χαρά που σε ξαναβλέπω!... και μάλιστα αυτή τη στιγμή!... "Ω, είμαι τόσο δυστυχισμένη!... τόσο δυστυχισμένη!...

— Μά ήσυχασε λοιπόν, μικρή μου Ροζέτ! Δεν ξέρω τί έπαθες... Μά κάποιο

προάσθημα μ' έκαμε να τρέξω κοντά σου! Σάν καλλίτερή σου φίλη, πρέπει νάμαι μια απ' τις πρώτες που θά σε συμπονέσω και θά σε παρηγορήσω!...

— "Ω, δεν υπάρχει πια παρηγοριά γιά μένα!... Μά λογάριζα να σε δώ, γιά να με συμβουλέψης...

Κάτω απ' τα δάκρυα της Ροζέτ, κάτω απ' τα ίχνη της συγκινήσεως που της είχε προκαλέσει η άπροσδόκητη έπίσκεψι της φίλης της, η Μπλάνς διέκρινε με τρόπο την αλλοίωσι της φυσιογνωμίας της. Πρόσεξε ακόμη μια γρήγορη και ταραγμένη ματιά που έρριξε μηχανικά η Ροζέτ σ' ένα τραπέζακι, μισοκρυμμένο σε μια σκιερή γωνιά του σαλονιού.

"Ακολουθώντας τη διεύθυνσι αυτής της ματιάς της, η Μπλάνς είδε το καπέλλο της φίλης της, που τόχε βγάλει βιαστικά - σίγουρα, τη στιγμή που είχε ακούσει το κουδούνι της πόρτας - και τόχε πετάξει, μαζί με τα γάντια της, πάνω σ' ένα πλατύστομο μπουκαλί. Μέσ' στο μισοσκόταδο του δωματίου, δεν διέκρινε η Μπλάνς το μπουκαλί αυτό.

"Απλώθηκε σιωπή γιά ένα λεπτό. "Η Μπλάνς σκεπτόταν.

Προσισθανότανε πώς είχε φτάσει σε μια τραγική στιγμή. Μά θεώρησε φρόνιμο να κρύψη αυτή την έντύπωσι της.

— Βλέπω εκεί πάνω το καπέλλο σου, είπε. "Ετοιμαζόσουν να βγής;... "Αν θέλεις λοιπόν, θαρθώ κι' εγώ μαζί σου. Θα μού διηγηθής στο δρόμο τί σου συμβαίνει.

— "Οχι, διέκοψε ζωηρά η Ροζέτ, δεν μπορείς ναρθής μαζί μου, εκεί που πηγαίνω.

— Γιατί;

"Η νέα γυναίκα δεν απάντησε. "Εμεινε άκίνητη. Δάκρυα χοντρά κυλούσαν άσταμάτητα απ' τα μάτια της στα μάγουλά της. "Η Μπλάνς δεν επέμεινε στην άρχη. Μά πήρε τη Ροζέτ στην άγκαλιά της, όπως έκανε όταν ήταν ακόμα μικρό κοριτσάκι, και τη φίλησε τρυφερά.

— Πές μου τα όλα, μικρή μου... της είπε με γλυκειά φωνή. Μη μού κρύψης τίποτε!... Τί σου συνέβη;

"Η νέα γυναίκα άνατρίχισε, σ' αυτή την έρώτησι. Τα μάτια της στέγνωσαν κι' η φωνή της πήρε ένα άγριο τόνο.

— Ναι λοιπόν, θά σου τα πώ όλα!... πρόσφερε. "Εχω χάσει πια τις δυνάμεις και το θάρρος μου. Μόνο η δίψα της έκδικησεως με συγκρατεί ακόμη... "Αγάπησα τον άντρα μου όσο μπορεί ν' αγαπήσθ άνθρωπιο πλάσμα... Τον αγαπώ ακόμη... Κι' ό-

μως είναι ο χειρότερος παληάνθρωπος!...

— "Ησύχασε, αγαπημένη μου μικρή!... Ναι, είχες τοποθετήσει πολύ ψηλά το ιδανικό σου... Σε μέθυσε το ρομάντσο, και ξαφνικά βρέθηκες στη σκληρή πραγματικότητα!... "Ο άντρας σου είναι ένοχος, πολύ ένοχος, το ξέρω!... Κλείσε τα μάτια σου όμως στα φάσματα του! "Αργότερα, θά ξαναγυρίσθ κοντά σου, μετανοημένος και γεμάτος λατρεία κι' ευγνωμοσύνη γιά σενα. "Αλλωστε, στο μεταξύ, έχεις τα φίλιά και την αγάπη του παιδιού σου...

— "Οχι, Μπλάνς, δεν τάχω πιά! Μου τα κλέβει, αυτά τα φίλιά, αυτή την αγάπη! Ποιός ξέρει δε αν δεν σχεδιάζη να μού τα στερήσθ γιά πάντα!...

— Τί θές να πής;

"Η Ροζέτ διηγήθηκε τότε, με κουμένες φράσεις, την άτιμη προδοσία του συζύγου της και την αίσχρη εκείνη έπιτροπή στο παιδί της, γιά ν' άποξενωθή σιγά - σιγά απ' τη μητέρα του και ν' αγαπήσθ την πρόστυχη εκείνη γυναίκα που σκόπευε ν' ακολουθήσθ ο πατέρας του.

Δεν μπορεί να σου πάρη το παιδί σου! δήλωσε η Μπλάνς. "Οσο γι' αυτόν τον ίδιο, αν φύγη, πρέπει να το υπομείνης, γιάτί θάσαι μια ευτυχία γιά σενα.

— Μά τον αγαπώ, Μπλάνς! Θά πεθάνω, αν μ' εγκαταλείψη!

— Τί θέλεις λοιπόν να κάνης;...

— Θέλω να έκδικηθώ αυτή τη γυναίκα! Θέλω να μ' επιτρέψ νά την ξαναδω, να γίνη πάλι δικός μου!... Σιγά - σιγά θά γιαιτρευτή απ' την τρέλλα του, κι' εγώ θά ξεχάσω! Κι' ύστερα θ' αγαπιώμαστε πάλι όπως και τις πρώτες μέρες.

"Η Μπλάνς δεν μπόρεσε να συγκρατήσθ μια χειρονομία άμφιβολίας.

— Πρώτα όμως, συνέχισε η Ροζέτ άργά και ψυχρά, πρώτα θέλω να την κυττάξω καλά στο πρόσωπο, γιά να βρώ, να μαντέψω με ποιό μέσον θά μπορέσω να τη νικήσω...

— Θές να τη δής; Πού;

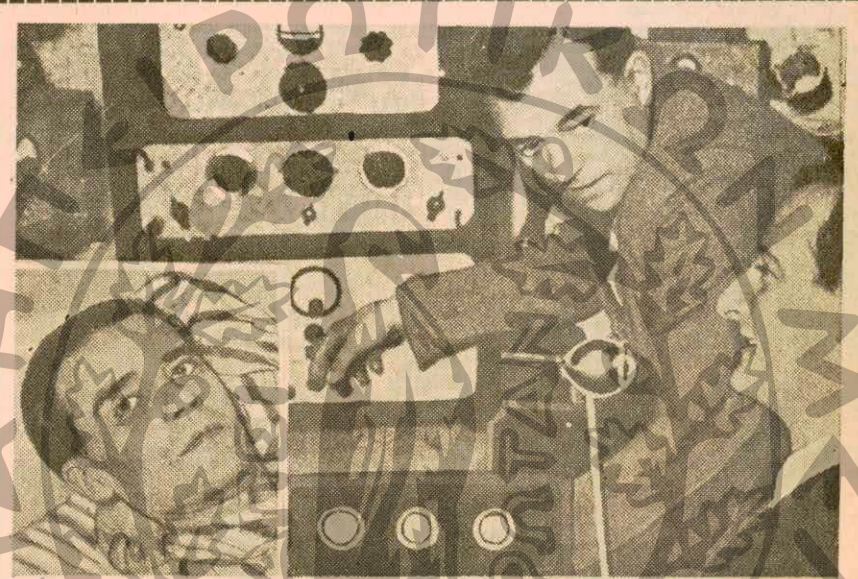
— Στο καμπαρέ που τραγουδάει κάθε βράδυ... "Εκεί σκόπευα να πάω, την ώρα που ήρθες...

"Η Μπλάνς σκέφθηκε μια στιγμή, με τα μάτια της καρφωμένα στο άπαθές πρόσωπο της φίλης της. "Υστερα της είπε:

— Καλά λοιπόν, πάμε μαζί! Θέλεις;

— Γιατί όχι; απάντησε η Ροζέτ, έπειτα από ένα μικρό δισταγμό.

"Αποροφημένη απ' τις ανήσυχες σκέψεις της, η Μπλάνς δεν έδωσε καμμία προσοχή στις γρήγορες προετοιμασίες της

ΕΝΑ Σ.Ο.Σ. ΠΟΥ ΔΙΩΧΝΕΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

"Ο Γερμανός άσυρμιστής "Αλφίς Κάιμπερ (άρθρος δεξιό) μαζί με τον "Αγγλο λοχαγό Γητερ Κόμπς, που όηρηται στις βρετανικές υπαρκτικές δυνάμεις κατοχής της Γερμανίας, βεβαίωσαν με τον άσυρμά τους, προ ήμερών την έξη επιγύουσα έκκλησι: "Χρειάζόμαστε άπειρίτως «Μηλάρων» γιά να σώσουμε έναν άρρωστο, που πάσχει από λευχαιμία». Στην έκκλησι απάντησε ένας καθολικός ιερέας από το Μπρίστολ της "Αγγλίας. Την επομένη, ένα άγγλικό στρατιωτικό άεροπλάνο έφερε το πολυτιμο και σπάνιο εκείνο φάρμακο, χωρίς στο όπλο ο φράντς Τιμς (κάτω άριστερα) θά μπορούσθ να ζήσθ άλλους δέκα μήνες χωρίς καμμία ιατρική περίθαλψι.

ΧΟΡΕΥΕΤΕ

Άλλοιμένο στους χορεδ-
δασκάλους!

Χαράς ευαγγέλια για τους χο-
ρευταράδες! Ένας καινού-
ργιος χορός ξεκίνησε απ' την
Αγγλία, γεμάτος... δυναμικότη-
τα και με την αξίωση να κατα-
κτήσει ολόκληρο τον κόσμο.

Το παράξενο είναι πως οι χο-
ροδιδάσκαλοι έχουν καταπιεσθεί
απ' τις προόδους του. Γιατί ο χορός
αυτός είναι τόσο απλός,
ώστε δεν χρειάζεται διδασκαλία. Αν, λοιπόν, επικρατήσει τελικά
κι' έκτοπιση τους άλλους, θα κλείσουν μοιραία τις πύλες τους οι
περισσότερες «Ακαδημίες χορού».

Τ' όνομά του είναι «κρήπ», που σημαίνει «σύρσιμο», και χα-
ρακτηρίζει απόλυτα τον τρόπο που χορεύεται αυτός ο... δῆθεν χο-
ρός.

Να και μία σύντομη περιγραφή του, που αρκεί ως τόσο για να
τον μάθης κανείς στην εντέλεια:

Ο καβαλλέρος πιάνει το δεξιό χέρι της ντάμας και το κρατάει
τεντωμένο προς τα έξω και χαμηλά, πιο κάτω από τη μέση τους.
Το δεξιό του χέρι ακουμπάει στο γοφό της, κρεμασμένο χαλαρά,
μέ το δάχτυλα σαν παράλυτο. Τ' αριστερό χέρι της ντάμας στη-
ρίζεται στο δεξιό ώμο του καβαλλέρου.

Ο καβαλλέρος μένει διαρκώς μακριά απ' τη ντάμα. Τους χο-
ρίζει μία απόσταση 30 πόντων το λιγώτερο.

Αφού πάρουν, λοιπόν, αυτή τη στάση, λυγίζουν ελαφρά τα γό-
νατά τους κι' αρχίζουν να χορεύουν ή, μάλλον... να σέρνουν τα
πόδια τους πάνω στην πίστα.

Ο καβαλλέρος πηγαίνει διαρκώς προς τα πίσω, και ποτέ προς
τα εμπρός. Κάνει δυο συρτά βήματα πίσω κι' έπειτα ένα βήμα
προς τα πλάγια. Φέρονει τέλος το δεξιό του πόδι δίπλα στ' αρι-
στερό, κι' έτσι βρίσκεται πάλι στη θέση απ' όπου ξεκίνησε, έτοι-
μος να επαναλάβει τους ίδιους απλούστατους και στερεότυπους
βηματισμούς.

Αυτή είναι η μοναδική φιγούρα του «κρήπ». Δεν υπάρχουν στρο-
φές, παραλλαγές, τίποτε... Μόνο αυτά τα απελπιστικά μονότονα
συρτά βήματα πίσω και πλάγια. Πρόκειται δηλαδή για τον απλού-
στερο χορό που έχει επινοήσει μέχρι σήμερα.

Φυσικά, η ψυχική διάθεση των δυο χορευτών είναι ανάλογη προς
τα βήματα που κάνουν: Δεν ανταλλάσσουν δηλαδή ούτε μία λέξη
μεταξύ τους, απ' την αρχή ως το τέλος του χορού. Και — το
σπουδαιότερο απ' όλα — στα πρόσωπά τους πρέπει να υπάρχει
μόνιμα αποτυπωμένη μία έκφραση θανάσιμης πλήξης και αηδίας!

Όσο πιο... κακομοίρική είναι η έκφραση αυτή, τόσο καλύτερα
θεωρείται πως χορεύουν το «κρήπ» καβαλλέρος και ντάμα!

Η μανία αυτή που έχει κυριέψει την αγγλική νεολαία, τον
τελευταίο καιρό, όχι μόνον έχει αναστατώσει τους χοροδιδασκά-
λους της Μεγάλης Βρετανίας, αλλά κι' άσπασχολεί σοβαρά τις
έφημερίδες και ώρισμένους κυβερνητικούς κύκλους, που τη χα-
ρακτηρίζουν σαν μία ανησυχαστική έκδηλωση ξεπεσμού και ψυχικής
φθοράς.

Όρισμένες αϊθουσες χορού — ή «παλαί», όπως ονομάζονται
στην Αγγλία — προσπάθησαν να εξοστρακίσουν και ν' απαγο-
ρέψουν το «κρήπ». Το μόνο όμως που κατάρρωσαν έτσι, ήταν να
χάσουν ένα μεγάλο μέρος της πελατείας τους...

Κανείς δεν ξέρει πώς κι' από που ξεφύτρωσε
αυτός ο καινούργιος χορός. Το μόνο βέβαιο εί-
ναι πως άρχισε να χορεύεται στο Λονδίνο, κι'
από εκεί διαδόθηκε γρήγορα σ' ολόκληρη την
Αγγλία.

Όπως δείχνουν δὲ τὰ πράγματα, δὲν θ' ἀρ-
γήσει να κατακτήσει και τις «Νωμμένες Πολιτείες».
Ήδη οι 20 χιλιάδες Αμερικανοί χοροδιδάσκαλοι
τάχουν χρειαστή. Φοβούνται, με το δίκιο τους,
πως θα χάσουν το ψωμί τους, ή τουλάχιστον πως
θα δοκιμάσει μία σοβαρή κρίση το επάγγελμά
τους, που υπολογίζεται πως τους αποδίδει συνολικά
100 εκατομμύρια δολάρια το χρόνο.

Το ανησυχαστικώτερο σύμπτωμα, είναι πως
εξεδόθη ήδη και κυκλοφόρησε στην Αμερική ένα
καινούργιο τραγούδι, που λέγεται «Το Κρήπ» κι'
έχει φυσικά το ρυθμό του καινούργιου χορού. Πε-
ριμένουν, λοιπόν, με φρίκη οι χοροδιδάσκαλοι και
τους πρώτους Αμερικανούς...
κρηπαδόρους!

«Αν πιάσει ο καινούργιος χο-
ρός στις «Νωμμένες Πολιτείες», θα
μιας καταστρέψω!», λένε με με-
λαγχολία... ακόμη μεγαλύτερη
από κείνη που έχουν όσοι χο-
ρεύουν το «κρήπ».

Η μία και μοναδική «φιγούρα» του νέου χορού: Φέρνεται το αριστερό
πόδι προς τα πίσω, ύστερα το δεξιό προς τα πίσω, το αριστερό προς
τα πίσω και πλάγια, το δεξιό δίπλα στ' αριστερό. Η ντάμα κάνει τα
ίδια βήματα αντίθετως.

«Δεν χρειάζεται να μάθης κανείς χορό, για να χορεύη
«κρήπ»! είπε ένας απ' τους γνωστότερους καθηγητάς
χορού των «Νωμμένων Πολιτειών». Αρκεί μονάχα να ξέρη
να περπατάει προς τα πίσω...».

Κι' όλοι οι συνάδελφοί του συμφωνούν μαζί του και
κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου. Οι όπαδοι όμως του
«κρήπ», υποστηρίζουν πως η πολεμική αυτή των χορο-
διδασκάλων εναντίον του νέου χορού δεν γίνεται γιατί
δεν τους αρέσει πραγματικά το «κρήπ», αλλά γιατί
φοβούνται πως θα τους κόψη το ψωμί τους, αν επι-
κρατήσει στην Αμερική και στον υπόλοιπο κόσμο.

Ο νέος χορός συνοδεύεται κι' από μία καινούργια
μόδα ανδρικού ντυσίματος, που έχει επονομασθή «Μάυ
Λόρντ» (Λόρδε μου) και θυμίζει κάπως τον τρόπο που
ντυνότανε οι κομποί Αγγλοι της εποχής του Έδου-
άρδου!

Το σακάκι έχει αντικατασταθή από ένα είδος
μακριάς «ζακέτας», με γυρισμένα κι' ανασηκω-
μένα μανικέτια και με βελούδινο γιακά. Το παντελόνι έχει τα
δυό του σκέλη ολόστρόγγυλα, δίχως τσάκισι, σαν σωλήνες της
θερμάστρας!

Οι γνωστοί Αμερικανοί χορευταί Ρίτς Χάρντν και Μπρούς Ντέ Τζων
δείχνουν την... κακομοίρική έκφραση που πρέπει ναχουν οι χορευταί
του «κρήπ».

Φαντασθήτε τώρα το θέαμα που θα παρευσιάζη μία αϊθουσα
γεμάτη από ζευγάρια που χορεύουν «κρήπ» μονότονα, ατελείωτα,
σιωπηλά, σαν... κατάδικοι θανατοποινίτες!

Θερμινόμενοι δρόμοι

Η γερμανική πόλις Βρέμην είναι η μόνη στην Εύρωπη, που οι
κεντρικοί δρόμοι της θερμινούνται τεχνητά.

Εφευρέτης του συστήματος θερμινώσεως είναι ένας μηχανικός
ηλικίας 33 χρόνων, ο Χάρρυ Μάρτενς. Για την θέρμανση των δρό-
μων χρησιμοποεί φωτάκια που το κόστος της παραγωγής του
είναι εξαιρετικά χαμηλό στη Γερμανία. Έτσι υπολογίζεται, ότι
η θέρμανση ενός δρόμου μήκους 4 χιλιομέτρων και πλάτους 18 μέ-
τρων, δεν στοιχίζει περισσότερο από 1500 δραχμές την ώρα.

Ο μηχανικός Μάρτενς εγκατέστησε κάθε 10 μέτρα και σε βά-
θος 10 μέτρων, ειδικές συσκευές που εκπέμπουν θερμότητα σε
ακτίνα 10 μέτρων ολόγυρα. Έτσι θερμαίνεται ολόκληρος ο δρό-
μος.

νέας γυναίκας. Η Ροζέτ φόρεσε το καπέλο
της, το παλτό της, τα γάντια της. Και,
δίχως να το αντιληφθή η Μπλάνς, έκοιμε
στην τσέπη της το πλατύστομο μπουκα-
λάκι, γεμάτο μ' ένα διαφανές υγρό, που
βρισκότανε πάνω στο τραπέζακι, στη γω-
νιά του σαλονιού.

Βγήκαν μαζί απ' το σπίτι και πήραν
ένα ταξί, μολονότι η θερμοκρασία ήταν
χλιαρή κι' η βραδιά υπέροχη.

Στο καμπαρέ «Γκριγιόν», όδός Ρο-
σουάρ! είπε η Ροζέτ στο σωφόν.

Τ' όνομα της Νινέτ Βιλλάρ φιγουράριζε
με τεράστια γράμματα στην πρόσοψη του
κέντρου.

Οι δυο γυναίκες κάθισαν σ' ένα θω-
ρείο. Η σάλλα ήταν γεμάτη.

Είναι τώρα η σειρά της! είπε η Ρο-
ζέτ, αφού συμβουλευθηκε το πρόγραμμα.

Πραγματικά, το τελευταίο νούμερο του
πρώτου μέρους ήταν το δικό της.

Η ορχήστρα έπαιζε μία εισαγωγή, κι'
η Νινέτ Βιλλάρ μπήκε στη σκηνή. Οι θεα-
ταί την υποδέχθηκαν με χειροκροτήματα.
Προχώρησε ως το προσκήνιο κι' ανήγγει-
λε με τσαμπινιά τον τίτλο του τραγουδιού
της.

Ήταν ένα τραγούδι σόκιν, γεμάτο «άλ-
μυρα» υπονοούμενα. Μά φαίνεται πως, το
βράδυ αυτό, υπήρχαν στο καμπαρέ μερι-
κοί πελάτες που δεν συμπάσθουν το χου-
τρό και πρόστυχο χιούμορ. Γιατί, όταν η
«καλλιτέχνης» τελείωσε, χαιογελώντας θρι-
αμβευτικά και περιμένοντας τις έπαινεση-
μες, κάποιος απ' τη σάλλα φώναξε:

— Τί αηδία!

Αμέσως ακούστηκαν κι' απ' άλλα τρα-
πέζια σφυρίγματα αποδοκιμασίας και φω-
νές:

— Αίσχος!... Αίσχος!...

— Έξω η γρηά!...

«Άλλοι όμως θεαταί, συνηθισμένοι πελά-
τες του καμπαρέ, διαμαρτυρήθηκαν:

— Βγάλτε τους έξω!...

— Ζήτω η Νινέτ!...

Σωστό πανδαιμόνιο επικρατούσε τώρα
στη σάλλα κι' απλώνονταν και στους δια-
δρόμους, και στο μουφέ.

Η Νινέτ, κατάχλωμη κάτω απ' το φτια-
σίδι της που έζεφτε, έπεμνε να μείνει
στη σκηνή. Η Ροζέτ κι' η Μπλάνς είδαν
τον Άρθουρ να σηκώνεται, να πηγαίνει
κοντά της και να της ληφ κάτι. Μά εκείνη
δεν τούδωσε προσοχή. Θυμωμένη, πεισμα-
μένη, στράφηκε πάλι στο κοινό και φώνα-
ξε στους ταραχοποιούς, μ' όλες της τις
δυνάμεις:

— Να χαθίτε, μουλάρια!...

«Υστερα γύρισε κι' έφυγε, τρέχοντας
σχεδόν. Μερικοί θεαταί ήταν έτοιμοι να
δουήσουν, να την κυνηγήσουν ως το καμα-
ρίνι της. Έπενεδη όμως εγκαίρως η αστυ-
νομία και τους συγκράτησε.

«Η Ροζέτ κι' η φίλη της βγήκαν απ' το
καμπαρέ. Καμμία απ' τις δυο δεν είχε προ-
φέρει λέξη, απ' τη στιγμή που είχε έμφα-
νισθή στη σκηνή η Νινέτ.

— Ήθελες να τη δής! είπε η Μπλάνς,
σταματώντας στο δρόμο. Τώρα την είδες
κι' ευχαριστήθηκες!... Να που τιμωρήθη-
κε όπως της αξίζει! «Ας γυρίσουμε τώρα
στο σπίτι σου!...

— Είδα όμως και τον Άρθουρ κοντά
της, να την υποστηρίζει, να την παρηγορή.

— Ναι, ίσως... Μά το άποψινό έπει-
σάδιο θα επαναληφθ. Και τότε θα απο-
γοητευθ. Γιατί... όπως πολ-
λοι άντρες — κολακεύεται νάχη σχέσεις
με μία γυναίκα που τη θαυμάζουν όλοι και
τη χειροκροτούν... όχι με μία που τη γιου-
χαίζουν. Πιστεψέ με, θα ξαναγυρίση γρή-
γορα κοντά σου, για πάντα αυτή τη φορά!

Μά η Ροζέτ κούνησε απελπισμένα το κε-
φάλι της.

— Αγαπάει αυτή τη γυναίκα, απάντη-
σε. «Όσο μένει αυτή εδώ, θάνα δικός της.

Τη στιγμή εκείνη, σταμάτησε ένα ιδιω-
τικό αυτοκίνητο δίπλα στο πεζοδρόμιο, με-
ρικά βήματα μακρύτερα απ' τις δυο γυ-
ναίκες.

— Είναι τ' αυτοκίνητό της, είπε σιγα-
νά η Ροζέτ. Τό γνωρίζω!... Έρχεται και
την περιμένει εδώ!... Α, ο Θεός είναι
μαζί μου!... Νά κι' αυτοί... αυτοί κι'
εκείνη!...

Πραγματικά, ο Άρθουρ κι' η Νινέτ εί-
χαν βγή από μία πλαγινή πορτίτσα του
καμπαρέ και διευθύνονταν προς τ' αυτοκί-
νητο, που το είχαν ειδοποιήσει ναρθή να
τους πάρη.

Η Νινέτ έτοιμάστηκε ν' ανέβη. Τότε η
Ροζέτ άφισε ξαφνικά το μπράτσο της φί-
λης της κι' όρμησε πάνω στην αντίζηλό
της, φωνάζοντας:

— Πατσάβουρα!... Παλθόγυναίκα!...

Η Μπλάνς πρόλαβε να δη πώς κρατού-
σε στο δεξιό της χέρι ένα μπουκάλι και
προσπαθούσε να το ξεβουλώσει με τ' αρι-
στερό. Έτρεξε τότε κι' αυτή να την προ-
φτάση, ξετρελλαμένη απ' τη φρίκη.

— Πρόστυχη!... Πρόστυχη!... ούρλιασε
με μανία η Ροζέτ.

Και σήκωσε το γέρι της, για να της ρί-
ξη στο πρόσωπο το υγρό που περιείχε το
μπουκάλι. Μά, την ίδια στιγμή της τ' αρ-
πάξε και τσάφισε δυνατά ο Άρθουρ, που
είχε καταλάβει κι' αυτός αμέσως το σκοπό
της, όπως κι' η Μπλάνς.

— Μία βιτριολίστρια!... φώναξε μ' ό-
λες τις δυνάμεις του, δίχως ν' αναγνωρίση
άκονη τη γυναίκα του, στο μισοσκόταδο
του δρόμου. Φυλάξου, Νινέτ!

Δυο-τρεις διαβάτες έτρεξαν κοντά τους.

— Βοήθεια!... Βοήθεια! ούρλιαζε ο
Άρθουρ.

Η Ροζέτ είχε γαντζωθή πάνω του.

— «Οχι, δεν υπάρχει εδώ καμμία βιτρι-
ολίστρια! φώναζε η Μπλάνς. Υπάρχει μόνο
μία τίμια γυναίκα, που θέλει να έμποδισή
τον άντρα της να φύγη με μία παληο-
δράμα!...

Συγχρόνως, με μία εκπληκτική ταχύτη-
τα κι' ετοιμότητα, είχε πάρει απ' τα χέ-
ρια της Ροζέτ το μπουκαλάκι και, δίχως
να την αντιληφθ. τ' όχη πετάξε μέσα σ'
ένα ανοιχτό στόμιο υπονόμου, δίπλα στο
πεζοδρόμιο.

— Πού τη βλέπετε τη βιτριολίστρια, κύ-
ριε Άρθουρ; Νομιμέ: πρόσθεσε. Είναι η
γυναίκα σας, που προσπαθεί να σας κρα-
τήσει κοντά της, να μη σας αφήσει σ' αυτή
την...
Είχαν μαζευτή στο μεταξύ αρκετοί δια-
βάτες. Η σκηνή μπορούσε ν' αποδί εις βά-
ρος της Νινέτ και του συνοδού της. Ένας-
δυο είχαν αρχίσει κι' όλας να τη βρίζουν.

— Έλα, Άρθουρ, μη χασομεράμε! εί-
πε με ταραχή η Νινέτ. «Η άνεδα μαζί μου
στ' αυτοκίνητο, ή μείνε μ' αυτή τη βιτρι-
ολίστρια!

Ο Άθλιος Νομιμέ έκαμε ένα βήμα
προς τη γυναίκα του. Πλησίασε απειλητι-
κά το πρόσωπό του στο δικό της και
μούγκρισε:

— Τώρα δεν θά με ξαναδής ποτέ πιά!

— Άκου; Ποτέ! Ποτέ!...

— Άρθουρ... συχώρεσέ με! Άκουσέ
με... Ήμουν τρελλή! ψιθύρισε η δυστυ-
χημένη γυναίκα.

Μά ο άντρας της την έσπρωξε βάνυσσα,
ανέθηκε κι' αυτός στ' αυτοκίνητο και φώ-
ναξε στο σωφόν:

— Γρήγορα! Μη χάνης στιγμή!...

Η Ροζέτ είχε πάλι μία μισολιποθύμη μέσ'
στην αγκαλιά της φίλης της.

Η Μπλάνς την τράβηξε μακριά απ' το
πλήθος των περιέορων, που μεγάλωνε ό-
λοένα. Όλη εκείνη η σκηνή είχε διαρκέσει
μόλις δυο - τρία λεπτά. Σε λίγο, οι δυο
γυναίκες είχαν απομακρυνθ.

Η Ροζέτ περπατούσε μηχανικά, σαν αυ-
τόματο, κι' επαναλάμβανε αδιάκοπα, με
χαμηλή φωνή:

— Δεν θά τον ξαναϊδώ ποτέ πιά!...
Ποτέ!...

ΛΔ'

Οι δυο κουβίλες

Βέβαια, η απόκλιση που είχε κάμει η
Σουζάνα στη μητέρα της, την είχε συγ-
κινήσει. Ωστόσο, όσο περισσότερο σκε-
πτόταν την παράξενη εκείνη ιστορία, τόσο
βεβαιωνόταν πως δεν μπορούσε ποτέ νάχη
τη σπουδαιότητα που της έδινε η μικρή —
και που της είχε δώσει στην αρχή κι' αυτή
η ίδια.

Άλλωστε, η κ. Τεβενέν είχε για την ώρα
άλλες φροντίδες κι' ανησυχίες. Ο δεσμός
της με τον πρίγκιπα ντε Βεραν διαρκούσε
ήδη από καιρό. Κι' είχε αντιληφθ. από διά-
φορα σημεία ότι ο τρυφερός πρις φίλος είχε
αρχίσει να την βαρύνει...

Αν όμως ο πρίγκιπας έπαινε να ενδιαφέ-
ρεται γι' αυτήν, θα διατηρούσε το χρίσμα
της κοσμικής, που της είχε δώσει εκείνος;
Αυτό αναρωτιόταν η Έρμάνς, κι' αυτό
μονάχα την ανησυχούσε.

Για να διατηρήση το γόητρο της μεγά-
λης κυρίας του κόσμου, χρειαζόταν πολλά
χρήματα. Ο Βερνάν την είχε συμβουλευθεί —
ίσως σάν... αποζημίωσι απολύσεως — να
παίξη στο χρηματιστήριο, σε ώρισμένα
χρεώγραφα που πρόδλεπε θετικά πως θα
ανατιμωθούν πολύ.

Θά διακινδύνευε λοιπόν η Έρμάνς αυτή
την κερδοσκοπική επιχείρησι; Βέβαια, αν
πετύχαινε, θα κέρδιζε πολλά χρήματα και
θα γλύτωνε απ' τις οικονομικές της δυσχέ-
ρειες, για αρκετόν καιρό. Μά, αν τυχόν έ-
χανε, πως θα πλήρωνε τη διαφορά της υπο-
τιμήσεως;

Μπροστά λοιπόν σ' ένα τόσο σοβαρό
πρόβλημα, τί αξία είχε η ασήμαντη εκείνη
και παιδιαστική ιστορία;

Γι' αυτό, δεν έκαμε καθόλου λόγο στον
άντρα της για το μικρό προϋν έπεισόδιο
και για όσα της είχε πη η Σουζάνα. Ούτε
κι' έφερε καμμία αντίρρηση, όταν την άλλη
μέρα ο Σάρλ της ανήγγειλε πως η Μπλάνς
βαρύνονταν να περάση την Κυριακή και τη
Δευτέρα στο Σαμαρό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Ο Σενέκας ήταν ο πρώτος που λανσάρει τη μέθοδο της αυτοκτονίας μέσα στο λουτρό...

ΟΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ σήν εποχή μας

Παρουσιάζουν άλματική άνοδο

Η αυτοκτονία είναι, χωρίς αμφιβολία, μία πανάρχαια μέθοδος, για να εκδηλώσουν οι άνθρωποι την αγανάκτησή τους έναντι της μοίρας. Δυστυχώς, δεν υπάρχει κανένα θετικό ιστορικό τεκμήριο, που να φανερώνει ποιος ήταν ο πρώτος που την μεταχειρίστηκε. Όπως δηλαδή, οι πασιγνώστες περιπτώσεις της Κλεοπάτρας και του Ρωμαίου φιλοσόφου Σενέκα, είναι αρκετές για να μας πείσουν, ότι η αυτοκτονία εφαρμόζεται σαν λύση φυγής από ένα δεινό οδυνηρότερο κι' από τον θάνατο, από τα πολύ παλιά χρόνια.

Ο Σενέκας, μάλιστα, υπήρξε και ο πρώτος που λανσάρει τη μέθοδο της αυτοκτονίας μέσα στο λουτρό, που την ακολουθούν έκτοτε οι πιο ρασιναρισμένοι ανάμεσα στους αυτόχειρες και που θεωρείται από τους...εμπειρογνώμονες (άν μπορούν να υπάρξουν...) ως ο πιο ευχάριστος απ' όλους τους τρόπους αυτοκτονίας.

Ωστόσο, αν η εφεύρεση είναι αιμαπάλα, η μεγάλη της διάδοση είναι έργο των τελευταίων αιώνων. Αποτελεί γεγονός αναμφισβήτητο πως άλλοτε οι άνθρωποι αυτοκτονούσαν σε πολύ μικρότερη αναλογία, απ' όσο σήμερα. Οι αιτίες γι' αυτό, είναι μία ύποπτη ποικιλία από κοινωνιολογικούς, χωρίς ποτέ να μπορούσαν να συμφωνήσουν μεταξύ τους. Έμεις εδώ σήμερα, θα περιορισθούμε στην απλή διαπίστωση.

Η αύξηση του αριθμού των αυτοκτονιών, που στον καιρό μας γίνεται με μία ανησυχητική, συνεχή πρόοδο, ανασταλάει μόνον στις πολεμικές περιόδους.

Κατά τον τελευταίο πόλεμο, σημειώθηκαν αναλογικά ελάχιστα κρούσματα. Ίσως, επειδή ο θάνατος είχε γίνει τόσο καθημερινή υπόθεση, που αποτελούσε περὶ τὴν πολυτέλεια να τον αναζητήσει κανείς με την αυτοκτονία. Μετά την αποκατάσταση της ειρήνης στις σχέσεις μεταξύ των κρατών, ο δείκτης άρχισε και πάλι να ανεβαίνει.

Τα διεθνή γραφεία στατιστικών, που, ανάμεσα σε μία στατιστική για την κατανάλωση ρυζιού στην Ιαπωνία και την κατανάλωση ρούζις για τα χείλη στις Ηνωμένες Πολιτείες, δεν παραλείπουν να αριθμήσουν και γά κατατάζουν και τις αυτοκτονίες, σημειώνουν για τα μεταπολεμικά χρόνια μίαν άλματική αύξηση, που τείνει από το 1950, να σταθεροποιηθεί σ' ένα ώριμο σημείο, κά-θε άλλο, όμως, παρά παρήγορο.

Στην Ευρώπη, σε αναλογία πληθυσμού 10.000.000, σημειώνονται για το 1947: 1339 αυτοκτονίες, για το 1948: 1486, για το 1949: 1939, για το 1950: 2035, για το 1951: 2016 και για το 1952: 2020.

Οι σχετικές στατιστικές μελέτες των διεθνών γραφείων δεν περιόριστηκαν μόνο στην διαπίστωση του γενικού αυτού αριθμού. Ανέκυσαν ακόμη λεπτομερώς την αναλογία του φύλου και της ηλικίας άνω των αυτοκτονισαν, καθώς και τις αναλογίες των αιτίων κάθε αυτοκτονίας και των τρόπων που α-

κολούθησαν οι αυτόχειρες.

Το πρώτο συμπέρασμα, που προκύπτει από τις αναλυτικές αυτές στατιστικές, είναι... απογοητευτικό για το ισχυρό φύλο: Αποδεικνύει πως οι γυναίκες έχουν περισσότερο μυαλό από τους άντρες ή, τουλάχιστον, αγαπούν περισσότερο την ζωή τους.

Από τους 1339 (σε αναλογία 10.000.000 πάντα) που αυτοκτονήσαν το 1947, αναλογούν 893 άντρες και 446 γυναίκες. Το 1948: 921 άντρες και 515 γυναίκες, το 1949: 1304 άντρες και 565 γυναίκες, το 1950: 1471 άντρες και 564 γυναίκες, το 1951: 1348 άντρες και 668 γυναίκες, το 1952: 1371 άντρες και 649 γυναίκες.

Συνολικώς, δηλαδή, στο διάστημα των έξι αυτών ετών, αυτοκτονήσαν υπερδιπλάσι οι άντρες από γυναίκες!

Όσο για την ηλικία, εκείνη που ευνοεί περισσότερο (αν επιτρέπεται, βέβαια, η έκφραση...) την αυτοκτονία, είναι η ηλικία μεταξύ των 45 και 60 ετών. Οι νέοι αυτοκτονούν σε πολύ μικρότερο ποσοστό από τους ώριμους, ενώ ο δείκτης άρχίζει πάλι να σημειώνει μία κάμψη μετά τα 60.

Ίδου ο συγκριτικός πίνακας αυτοκτονιών ανάμεσα στις διάφορες ηλικίες, επί αναλογίας χιλίων γυναικών, στην Ευρώπη, κατά το 1952:

14-18 ετών	23.4
18-30 »	126.0
30-45 »	240.2
45-60 »	363.6
άνω των 60 ετών	246.8
Επί χιλίων ανδρών, η αναλογία είναι:	
14-18 ετών	17.2
18-30 »	142.6
30-45 »	202.5
45-60 »	365.3
άνω των 60 ετών	272.4

Στο κεφάλαιο των αιτίων, που προκαλέσαν αυτές τις αυτοκτονίες, οι στατιστικές επιφυλάσσουν μίαν εκπλήξη για τους περισσότερους, που είναι, όμως, χαρακτηριστική των ημερών που ζούμε: Οι αυτοκτονίες για αισθηματικούς λόγους, που προπολεμικώς άφθονούσαν, τώρα έχουν περιορισθεί στο ελάχιστο. Το μέγιστο ποσοστό όφειλεται στη νεύρασθενεία, στη μόνιμη μελαγχολία ή στις ανίατες αρρώστιες.

Ίδου, πρώτα, οι αναλογίες των δυσφόρων αιτίων επί ποσοστό χιλίων γυναικών:

Οικογενειακοί καυγάδες	95.0
Αισθηματικοί λόγοι	43.7
Οικονομικοί λόγοι	24.7
Φόβος τιμωρίας, ατιμώσεως, σκανδά-λου κλπ.	26.6
Άγνωστες αιτίες	30.4
Ανίατες ασθένειες, ψυχική κατάθλι-ψις, νευρασθενεία	789.6
Επί ποσοστό χιλίων ανδρών:	
Οικογενειακοί καυγάδες	114.4
Αισθηματικοί λόγοι	20.1
Οικονομικοί λόγοι	103.2
Φόβος τιμωρίας, ατιμώσεως, σκανδά-λων κλπ.	73.2
Άγνωστες αιτίες	42.4
Ανίατες ασθένειες, ψυχική κατάθλι-ψις, νευρασθενεία	644.7

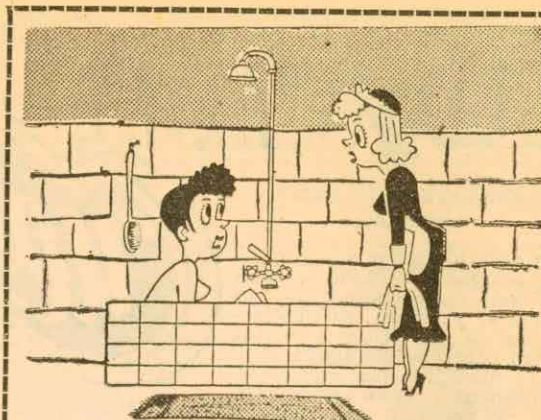
Από τους τρόπους αυτοκτονίας, ο άπαγορευμένος — ίσως επειδή είναι ο πιο απλός και πιο ανέξοδος! — έχει τους περισσότερους οπαδούς. Ακολουθεί η δηλητηρίαση με την κλασική μέθοδο του γκαζιού που αφήνεται ανοιχτό — μέθοδος εξ' ίσους ανέξοδος, αφού τον λογαριασμό της εταιρείας θα τον πληρώσει κάποιος τρίτος! — ενώ η αυτοκτονία με περίστροφο ή άλλο πυροβόλο όπλο εμφανίζεται πολύ λιγότερο διαδεδομένη απ' όσο πιστεύαμε, ιδίως μεταξύ των τάξεων του ώριμου φύλου.

Ίδου οι αναλογίες επί χιλίων γυναικών:

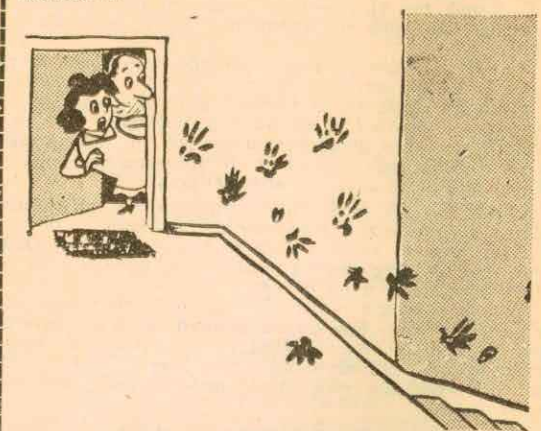
Δηλητηρίαση με φωταέριο	202.5
Άλλοι τρόποι δηλητηρίασεως	205.2
Απαγχονισμός	262.6
Πνιγμός	215.1
Περίστροφο ή άλλο πυροβόλο όπλο	5.8
Διαμελισμός από τροχοφόρο	53.2
Πτώση από μεγάλο ύψος	35.5
Έγχειρίδιο ή άλλο αιχμηρό όργανο	18.1
Άγνωστος τρόπος	2.0
Επί χιλίων ανδρών:	
Δηλητηρίαση με φωταέριο	102.8
Άλλοι τρόποι δηλητηρίασεως	173.3
Απαγχονισμός	460.5
Πνιγμός	57.9
Περίστροφο ή άλλο πυροβόλο όπλο	30.7
Διαμελισμός από τροχοφόρο	105.2
Πτώση από μεγάλο ύψος	31.2
Έγχειρίδιο ή άλλο αιχμηρό όργανο	31.4
Άγνωστοί τρόποι	7.9

Δηλητηρίαση με φωταέριο 202.5
Άλλοι τρόποι δηλητηρίασεως 205.2
Απαγχονισμός 262.6
Πνιγμός 215.1
Περίστροφο ή άλλο πυροβόλο όπλο 5.8
Διαμελισμός από τροχοφόρο 53.2
Πτώση από μεγάλο ύψος 35.5
Έγχειρίδιο ή άλλο αιχμηρό όργανο 18.1
Άγνωστος τρόπος 2.0
Επί χιλίων ανδρών:
Δηλητηρίαση με φωταέριο 102.8
Άλλοι τρόποι δηλητηρίασεως 173.3
Απαγχονισμός 460.5
Πνιγμός 57.9
Περίστροφο ή άλλο πυροβόλο όπλο 30.7
Διαμελισμός από τροχοφόρο 105.2
Πτώση από μεγάλο ύψος 31.2
Έγχειρίδιο ή άλλο αιχμηρό όργανο 31.4
Άγνωστοί τρόποι 7.9

Οι σχετικές στατιστικές μελέτες των διεθνών γραφείων δεν περιόριστηκαν μόνο στην διαπίστωση του γενικού αυτού αριθμού. Ανέκυσαν ακόμη λεπτομερώς την αναλογία του φύλου και της ηλικίας άνω των αυτοκτονισαν, καθώς και τις αναλογίες των αιτίων κάθε αυτοκτονίας και των τρόπων που α-

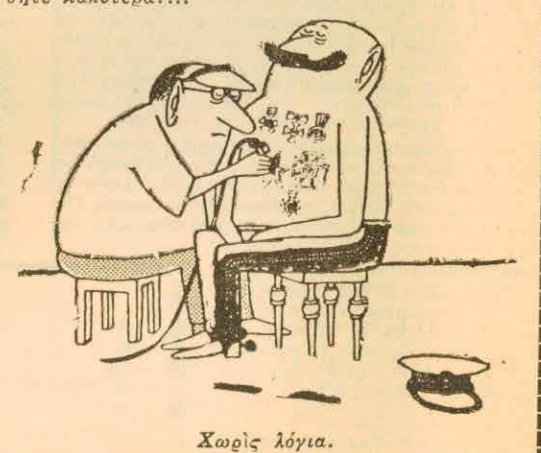
— Μά, κυρία, η μπανιέρα δεν έχει νερό...
— Μου διέταξε ο γιατρός, Κατίνα, μόνο αερό-λουτρο!...

— Άλλη φορά, Οθώρε, να μην ξαναδώσης κοινά στον καρβουνιάρη!

— Νομίζω ότι στο τμήμα εκείνο θα εξυπηρετή-θιτε καλύτερα!...

Χωρίς λόγια.

ΤΟ «ΤΕΡΑΣ με τὰ πράσινα μάτια»

Η ζήλεια δείχνει πλέγμα κατωτέρωτες

Μία νέα γυναίκα, παντρεμένη κι' εύτυχισμένη, είδε μία μέρα στο δρόμο τὸν άντρα της να συζητά ζωηρά και μ' οικειότητα με μία ωραιότατη κοπέλλα και να μπαίνει κατόπιν μαζί της στο γραφείο του, δίχως να την αντιληφθού.

Μία άκατανίκητη ζήλεια την κυριέψε άμέσως. Τη μία στιγμή, αποφάσισε να χωρίσει απ' τὸν άντρα της. Την άλλη, σκεπτόταν λογικότερα πως έπρεπε να περιμένη περισσότερες και θετικότερες αποδείξεις.

Έξακολουθούσε ν' αμφιταλαντεύεται έτσι και να βασανίζε-ται κρυφά επί δέκα μέρες. Ύστερα, ένα μεσημέρι, ο άντρας της την προειδοποίησε πως θα-τρώγαν το βράδυ μαζί με τὸ συνεταίρο του και τὴν μνηστή του. Η μνηστή, λοιπόν, δεν ήταν άλλη απ' τὴν χαριτωμένη κοπέλλα, πού είχε δη' η' κυρία στο δρόμο με τὸν άντρα της!

Ήταν εύχημα που τὰ πρά-γματα συνέβη να τελειώσουν έτσι. Άλλοιώς, η κυρία θα μπο-ρούσε να εξακολουθήσει να υ-ποφέρει απ' τὴν ζήλεια γιὰ μή-νες ή γιὰ χρόνια ολόκληρα. Άν-ώστόσο δεν ήταν ζήλεια, θα-λεγε στὸν άντρα της, απλά και φυσικά: «Σ' είδα σήμερα στὸν τάδε δρόμο, εσύ όμως δεν με είδες». Κι' εκείνος θα τὴς ἀπαν-τούσε τότε: «Κρίμα που δεν σε είδα. Θάθελα πολύ να γνωρί-σης και σὺ τὴν ἀρραβωνιαστί-κα του συνεταίρου μου». Και θα τελείωναν τότε όλα...

Η ζήλεια, μ' όλες της τὶς μορφές, είναι ένα απ' τὰ χει-ρότερα, τὰ πιο άσχημα άνθρώ-πινα συναισθήματα. Είναι ἀ-κόμη ένα σύμπτωμα ψυχολογι-κού πλέγματος κατωτέρωτης. Αποτελεί δὲ ένα απ' τὸς με-γαλύτερους κινδύνους του γά-μου.

Ποτέ δεν πρέπει να θεωρηται δικαιολογημένη. Άλλωστε, τὶς μισές φορές τουλάχιστον, η αί-τία της είναι τελείως φαντα-στική. Η σύζυγος σπεύδει να βγάλει συμπεράσματα, μόλις ἴδῃ απλώς τὸν άντρα της με μία ώρακια κοπέλλα. Κι' ο σύ-ζυγος τὰ βάζει με τὴν γυναίκα του, επειδή χόρεψε τρεῖς φορές συνέχεια με τὸν ἴδιο καθαλιέ-ρο, πού έτυχε νάαι καλὸς χο-ρευτὴς — και τίποτε παρα-πάνω...

Σ' άλλες περιπτώσεις, υπάρ-χει ένας σοβαρὸς λόγος: Ο σύζυγος (ή η σύζυγος) βεβαιώ-νεται πως η αγάπη του δεν βρί-σκει ανταπόδοσι, ή πως — ἀ-κόμη χειρότερα — έχει δημι-ουργήσει ἥδη τὸ περίφημο «ψε-νικό τρίγωνο». Κάποτε, ή κα-τάστασι μπορεί να διορθωθῇ. Ποτέ όμως, σε καμμία περίπτω-σι, δεν είναι η ζήλεια τὸ κα-λύτερο μέσον γι' αυτό!...

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυχικών Έρε-ών Βραδείων τηλεπαθείας μα-κράς απόστασεως (φαινόμενα διοράσεως) Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου) 8—1 π.μ. και 5—7 μ.μ. Τηλ. 663-673.

Γιατί ζηλεύουν οι άνθρωποι, άντρες και γυναίκες; Έπειδή βασανίζονται από άδελαιότητα και ζητάνε πάντα εγωιστικά να προκαλούν τὴν προσοχή τὸν άλλων. Όσο είναι νέοι, έξασφα-λίζουν δίχως δυσκολία τὴν προ-σοχή αυτή. Όταν όμως γίνουν πια μεσόκοποι, τὸς έχουν πά-ρει τὴ θέση άλλων, πὶο νέοι, ενώ αυτοὶ έχουν περάσει στὸ περι-θώριο.

Ο άντρας, λοιπόν, άρχίζει να φλερτάρη με νεώτερες γυναι-κες, γιὰ να κολακίση και να συγκρατήσει τὸν εγωισμό του. Η γυναίκα πάλι, μὴ μπορώντας να κάμῃ κι' αυτή τὸ ἴδιο, νιώ-θει ζήλεια γιὰ τὰ παιδιά της, κι' ἴδιως γιὰ τὶς κόρες της.

Μία ζήλεια γυναίκα αὐτοῦ τοῦ τύπου μπορεί να τὰ πη-γαίνει καλά με τὸν άντρα της, αλλά να ξεθυμαίνει στὶς κόρες της: Τὸς φέρνει ἐμπόδια στὴν κοινωνική ζωή τους δίχως σο-βαρὸ λόγο, δεν τὶς αφήνει να δέχωνται στὸ σπίτι τὶς φιλικές τους συντροφίες, τὶς κατακρίνει μπροστὰ στὸς νέους πὺ τὶς γνωρίζουν, και στενοχωρεῖται κατὰ βάθος γιὰ τὴν προσοχή πὺ τὸς δείχνουν.

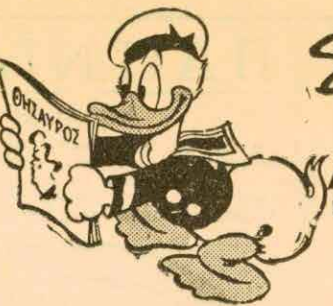
Εκείνοι πὺ θέλουν πραγμα-τικά ν' ἀπαλλαγὸν απ' τὸ «τέ-ρας με τὰ πράσινα μάτια» — ὅπως έχει ἐπονομασθῇ παρα-στατικά η ζήλεια — πρέπει να ξεετάσουν με ελκρικνείαν τὸν ε-αὐτό τους, ὅσο κι' αν τὸς είναι αὐτὸ δυσάρεστο. Πρέπει να δι-ερωτηθὸν ποία είναι ἡ ἰδιαίτε-ρα εκείνη ἀδυναμία τους πὺ τὸς δημιουργεῖ τὴν ζήλεια, και με ποῖο τρόπο θὰ μπορέσουν καλύτερα να τὴν καταπολεμή-σουν.

Όταν ξεκαθαρίσουν μέσα τους τὴν ἀλήθεια, θὰ νοιώσουν μία ἐκπληκτική ἀνακούφισι. Γιατί ἡ ἀπαλλαγὴ απ' τὴ βα-σανιστική ἀδελαιότητα ἀτελευ-θερώνει τὴν ψυχική ἐνέργεια πὺ χρειάζεται γιὰ ν' ἀναπτυχθὸν οἱ δημιουργικές πλευρές τοῦ χαρακτήρος και νὰ ἐνισχυθὸν τὰ ἐξωτερικά ἐνδιαιφέροντα.

Η σύζυγος πὺ αγωνιά δι-αρκώς μήπως τὰ χρόνια ἐλατ-τώσουν τὰ φυσικά της θέλη-τρα, και πὺ ζηλεύει ὅταν ο άντρας της ἐκδηλώσει θαυμασμό γιὰ κάποια νεώτερη κι' ὁμορφὴ γυναίκα, γίνεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀκόμη λιγότερο ἐλκυστι-κή. Αντίθετα, εκείνη πὺ πα-ραδέχεται τὸ γεγονός, ὅτι δεν μπορεί να σταματήσει ὁ χρό-νος, ἀλλ' ὅτι με τὸ πέρασμα τοῦ πλουτίζει τὸ χαρακτήρα της και τὴν πνευματική της ὄντο-τα, θαυμάζει κι' ἡ ἴδια ελκρικ-νὼς μία γυναίκα νεώτερη και γοητευτική και θεωρεῖ φυσικό-τατο τὸ να κάμῃ κι' ο άντρας της τὸ ἴδιο.

Ένα άλλο εἶδος ζήλειας, με άσχημες συνέπειες γιὰ τὸ γά-μο, είναι η ζήλεια τὴς πεθεράς γιὰ κείνον ἡ εκείνη πὺ τὴς πῆ-ρε τὴν κόρη της ή τὸ γιοῖ της. Η κατάσταση αὐτή απαιτεῖ ὑ-πομονή και σταθερότητα κι' απ' τὰ δύο μέρη. Η πεθερά πρέπει να θυμηθῇ — ὅσο κι' αν αὐτὸ τὴς είναι δύσκολο — πως ἄ-φησε κάποτε κι' αὐτὴ τὴ δική της μητέρα. Τὸ ἀντρώπο πάλι πρέπει να καταλάβῃ πως ἡ πεθερά νοιώθει μοναξιά κι' ἀ-νάγκη συντροφιάς, ἀπὸ τότε πὺ ἔχασε τὸ παιδί της.

Η ἀμοibaία κατανόηση και προσοχή, μπορεί, σ' αὐτές τὶς περιπτώσεις, να προλάβῃ συνέ-πειες δυσάρεστες γιὰ ὅλους.

Διπλό γούρι

Ο Τζώρτζ Τάρνερ και ο Πέ-ρου Μπλέιτς συναντήθηκαν σ' ένα δρόμο του Λονδίνου. Ή-ταν παιδικὸι φίλοι και είχαν να ἴδωθουν ἑκοσι χρόνια.

—Τι κάνεις Τζώρτζ;
—Καλά Πέρου!

Ο Πέρου χτύπησε στὸν ὦμο τὸν Τζώρτζ και πρόσθεσε:

—Εὐτυχώς, ἡ ζωή μου χαμο-γέλασε και μὺ χαμογελᾷ. Έ-χω πετύχει στὴ ζωή. Φυσικά ἡ ἐπιτυχία μου είναι καθαρή τύ-χη. Δεν ἰσχυρίζομαι ὅτι είμαι ἱκανός. Άπλούστατα, γεννήθη-κα τυχερός. Κι' όμως... Δεν θέ-λω με αὐτὸ να πῶ πως είμαι προληπτικός. Τουαντίον...

Εκείνη τὴ στιγμή οἱ δύο φί-λοι πλῆσάζαν σ' ένα κέντρο, γιὰ να καθίσουν και να τὰ πού-νεν καλύτερα και ο ἑλληπτικός Πέρου ἔσκυψε γιὰ να περᾶσῃ κάτω ἀπὸ μία σκάλα, πὺ ήταν στριγμένη στὸν τοίχο.

—Ε! τοῦ φώναξε ὁ Τζώρτζ και τὸν συγκράτησε. Τί πᾶς να κάνεις; Δεν πιστεύω να με περ-νάς κάτω ἀπὸ σκάλες!

Και ἀπέφυγε προσεκτικά ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Πέρου.

Εκείνος γέλασε και βάδισε θαρραλέα κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα.

—Να σε τὶ διαφέρω ἀπὸ σε-να κι' ἀπὸ ὅλους τὸς άλλους προληπτικούς ἀνθρώπους, εἶ-πε. Περνῶ ἀφοβα και ἀδιάφο-ρα κάτω ἀπὸ τὴ σκάλες.

—Αλήθεια;...

—Μάλιστα! ἀπάντησε ὁ Πέ-ρου κυττάζοντας τὸν Τζώρτζ ἀ-νάμεσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τὴς πόρτας τοῦ μπαρ «Κόκκορας».

Σε λίγο καθῆσαν κι' ἐπὶναν τὴν μύρα τους.

—Σὲ ὅλη μου τὴ ζωή, συνε-λάει ὁ Πέρου, ἀντιστρέφω τὸς ὅρους τῶν προλήψεων, πιστεύ-οντας ὅτι εἶμαι, κάνω κάτι, πὺ

— Δεν είναι τίποτα... Δοκίμασα μὴ καινούργια ξυρι-στική μηχανή!...

Εὐθύμη Ιστοριογλα

Θά μου φέρη τύχη... Έλα, πι-ές τὴ μύρα σου!

Με τὴν ἀπότομη ὁμως κίνη-σι πὺ ἔκανε γιὰ να δώσῃ τὸ τοτήρι στὸν Τζώρτζ, ὁ Πέρου ἀναποδονύρισε τὴν ἀλατιέρα κι' ἔκρυψε τὸ ἀλάτι.

—Θεέ μου! ξεφώνισεν ὁ προ-ληπτικός Τζώρτζ κυττάζοντας με δέος τὸν μικρὸ σωρο τοῦ ἀλατιού ἀπάνω στὸ τραπέζο-μάντλο. Έκρυες τὸ ἀλάτι!

Κι' ἐτοιμάστηκε να πᾶσῃ με τὰ δαχτυλὰ του μίᾳ πρέζα ἀπὸ τὸ χυμένο ἀλάτι και τὸ σκορπίει πετώντας τὸ πᾶν καὶ πᾶς ἀπὸ τὸν ὦμο τοῦ:

—Ε! τοῦ φώναζε ἐπιτημη-κά ὁ Πέρου και συγκράτησε τὸ χέρι τοῦ Τζώρτζ. Κυττάξε με!

Καί μ' ἑνα κουταλάκι πήρε λίγο ἀλάτι ἀπὸ τὴν ἀλατιέρα και τὸ σκόρπισε ἀπάνω στὸ τρα-πέζομάντλο.

—Τὸ σκόρπῃς γιὰ γούρι; ρώ-τησε ἐντροπὸς ὁ Τζώρτζ.

—Άκριβως!

—Αὐτὴ τὴν ἀντίληψη περὶ γρουσουζιάς και τύχης πρώτη φορὰ τὴν ἀκούω και τὴ βλέπω, ὡμολόγησε ὁ Τζώρτζ.

—Δεν σοῦ τὸ εἶπα και πρὶν; συνέχισε ὁ Πέρου. Πάντοτε εἶ-ται κάνω. Παράδειγμα, τὸ σπὶ-τί ὅπου καθόμην. Είναι ὠραία. Τὸ καὶ τὸν ἔλεγε! Έκει τὸν ὀρί-μὸ 13. Έφαγνα μέρες γιὰ να τὸ βρῶ εἶτι ὅπως τὸ ἤθελα. Κυρίως ἐπέμενα στὸν ὀρίμὸ 13. Εἶχε ὁμως δώδεκα δωματία. Γι' αὐτὸ πρόσθεσα ἄλλο ἑνα!

—Θεός φιλάει! εἶπε με τρό-μο ὁ Τζώρτζ.

—Τὸ ἴδιο... προληπτικὸ σύ-στημα ἐφαρμοσα γιὰ να βρῶ τὴν ὠραιότερη και πὶο καλὴ γυναικούλα και να τὴν παν-τρεύω! εἶπε ὁ Πέρου με ἀκτι-νοδόλο αὐταρέσκεια. Μάλιστα!

Ημεῖς τυχεροὶ στὸν ὀρίμὸ 13. Τὴν παντρεύτηκα τὴν δεκάτη τρίτη τοῦ μηνὸς και πρὶν ξεκι-νήσω ἀπὸ τὸ σπὶτι γιὰ τὴν ἐκ-κλῆσια, πῆρα ἑνα σφυρί κι' ἐόψαμε τὸν καθρέφτη τῆς ντου-λάπας μου γιὰ να ξεσφαλίσω

Ετσι έφτά χρόνια συζυγικής ευτυχίας!... Δεν μπορείς, λοιπόν, να πής πως είμαι προληπτικός!

Ο Τζώρτζ τον κύτταξε κάπως, παράξενα.

—Θαρρώ ότι είσαι, αλλά μ' έναν ανάποδο τρόπο, είπε.

—Πέρασε μια ώρα ασελήνι του μελιτος, συνεχίσε ο Πέρου. Ταξιδεύαμε. Άλλα προεξέμας το ταξίδι μας ν' αρχίσει Τρίτη και γιά να εξασφαλίσει θέσι ο' ένα πλοίο που θα έφευγε Τρίτη, πλήρωσα διπλά εισιτήρια.

—Από τότε αρχίσεις να πολεμάς τις προλήψεις; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Τζώρτζ.

—Ό, από νύχτας, απάντησε ο Πέρου. Στην αρχή από περιέργεια, κατόπιν γιά διασκέδασι. Κι' όταν είδα ότι κάθε τι που άγγιζα, γινόταν χρυσάφι, αποφάσισα να διατηρήσω αυτή την τακτική. Ένα πράγμα όμως που ποτέ δεν θα το ξεχάσω ήταν όταν άρχισα να φλερτάρω την Αιμιλία. Το βράδυ που διάλεξα γιά να της εκφράσω την αγάπη μου και να της προτείνω να γίνη γυναίκα μου ήταν εξαιρετικό! Ήταν μια Τρίτη 13 του μηνός κι' έβγαине το νέο φεγγάρι. Και πριν πάω να την συναντήσω κάθισα και το κύτταξα με κυάλια. Φρόντισα επίσης να φορώ κάτι πράσινο. Πέρασα στο δάκτυλό μου ένα δαχτυλίδι με όπαλι. Και γιά να βεβαιώσω ότι οι σχέσεις μου με την Αιμιλία θα ήταν αρμονικές, πριν τη δω, πέρασα πάνω από δυο διασταυρωμένα μαχαίρια. Ο θυρωρός της πολυκατοικίας, όπου έμενα βρισκόταν στη σκάλα κι' επειδή ήξερα πως το είχε γρουσουζιά να τον προσπερνούν στις σκάλες, τον προσπέρασα επίτηδες. Γιά γούρι. Έπισης, φόρεσα τις κάλτσες μου ανάποδα. Τώρα πιά δεν υπήρχε καμμία αμφιβολία ότι ο σκοπός μου θα πετύχαινε: Η Αιμιλία θα μου έδινε την ποθητή απάντησι.

Ο Πέρου σταμάτησε γιά να κόψη λίγο σαλαμί.

—Και είπα το «ναί» χωρίς τον παραμικρό διαταγμό; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Τζώρτζ.

—Ο Πέρου γέλασε.

—Οχι, απάντησε. Η Αιμιλία άπερίφησε την πρότασι μου, παίρνετα πως ήταν έρωτευμένη με κάποιον άλλον.

Ο Τζώρτζ ξεροκατάπιε.

—Μα θαρούσα ότι...

Ο Πέρου τον διοκίψε.

—Ακούμπησε στο τραπέζι και μίλησε με χαμηλή φωνή:

—Βλέπεις εκείνον με μικροκαμωμένο κακομοίρη, που κάθεται στο γωνιακό τραπέζι;

—Ναί, είπε ο Τζώρτζ παρατηρώντας το άτομο.

—Πρόσεξε την άφηρημένη έκφρασι στο πρόσωπό του; Το εφιαλτικό βλέμμα του; Δεν πιστεύω να είχε φαντασσει εύχαριστημένο από τη ζωή του!

—Οχι, βέβαια! παραδέχτηκε ο Τζώρτζ. Ο άνθρωπος φαίνεται κατατρεγμένος από τη μοίρα του.

—Αυτόν λοιπόν παντρεύτηκε η Αιμιλία, είπε έμπιστευτικά ο Πέρου. Βλέπεις λοιπόν τι μπορούσε να είχε συμβη σ' έμένα, αν η Αιμιλία έλεγε το «ναί»; Δεν είχα τρομερή τύχη;...

—Μένω κατάπληκτος! είπε ο Τζώρτζ.

—Εσένα σ' έμπλεξε καμμία; ρώτησε ο Πέρου.

Ο Τζώρτζ γέλασε.

—Καμμία, είπε. Άς χτυπήσω ξύλο.

Και χτύπησε το ξύλο της καρέκλας του.

—Εί του φώναζε ο Πέρου. Άπο χτυπάς ξύλο δεν γλυτώνεις. Κάποια θα σου περάση τη θηλεία! Άκουσε τη συμβουλή μου! Κάνε το αντίθετο απ' ό,τι λένε και κάνουν οι προληπτικοί. Το γούρι γίνεται διπλό!

—Θά σ' άκούσω! ψιθύρισε ο Τζώρτζ.

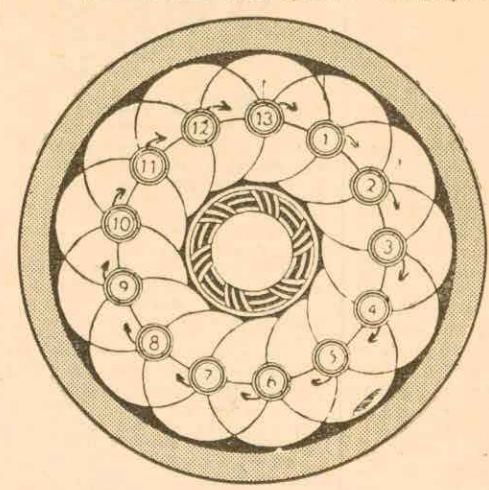
—Άλλα κρυφά ξαναχτύπησε τρεις φορές το ξύλο της καρέκλας.

ΠΗΤΕΡ ΠΙΤ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξι των πέντε γραμμάτων. Ο αρχίζετε πάντοτε από το σημείο όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνσι που δείχνει. Η κάθε λέξι πρέπει ν' ανταποκρίνε-

ται στην αντίστοιχη σημασία που σας δίνωμε πιο κάτω:

- 1) Ναυτική βάση της 'Ιταλίας.
- 2) Χρειάζεται ακόμα και στην κουζίνα (μετ.).
- 3) Φουκαράς (άρχ.).
- 4) Τά βλέπω με τα μάτια μας.
- 5) Πολύτιμος γιά τους ναυτικούς που ταξιδεύουν.
- 6) Νησί των Κυκλάδων.
- 7) Έθνικός ευεργέτης.
- 8) Τοπικό επίρρημα (δημοτ.).
- 9) Μέρος.
- 10) Αιτιολογικός σύνδεσμος.
- 11) Φρούτο (δημοτ.).
- 12) Τροφή των αδελφών.
- 13) Μεγάλη λίμνη της ασιατικής Ρωσίας.

Κ. ΣΑΛΠΑΤΑΣ

Το μοιραίο όνειρο

Ένας καλοκάγαθος άνθρωπος είχε εαλωμένον στο κρεβάτι του και διασάει ένα βιβλίο σχετικό με την Γαλλική Έπανάστασι. Σιγά-σιγά τον παίρνετα το όνειρο και αρχίζει να όνειρευετα. Βλέπει τότε στο όνειρό του πως βρίσκεται στο Παρίσι την εποχή της Έπανάστασης και ότι πολεμά κατά των επαναστατών. Άλλεπάλληλοι πυροβολισμοί άνηχούν γύρω του. Σε μία στιγμή οι αντίπαλοι του τον περικυκλώνουν και τον πιάνουν αιχμάλωτο. Με τα χέρια δεμένα πίσω από την πλάτη τον οδηγούν τότε σ' ένα γειτονικό τοίχο και τον στήνουν απέναντι στα όπλα ενός εκτελεστικού απόσπασματος. Πάνω στη μεγάλη του συγκίνησι ο κοιμισμένος βγάει μία δυνατή κραυγή και πεθαίνει από συγκίνησι.

Μπορείτε να βρήτε τί το ψεύτικο υπάρχει σ' όλη αυτή την ιστορία;

Πόσων χρόνων είναι;

Δυο φίλες συζητούν γιά την ηλικία τους και ή μία λέει στην άλλη:

—Έχω τώρα τα διπλά χρόνια απ' όσα είχες εσύ όταν έγω είχα την ηλικία που έχεις τώρα. Όταν εσύ θα έχεις την ηλικία που έχω έγω τώρα, τότε τα χρόνια και των δυο μας μαζί θα είναι 90.

Μπορείτε να υπολογίσετε την σημερινή ηλικία των δυο αυτών γυναικών; Θά δυσκολευθήτε κάπως, αλλά μήπως είναι ποτέ εύκολο ν' ανακαλύψετε την πραγματική ηλικία μιας γυναίκας;

Διασκεδαστική αριθμητική

Πάρετε τους 9 μονοψήφιους αριθμούς 1 2 3 4 5 6 7 8 9 και προσπαθήτε να κάνετε μία ή και περισσότερες αριθμητικές πράξεις, ώστε να βρικόκεται στο τέλος τον αριθμό 23. Θά χρησιμοποιήτε κάθε φορά όλους τους αριθμούς αλλά μόνο μία φορά τον καθένα.

Ποιά άπ' τις τρεις

Άπό τις τρεις απαντήσεις που ακολουθούν την καθεμία των κατωτέρω ερωτήσεων, μόνο ή μία είναι σωστή. Μπορείτε να την βρήτε διαγράφοντας τις δυο άλλες;

1) Ποιος βασιλιάς συνήιζε νά λη: «Ο ήλιος δεν δόει ποτέ στο βασιλείο μου»;

—Ο Λουδοβίκος ΙΔ' της Γαλλίας. —Ο Έρρικος Η' της Αγγλίας. —Ο Κάρολος Ε' της Ισπανίας.

2) Πώς ώνομαζόταν ή γυναίκα που άγάπησε ο Όρφεύς;

—Ψυχή —Ευρύδίκη —Περσεφόνη.

3) Ποιόν αιώνα γεννήθηκε ο Μέγας Άλέξανδρος;

—Τον 6ον π.Χ. —Τον 4ον π.Χ. —Τον 1ον μ.Χ.

4) Άπό ποιους έφευρέθηκαν τα χαρτονομίσματα;

—Άπό τους Κινέζους. —Άπό τους Φλαρεντινούς τραπεζίτες. —Άπό τους Γάλλους επαναστάτες.

5) Ποιος ήταν ο Τορκουεμάδας;

—Ένας τυχοδιώκτης. —Ένας ποιητής. —Ένας ιεροεξεταστής.

6) Τίνος μουσουργού είναι ή όπερα «Φάουστ»;

—Του Γκουνώ. —Του Μασσενέ. —Του Τζορτανό.

7) Ποτέ ιδρύθηκε ή Βενετία;

—Τον 2ον αιώνα π.Χ. —Τον 5ον αιώνα μ.Χ. —Τον 9ον αιώνα μ.Χ.

8) Ποιά ήταν ή Κασσάνδρα;

—Μία από τις Μούσες. —Η τετάρτη σύζυγος του Καίσαρος. —Μία ίβερια του Απόλλωνος.

Αινίγματα

1) Ποιό είναι το εξάιρετο και θρηπτικώτατο ποτό που δεν σερβίρετα ποτέ στο τραπέζι;

2) Τι είναι εκείνο που μάς άνηκει άπόλυτα κι' όμως οι άλλοι το μεταχειρίζονται πολύ περισσότερο άπό έμάς τους ίδιους;

3) Τι μπορεί να υπάρχει μέσα σέ μία τσέπη τε. λείως άδειαν;

4) Ποιος έχει δόντια κι' όμως δεν τρώει ποτέ;

5) Ποιό είναι το κλειδί που δεν έχει κατασκευασθή άπό κανένα κλειδαρά;

6) Πού πεθαίνουν οι περισσότεροι κάτοικοι των 'Ην. Πολιτειών;

Πόσα παιδιά ήταν;

Σέ μία συνοικία των 'Αθηνών μένει μία πολυμελής οικογένεια. Μία περίεργη γειτόνισσα, θέλοντας νά μάθη πόσα παιδιά έχει ή οικογένεια αυτή ρωτάει μία μέρα μία από τις κόρες:

—Πόσα άδελφία έχεις;

—Έχω, της άπαντα εκείνη, τόσους άδελφούς, όσες και άδελφές.

Η περίεργη γειτόνισσα δεν βρίσκει ικανοποιητική την άπάντησι αυτή και γι' αυτό την άλλη μέρα ρωτάει ένα άπό τα άνδρία της οικογένειας:

—Πόσα παιδιά έλαθε στο σπίτι σας;

—Έχω άκριβώς δυο φορές περισσότερες άδελφές, πού εκδίδονται στην 'Αμερική.

Η περίεργη γειτόνισσα, συνδυάζοντας τις δυο άπαντήσεις βρήκε πόσα παιδιά είχε ή οικογένεια αυτή. Μήπως μπορείτε νά το βρήτε κι' εσείς;

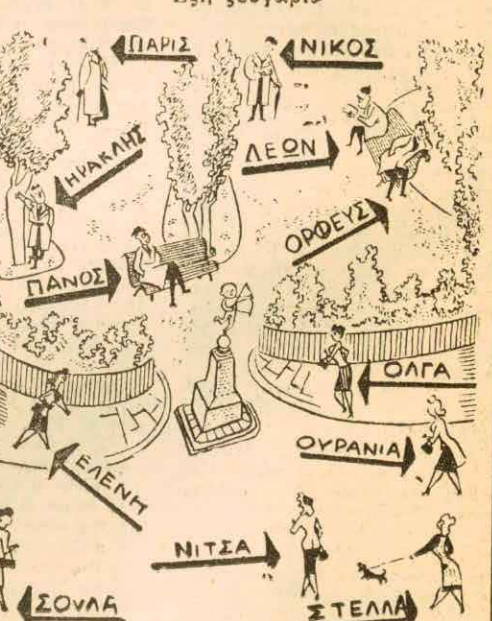
Μαγική εικών χωρίς εικόνα

—Γιώργο, μάς δίνεις έπί τέλους αυτό που σου ζητήσαμε;

—Τι πράγμα παιδιά;

—Κι' όμως στο ξαναείπαμε.

Έξη ζευγάρια

Προσπαθήτε νά ταιριάξετε τα όνόματα των ζευγαριών, που έδωσαν ραντεβού στο πάρκο αυτό, εις τρόπον ώστε τα άρχικά των όνομάτων τους δι-αδεχόμενα στη σειρά να σάς δώσουν το όνομα του μέρους της 'Ελλάδος στο όποιο βρισκόντα οι δώδεκα αυτοί έρωτευμένοι. Γιά να σάς διευκολύ-νουμε σάς λέμε πως θ' αρχίσετε άπό το όνομα Πάρις και θά τελειώσετε με τη Στέλλα.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Η αλληλογραφία μας

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Δ(5) Μαρί, Πάτρας: Δυό είναι οι μεγάλες ελληνικές έφημερίδες, που εκδίδονται στην 'Αμερική: Η «Atlantis», 443-445 West 41st Street, New York 36, N.Y. U.S.A. και Η «Journal Herald», 140 West 26th Street, New York, N.Y. U.S.A. Άνθος το άγροφύ: Η διεύθυνσις που μάς ζητάτε είναι: Athena Center, 225 West 34th Street, New York City, N.Y. U.S.A. Νικόλαος Ρεσ-σάπουλος, Γλυφάδα: Δεν έχω, δυστυχώς, τις διεθνύνες που μάς ζητάτε. Μάκ η ν: Άγνοο στο θησαυρό. Δυστυχώς όμως δεν είναι δυνατόν να παραδώμε την άνο-γιά μας, που είναι νά μη δημο-σιεύσωμε στίχους των άγνωστών μας. Για το άλλο ζήτημα είναι άδύνατον να σάς προσφέρωμε μία άποτελεσματική βήθησι. Δημή-τριον Τσόβαν, Ένταθα: Θά βρήτε πιο πάνω τις διεθνύν-σεις των δυο ελληνικών έφημερί-δων, που εκδίδονται στην 'Αμερ-ική. Άμα λήτσα Κουρού-λου, Κέρκυρα: Η παραλαβήσι όφείλτα σέ τυπογραφικό λάθος. Συμπληρώσατε τις διεθνύνες νά έξη: Istanbul, Turquie. Έλ έ-νη Δούκι, Μυτιλήνη: Δεν έχω, δυστυχώς, τις διεθνύνες, που μάς ζητάτε. Τακτικόν άνα-γνώστην, Ένταθα: Το σταυ-ρόλεξό σας άνατάλληλο γιά τη στήλη μας. Άπό τα άλλα παιγνί-δια, τα καλύτερα θά δημοσιευ-θούν.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Δημήτριον Χατζήν, Νε-στόριον: Η διεύθυνσις της Piper Laurie είναι: Universal Internatio- nal Studios, Universal City, Califor- nia, U.S.A. Η διεύθυνσις του Σω- ματείου 'Ηθοποιών του Χόλλυ- γουντ είναι: Screen Actor Guild, 7046 Hollywood Blvd, Hollywood, Los Angeles, Calif. U.S.A. Τέλος ή διεύθυνσις του Προέδρου 'Αλφεν- χάουερ είναι: Dwight D. Eisen- hower, President, Washington D.C. U.S.A. Μαρία Πολυδιδάου, Πειραιά: Η διεύθυνσις του 'Ελ- ληνος σκηνοθέτου Γιώργου Τζα- θέλλα είναι: Νοταρά 41, 'Αθή- ναι. Τζένη Κόρου: Οι διευ- θύνσεις των τριών 'Ιταλιδων στήν είναι οι ακόλουθες: Gina Labri- gida, via Taro 3, Roma, Italia. Sil- vana Mangano, via XXIV Maggio 14, Roma, Italia. Καί Yvonne Sanson: Via Appio Claudio 10, Roma, Italia. Η διεύθυνσις τόσο του Mario Lanza, όσο και του Fernando Lamas είναι: Metro-Goldwyn-Mayer Stu- dios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U.S.A. Τζού- λια 'Ιωαννίδου, 'Ιωάννινα: Η διεύθυνσις της Κάτια Λίντα είναι: Κύπρου 125, 'Αθήναι. Έλ έ- νη Άντιόχου, Λεβαίνια, Λι- λη Φόρτη, Ένταθα, και Τρείς φίλες: Η διεύθυνσις του Άλέκου Άλεξανδράκη είναι: 'Εθνικό Θέατρο, όδος 'Αγίου Κωνσταντίνου, 'Αθήναι. Νικό- λαον Μηλιών, Ρόδον: Η δι- εύθυνσις του William Holden είναι: Paramount Pictures Corp, 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. Καί της Betty Grable, 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Δημήτριον

Χρηστέαν, Καλάμας: Η δι- εύθυνσις του Amadeo Nazzari είναι: Viale Parioli 112, Roma, Italia. Θά του γράψετε στη Γαλλική ή Γα- λλική γλώσσα, ή θα μ' άστρί- α το άμ. Νάσταρί, Έντα- θα: Η προηγούμενη άπάντησις ίσχύει και γιά σας. Ο άγαπημέ- νος σας ήθοποιός έχει γεννηθή- στίς 10 Δεκεμβρίου 1910. Το ύ- φος του είναι 1.86 και ζυγίζει 82 κιλά. Τά περισσότερα έργα του τά έχει γυρίσει γιά την 'Lux- Films. Η πληροφορία ότι ποέκει- ται νά επισκεφθή την 'Ελλάδα, δεν άληθεύει προς το παρόν. Σα μψών, Λαμία: Η πρωτα- γωνίστρια του φιλμ 'Οραία του Πέραν' όνομαζέτα Κάτια Λίντα. Θά βρήτε πιο πάνω τις διεθνύν- σης. Γ. Τσαγκάλιδης, Ν.Β. Σούδας, Κρήτη: Δεν έχω, δυ- στυχώς τη στιγμή αυτή τη διευ- θυνσι της κόρης της Μάγδας Σ- νάντερ. Κ. Κορνήλιον 'Ιορδα- νίδην: Θά βρήτε πιο πάνω τη διεύθυνσι του Φερνάντο Λάμας.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οι κάτωθι σμηνίτες μας ζητούν αλληλογραφία με 'Ελλη- νίδες: Κώστας Κουδράς, Μ.Ε., 1010 Τ.Γ.Α., 112, Π. Μ. Λάμπρος Ρίζος και Δημήτριον Μαρούλης, Μοίρα Σ)σεως, 110 Π.Μ., Β.Σ. Τ. 904. Κων)τίνος Γιατζάκης, Παντελής Καλογερόπουλος και Νικόλαος Γαλλίας, Μ.Μ., 113 Π. Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 903. Έλευθέριος Τσιροφίδης, Κων)τίνος Μιχαλαρά- κος, Κων)τίνος Σαμιάτης και Γε- ώργιος Σκοδιλής, Μοίρα Μετ) ρών, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Μ. Βοναζούνας και Δ. Τσαγκάρας, Μ.Μ., 113 Π.Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 903. Μάκης Σεμερτζιδόπουλος και Γε- ώργιος Μπισμπρόπουλος, Σ)χία Μάχης, Μ.Π.Ε., 113 Π.Μ.Ε., Β.Τ. 903. Χρ. Κόλλιας, Ι. Ζε- θλίδης, Χρ. Σκουρλής, Ν. Μαρι- μίρης και Β. Τολιόπουλος, Σ)χία Συσ)σεως, Μ.Μ., 113 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 903 Νίκος Ρομάν, 113 Π. Μ.Ε., Μ.Ε.Π., Β.Σ.Τ. 903. Νι- κόλαος Λαμπρινός και Παν. Μπα- ξεανίδης, Δ.Μ.Ε., Σ.Τ.Α., 123η Π.Μ., Τ.Γ.Α. 1010. Βασ. Τσάκω- νος, Κων)τίνος Βογιατζής και Ν. Δημητριάδης, Σ)χία Μάχης, Μ. Π.Ε., 113 Π.Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 903. Π. Σταυρόπουλος, Α. Σταυρόπο- λους, Π. Καρμυράνης και Β. 'Η- νόπουλος, Κ.Μ.Ο.Α., (Τ-33), 112 Π.Μ., Τ.Γ.Α. 1010. 'Ιωάννης Μαυρογιάννης, Κων)τίνος Παπα- ν)της και Κων)τίνος Αεζονίδης, 3ον Σμήνος, Μοίρα Κ.Τ.Ε. (2. Τ. Γ.Α. 1010, 123η Π.Τ.Ε., Σ.Τ.Α.

Νικόλαος Γεωργιάδης, Λάκης Δη- μητρίου, Μήνης Νικολαΐδης, Σω- τήριος Αντωνόπουλος και Λάκης Βασιλάτος, Μ.Ε.Β., 110 Π.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Άρης Μαρακής, Μ. Μετ)ρών, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Ν. Καραδήμος και Ν. Κασούνης, Μ.Ε., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Πέ- τρος Σωμάς, Μ.Μ., 113 Π.Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 903. Γ. Άλεξανδράκης και Σ. Πετρίδης, Α. Α. 'Ιωαννί- νων, Β.Σ.Τ. 900. Σάκης Σταθά- πουλος, Μ.Ε)σεων, 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. Χρήστος Μαυροματι- δης, Κων)τίνος Σπυρόπουλος και Πέτρος Τσαμπάκης, 1115 Α.Σ.Μ., 408 Μ.Π.Α., Βόλος. Άθ. Σπανό- πουλος, Γερ. Μοσχόπουλος και 'Ι- ωάννης Λικερίδης, 3ον Σμήνος, Μ.Κ.Τ.Ε.Σ., Τ.Γ.Α. 1010, Σ.Τ. Α., 123 Π.Τ.Ε. Κων)τίνος Μιχα- λόπουλος, Α.Υ.Α., Τ.Γ.Α. 1010. Σ. Παλαιολόγος, Κ. Ζαπάντζης και Ε. Καπετανέλης, Μ.Κ.Τ.Ε.Σ., 4ος Σμήνος, Τ.Γ.Α. 1010 Σ.Τ.Α., 123 Π.Τ.Ε.

Οι κάτωθι άναγνώστες ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες του έξωτερικού: Νικόλαος Νι- κολόπουλος, Μανωλάδι, 'Η- λεία, Γρέσε, Γρηγόριος Κα- πάτος (26 χρόνων), Σαρακη- νού 41, Βόλος, Γρέσε. Νικόλα- ος Τσαπίδης και Χαράλαμπος Δημακάς, Poste Restante, Πει- ραιεύς, Γρέσε. Δημ. 'Υψηλάν- τνης, Άγρια Βόλος, Γρέσε. Φω- τάκης Κυριακόπουλος, Α. Παπαναστασιου 25, Θεσσαλονί- κη, Γρέσε.

Ο Νικ. 'Ιωαννίδης, Φυ- λασκαί Ζακύνθος, Ζάκυνθος, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες του έξωτερικού, ηλικίας 20 έως 30 χρόνων στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό τον γάμο. Ο Χρήστος Φεργαδιώτης, Μυτιληνός, Σάμος, Γρέσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες του έξωτε- ρικού στην Ιταλική ή Γαλλική γλώσσα. Ο Α. Τσιμπρίκας, Πανεπιστημιού Θεσσαλονίκης, Θε- σαλονίκη, Γρέσε, έπιθυμεί ν' αλ- ληλογραφήση με 'Ελληνίδες της Αιγύπτου. Ο Νικόλαος Πα- παγιάννης και ο Γεώργιος Ζαβέρδης, Ραυταναίοι Άγναντων, 'Ιωάννινα, Γρέσε, ζητούν αλληλο- γραφία με 'Ελληνες κι' 'Ελληνί- δες των 'Ηνωμ. Πολιτειών και της Βραζιλίας. Ο Διονύσιος Γί- ναντες (24 χρόνων), Μαχαρά- δα, Ζάκυνθος, Γρέσε, ζητεί αλλη- λογραφία με νέες με σκοπό το γάμο. Ο Έυστρατίος Πορ- τοκάλης (28 χρόνων), Έπιμε- νίδου 2, Θεσσαλονίκη, Γρέσε, έπι- θυμεί ν' αλληλογραφήση με 'Ελ- ληνίδες του έξωτερικού με σκοπό το γάμο. Ο Θόδ. Στουραΐ- τής, Καλύδια Λαυρίου, Άττική, Γρέσε, ζητεί ν' αλληλογραφήση με 'Ελληνίδες της Κύπρου. Ο Αρ- τέμιος Στουραΐτης (21 χρόνων), Κεποδιστρίου 31, 'Αθή- ναι, Γρέσε, έπιθυμεί ν' αλληλο- γραφήση με νέες της Κύπρου. Ο Εύαγγ. Βαζατσός, Άγ. Γε- ωργίου 73, Κορυδαλλός, Πειραι- εύς, Γρέσε και ο Χράλαμπος Δεμακάς, Πλαταιών 16, Κο- ρυδαλλός, Πειραιεύς, Γρέσε, ζη- τούν αλληλογραφία με νέες της Γαλλίας και της 'Ιταλίας ηλικίας

16-18 χρόνων. Ο Στέλιος 'Ορφανίδης, Άλεξανδρουπό- λεως 149, 'Αθήναι 5, Γρέσε, έπι- θυμεί ν' αλληλογραφήση με 'Ελ- ληνοαμερικανίδες. Ο Γεώργι- ος Κεραυνός (18 χρόνων), καί ο Κων)τίνος Ροδόλ- φος (17 χρόνων), Γυμνάσιον Πα- νοπόλεως, Άγίου Άνδρέου, Άττι- κή, Γρέσε ζητούν αλληλογραφία με νέες του έξωτερικού 16-18 χρό- νων. Ο Χρήστος Παπαζο- γλου, Χαράκα Μονοφατίου, 'Η- ράκλειον, Κρήτη, Γρέσε, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήση με 'Ελληνοαμε- ρικανίδες και Άγγλίδες στην έλ- ληνική και αγγλική γλώσσα. Ο 'Ερρίκος Λαμπρόπουλος (24 χρόνων), Πλατεία Νοσοκο- μείου 10, Πάτραι, Γρέσε, έπιθυ- μεί ν' αλληλογραφήση με νέες του έξωτερικού στην ελληνική γλώσσα με σκοπό το γάμο. Ο Θόδω- ρος Μαρούλλας, Poste Restante, Πάτραι, Γρέσε, ζητεί αλλη- λογραφία με νέες της 'Αμερικής και της Αιγύπτου στην ελληνική γλώσσα με σκοπό το γάμο.

Η ΜΠΥΡΑ ΚΑΝΕΙ ΘΑΛΕΡΟΥΣ ΣΥΖΥΓΙΟΥΣ

ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 'Ιανουάριος. —

Ο άλκοολισμός είναι ή κυριώτε- ρα αίτια της σεξουαλικής ψυχρά- τησης και ένα μεγάλο ποσοστόν των διαζυγίων όφείλονται εις αυ- τόν, έδωλασε ο καθηγητής του Πανεπιστημίου του Ντένβερ κ. Γκόρουν, αθεντία εις τά ζητή- ματα των γενετήσιων παθήσεων.

Ομιλών ένώπιον του Συνεδρίου των 'Αμερικανων οικοκυρών, ο γνραιός καθηγητής έτόνισεν ότι το έργο του δόκτορος Κίνου έπί της σεξουαλικής συμπεριφο- ράς των 'Αμερικανών περιείχε, βεβαίως, πολλά άξιόπρεπτα ση- μεία, πλην όμως δεν τονίζε ε- περκώς την σημασίαν του όνο- πνεύματος εις την σεξουαλικήν ζωήν του άνδρος. Το όνόνπνευ- μα είπεν ο κ. Γκόρουν, ένώ έκ- φράτης όπως φαίνεται ότι ένι- σχύει την θαλερότητα του όργα- νισμού εις την πραγματικότητα έ- ξασθενεί το νευρικόν σύστημα και συντελεί εις βαθμόν πολύ μεγαλύ- τερον εκείνου που συνήθως πιστεύ- εται εις την σεξουαλικήν ψυχρά- τηση.

Δύο χιλιάδες συνέδριον, αντι- πρσσωπέντες άνω των τετρακό- σιων όργανώσεων των 'Ηνωμένων Πολιτειών, στού Καναδά, ή- κοσαν ακολούθως τον καθηγητήν αναλύοντα το θέμα του διαζυγίου, κατά 70% των ένεκα άνικανότητος διαζυγίων όφείλονται εις το όινό- πνευμα. Κάθε διαζύγιον το συνο- δεύει πάντοτε ένα μπουκαλί ίσχυ- ρού άλκοολικού ποτού. Ο διαπε- ρήτης καθηγητής παρετήρησεν ότι ή μάχη κατά του άλκοολισμού συν- δέεται άρρήκτως με τον άγώνα δια την δημοκρατίαν εύτυχισμένης οικογένειας. Ο Δρ. Γκόρουν συ- μεφώνησεν ότι ή χρήση του ζυώου άποτελεί ίσως το καλύτερον μέσον καταπολέμησης του άλκοολισμού. Χάρις εις τας θρηπτικές του ιδι- ότητας παρετήρησεν ο Δρ. Γκό- ρουν, ο ζυώος, ποτόν εφραγνικόν και τοαντικόν, που προκαλεί γενι- κήν ανανέωσι και δημιουργεί θα- λέρους και γονίμους όργανισμούς, ήμπορεί ν' αναπληρώση τά ίσχυρα άλκοολικά ποτά, των όποιων ή χρη- σίς έκαμε περισσότερον κακόν εις την 'Αμερικήν παρ' όσον οι πόλε- μοι. Η άντικατάστασι των άλκο- ολικών ποτών διά του ζυώου, είναι ή καλύτερα ύπηρεσία που ήμπορεί νά προσφέρει ή 'Αμερικανική οικο- κυρία εις την εύτυχίαν του όίκου της.

Το Συνέδριον, το όποιον συνέρ- χεται εις το Ντένβερ ήκουσε μέ- χρι τούδε πολλούς όμιλήτας ανα- πτείνοντας διάφορα θέματα, όπως αη θέσις της 'Αμερικανίδος έναντι της κομμουνιστικής διεσώδωσης, αη συμβολή της οικοκυράς εις τά συζυγικά βάρνη, αη θέμα των δώ- σεων εις την οικιακήν οικονομίαν, αη σεξουαλική συμπεριφορά των συζύγων και άλλα.

KLEINOL

ΝΕΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΤΡΙΧΟΒΑΦΑΙ

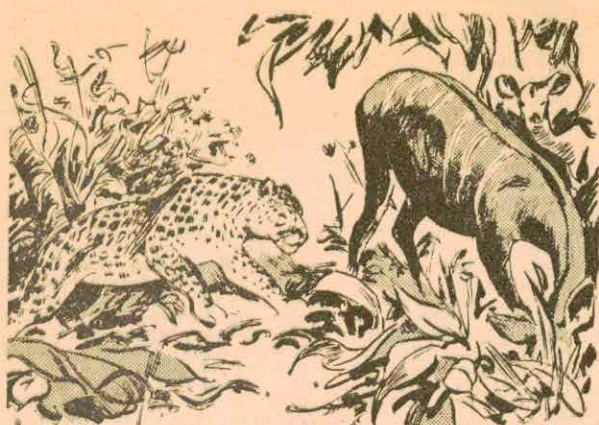
ΑΙ τριχοβαφαί που ΔΕΝ ΑΠΟΤΥΧΑΝΟΥΝ ποτέ και έχουν το ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ να μη βράζουν το ΔΕΡΜΑ. Η σύνθεσις των είναι άρτια και ΣΥΜΦΩΝΟΙ με τό άπό 10-12-53 ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΥΓΙΕΙΝΗΣ.

ΚΛΑΪΝΟΛ

ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΩΝ

ΠΟΙΟΤΗΣ ΑΡΙΣΤΗ

ΓΕΝ. ΔΙΤ. Σ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ & Σία Τηλ. 29712.

Είναι εξαιρετικό θέαμα το να βλέπν κανείς μία λεοπαρδαλί να έρπη για να πλησιάση το θήραμα...

ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙΣ - ΠΑΝΘΗΡ

“Ένα θηρίο πανεύργο κι’ εκδικητικό

“Από την εποχή του Άρι-στοτέλους και του Πλίνιου ά-κόμα υπάρχει μία διαφορά με-ταξύ των κυνηγών και των έ-ξερεινών, σχετικώς με τη λεοπαρδαλί. Άλλοι δηλαδή θε-ωρούν τελείως διαφορετικά με-ταξύ τους τη λεοπαρδαλί απ’ τόν πάνθηρα, ενώ άλλοι υπο-στηρίζουν ότι ανήκουν και τα δυο στο ίδιο ζωικό είδος. Το δικό λοιπόν βρίσκεται μάλλον με το μέρος των δευτέρων.

“Ο πάνθηρ διαφέρει από τη λεοπαρδαλί κυρίως από μέ-γεθος του σώματος. Είναι λί-γο μεγαλύτερος. Ένώ δηλαδή το μήκος της λεοπαρδαλούς μόλις φτάνει τα 2 μέτρα, του πάνθηρος φτάνει ως 2,40, μα-ζί με το μήκος της ουράς έν-νοείται.

Υπάρχει επίσης μία διαφο-ρά στα πέλματα των ποδιών. Τού πάνθηρος είναι μεγαλύ-τερα και τα σκέλη πιο εύρω-στα και πιο ισχυρά από της λεοπαρδαλούς. Οι κηλίδες έ-πισης του δέρματος στον πάν-θηρα, είναι αραιότερες και μικρότερες. Κατά τα άλλα, τα ζωα αυτά είναι απολύτως όμοια.

Οι ίθαγενείς μάλιστα, έ-χουν ένα όνομα και για τα δυο αυτά ζωα: Στη Δυτ. Ά-φρική τα ονομάζουν “νγκόν”, στην Ταγκανίκα και στο Βελ-γικό Κονγκό “τσούτι”, στην Πεσία “πάσανγκ” στις “Ιν-δίες “τσιτάς”, “κέρκας” “κρίν-τάνας” ή “χονίγκας” και στη Μαλακία “χαριμάν μπιν-τάνκς”.

Πάντως έχει καθιερωθή να ονομάζουμε το αφρικανικό εί-δος λεοπαρδαλί και το ά-σιατικό πάνθηρα. Πρέπει να διολογηθή πως το ζω αυτό, ή λεοπαρδαλί ή πάνθηρ, εί-ναι το ωραιότερο απ’ όλα τα αιλουροειδή. Μπορεί το λιον-τάρι να κατέχει επάξιος τον τίτλο του βασιλιά της ζούγ-κλας και ή τίγρις τη φήμη του αγριώτερου ζωού της γης.

Κανένα όμως ζω, δεν ήμ-πορεί να παραλληλή με τη λε-οπαρδαλί στην αρμονία του σώματος, στη γαρί της κορμο-στασίας, στη δύναμη, στην ελ-κινησία, στη δεξιότητα και στην αβρότητα των κινήσεων!..

“Η λεοπαρδαλί επιτίθεται έναντιον όλων σχεδόν των ζώων και στον άνθρωπο άκό-μα, αν και προσπαθή συνήθως να τον αποφυγή. Πανούργα και εκδίκητη καθώς είναι, κα-τορθώνει να πιάνη και τα τα-χυτέρα χορτοφάγα. Στην ά-ναρχισή τους είναι αβαστα-στη. “Ο κυνηγός την συναντά συχνά, τόσο πάνω στα δέν-τρα, όσο και μέσα στους θά-μνους και στο ψηλό χορτάρι. Είναι εξαιρετικό το θέαμα

να βλέπν κανείς μία λεοπαρ-δαλί να τρέχη με τα λαστι-χένια και ανάλαφρα πόδια της, που δεν ακούγονται, ή να την βλέπν να έρπη, για να πλησιάση το θήραμα.

Παρ’ όλ’ αυτά όμως, ή λεο-παρδαλί, είναι ένα από τα αιμοβρότερα ζωα της γης και ίσως χειρότερο κι’ από την τίγρι. Είναι επίσης πα-νούργα, άγρια, εκδίκητική, αλλά και δειλή. “Έν τούτοις, δεν διστάζει, πολλές φορές, να έρθη ως έξω από τη κατασκή-νωσή σου και να σου άρπάξη, μπροστά στα μάτια σου, το σκυλί σου ή και οποιοδήποτε άλλο κατοικίδιο ζω.

Οι πίθηκοι, όταν τη νοιώ-σουν, τη νύχτα, κάτω από τα δέντρα όπου είναι φυλιασμέ-νοι, καταλαμβάνονται από τρο-μερό φόβο, γρυλλίζουν άπε-γνώσμενα και καταφεύγουν στις ψηλότερες κορφές, εκεί που δεν μπορεί να φτάση ή λεοπαρδαλί, γιατί τα λεπτά κλωνάρια δεν βαστούν το βά-ρος της. Νομίζουν έτσι πως θα γλυτώσουν. “Η λεοπαρδαλί ό-μως, καρφώνει τα μάτια της, που αστράφτουν και φεγγαβο-λούν μέσα στο σκοτάδι, πάνω στα τρομαγμένα ζωα. Και τα δυστυχισμένα, πάνω στην προσ-πάθειά τους ν’ άνεθούν ψηλό-τερα και μέσα στην τρομακτι-κή τους σύγχυση, εξαλλοίονται και πέφτουν.

“Η λεοπαρδαλί δεν έχει ούτε τη δύναμη, αλλά ούτε και τη γενναίότητα του λιονταριού. “Ένας καλός και ψύχραιμος κυνηγός, μπορεί μ’ ένα μαχαί-ρι ή μ’ ένα ρόπαλο να την ξε-κάμει μία χαρά.

Κάποιος συντροφός μου κα-τέβαινε κάποτε, μέσα στο σού-ρωπο πεζός, από το Μισονόι, στο Ζαντοβίλ του Κονγκό. “Ο λομόναχος και άσπλος, κρα-τούσε μόνο ένα χοντρό ραβδί στο χέρι. Σε κάποιο στενό μο-νοπάτι, βρέθηκε ξαφνικά, άν-τικρυ σε μία λεοπαρδαλί. Το ζω ξαφνιασθηκε, άνοιξε το στόμα του κι’ ώρμησε...

“Ο εύρωστος όμως και ψύ-χραιμος αυτός “Έλληνας, δεν τάχασε, δεν φοβήθηκε, αλλά σήκωσε το ραβδί του και τό-χασε μ’ εξαιρετική όρμη και ταχύτητα, μέσα από άνοιχτο στόμα της λεοπαρδαλούς, έ-κασε βαθειά και το θηρίο έ-τράπη σε φυγή ούρλιάζοντας.

ΚΑΤΣΕΣ
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

Το συστηματικό κυνήγι της λεοπαρδαλούς από τους Εύ-ρωπαίους, γίνεται σχεδόν πάντα νύχτα. Το νυχτερινό κυ-νήγι, είναι αποδοτικότερο και ασφαλέστερο, γιατί ο ηλεκτρι-κός προβολέας, ακινητεί το ζωο και μπορεί έτσι ο κυνη-γός να το πλησιάση πολύ κον-τά και να το πυροβολήση εκ-τού ασφαλούς, στο κεφάλι μό-νο, γιατί αν το χτυπήση στο σώμα θα του καταστρέψη το περίφημο δέρμα του. “Όταν ο προβολέας του κυνηγού πέση πάνω της, ή λεοπαρδαλί μέ-νει ακίνητη άνοιγκλείνοντας το μάτι της, ποτε το άριστερό και ποτε το δεξί. Το χαρακτη-ριστικό αυτό άνοιγκλείσμμα του ματιού δίνει στον κυνηγό να καταλάβη πως πρόκειται για λεοπαρδαλί κι’ όχι για λι-οντάρι.

Τα περισσότερα δυστυχίμα-τα σε κυνηγούς έχουν γίνει ά-πό τραυματισμένες λεοπαρδά-λεις και σχεδόν πάντα μέρα.

Θά σάς διηγηθώ εδώ, με συντομία, μία τέτοια έπίθεσι, έναντιον του “Έλληνος κυνηγού Λεωνίδα Πατσιμά, από το Καλοδένισ της Σάμου :

Μία μέρα, έφτασε ένας τραυματισμένος και καταματω-μένος μαύρος, στη κατασκήνω-ση του Πατσιμά, που ήταν στις άκρες του ποταμού Λουσιού-λα, ξεφωνίζοντας τρομαγμέ-νος :

— Τσουί!... Τσουί!... (Λεο-παρδαλί!... Λεοπαρδαλί!...)

“Ο μαύρος άφηγηθηκε κατό-πιν γρήγορα-όρηγορα, στον “Έλληνα κυνηγό, όντι, καθώς έρ-χόταν με τη γυναίκα του από κάποιο μακρινό χωριό, τους ρίχτηκε ξαφνικά μία λεοπαρ-δαλί, από πίσω, χωρίς να την άντιληφθούν. Τον μαύρο τον τραυμάτισε άπλως με τα νύ-χια της, αλλά τη γυναίκα του την κοιμάτισε! “Ο μαύρος πέταξε τη χάρημά του, τραυ-μάτισε τη λεοπαρδαλί και τό-βαλε στα πόδια.

“Ο Λεωνίδας Πατσιμάς, ό-πιο φημισμένος κυνηγός της περιοχής εκείνης, άρπαξε το όπλο του και φώναξε στο μαύρο :

— Πάμε!

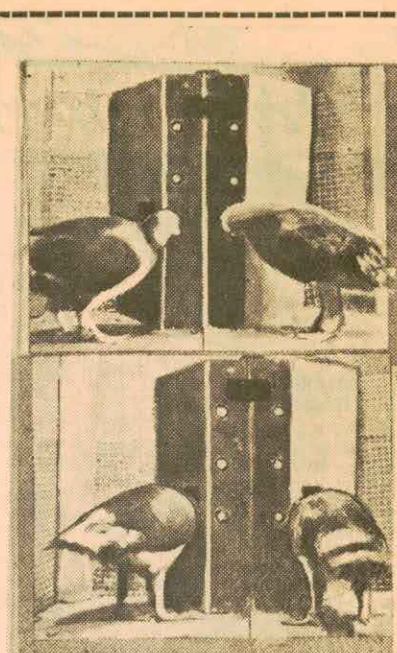
“Έπειτα από άρκετη πορεία, φτάσανε στο μέρος που βρι-σκοταν νεκρή ή γυναίκα του ίθαγενούς. “Ο δυστυχής εκεί-νος, έπεσε πάνω στο πτώμα της και δερνόταν.

“Ο Πατσιμάς όμως, με το ό-πλο έτοιμο, προχωρούσε άκο-λουθώντας τα αίματα... “Η τραυματισμένη από την αιχμη-ρή γάρμπα του μαύρου, λεο-παρδαλί, φεύγοντας άφησε ί-χνη αίματος πάνω στο μονο-πάτι. Κι’ αυτά τα ίχνη τώρα παρακολουθούσε ο έμπειρος κυνηγός. Ήγγαινε να συναντή-ση το πληγωμένο ζωο και να τ’ άποτελειώση. Σε κάποιο σημείο όμως τα αίματα χα-νόταν μέσα στην πρασινάδα και στην πυκνή βλάστηση. “Η-ταν φανερό πως, ή λεοπαρδα-λί, χάθηκε μέσα στα χόρτα, άλλα ποιά... Δεξιά!... “Άρι-στερά!... Αυτό σκεφτόταν ο κυνηγός, όταν σαν βολίδα έ-πεσε πάνω του ή λεοπαρδα-λί!... Κρυμμένη καιροφυλα-κτούσε και μόλις τον είδε να προσπερνά, ώρμησε από πίσω —όπως πάντα— και βρέθηκε στη ράχη του!...

“Άλλα ο Λεωνίδας Πατσιμάς, ήταν νέος τότε, γερός και ψύ-χραιμος. Κι’ άσπρταίρια άνα-μέτρησε τον κίνδυνό!... “Ηταν χαμένος! Με μία γρήγορη κί-νησι, έφερε το χέρι του, πίσω στον τράχηλό του, αφήνοντας το όπλο του να πέση κάτω κι’ έπιασε το θηρίο από το λαιμό.

“Άρχισε τότε να σφίγγη με τη δύναμή του έδινε το έν-στικτο της αυτοσυντηρήσεως, όπου το ζωο, άπόκαμε από το άπονηκτικό αυτό σφίξιμο και με μίαν άπεγνωσμένη κί-νησι, έφυγε, πήδησε κάτω και χάθηκε τρέχοντας μέσα στα χόρτα.

Γ. Ν. ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝ

Μερικοί έρευνήται του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, για να διαπιστώσουν αν τα περιστέρια μπορούν να συνεργασθούν για να αντιμετώπισουν από κοινού τις άνά-γκες της ζωής, έκλεισαν την τροφή τους μέσα σε κουτιά που άνοιγαν μόνο, όταν τα περιστέρια χτυπούσαν με το ράμφος τους, ταυτόχρονα, τα δυο κάτω κουμπιά του κουτιού. “Επί τρεις μέρες τα περι-στερία προσπαθούσαν να βρουν τρόπο να φτάσουν ως την τροφή τους και στο τέ-λος τον βρήκαν! Το πείραμα αυτό απέ-δειξε, τόσο την άνεπτυγμένη αντίληψη των περιστερών, όσο και την τάση τους για συνεργασία.

ΣΤΟΜΑΧΙ ΠΟΥ ΧΩΝΕΥΕΙ ΣΙΔΕΡΑ

“Ο δίσκος γραμμοφώνου, που τρώει ό νέος της φωτογραφίας μας, δεν είναι από σοκολάτα, αλλά ένας κινός δίσκος απ’ αυτούς που κυκλοφορούν στην αγορά. Πρόκειται για τον “Ιταλό Γκαετάνο Πρι-ούλα από το Παλέρμο, που μπορεί να χω-νέψη οποιαδήποτε ούσια χωρίς στα δρα-στικά όγυρά του στομάχου του. “Ο Πριού-λα μπορεί να φάη κεραμίδια και σιδερέ-νια αντικείμενα, χωρίς να νοιώση καμιά ένόχλησι κατά την χώνευσι. Παρόμοιο φαινόμενο είχε παρατηρηθή και προ χρό-νων στη Σικελία στο πρόσωπο του νεα-ρού Σαλβατόρε Σκαντούρα, που μπο-ρούσε να καταβροχθίση ακόμα και σπα-σμένα γυαλιά!...

“Αστυνομικό διήγημα

Ενώ ο διάσημος ζωγράφος Μορντάουτ Κούπερ άναζητούσε το κατάλληλο μοντέλο για ένα πορτραίτο που σκόπευε να στείλη σε μία μεγάλη έκθεσι, γνώρισε τυχαίως την κόρη του δασκά-λου κάποιου χωριού της Κορινουάλης. “Ένθουσιασμένος τότε απ’ τα θαυμάσια χαρακτηριστικά της, την έπεισε να ποζάρη για το πορτραίτο, όταν θα πήγαινε έπειτα από λίγο στο Λονδίνο για μερικές βδομάδες.

“Έτσι κι’ έγινε πραγματικά. “Ο Κούπερ χρησιμοποίησε για το πορτραίτο τον ίδιο μουσαμά ενός παλνού κι’ άχρηστου πιά έργου του, πούπιανε άδικα χώρο στο άτελιέ του. Σκέπασε μόνο την παλιά εικόνα μ’ ένα στρώμα σκούρου χρώματος, κι’ έτοιμάσε έτσι το φόντο για την καινούργια.

Το έργο του αυτό έγινε άληθινά υπέροχο — το καλύτερο της έκθέσεως. “Όλοι μιλούσαν γι’ αυτό και για το μοντέλο του, τη Σούζυ Βράγκ. “Η ώραία κοπέλλα έγινε πασίγνωστη μέσα σ’ ένα μήνα. “Ο νεαρός βαρώνος Μπέλιγκαμ την έρω-τεύθηκε, άγόρασε το πορτραίτο της και την άρραβωνίασθηκε.

“Η Σούζυ είχε μία μονάχα έλλειψι στην όμορφιά της: δυο σφιγμένα και κακοφτυρωμένα δόντια, που άσχημίζαν το στόμα της. “Ο άρραβωνιαστικός της την έστειλε στον καλύτερο όδον-τογιάτρο του κόσμου, το δόκτορα Κάρλ Στράσφελντ, για να της τα διορθώση. “Η θεραπεία αυτή κράτησε έναμυσι μήνα. Την τελευταία φορά, όταν ή κοπέλλα γύρισε απ’ το όδοντογιά-τρείο, ήταν κατακόκκινη κι’ άναστατωμένη. Κι’ ώμολόγησε στον άρραβωνιαστικό της πως ό Στράσφελντ την είχε φιλήσει ξαφνικά. “Ο βαρώνος σκέφθηκε τότε πως ό διάσημος γιάτρος

Τό μούφριο δόντι

δεν θάταν πολύ καλά στα λογικά του, και προτίμησε να μη δώση συνέχεια στο έπεισόδιο. “Υστερα, οι προετοιμασίες του γάμου, έκα-μαν και τους δυο να τ ξεχάσουν.

Οι πρώτοι μήνες της συζυγικής ζωής τους κύλησαν εύτυχισμένοι, σαν όνειρο. “Έπειτα ξε-σπασε ή συμφορά...

“Ένα βράδυ, ή Σούζυ έτρωγε σοκολατάκια. “Ένα απ’ αυτά, ήταν πολύ σκληρό και το δάγ-κασε με δύναμη. Ξαφνικά, ό άντρας της την είδε να πέφτη χάμω. “Έτρεξε να τη σηκώση, κατατρομαγμένος. “Η νέα γυναίκα συνήλθε, μα ένοιωσε δυνατούς πόνους στο στομάχι.

Πολύ γρήγορα, χειρότερεψ ή κατάστασή της. Τα χέρια της πά-γωσαν, το μέτωπό της μουσκεύτηκε από ιδρώτα, δεν μπορούσε να μιλήση. Βλέποντάς την ν’ άνασαινή με κόπο, ό βαρώνος τη βοή-θησε ν’ ανακαθήση στο κρεβάτι της... Μα, σε λίγα λεπτά, ή δυστυ-χισμένη Σούζυ ξεψύχησε, πριν ακόμα φτάση ό γιάτρος.

Φαινόταν πως έπρόκειτο για τροφική δηλητηρίασι. Μα ή νε-κροψία δεν απέδειξε τίποτα τέτοιο. “Άλλωστε, το θυμα είχε φάει ό,τι κι’ ό άντρας της. Τα σοκολατάκια ήταν άβλαβέστατα, όπως απέδειξε ή χημική ανάλυσι.

Στο στομάχι του θυμάτος, βρέθηκε ένα μικρό κομματάκι πορ-σελάνης. Είχε άποσπασθή προφανώς, όταν δάγκασε το σκληρό σοκολατάκι, απ’ το ένα απ’ τα τεχνητά δόντια που της είχε βάλει ό Στράσφελντ στη θέση των κακοφτιαγμένων.

“Η Ιατροδικαστική έκθεσι απέδωσε το θάνατό της σε συγκοπή. Μα το συμπέρασμα αυτό δεν ίκανοποίησε καθόλου το ντετεκτιβ Μπάρτ, που είχε άσχοληθή με την υπόθεσι.

“Ένα βράδυ, ενώ ό αστυνομικός ρωτούσε και πάλι το βαρώνο για το θάνατο της Σούζυ, κύτταξε τυχαίως το πορτραίτο της — το έργο του Κούπερ — που κρεμότανε στον τοίχο. Ξαφνικά του φάνηκε πως διέκρινε πάνω άριστερά μία άνησυχαστική μορφή με λαμπερά μάτια, που ξεπρόβαλλε άόριστα απ’ το σκούρο φόντο της εικόνας!

“Έβγαλε μία φωνή και την έδειξε στο βαρώνο.

— Θεέ μου! Είναι φριχτό!... τραύισε εκείνος. Δεν υπήρχε ως τώρα.

— Είν’ ένα άνδρικό πρόσωπο. Μα πως φάνηκε έτσι ξαφνικά;

— Ξέρω αυτόν τον άνθρωπο! φώναξε ό νέος. Είναι ό δόκτωρ Στράσφελντ!

Και διηγήθηκε στο ντετεκτιβ ό,τι είχε συμβη με τη μηνητή του. Το περιστατικό αυτό έκαμε το Μπάρτ να στρέψη άλλοι τις έρευ-νές του.

Πήρε απ’ το “Ιατροδικαστικό Μουσείο” της άστυνομίας το κομματάκι της πορσελάνης, που είχε βρεθή στο στομάχι της νεκρής, και το έξέτασε στο μικροσκόπιο. Βεβαιώθηκε τότε πως δεν ήταν ένα ακανόνιστο σύλτοιμα πορσελάνης, αλλά ένα μικρό δισκάκι, φτιαγμένο έπίτηδες, σαν βούλωμα, και προσωρισμένο να φύγη απ’ τη θέση του άργά ή γρήγορα.

“Ανακάλυψε επίσης πως προσαρμοζόταν τελείως σ’ ένα κοί-λωμα του ενός τεχνητού δοντιού της Σούζυ.

Δεν νρεαίζονταν περισσότερα στοιχεία, για να τα καταλάβη όλα...

Ήγχε άμέσως να έπισκεφθή το δόκτορα Στράσφελντ — που δεν τον γνώριζε προσωπικά — και του παρουσίασθηκε ως συλ-λέκτης πορσελάνων. Του είπε πως έπιθυμούσε πολύ να δη την ξακουστή συλλογή του. “Εκείνος τούδειξε πραγματικά κάτι βάζα υπέροχα.

— “Α, έχω να σάς δείξω κι’ εγώ κάτι ώραίο! φώναξε ό Μπάρτ. “Έβγαλε απ’ την τσέπη του το τεχνητό δόντι και το παρου-

“Ο γιάτρος ώρμησε ξαφνί-κά πάνω στον άστυνομικό για να τον πνιέ!...

σίασε στο γιάτρο. “Εκείνος το κύτταξε μ’ έκπλη-ξι και φρίκη.

— Είναι νεκρή! του είπε άπότομα ό Μπάρτ. Κι’ ό ένοχος είσαστε σείς!

“Ο γιάτρος είχε γίνει χλωμός, σαν πεθαμένος. Μα δεν άργησε να ξαναβρη στην αυτοκυριαρχία του.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτα! δήλωσε. Ποιά είναι νεκρή; Τί σχέση έχω γώ;

Συγχρόνως έκαμε μία κίνησι προς την πόρτα. “Ο ένοχος είσαστε σείς!

Μα ό ντετεκτιβ, με μία γρήγορη κίνησι, φρόντισε να του φράξη το δρόμο.

— Καθίστε, παρακαλώ, του είπε. Κι’ άκούστε με, άφού θέ-λετε να σάς έξηγησω τι ένωώ...

“Είπνι από άρκετους μήνες, ό βαρώνος Μπέλιγκαμ σάς καλο-πλήρωσε για να διορθώσετε τα δόντια της μηνησής του. Στην άρ-χή, σάς ένδιέφερε μόνον ή όδοντοστοιχία αυτής της κοπέλλας. “Υστερα, άρχίσανε να έπιθυμате πολύ τις έπισκεψεις της... Της δάσατε να καταλάβη τα αίσθήματα σας, κι’ έπειδή εκείνη σας άπέκρουσε, γίνετε έξω φρενών και καταστρώσατε ένα σατανικό σχέδιο εκδίκησης.

“Διαλέξατε ένα απ’ τα τεχνητά δόντια που θα της βάζατε και κόψατε ένα κομματά του, που θα χρησίμευε κατόπιν για βούλωμα της μικρής τρύπας που σκάπατε έπίτηδες στο μέρος εκείνο του δοντιού.

“Μέσα σ’ αυτή την τρύπα, βάλατε δηλητήριο! Προβλέπατε πως μία μέρα ή κοπέλλα θα δάγκωνε κάτι σκληρό, και τότε το βού-λωμα θάφευγε απ’ τη θέση του και το δηλητήριο θα έκτελούσε τον προορισμό του!

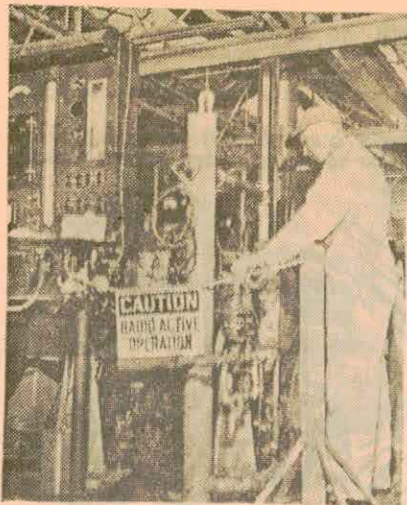
“Διαλέξατε την άκονιτίη, γιατί προκαλεί συμπτώματα όμοια με των τροφικών δηλητηριάσεων. Το άποτέλεσμα αυτού του δηλη-τηρίου επιταχύνεται, όταν το θυμα βρίσκεται σε στάσι καθιστή. Αυτό συνέβη και στην περίπτωση της Σούζυ Μπέλιγκαμ, όπως καταλαβα απ’ την άφήγησι του βαρώνου... “Εξ άλλου, ή άκονιτίη δεν άφήνει ίχνη στον οργανισμό.

“Ο γιάτρος έβγαλε ξαφνικά ένα μουγκρητό κι’ ώρμησε πάνω στον άστυνομικό για να τον πνιέ. Μα, έπειτα από μία σύντομη πάλη, ό ντετεκτιβ μπόρεσε να νικήση την αντίστασή του και να του φορέση χειροπέδες.

“Άφού ό δηλητηριαστές κλεισθηκε στη φυλακή, ό Μπάρτ μπό-ρεσε να διαφωτίση και το μυστήριο του πορτραίτου. “Ο Κούπερ είχε άλλοτε ζωγραφίσει το Στράσφελντ. Μα ό γιάτρος δεν είχε μείνει ίκανοποιημένος απ’ την προσωπογραφία του και δεν είχε δεχθή να την αγοράση.

— Πάνω, λοιπόν, στον ίδιο εκείνο μουσαμά, έτυχε να ζωγραφίση ό Κούπερ, έπειτα από χρόνια, τη Σούζυ Βράγκ. “Ηταν όμως λε-πτό το στρώμα του χρώματος, με το οποίο είχε σκεπάσει την παλιά εικόνα, κι’ έτσι ξεπρόβαλε σε λίγο κομμά απ’ το φόντο ή μορφή του γιάτρος.

Μ. ΣΤΑΣΕ-Υ.

Σ' ένα εργαστήριο της Καλιφόρνιας, έγινε η εξής έρευνα: Τοποθετήθηκε σ' ένα μοτέρ αυτοκινήτου ένα ελατήριο από ραδιενεργό μέταλλο, κι' έπειτα από 4 ώρων λειτουργία μετρήθηκε η ραδιενέργεια των μικροσκοπικών τεμαχίων μετάλλου που είχαν συγκεντρωθεί μέσα στο λάδι του «κάρτερ», για να υπολογισθεί έτσι το ποσοστό της φθοράς του ελατηρίου.

Η ατομική ενέργεια ΣΕ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ

Τι έγινε ως σήμερα και τι πρόκειται να γίνει

Πολύς λόγος γίνεται κάθε τόσο για την περίοδο της ανέσεως και της ευημερίας που θ' απλωθεί στον κόσμο, όταν καταστή δυνατή η χρησιμοποίηση της ατομικής ενέργειας σε ειρηνικούς σκοπούς.

Αλλά τι έχει γίνει ως σήμερα προς αυτή την κατεύθυνση και τι προβλέπεται για το προσεχές μέλλον;

Ας δούμε χωριστά καθέναν από τους κλάδους των εφαρμογών της. Και, πρώτα-πρώτα, ας μιλήσουμε για την Ιατρική.

Η μόνη μορφή καρκίνου που θεραπεύεται χωρίς χειρουργική επέμβαση, είναι ο καρκίνος του θυρεοειδούς. Κι' αυτό γίνεται με το ραδιενεργό ιώδιο (Ιώδιο 131) που χορηγείται στον ασθενή από το στόμα.

Αλλά το ιώδιο, για να γίνει ραδιενεργό, πρέπει να υποβληθεί στην επίδραση μιας ατομικής στήλης.

Η ατομική στήλη κάνει επίσης ραδιενεργό το χρυσό, στον οποίον καταφεύγουν σήμερα οι έπιστήμονες για να καταπαρθούν τους πόνους που προκαλεί ο καρκίνος του στομάχου.

Εκτός από την Ιατρική, τα τεχνητά ραδιενεργά σώματα — Ισότοπα — χρησιμεύουν επίσης για να προστατευτούν από τον κίνδυνο πυρκαϊάς τα μεγάλα βιομηχανικά ιδρύματα.

Στα ύφαντουργεία π. χ. όπου λειτουργούν στρόβιλοι, που περιστρέφονται με μεγάλη ταχύτητα, υπάρχει πάντοτε ο κίνδυνος να σχηματισθεί στατικός ηλεκτρισμός και να προκληθεί έτσι πυρκαϊά. Τα ραδιενεργά σώματα, όμως, προλαμβάνουν αυτό τον κίνδυνο, γιατί σχηματίζουν ιόντα, που διασκορπίζονται στην ατμόσφαιρα και εμποδίζουν τη δημιουργία στατικού ηλεκτρισμού.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρας. Δέχεται 9-12
πρωί 5-7 ως και επί συνεντεύξει, Χέρ
Τριφυλίου 113 - Τηλ. 616 616

Τα ραδιενεργά Ισότοπα χρησιμεύουν επίσης σε πολλούς άλλους σκοπούς: στον περιορισμό των περιττών απωλειών στη χημική επεξεργασία των χημικών μετάλλων, στην καταστροφή διαφόρων μυκήτων που σχηματίζονται στα τροπικά κλίματα πάνω στους οπτικούς φακούς, στην εξουδετέρωση διαφόρων εξωτερικών παραγόντων, που διαταράσσουν τους ζυγούς ακριβείας κλπ. Η χρησιμοποίησή αυτών των Ισοτόπων στη βιομηχανία είναι απεριόριστη.

Τα Ισότοπα προσφέρουν επίσης ανεκτίμητες υπηρεσίες στη γεωργία. Μας επιτρέπουν να παρακολουθούμε την ενέργεια των διαφόρων λιπασμάτων και των παρασιτοκτόνων και μας πληροφορούν για τις αιτίες διαφόρων ασθενειών, όπως η χλώρωση των φυτών κλπ.

Η ατομική ενέργεια χρησιμοποιήθηκε επίσης κατά τον τελευταίο καιρό για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, σε μικρή κλίμακα προς το παρόν. Οι δοκιμές που έγιναν είναι, όμως, τόσο ικανοποιητικές, που πιστεύεται, ότι πολύ σύντομα θα καταστή δυνατή η κατασκευή μεγάλων ηλεκτρικών εργοστασίων, που θα κινούνται με ατομική ενέργεια.

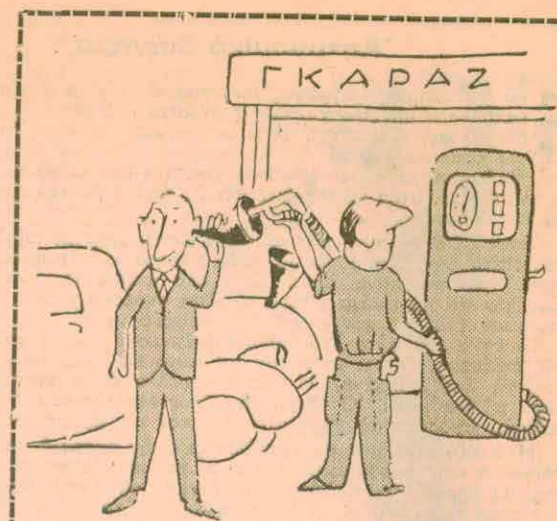
Δεν αποτελεί, εξ άλλου, μυστικό η κατασκευή από τους Αμερικανούς, ενός ατομικού κινητήρος. Χρειάστηκαν γι' αυτό το σκοπό πειράματα πέντε και πλέον χρόνων και τεράστιες δαπάνες. Ήταν απαραίτητο η πυρηνική αντίδραση — που στην ατομική βόμβα εκδηλώνεται με τρόπο κεραυνόβλο — να τιθασρευθεί, για να καταστή βραδεία και πειθαρχική (να είναι δυνατόν, δηλαδή, να εκδηλωθεί ή να σταματήσει σύμφωνα με τις βελήσεις μας).

Ο πρώτος ατομικός κινητήρας τοποθετήθηκε ήδη σ' ένα υποδρύχιο, που θα κάνει τις πρώτες δοκιμές την εφετινή άνοιξη.

Η κατασκευή του πρώτου ατομικού κινητήρος κάνει πολλούς ανθρώπους να ονειρεύονται μ' ανοιχτά τα μάτια και να βλέπουν την ατομική ενέργεια παντού: στα πλοία, στα αεροπλάνα, στα αυτοκίνητα κλπ.

«Αλλά, παρατηρεί ο ατομικός έπιστήμων, δόκτωρ Λάντερ, η φαντασία δεν έχει καμιά θέσι σε παρόμοια ζητήματα. Ένα υποδρύχιο ή ένα πολεμικό πλοίο, έχουν παχύτητα τοίχων, που απορροφούν το ένα διαμέρισμα από το άλλο, για λόγους ασφαλείας. Είναι εύκολο, λοιπόν, να τοποθετήσουμε σ' αυτά έναν ατομικό κινητήρα. Δεν μπορούμε, όμως, να κάμουμε το ίδιο σ' ένα συνηθισμένο πλοίο ή σ' ένα αεροπλάνο, χωρίς ν' ανατρέψουμε τους κανόνες της ναυπηγικής. Εκτός αν ανακαλύψουμε στο μεταξύ τον τρόπο που θα μας επιτρέψει να καταστήσουμε ακίνδυνες τις ακτίνες που θα εκπέμπουν οι κινητήρες αυτοί. Κι' αυτό δεν το καταρωθώσαμε ακόμη. Πολλά πράγματα, όμως, πείθουν ότι βρισκόμαστε στον καλό δρόμο».

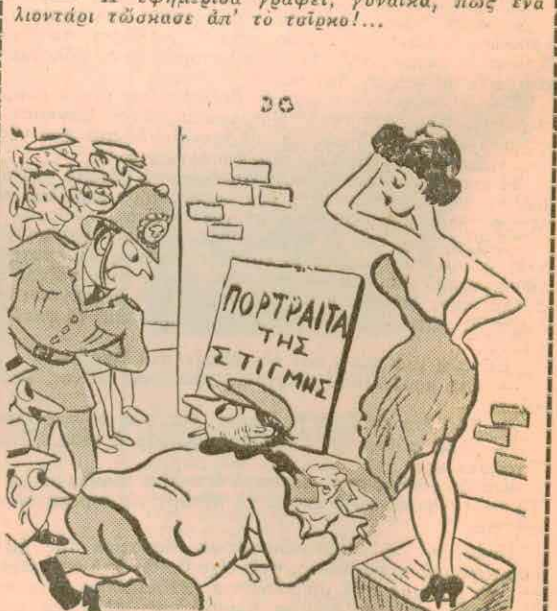
Έτσι η ατομική ενέργεια τιθασρεύεται βαθμιαία και από τρομερό όπλο όλεθρου και αλληλοεξοντώσεως, μεταβάλλεται σ' έναν ειρηνικό παράγοντα ευημερίας και προόδου. Η βάση της ατομικής ενέργειας, παραμένει πάντοτε το ουράνιο. Κι' όπως είναι γνωστό, μισό κιλό ουρανίου, μας προμηθεύει τόση ενέργεια, όση και 1300 τόνοι άνθρακος. Το ουράνιο δεν είναι, εύτυχώς, σπάνιο στον κόσμο. Ως σήμερα εξάγεται μόνο από μέρη όπου υπάρχουν μεγάλα κοιτάσματα. Αλλά, εκτός απ' αυτά, υπάρχουν και αναρίθμητα άλλα, με μικρότερη απόδοση. Δεν έχουμε, λοιπόν, λόγους ν' ανησυχούμε ότι θα μας λείψει μια μέρα, όπως θα γίνει έπειτα από λίγο με τον άνθρακα ή το πετρέλαιο.

Αφρημάδα!...

Η εφημερίδα γράφει, γυναίκα, πως ένα λιοντάρι τώσκανε απ' το τυρίκο!...

Δεν μ' ενδιαφέρει, κύριε, πως όλοι οι καλλιτέχνες έχουν μοντέλα. Το δικό σας εμποδίζει την κυκλοφορία!...

Πριν σάς παρασύρει

Πονά για ένα ξανθό: «Εγώ, μικρούλα μου, ευχάριστος να σάς πω τη συμβουλή μου, αφού μου τη ζητάτε. Αλλά να την προσέξετε: εσείς και θα ακολουθήσετε ελκρινές τις συστάσεις, που έχω να σάς κάνω: φαντάζεμαι πως θα με σεβάσθηκε και θα μ' εμπιστευθήτε σαν μεγαλύτερη, σαν μητέρα σας μάλιστα, αφού μάς χωρίζουν τόσα χρόνια και η περσία της ζωής. Λοιπόν, μ' έναν λόγο σας λέω πως αυτά όλα τα καμώματα, που μου περιγράφετε, είναι απλώς νεανικές επίπολας της συμπαθούς σας, που έχουν πάρει τα μυαλά σας, που έχουν και πρόωρα ζητάει όχι μονάχα και η περσία της ζωής, μα και οι περιπέτειες, αλλά και σάς να παρασύρει. Αυτό όμως δεν πρέπει να το άνηχθε και θα οφείλετε άμεσα να βγάλετε από τη σκέψη σας κάθε συμπάθεια για τον νεαρό. Όλα σάς λέει κι' όλα αυτά, σ' κάνει είναι νεανικά καμώματα, που έσείς δεν πρέπει να τα πάρετε στα σοβαρά κι' ούτε να κολακίζετε πως είστε σε θέσι κιάλας να έχετε κατακτήσεις, όπως τόσο γυναικίτικα σας συμβουλεύει και η φίλη σας. Αν σκεφθήτε πως είστε μικρούλα και άπειρη, πως είστε άπο τιμω σπύτι και πως πρέπει να σεβαστείτε το όνομά σας και την αξιοπρέπειά σας, είμαι βέβαιος πως θα βρήτε άμεσως τη δύναμη ν' αποφύγετε τον «μεγάλο πειρασμό» και να διώξετε από κοντά σας τον νεαρό, προτού σάς παρασύρει στον κατήφορο, όποτε θα έχετε άσχημες περιπέτειες. Έπειτα δεν καταλαβαίνετε πως γάγετε έτσι τον πολύτιμο καιρό των σπουδών σας; Αυτό το διαπιστώνω από το γεγονός ότι δεν διαβάσετε πιά, φαίνεται, τα μαθηματά σας και δεν προσέχετε την ορθογραφία. Μαθήτριά του γυμνασίου εσείς, επιτρέπεται να κάνετε τέτοιες φοβερές ανθρωπογραφίες: «Εκλαίω πολλή», «εκτάζει», «οικογενειακό», «επιδόνη», «καί άλλα τέτοια πολλά; Χόρεψθε, λοιπόν, κοπελλίτσα μου, και κυττάξτε το σχολείο σας και όχι τις «σαχαλαμάρες», όπως γράφετε!»

Αγάπησα πολύ, Χιον: «Αν με τη λεπτομερειακή προσοχή που μου γράφετε τις αισθητικές σας παιδαγωγικές γράφατε και τις συνθέσεις σας στο σχολείο, είμαι βέβαιη πως θα ήσαστε μια πολύ καλή μαθήτριά, πράγμα για το οποίο αμφισβητώ, αν κρίνω από τα τερατώδη ορθογραφικά λάθη που έχει το γράμμα σας. Κι' αυτές οι απροσεχείες αδικαιολόγητες για μαθήτριά γυμνασίου όφειλονται προφανώς στο ότι έχετε φορτώσει τα γράμματά στον... κόκκορα και στο άνοητο μυαλούδάκι σας απορροφάται σε αισθηματικές επιπολαιότητες. Φυσικά, δεν πρόκειται να δώσω σοβαρότητα σ' όσα μου εξιστορείτε, παρά μόνο να σάς δώσω μια μητρική συμβουλή: «Αν δεν θέλετε να χάσετε τον καιρό σας, αφήστε άμεσα τα αισθηματικά ζητήματα κι' αφοσιωθείτε στα μαθηματά σας, που είναι το μόνο σύγγραφο κέρδος και έφοδιο για τη

ζωή σας και για το μέλλον σας! Εύτυχια που κινδυνεύει: Αυτό που παθαίνει σήμερα, και σ' ας κρατάει σε αγωνία, οφείλεται σε σ' εσάς την ίδια, αγαπητή μου. Γιατί, για να δώσετε πίστι στα λόγια ενός τυχοδιώκτη κι' εκδυστατού, παρασυρθήκατε στην αισθηματική του παγίδα, πάθατε το χειρότερο, που μπορούσε να πάθει μια κοπελλά και τώρα γίνετε και θυμά το επιτήδειο αυτό, που άφου σ' εγκατέλειψε, κανονίζει κιόλας να μην αποκαταστήσει! Φυσικά, δεν πρέπει να τρομοκρατηθείτε από τις κακόβουλες απειλές του κατηγόρη κι' αν σ' ας πληροί σ' ένα για να σ' ας πιά, να τον προειδοποιήσετε ότι στο μέλλον δεν θ' ανεχθήτε ούτε κουβέντα να σ' απευθύνει, γιατί θα τον μαρτυρήσετε στους δικούς σας και θα τον καταγγείλετε στην αστυνομία, σαν κοινό εκδυστατό. Αλλά στον νεο και τιμω άνθρωπο που σ' ας προτείνει να σ' ας κάνει σύγγαγο, νομίζω πως πρέπει να φανήτε ελκρινές, αφού σ' ας αγαπάτε και σ' ας εμπιστεύεστε τόσο, έγω θα το πητε όσα σ' ας έχουν συμβεί. Αυτός ασφαλώς θα σ' ας νοιώσει και θα σ' ας συγχαρεί!

Μα σ' ας μ' εγώ μ' εγώ μ' εγώ: «Απ' όσα μου γράφετε συμπεραίνω ότι, όπως καλά θα αντιληφθήκατε, ο νεαρός με τον οποίο σχετίζεσθε, δεν είναι ελκρινής στην συμπεριφορά του και τιμω στους σκοπούς του. Γιατί, αλλοίως το πρώτο, που θα έπρεπε να κάνει, θα τον ν' ερθε στα άδερφια σας και να εξηγήσει τιμω και πολιτισμένα, σαν αξιοπρεπή άνθρωπος. Αυτός όμως έδινε μονάχα σε σ' ας τέτοιες υποσχέσεις και έπωλεται από την απουσία των δικών σας για να μπειν κρυφά στο σπύτι σας και, όπως γράφετε, να σ' ας εκδύσει κατόπι με συκοφαντικές παραέξω. Και στο σημείο αυτό βοήσκι πως πέσατε έσείς σε μεγάλο σφάλμα. Δεν έπρεπε ν' ανεχθήτε, από την πρώτη κιάλας φορά, αυτή την παράξενη στάση του, αλλά να τον διώξετε άμεσα από το σπύτι σας και να τα φανερώσετε άμεσα στους αδελφούς σας, αφού μυστήκατε μάλιστα τους ύπουλους σκοπούς του. Δυστυχώς δεν το κάνατε κι' έτσι ο νεαρός εκδυστατής, παρηγοώντας την σιωπή και την παθητική σας στάση, επανέλασε τις απόπειρές του και πάλι... Δεν έβρω βέβαια όποιο έφθασε η ελκρινότης του, αλλά νομίζω πως για σ' ας παύσει έφτασε η ώρα να τον αποφασίσετε από κοντά σας. Κι' αντί να που έχετε ακόμα συμπάθεια, όπως οψιμάζομαι, το όρδο και αξιοπρεπές είναι να τον συγχάψετε και να τον αποφύγετε. Γιατί πράκειται περί αλλού υποκειμένου, που θέλησε να εκμεταλλευθεί το άνοητό σας αίσθημα και να σ' ας κοροϊδέσει. Αέλζει σε τέτοιον άνθρωπο συμπάθεια; Μόνο περιφρόνηση και φτώσιμο του πρέπει!

Μια άγνοια μ' εγώ μ' εγώ: «Κατ' αρχήν, συχνά μάλιστα και ως το τέλος, πρέπει να υπομνηστή και να φέρσθε με τη μεγαλύτερη επιφύλαξη στους οικείους ακούσι φίλους, που σ' ας πλησιάζουν με γλυκύτητα, ώρατα λογικά και λαχταριστά υπακούμενα. Το ίδιο πρέπει να κάπετε και με τον νεαρό, σ' ας κι' αν αυτός σ' ας τονίζει πως έχει «καλήν ιδέα» για σ' ας. Αν πραγματικά έχη τέτοια ιδέα, τότε γιατί να κρύβεται και να φυλάγεται από τους δικούς σας και μονάχα σε σ' ας να τα ψιθυρίζει; Δεν θάταν πιο λογικό και τιμω να πιάσει τους γονείς σας, να τους μιλήσει για την άγνοια του σε σ' ας και να τους πη ότι, σαν τιμω παλληκάρι, θέλει να σ' ας παντρευτεί μόλις θ' ας συμπληρώση

τις σπουδές του και θ' ας δημιουργήσει οικονομικά; Έτσι, θ' ας έχη ξεκαθαρίσει τους σκοπούς του και θ' ας συγχρόνως θάχη αναλάβει, απέναντι τρίτων, ήθικη ευθύνη για την δημιουργία ενός τίμιου δεσμού μαζί σας. Γιατί αποφεύγει να το κάνει αυτό; Έτσι μονάχα μπορεί ν' αποδείξει σε όλους, και πρώτα-πρώτα σε σ' ας, τις αγνές του προθέσεις, έστω και αν δεν μπορεί προς το παρόν να τις πραγματοποιήσει ολοκληρωτικά. Έφ' όσον, λοιπόν, το αποφεύγει, σημαίνει ή ότι είναι επιπόλαιος κι' απλά και μόνο φλυαρεί, ή ότι αποδέχεται να σ' ας μιλήσει στα έρωτικά του διχτυα, με τον κίνδυνο να έχετε καμιάν άσχημη κι' ανεπανόρθωτη συνέπεια. Δεν είναι, λοιπόν, προτιμώτερο να δυσπιστήτε απέναντί του και να φυλάγεσθε από τις... κακοτοπιές;

Ελπίδα χωρίς τέλος, Βιέννη: Και έσως μ' εγώ, αγαπητή κύριε, πολύ καλά και με μεγάλη αξιοπρέπεια μιλήσατε στην κοπελλίτσα. Όσο για τις έντυπώσεις αυτές από την έν γένει συμπεριφορά σας απέναντί της, πως θέλετε έγω να τις έβρω; Μην ξεχνάτε άλλωστε ότι είναι μικρή ακόμα, μαθητριά, και είναι πολύ φυσικό να κολακεύεται από το αίσθημά σας, αλλά να μη θέλει να πάρει τα μέτρα της τα λόγια σας. Αν αληθινά την αγαπάτε και νομίζετε πως κάποτε —όχι όμως άμεσα— στο μέλλον, θα είσαστε σε θέσι να την ζητήσετε σε γάμο και να ανταποκριθήτε ικανοποιητικά στις υποχρεώσεις σας, έγω θα είχα να σ' ας συμβουλέψω κάτι πιο απλό: Νά έπισκεφθήτε τους γονείς της κοπελλίτσα και να τους μιλήσετε για το αίσθημα που νοιώθετε γι' αυτήν και για τους μελλοντικούς σκοπούς σας, ζητώντας τη γνώμη τους και την συγκατάθεσί τους. Αυτοί, που έχουν την ευθύνη ν' αποκαταστήσουν το κορίτσι τους, θα εκτιμήσουν την πρότασί σας και θα το σκεφθούν σοβαρά. Έτσι, θ' ας θεωρούν, έφ' όσον σ' ας κρίνουν αξία βίβας, ως μελλοντικό μνηστήρα της κοπελλίτσα, πράγμα που θα είναι πολύ ικανοποιητικό για σ' ας, αφού θα έβρε πως έχετε και την συγκατά-

θεσί των γονέων της μαθητριάς. «Αν όμως δεν φθάνουν ως εκεί οι δυνατότητές σας, τότε, θ' ας είχα να σ' ας συμβουλέψω να σταματήσετε ως εδώ και ν' αφήσετε τη μικρή ηούχη ν' αφοσιωθεί στις σπουδές της, και σ' ας να κυττάξετε να εξασφαλίσετε ένα μόνιμο και θετικό πόρο ζωής».

Σεισμό πληκτόν Ε. Ρ., Κεφαλληνίαν: «Αφού, όπως μου γράφετε, δεν νοιώθετε καμιά συμπάθεια για την κοπελλά, που σ' ας αγαπάει και δεν βρίσκει τίποτε σ' αυτήν, που να σ' ας «τραβά», τότε δεν πρέπει ν' ανταποκριθήτε στο αίσθημά της μόνο και μόνο από οίκτο. Κι' αυτό, γιατί και σ' ας δεν θα φανήτε ελκρινής και τον ίδιο τον έαυτό σας θα ξεγελάσετε και στην κοπελλά θα δώσετε μάταιες ελπίδες, που όταν κάποτε βρεθήτε αυτό το παιχνίδι και της φανερώσετε την αλήθεια, μπορεί να την οδηγήσουν στην απόγνωση και σε καμιά τραγική εξέλιξη... Γι' αυτό, το πιο τιμω έγω να κάνατε είναι να της εξηγήσατε πως για διαφόρους λόγους δεν μπορείτε ν' ανταποκριθήτε στο αίσθημά της, όσο και αν σ' ας κολακεύει το ενδιαφέρον και η αγάπη της για σ' ας. Όσο για την αδράνεια και τη ρουτίνα της ζωής σας, νομίζω πως δεν πρέπει ν' αφήσετε σοβαρά να σ' ας κυριεύσει αυτό το καταθλιπτικό αίσθημα, γιατί θα σ' ας εμποδίσουν στην εξέλιξη του βίου σας. Έπειτα ελπίζω πως αυτή η έντυπώσι σας είναι μοιραία, ύστερα από την φοβερή κακοτυχία που έτυχε σε όλους σας, εκεί, στα έρωτά σ' ας γραφικά νησιά σας. Μά έρωτα πρέπει ν' αποθαρρύνετε. Σ' ας σ' ας όλα θ' ας αποκατασταθούν με την καλή θέληση και πρό πάντων την δραστηριότητα και θα ξανα-δημιουργήσετε τη ζωή σας. Θάρρος, λοιπόν!...

Β. Π. Μ. Γ. Α.: «Αφού είσθε «εγώ» και «εγώ» και «εγώ», όπως όλοι οι παλαιότεροι, συμφωνώ κι' έγω μαζί σας πως δεν πρέπει διάλου να εκτεθείτε απέναντί στην κυρία σας και να της εκμυστερευθήτε τον έρωτά σας. Αν νομίζετε ότι αυτή ενδιαφέρεται για σ' ας, τότε αφήστε την ίδιαν,

ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΑΣΤΕΡΩΝ

«Από την εποχή του γάμου του, που έγινε στα Μεξικά στις 28.4. 1952, το ζεύγος Σάλλε Γουίντερς - Βικτόριο Γκασμάν έζησε ελαχιστο καιρό αγαμένο. Ακόμα κι' όταν η Σάλλε έφερε στον κόσμο τη μικρή Βικτωρία, ο Βικτόριο βρισκόταν μακριά της. Τώρα που η Σάλλε ήρθε μαζί με την κόρη της στην Ιταλία και ξαναέφερε τον άντρα της, κυκλοφόρησε η διάδοση ότι οι δύο σύντροφοι δεν θ' αργήσουν να χωριστούν, γιατί ο Βικτόριο είναι έρωτευμένος με την Άννα - Μαρία Φερέρο. Η Σάλλε όχι μόνο δεν διέφυγε τη διάδοσι, αλλά δήλωσε ότι χωρίζοντα, σκοπεύει να ζητήσει έπσοια διατροφή 40 εκατομμυρίων λιρετών γι' αυτήν και για την κόρη της. Άνωτέρω οι δύο σύντροφοι μαζί με την κορούλα τους Βικτωρία.

αν έχω πραγματικά διάθεση, να σας εκδηλώσω την αγάπη της. 'Αλλά και τότε ακόμα, έχω τη γνώμη πως έσείς δεν θα έπρεπε να παρουσιάσετε και να δεχθείτε το αίσθημά της, γιατί, απ' όσα η πείρα μάς διδάσκει, αυτές οι ερωτικές σχέσεις ανάμεσα σε αφεντικά και υπαλλήλους δεν οδηγούν ποτέ σε ευχάριστο τέλος. Πρόκειται συνήθως για ένα καπρίτσιο του αφεντικού ή της κυράς, που όταν βαρεθεί, σας πετάει μιν... απόλυσι από την καρδιά και από τη δουλειά και τότε τα χάνετε όλα. 'Αν λοιπόν δεν θέλετε να πάθε κανένας τέτοιο κακό στα καλά καθούμενα, βγάλτε από το μυαλό σας την ιδέα που έχετε για την... αφεντική σας, και μάλιστα κάνετε πως δεν βλέπετε και το δικό της ενδιαφέρον, ώστε να μην της δώσετε βάρος να σας «ριχτεί» και χάσετε τη θέση σας στο τέλος!

Απελπισμένη: 'Αξίζει να παραβέσω εδώ δόκλιτρο το γραμματάκι σας. Μου γράφετε, λοιπόν:

Μπορείτε να
ΕΙΣΘΕ ΟΡΑΙΑ
ΧΩΡΙΣ
ΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΑ

Πρακτική συμβουλή στις γυναίκες που δεν μπορούν να χάσουν πολλή ώρα στην περιποίηση της όμορφιάς τους.

'Ακόμη και στο σπίτι σας, με την ρόμπα σας, είναι πολύ ενδιαφέρον για την εύτυχία σας να μη σας βλέπουν ποτέ άλλοι, παρά όμορφη.

'Ακολουθήστε αυτήν την συμβουλή.

Βάλτε πρωί και βράδυ, στο πρόσωπό σας, στο λαιμό και στα χέρια σας λίγο από αυτόν τον άγνόν κηρόν, που σοφοί κατάφεραν να μαζέψουν από τα πιο σπάνια άνθη. Θα το βρήτε στο εμπόριο με το όνομα CIRE ASEPTINE. Τα αποτελέσματα είναι καταπληκτικά. Το δέρμα σας γίνεται δροσερό, απαλό, θελούδινο, σαν ροδοπέταλο. Δεν δάχνει πια άγριο δέρμα, ούτε μαύρα σπυράκια, ούτε ανοιγμένους πόρους. Σε όλες τις περιπτώσεις η CIRE ASEPTINE σας βοηθάει και προστατεύει τα χέρια σας και το πρόσωπό σας από τις δουλειές του σπιτιού και την κακοκαιρία. Μία δοκιμή φθάνει για να σας πείσει για την επιτυχία σας.

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 21

Γυρίζονται κοστούμια με 150.000 δρ. καμπαντίνες με 130.000 δρ. από τεχνίτες με 15ετή πείρα. ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ, όφοντά, σκοροφαγώματα, σχισίμο, λυσίμο κλπ., Λ. Χατούπης.

«Μολις τώρα ήρθα από το χωριό μου στην ώμορη 'Αθήνα. Ζω με τη δουλειά της κοπτικής-ραπτικής. Μά όμως δεν έχω συνήθειες τη ζωή αυτή και στενοχωρούμαι πολύ. Σκέπτομαι μάλιστα να γυρίσω ξανά στο χωριό μου. 'Εσείς τι λέτε;» Πρέπει, αγαπητή μου, να σας συγχωρώ για την σοβαρότητα και την απλότητα σας. Είναι σπάνιο φαινόμενο στην εποχή μας, μια κοπέλλα από επαρχία να μην έχει ξεγελαστεί από τις ώμορφιές της 'Αθήνας και μάλιστα να πληττείται και ν' αναζητά με νοσταλγία το χωριό της. Αισθάνεστε και σκέπτεσθε πολύ ειλικρινά και φρόνιμα και αξίζετε τους θερμότερους έπαινους! Πόσα άλλα επιπόλαια κορίτσια στη θύρα σας θα είχαν αφήσει ξετρελλιασθή και θα έπιζαν τούσαν όπως-όπως και με κάθε θυσία, ακόμα και ήθικη, να ζήσουν στην πρωτεύουσα, για να καταντήσουν στο τέλος θύματα τραγικά, όπως συμβαίνει ως επί το πλείστον σήμερα! 'Όσο για την περίπτωση σας τώρα, αγαπητή μου, έχω να σας πω τα εξής: 'Αν η οικονομική ανάγκη δεν σας υποχρεώνει να μείνετε στην πρωτεύουσα, τότε, βέβαια θα πρέπει να γυρίσετε στον τόπο σας, όπου θα μπορούσε να εξασκήσετε το έντιμο επάγγελμά σας και ίσως μάλιστα με μεγαλύτερη απόδοσι, γιατί στα χωριά μία μολιτρού από την 'Αθήνα την προτιμούν. Μπορείτε ακόμα και στην πρωτεύουσα της επαρχίας σας να εγκατασταθείτε και να εργάζεστε. Και τότε, ασφαλώς θα βρήτε εκεί κάποιον καλό νέο, με τον οποίο ν' αποκατασταθείτε και να ευτυχίσετε, όπως σας αξίζει σαν καλή και φρόνιμη κοπέλλα!

Μ. Β. μικρή: 'Αμ το δικό σας γράμμα τι λέει: «Είμαι δεκαεπτά χρόνων, 'Εργάζομαι σε εργοστάσιο με 10.000 δραμάς την ημέρα και αγαπώ έναν υπάλληλο των τράμ. 'Όπως μου έπείτε, θέλω να με πάρει, με την συμφωνία όμως να φύγω από τη δουλειά μου. Τι να κάνω; Νά φύγω, αφού μου υποσχέται πως θα ζήσουμε μαζί;» 'Ασφαλώς θα έχετε πολύ μικρή, για να μη σκέπτεστε διόλου σοβαρά. Πώς το θέσατε έτσι, κόμπο στο μαντίλι, ότι ο τραυμαγένης σας θα σας πάρει; Και σε ποιόν έδωσε έγγραφο; Μονάχα λόγια: 'Αν πραγματικά σας αγαπάει και σας θέλει για γυναίκα του, ως έρθει να σας ζητήσει σε γάμο από τους δικούς σας, ν' αρραβωνιασθήτε, να παντρευτείτε και τότε, βέβαια, προκειμένου ν' ανοίξετε νοικοκυριό, μπορείτε να σταματήσετε και τη δουλειά σας. Και σας, σαν κορίτσι, αυτό κορίτσι πρέπει να σας ενδιαφέρει: Νά προστατεύσετε την αξιοπρέπεια σας και την αρετή σας, το οικογενειακό σας όνομα, ώστε ν' αποκατασταθεί νόμιμα και εύτυχισμένα όταν έρθετε σε κατάλληλη ηλικία κι' όταν βρεθεί ένας καλός νέος, ανάλογος με την οικογενειακή και κοινωνική θέση σας και που να σας αγαπάει και να τον αγαπήσετε ειλικρινά. Γι' αυτό η μαμά σας έχει δική και πρέπει να την ακούσετε στις υποδείξεις και τις συμβουλές που σας δίνει. Πιστεύω μάλιστα πως η μητέρα σας δεν έχει αντίρρηση μόνον για το λόγο ότι ο νεαρός είναι «Κόπτης» το θρησκευμα, όπως μου γράφετε, αλλά και για το πολύ σοβαρό γεγονός ότι έλθε και οι δυο παιδιά ακόμα και δεν είναι δυνατόν να γίνουν σε σοβαρές λογικές από τώρα για γάμο! Και πάλι σας συμβουλεύω να μην πάρετε στα σοβαρά αυτό το νεανικό ειδύλλιο, γιατί έτσι θα δημιουργή-

σετε αταξίες, από τις οποίες όταν συνέλθετε, θα έχετε άσχημες συνέπειες και ίσως όχι μόνον ψυχικές... Στέφανον, Σέρρας: Σας απαντώ μόνον στο όνομα αυτό, γιατί δεν μου υποδείχτηκε άλλο ψευδώνυμο. και ίσα-ίσα ζητάτε να γράψω «λ.ω.γ.α.φ.ο.ς» το όνοματεπώνυμό σας. Αυτή σας ακριβώς η αξίωσι, με κάνει να φοβόμαι πως κάποια φάρσα μάλλον θέλετε να παίξετε εις βάρος κανενός ανύποπτου συμπολίτου σας και θέλετε να με κάνετε ακούσια συνένοχο σας... 'Εκτός αν πρέπει να σας φαντασθώ για έναν πολύ απλοϊκό νέο! 'Όσο για το ότι είσθε νεαρός, και μάλιστα μαθητάκος, το συμπεραίνω όχι μόνον από τα ρωμαντικά ψευτοιστήματα σας, που μου περιγράφετε, αλλά και από τον γραφικό σας χαρακτήρα, ακόμα και από τις... ανθρωπογραφίες σας! Γι' αυτό, στο έρωτά σας ποιά να προτιμάτε από τις δυο κοπέλ-

ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕΙ
τή βραδινή
διαβόεσση

Στο θέατρο, κινηματογράφο ή πάρτυ ή γυναίκα πρέπει να διατηρήσει όλη τη γρή και διάθεση, έστω και σ' ώριμμένη δυσάρεστη περιόδο του μηνός. Η Σερβιέτι υγείας CAMELIA επίσημοις κατασκευασμένη, με ειδικά υλικά, δίνει αίσθημα ενομοσύνης και ασφαλείας. 'Εκατομμύρια πολιτισμένων γυναικών χρησιμοποιούν σήμερα μόνο KAMELIA.

- Η KAMELIA είναι πρακτική
- Η KAMELIA είναι οικονομική
- Η KAMELIA σημαίνει υγεία και καθαριότητα

Camelia ΣΕΡΒΙΕΤΙ ΥΓΕΙΑΣ
Προσφέρει σ' όλες τις γυναίκες
'Ασφάλεια και Αύτοπεποίθησι

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ειδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιδίων και Αποτελεσματική Θεραπεία Πτώσεως Μαλλιών.
Συμβολική δωρεάν.
Αισθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, τηλ. 29-548

λες, που αγαπάτε, την Σερραία ή την Ξανθιώτισσα, ενώ θα ήθελα ολόψυχως να σας συστήσω τη... Γραμμάτικη! 'Εννοώ με άλλα λόγια, πως πρέπει ν' αρχίσετε πια να σοβαρεύεστε και ν' αντιμετωπίσετε κάπως ουσιαστικότερα τα θέματα που σας παρουσιάζει η ζωή και η ηλικία σας. Είναι ανάγκη να διαβάσετε τον καιρό σας, να συμπληρώσετε τις σπουδές σας και κατόπιν να μάθετε ένα επάγγελμα που θα μπορούσε να σας εξασφαλίζει ένα μόνιμο και θετικό πόρο ζωής. 'Όταν δημιουργηθείτε οικονομικά, όταν αποκτήσετε μια θέση στην κοινωνία, τότε μόνο μπορείτε να σκεφθείτε για άγαντες και γάμος ή, έστω, και για απαγωγές! Γιατί ως τότε θα έχετε ελλιπούς πια, και θα καταλάβετε σε τι σινεφασίζετε εν έτει σωτηρία 1954!

Φ. Κ. καρδιάν που συγκινείται: 'Αν ο νεαρός δικηγόρος που σας κάνει τα «γλυκά μάτια» έχει πραγματικά σοβαρό σκοπό για σας, αφήστε τον να σας τον αναφέρει ο ίδιος. 'Εσείς πολύ καλά κάνετε και δεν παίρνετε την παραμικρή πρωτοβουλία επί του προκειμένου. 'Όσο και να σας φαίνεται καλός άνθρωπος και να σας γίνεται συμπαινετικός από την έν γένει εμφάνισή του, ε'ίς κυρίως έχει αξία είναι να διαπιστωθεί αν ο άνθρωπος αυτός είναι σοβαρός και θετικός, αν σας αγαπάει πραγματικά και αν θέλει και είναι σε όλη τη θέση να σας παντρευτεί και να σας προσφέρει την ευτυχία που ονειρεύεσθε. Αυτά, θα σας δοθεί ευκαιρία να τα κρίνετε και να τα εκτιμήσετε από την προσωπική σας επαφή μαζί του, όταν αναλάβει ο ίδιος την πρωτοβουλία να σας πλησιάσει. 'Ετσι, αφού είσθε μορφωμένη και αξία κοπέλλα, θα έχετε την ευκαιρία να τον ψυχολογήσετε, μά και ρωτώντας να μάθετε για το ποιόν και τις προθέσεις του νεαρού, χωρίς, φυσικά, στο μεταξύ η γνωριμία σας να δώσει αφορμή σε μεγάλες οικειότητες και παρανοήσεις σ' αυτόν... Σκεφθείτε εξ άλλου, πως είσαστε φτωχή, από επαρχία, και πως το ωραιότερο ερόδιό που διαθέτετε είναι κυρίως η αρετή σας. Κι' αυτήν πρέπει να την σεβασθείτε!

Ο Ο

Το μαρτύριο μιας παντρεμένης

'Ενα ξερό λουλούδι το οποίο περιγράφει με λίγα λόγια το μαρτύριο της ζωής του ως εξής: «Είμαι παντρεμένη εδώ και δεκαπέντε χρόνια με έναν σύζυγο τρομερά ζηλότυπο. 'Όταν παντρευτήκαμε δεν ήταν ζηλιάρης, και παρήκαμε από έρωτα παρ' όλες τις ανήσεις των γονέων μου. Και μετανόη, που δεν τους άκουσα. Σήμερα έχω τρία παιδιά. 'Ημουν όμορφη και διατηρώ μέχρι σήμερα την όμορφη μου, παρ' όλη τη σκληρή ζωή που πέρασα και τα τρία παιδιά που έκανα. Τώρα τελευταία όμως, ο άντρας μου, δεν ξέρω πως το φαντάσθηκε, αλλά νομίζει ότι δεν είναι ο πατέρας του τελευταίου παιδιού μου. 'Η ζωή μου, όπως καταλαβαίνετε, έχει καταντήσει μαρτύριο. Τι πρέπει να κάμω για να τον πείσω για τη φρονιμάδα μου και για την πατρότητα του παιδιού;»

Της απαντώ: Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η ζήλια σ' ένα τέτοιο βαθμό κατατάσσεται πια άρρωστική. Και το κακό είναι πως δεν μπορεί να κάνει κανείς τίποτα για να τη γιαντρώσει. Συνεχίζετε, λοιπόν, την ήσυχη και φρόνιμη ζωή που κάνετε, ως τα σήμερα, αλλά μην αφήνετε να σας κακομεταχειρίζεται, φοβέριστε τον στην ανάγκη, τι θα τον καταγγείλετε στην αστυνομία. Πιθανόν αν τον κάνω κάπως να συνελθώ. Πάντως αυτή η φοβέρα, θα μείνει απλώς ως απειλή. Μην ανακατεύετε τα πράγματα πια πολύ, γιατί τα παιδιά σας έχουν ανάγκη από μια ήρεμη. 'Αν ξέρετε κανένα τόν ο ποίο υποπτεύεται ο άντρας σας, καλά θα κάνετε να τον παρακαλέσετε να μην ξαναπατήσει σπίτι σας, χωρίς να το εξηγήσετε πολ-

λά πράγματα. Θα εκπλαγεί, πιθανόν να θυμώσει, αλλά σεις θ' απαλλαγίτε από τις όποιες του σκέψεις, ο οποίος, πιθανόν, με τον καιρό να συνελθεί. Σας συνιστώ όμοιου και θάρρους.

Β. Μ. Βαρσιώτισσα: 'Εσείς τα κορίτσια έχετε πάντα προχειρί μια λύσι στα ζητήματά σας: την αυτοκτονία! 'Αν αυτό ήταν μία πραγματική και όρθη λύσις, θα έπρεπε να μην υπήρχε σήμερον κορίτσια ζωντανά. Ποτέ όμως δεν σκεφθήκατε την αιτία αυτή της παραφοράς σας. Αυτό ισχύει πολύ περισσότερο για σας, που συντρέχουν τρεις σπουδαίοι λόγοι για να τον βγάλετε από την καρδιά σας και από τη σκέψη σας και να μείνετε ήρεμη κι' ανεπηρέαστη για το μέλλον, που έσείς καταστρέφετε με την επιπολαιότητά σας.

Σκεφθήκατε ποτέ ότι ο νέος αυτός δεν σας αγαπάει; 'Όχι. 'Η μάλλον δεν θέλετε να το σκεφθείτε. Μου ζητάτε όμως μια συμβουλή. 'Όσο λοιπόν, κι' αν σας κακοφανεί, θα σας αποδείξω ότι δεν σας σέβεται, δεν σας εκτιμά, δεν σας υπολογίζει, δεν σας αγαπά! Πρώτα, γιατί, ενώ σας εκθέτει με τις σχέσεις σας, περιφρονεί την αξιοπρέπεια σας και σχετίζεται με μια κοινή γυναίκα. Δηλαδή έκανε καλύτερη εκείνη από σας, ένα νοικοκυρόκοριτο! 'Επειτα προσπαθήσε να δικαιολογήσει, φάνηκε δηλαδή ανελικρινή. Κι' ενώ το φταίξιμο είναι δικό του, δεν έρχεται να σας ζητήσει συγγνώμη, αλλά περιμένει να φτάσει η στιγμή, που να σας εξευτελίσει. Γιατί όπως γράφετε, είναι πολύ εγωίστης.

'Επίσης, αφού ξέρετε καλά ότι δεν πρόκειται να καταλήξετε σ' ένα γάμο, αφού ούτε οι δικόι του, ούτε οι δικόι σας συγκατατίθενται με κανένα τρόπο, τότε γιατί συνεχίζει να σας εκθέτει; Για όλη αυτά πρέπει να τον περιφρονήσετε και να του δείξετε ότι έχετε αξιοπρέπεια, την οποία δεν μπορεί να περιφρονήσει, επειδή έχει πέντε δεκάρες και παριστάνει τον πλούσιο. 'Η ζωή σας αξίζει πολλούς τέτοιους και δεν πρέπει ν' αδιαφορήσει γι' αυτήν.

Απελπισμένο νέο: Μου γράφετε: «Είμαι ώριμος και δυνατός» αλλά γινηκτε σκελετός, γιατί σας τσάκισε ο έρωας! Αυτά μου τα γράφετε σεις ένα παιδί 18 ετών... Και σας ρωτώ: 'Αν ένα αίσθηματικό, χωρίς ανταπόκριση μάλιστα, σας κατάντησε έτσι, τότε πως θ' αντέξετε στα πολυάριθμα βασάνια της ζωής;

Νά είστε βέβαιος ότι η ζωή έχει πρό πολλούς καύμους και αντιδράσεις τέτοιες, που απαιτούν μεγάλη ψυχική δύναμη.

Ρωτάτε, τι να κάνετε για να την κατακτήσετε, αφού παρ' όλα όσα μεταχειρισθήκατε «επιειτίς, γυνεψματα, παρακολούθησι, σφυρίγματα, καντάδες, γραμματάκια», δεν καταφέρατε τίποτα!... Τι θέλετε; Γιατί να ανταποκριθεί, όταν δεν έχει επιπολαιότητα στην ηλικία σας και στην αδεσποδότητα της αγάπης σας; Γιατί αν την αγαπούσατε πραγματικά, δεν θα την εκθέτατε με όλα τ' ανώτερω! Θάπρεπε να σεβάσθηκε την κοριτσιώτικη αξιοπρέπεια της. Και μόνον αν είσαστε σε θέση να δημιουργήσετε οικογένεια, θα έπρεπε να λειψουν όλα αυτά και να τη μεταχειρισθήτε με σεβασμό. Δηλαδή να την ζητήσετε από τους γονείς της.

Το μυστικό Β.: Είναι πολύ παράενα αυτό που μου γράφετε. Είναι η πρώτη φορά που μου συμβαίνει ν' ακούσω τέτοια πράγματα από μια κοπέλλα 18 χρόνων. Είναι δυνατόν να γίνουν, χωρίς ν' αντιληφθήτε πως έγιναν; Γι' αυτό σας συμβουλεύω να πάτε άποδοθηποτε άμέσως σ' ένα γιατρό να προσδιορίση το χρόνο και να σας απαλλάξει από τη μεγάλη άπορία. Κι' αν είναι πρόσφατο, τότε να ζητήσετε άμέσως από το δεύτερο να αποκαταστήση το σφάλμα του, καταφεύγοντας εν ανάγκη στους γονείς σας, για να αναλάβουν την προστασία σας.

MIPANTA

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολών

Δελίμπαση: Σας συνιστώ να κάμετε χρήση της Perle Phyllis για λιπαρά δέρματα και σμηφωνα με την εσώκλειση, όδηγία. Θα σας παρακαλούσα να μου γυρίζετε αποτελέσματα. 'Επίσης θα σας παρακαλέσω να γράψετε με ψευδώνυμο.

Α. Η. Ζ.: 'Εφ' όσον είναι πραγματικά τα περί μικροβιολογικών εξετάσεων, κλπ. ενώ θα σας συμβούλευσα να μην κάνετε πια καμιά, ούτε γενική, πολύ δε πε-

ρισσότερο τοπική θεραπεία. Ν' αφήσετε την κατάστασι όπως έχει, μέχρις ότου εκφυλισθί μόνη της και εκλείψη. 'Αν θέλετε, μπορείτε να παίρνετε από καιρό σε καιρό μερικά σουλφamide, όποια εσθίσηποτε βρίσκετε στο φαρμακείο, μέχρι 20 εκάστοτε, ανά 6 ημερησίως.

Τ. Ρ. ομοκρημένη: Κουρία: Κάθε πόνος σ' ένα μέλος του σώματος, που θα έπαινε και που δεν υποχωρεί εύκολα στις δι-

«Γνώμη»

ΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ!

ΒΙΝΥΦΛΕΞ

...Σχεδόν μαγική είναι η προέλευσις των όταν σκεφθί κανείς ότι αρκούν όλιγα χιλιοδράχμα για να αποκτήθ όποιοδήποτε από τα ωραιότατα είδη νέων ΒΙΝΥΦΛΕΞ!

- * ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑ!
- * ΕΙΝΑΙ ΟΜΟΡΦΑ!
- * ΕΙΝΑΙ ΠΑΜΦΟΝΗΑ!
- * ΕΙΝΑΙ ΣΤΕΡΕΑ!
- * ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΕΡΑ!
- * ΔΕΝ ΚΑΙΓΟΝΤΑΙ!

Μόνον στα νέων ΒΙΝΥΦΛΕΞ 100% θα βρήτε τις καλύτερες ποιότητες και τα πιο καλοφτιαγμένα είδη.

- * Με το μέτρο
- * Τραπεζομάνηλα
- * Διακοσμικά πεταστάνια και καρπέ
- * Μπάντες ραφιών
- * Γυναικείες και παιδικές ποδιές
- * Βρεφικά είδη
- * Μπουλόπες, όθκες, καλύμματα κλπ., κλπ.

Διά νά είσθε σίγουρη για την ποιότητα, δεσβαιωθείτε ότι το ΜΑΥΛΟΝ που δά αγοράσάτε είναι ΒΙΝΥΦΛΕΞ 100%.

* Τα είδη νέων ΒΙΝΥΦΛΕΞ 100% πωλούνται σ' όλη την Ελλάδα σε καταστήματα νεωτεριών, οικιακών ειδών, λευκών ειδών, φιλικών κ.ά.

'Εργοστάσι ΒΙΝΥΦΛΕΞ • Πλατεία 'Αττικής • ΑΘΗΝΑΙ

Ευνοηθείτε από τη σκλαβιά της ναυτίνας!

ΜΕ ΤΗΝ ΧΥΤΡΑΝ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

SILVER

ΝΟΣΤΙΜΟ ΦΑΓΗΤΟ, ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Μ. ΣΙΓΓΑΛΑ • ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 161 • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 52.350

άφορες θεραπευτικές άγωγές του γιατρού, δεν προποθείτε την υπαρκτή καρκίνω, πολύ περισσότερα δε γιατί όπως μου λέτε, από διενόχλησι. Πάντως, έφασον έχετε τρομοκρατηθί, κάμετε ένα ταξιδάκι στην 'Αθήνα, όποτε μια νοσοκομειακή παρακολούθησι θα σας ήσυχασθ.

Μενίδι, 'Αττική: Το περιστατικό που μου περιγράφετε δεν όφείλεται στο αίτιον που νομίζετε. Θα πρέπει να έπιδοθήτε με επιμονή στη γυμναστική και τα σχετικά σπορ. Είμαι βέβαιος ότι θα πάτε καλύτερα. Πρέπει όμως, πσών θυσία, να αποφύγετε και εκείνο, που νομίζετε ότι σ' αυτό όφείλεται το περιστατικό σας, αλφωώς θα έρθη εποχή που θα μετανοήσετε πικρά, γιατί τα αποτελέσματα που θα είναι ανεπανόρθωτα.

Πονεμένο Φ. Χ. 9: Για το πρώτο περιστατικό, θα σας συμβούλευσα να παίρνετε πρωί-μεσημέρι και βράδυ ένα κουταλάκι του γλυκού Ηεραπύτε. 'Όσον άφορα το δεύτερο, όταν να σας έξεταση ένας γιατρός. 'Επειδή όμως, όπως μου λέτε, δεν είναι εύκολο εκεί θα σας συστήσω το έλξη: Θα κάμετε 10-15 ενέσεις Αινοπρη ή Τεστον των 25 μλγρ. δύο την εβδομάδα ενδομυϊκά και κατόπιν επί 15 ημέρας τρία χαπάκια την ημέρα από το ίδιο φάρμακο των ενέσεων. Θα έπαναληφθί το αυτό τρεις φορές.

Κ. Γ. Π.: Το νόσημα, που μου περιγράφετε στην επιστολήν σας είναι γνωστό και θεραπεύεται με τα γνωστά φάρμακα και τελευτάια με την Ιgariprine ακόμα δέ και με την κορτιζόνη, έφασον είναι δυνατόν να χορηγηθί. 'Αλλά, καλόν θα ήταν να προσθί και σε μια άκτινοθεραπεία της σπονδυλικής στήλης, μήπως χρειασθί να κάμετε και μερικές άκτινοβολίες. Κατόπιν, όταν είναι καιρός, θα πάτε για λουτρά στην 'Ικαρία ή στα Καμμένα Βούρλα.

Μία κυρία Δ. Α. Π.: Οι τριγωνοάδες είναι πάθους πολύ έπιμονος και άνεκτικη στην θεραπεία. Είναι δε περιττόν να έπιχειρήσω να σας την περιγράψω, γιατί είναι τελείως άδύνατο μόνη σας να την εφορμάσετε. Είναι έπιμονος ανάγκη να σας αναλάβη ένας γυναικολόγος γιατρός, ό οποίος και θα σας θεραπεύσει.

Τέως φυσικώς: Δεν μου επιτρέπεται μόνο από το περιεχόμενο της επιστολής σας, που έχει δικές σας κρίσεις και συμπεράσματα έπιστημονικής φύσεως, να βγάλω έγω συμπέρασμα και μάλιστα να σας συμβουλεύω ως γιατρός σε σημεία που μόνο κατόπιν προσωπικής άντιλήψεως πιθανόν να έμορφωνα σχετική γνώμη. Σας συνιστώ να παρακολουθήτε τις συστάσεις του έκεί γιατρού σας και θα είστε κερδισμένη.

Δυστυχισμένο έπιπολαιό: Δεν πρέπει να φτάνετε σε απόγνωση, γιατί η ηλικία σας επιδέχεται βελτίωσι και φάρμακα, άρκτα και ικανά όπαρουν να σας βοηθήσουν να έχετε βελτίωσι της καταστάσεώς σας. Και αφού δεν έχετε γιατρό στο χωριό σας, θα κάμετε άνα τριμήν 25 ενέσεις Αινοπρη ή Τεστον των 25 μλγρ. δύο την εβδομάδα ενδομυϊκά και κατόπιν επί 15 ημέρας θα παίρνετε τρία χαπάκια την ημέρα από ένα, πρσ κάθε φαγητό, από το ίδιο φάρμακο των ενέσεων.

Α. Σ. Κ. Μ. Κομοτηνή: Θα ακολουθήσετε και σεις ό,τι ακριβώς σφαιιστά στο «Δυστυχισμένο έπιπολαιό». Πρόκειται για την ίδια ακριβώς περίπτωση. Θα σας παρακαλούσα μάλιστα, να μου γράψετε αποτελέσματα της θεραπείας σας. Μην άπογοητεύεστε. Το πράγμα θα έαναγυρίσουν στην πρώτη τους κατάστασι.

Γ. Φοίβον, 'Ηράκλειο: Θα κάμετε 15-20 ενέσεις στρυκνίνης 0.002 όποδορίως, μία την ημέρα. Κατόπιν 10 ενέσεις Calcibromine, μία την ημέρα ενδοφλέβια. Μετά τις άνωτέρω ενέσεις, ένα κουτί Τονοπαν, μία την ημέρα. Θα αποφεύγετε τις έρεθιστικές συναναστροφές. Θα κάμετε κατά το δυνατόν ψυχρά λουτρά, το δέ καλοκαίρι άπαρατήτως θαλάσσια μπάνια.

Α. Α.

ΟΙ ΖΕΥΣΕΚΙΕΣ Της Ρενέ

Το παντατίφ

Πρώτη πρωτή η Ρενέ βγήκε στο ντουρέκι και φώναξε:

— Άποψε με φόρεμα βραδυνό θα πάω με την τσάντα Ούζενη στο μπάλ-μασκέ!

— Καί βέβαια — της είπε η καροινή της — είνε περιττή η μάσκα, έκτος αν ήθελες να βάλης μια δεύτερη για να κρύφης την πρώτη.

— Δεν σε καταλαβαίνω;... Τι θές να πής;

— Θέλω να πώ ότι εσύ φοράς κάθε μέρα λογιώ - λογιά μάσκες...

Μέτρα: Πότε την μάσκα της δάσας, πότε της λοκουρλέντας, πότε της αγαθούρας, και πότε της σεμνής!

— Όσο για την θεία σου, η μούρη της είνε τάλε - κουάλε μουτσούνα. Λοιπόν γιατί να ντυθής κουδουνάτο;

Κι' ο καυγάς θ' άναβε τρικουβέρτος. Εύτυχως η Ρενέ παράβλεψε κι ήφυγε, γιατί ήτανε κοπέλλα μ' έντοκατσιόνα.

Κι' έτσι το βράδυ, θεία κι' ανήψια, σαν μαούνες σε φουσκολασσιά, παρ-φουμαρισμένες και μπι-ζουταρισμένες κάνανε μια αντρέ σασασιονέλ στο μπάλ - μασκέ.

Εσπίσω τους μπήκε κι' ένας ντραμπου-κογαλάντης με ύποπτη φάτσα.

— Έδώ άποψε έχει δουλειά...μουρμού-ρισε, όταν είδε το μπριλλαντένιο παντατίφ, που φορούσε η Ρενέ.

— Αμέως εκείνη η πανούργα τον πήρε χαμπάρι και σκέφθηκε να του κάνει ένα έξυπνο κόλπο.

— Φέρε μας, φώναξε μ' αξιοπρέπεια στο γκαρσόνι, από δυο πριτιόνες γαρίδες, φέρε κοτόπουλο, μύτερες και μια φαγιάντα με φρούτα μπόλικα.

— Καλέ Ρενέ, ρώτησε ξαφνιασμένη η γρηά, γιατί τέτοια κουβαρνταλίκια; Θές να μ' άφησης εδώ μέσα άμανάτι;

— Τώρα θα δεις! Έχε υπομονή!... μουρμούρισε και γέλασε πονηρά η Ρενέ.

— Πραγματικά, ο νέος την πλησίασε με τσιμπέ και γυρφέ να χορεύουνε.

— Ελάτε, μαζέψτε, να δούμε τι καλά που θα πάμε! το ήλεγε και κύτταζε το πολύτιμο παντατίφ.

Τέλος εκείνη δέχθηκε την πρόσκληση κι' αγκαλιασμένοι ριχτήκανε στο χορό. Η Ρενέ πανούργα κι' έξυπνη όπως πάντα, έλυσε με τρόπο το χρυσό-κορδόνι-του παντατίφ και, σιγά-σιγά, το άφησε να καταρ-κυλίσσει πάνω-του. «Πρώτης τάξεως όκα-ζιόν!», σκέφτηκε ο νέος.

Και με σδελτάδα κι' ουστάλι κι' ήβαλε το παντατίφ στην τσέπη του, κι' έτοιμα-ζότανε για παρτέντισες.

— Μα η Ρενέ! σαν άγριεμένο θηρίο, τον χύπηξε και ξεφώνισε:

— Μεσίε, σιλ - δου - πλάι, δώσε μου το μπισού, που μου λυθηκε και που το τσέπωσες, γιατί θα φωνάξω τον πολιτ-σίμο!

Μπαστούνια τα βρήκε ο φουκαράς κι' άψε σβύσε ήδγαλε κι' έδωσε το παντατίφ.

— Και τώρα — συνέχισε η Ρενέ — μ' ούλο της τ' άδραντι — πλέρωσε και την κοντομασιόν μας, γιατί θα σε κάνω ρε-ζί!

Μπρός στην άπειλή, ο νέος έδγαλε και πλέρωσε μπρί - ταμάμ.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Δεσποινίς Ίωάννα, η δε-σποινίς Μαίρη έκρίθη πιο κατάρ-ληλη από σας για το τμήμα αυτό!...

— Να μās συγχωρήτε... Ό-ταν καθήσαμε, όμως, ήταν σκα-τενά!...

— Μα τι κάνεις, βρέ γυναίκα, την ώρα που λείπω στο γραφείο;...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τα καλλυντικά λουτρά χρησιμεύουν για ν' απαλύνουν, ν' άσπρίζουν, ν' άρωματίζουν την επιδερμίδα. Τα πιο απλά απ' αυτά είναι τα έξως:

ΓΛΥΚΕΡΙΝΗΣ.— Συνιστώνται σ' όσες έ-χουν στεγνή και τραχιά επιδερμίδα. Σε 250 γραμμάρια νερό προσθέτεις 500 γραμμάρια γλυκερίνη και 40 γραμμάρια ροδόσταμ. Και ρίχνεις το όγρο αυτό μέσα στο μπάνιό σας.

ΚΟΛΩΝΙΑΣ.— Προσθέτεις στο μπάνιό σας ένα κιλό κολώνια.

ΖΕΛΑΤΙΝΗΣ.— Ξεκουράζουν το κορμί, γι-ατρεύουν τις φαγορέρες και τις κοκκινίλες. Ε-τοιμαζετε απ' την προηγούμενη ημέρα το έξως μίγμα:

Κόλλα της Φλάνδρας 400 γραμ.

Άλτι κοινό 150 »

Άσπρο σαπούνι λυωμένο 500 »

Νερό 2 όκάδες

Και, την ώρα του μπάνιου, το ρίχνεις μέσα στο νερό της μπανιέρας.

Μικρές συμβουλές

* Ένα μίγμα ρετινόλαδου και κονιάκ στε-ρεώνει τις τρίχες των μαλλιών και δυναμώνει τις ρίζες τους.

* Δεν είναι αλήθεια πως η κολώνια άσπρι-ζει τα μαλλιά, όπως πιστεύουν πολλοί.

* Για να δυναμώσουν οι βλεφαρίδες σας, αλείφετε κάθε βράδυ τις ρίζες τους με λίγο ρετινόλαδο χρησιμοποιώντας ένα σπιντόξυλο.

* Μια σταγόνα λεμόνι μέσα στο μπάτι κά-θε βράδυ το άφειλε πολύ και τους δίνει με-γαλύτερη λάμψη.

Για τα μάτια

Για να φαίνονται τα μάτια σας μεγαλύτε-ρα και πιο βαθουλάρια, πιάστε ένα φουτούκι, σπάζτε το, ξεφλουδίστε το και καπνίζοντάς το ύστερα στη φωτιά. Τριψέτε πάνω σ' αυτό το δαχτυλό σας κι' αλείψετε τα βλέφαρα σ' όλη τους την επιφάνεια με προσοχή, απ' την κορυφή της μύτης ως τα μελινγκία. Τ' άφινετε λιγάκι κι' ύστερα στρώνετε μ' ένα παντάλι αυτό το σκούρο χρώμα. Προσέχετε όμως να μην πάη η σκιά κοντά στη μύτη σας.

Πώς μακρύνει η μύτη

Θέλετε να μακρύνετε τη μύτη σας; «Αν εί-σαστε ζωνθή, πουντράρετε το πρόσωπό σας με μίγμα από πούντρα λευκή και σκόνη σε ίσες ποσότητες. Πάνω στη μύτη σας θα βάλετε μό-νον άσπρο πούντρα. «Αν είσαστε μελαχροινή, μεταχειριστείτε πούντρα ροδόσ, για το πρόσω-πο και πιο άνοιχτή για τη μύτη (μίγμα από 3 μέρη ροδόσ και 1 μέρος άσπρο).

Για να κοντύνετε τη μύτη σας, κάνετε άκρι-δώς το αντίθετο! Βάζετε δηλαδή σκούροτερη πουντρά στη μύτη σας και πιο άνοιχτόχρωμη στο πρόσωπό σας.

Το μέσο είναι απλό, άλλ' άποτελεσματικό-τατο.

Το δέρμα της ταπεταρίας

Όταν έχω ξασπρίσει το δέρμα της ταπε-ταρίας μιας πολυθρόνας, μπορώ να το ξα-ναφέρω στο παλιό του χρώμα μ' ένα από τους έξης δυο τρόπους:

1) Τρίψετε τα μέρη εκείνα με μαύρο σα-πούνι.

2) Άφινετε να μουσκεύουν μέσα σε 50 δράμια νερό 5 δράμια φρέσκια φλούδα «ακλή-θρου», επί 10—12 μέρες. Αλείφετε ύστερα το δέρμα με το όγρο αυτό και τ' άφινετε να στεγνώσει. Επαναλαμβάνετε πολλές φορές, ώσπου να επιτύχετε το χρωματισμό που θέ-λετε. Ύστερα πλύνετε όλο το δέρμα με ει-δική παρκετίνη, για να γυαλίσει.

Το μεσούλι στο βραστό

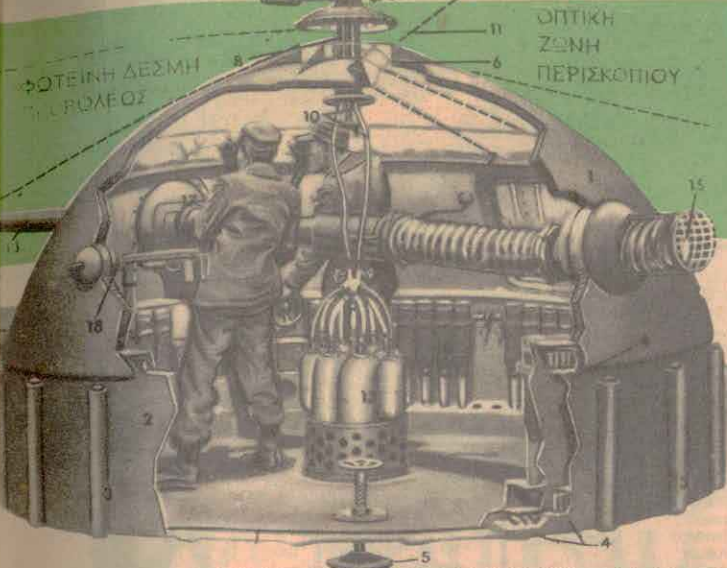
Σας άρέσει το μεσούλι που περιέχεται μέ-σα στα χοντρά κόκκαλα του βραστό κρέα-τος; «Αν θέλετε λοιπόν να μη διασκορπισθί-τε το βραστό μέσα στο ζουμί, σκεπάστε τις δυο τρύπες του κοκκάλου μ' ένα-δυο φύλλα από πράσα και δέστε τα μ' ένα σπάγγο.

Για το καθάρισμα των δίσκων

Δίσκοι από βερνικωμένο έδλο καθαρίζονται μ' ένα σφουγγάρι βουτηγμένο σε χλιαρή σα-πουνάδα. Ύστερα τους ξεπλένετε με κρύο νε-ρό και τους γυαλίζετε μ' ένα μεταξινό β-φασμα.

Παγεκρύσταλλοι στα παράθυρα

Σας άνοχει το θόλωμα των παραθύρων σας απ' τους μικρούς παγεκρύσταλλους που σχη-ματίζονται πάνω τους στις πολύ κρύες ημέρες του χειμώνα; Δοκιμάστε να αλείψετε την έ-ξωτερική όψη των τζαμιών με λίγο άλκοολ ή με άλατονερό. Θα ίκανοποιηθήτε απ' το άπο-τέλεσμα.

Άριστερα: Κάθετος τομή ενός κινητού οχυρού. 1) Πε-ριστροφικός πυργίσκος από «φιμπεργκλας». 2) Σταθερή βά-σις. 3) Σωληνώτες προεξοχές βάσεως. 4) Ρουλεμάν. 5) «Πό-δις» με βίδες για την όριζοντίωση. 6) Εξαγωνικό περισκόπιο. 7) Κυκλικός καλυπτικός «καθρέφτης». 8) Προβολείς. 9) Ολονοδόχος. 10) Τροχός περιστροφής φλογόβολου. 11) Έ-ξαρτημα που περιχύνει το όχυρο με φλόγες. 12) Καύσιμη ύλη για το φλογόβολο. 13) Πυροβόλο των 105, χωρίς «κλώ-σημα». 14) Σωλήνας εξόδου αερίων. 15) Καλύμμα του στο-μιού του σωλήνα. 16) Όβιδες. 17) Σφαιρικά έξαρτηματα απ' όπου περνούν οι κανόνες των όπλων. 18) Πολυβόλα. Δε-ξιά: Α. Τρόπος μεταφοράς των κινητών οχυρών.

Ένα σχέδιο για τον άμερικανικό στρατό

Ο πόλεμος της Κορέας έδωσε άρκετά και σκληρά μαθή-ματα τακτικής στις άμερικανικές δυνάμεις. Για πρώτη φορά γνώρισαν οι Άμερικανοί τις μαζικές επιθέσεις ά-πό κύματα έχθρων, που προχωρούσαν ακατάσχετα και σάρωναν το κάθε τι, άδιαφορώντας για τις τεράστιες άπώλειες που είχαν.

Τα νέα κιτόνια που δεν τα τρυπούσαν οι σφαίρες, καθώς και τα καινούργια τύπου κράνη των Άμερικανών, δεν άρκούσαν για να τους προφυλάξουν άποτελεσματικά. Για να ελαττώνουν για οι άπώλειες, έπρεπε να έχουν οι στρατιώτες κατάλληλα κα-ταφύγια.

Πραγματικά, σε πολλές περιπτώσεις, έσκαβαν βαθιές τρύ-πες στη γη, σαν τυφλοπόντικοι. Συχνά όμως, αυτό τους ήταν άδύνατο, είτε γιατί βρίσκονταν σε βραχώδεις περιοχές, είτε γιατί δεν είχαν τον καιρό να σταθεροποιήσουν μια καινούργια θέσι που καταλάμβαναν.

Έξ άλλου, η κατασκευή καταφυγίων από έδαφος ήταν τελείως νωτόν προβληματική, σε περιοχές όπου το έδαφος ήταν τελείως γυμνό. Για το σκοπό αυτό λοιπόν, έφταναν απ' την Άμερική μικρές ζυλείας, κομμένες ήδη σε κατάλληλα σκευάσματα, που τη φορτία ζυλείας, κομμένες ήδη σε κατάλληλα σκευάσματα, που τη μετέφεραν ύστερα σιδηροδρομικά, με καμiónια ή στο χέρι ως τα πεδία των μαχών. Το σύστημα όμως αυτό ήταν πολυδάπανο και πολύ κουραστικό.

Χρειζόταν κάτι καλύτερο, άποτελεσματικότερο, πρακτικότε-ρο και πιο συγχρονισμένο.

Αυτό λοιπόν το πρόβλημα φιλοδοξεί να λύση — έστω και κα-θυστερημένα — η εφεύρεση των «κινητών μεταλλικών πυργίσκων» για την όποια πήρε τελευταίως δίπλωμα εύρεσιτεχνίας κάποιος Άλφ Έλλιοτ, από την Καλιφόρνια.

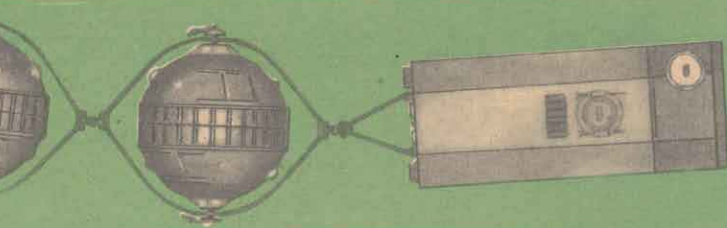
Η ιδέα του συνδυάζει την απλότητα και την πρακτικότητα. Πρόκειται για θολωτά ήμισφαιρικά καταφύγια-θώρακες, που θα ενώνονται δυο-δυο με τη βάση τους και θα σχηματίζουν έτσι μια μεγάλη σφαίρα. Η σφαίρα αυτή θα μπορεί να περιστραφή γύρω από ένα άξονα, να κυλήσει στο έδαφος και να ρυμουλκηθί- από ένα τάνκ ή ένα καμión ως τη γραμμή του πυρός. Έκει, οι στρατιώτες θα χωρίζουν μεταξύ τους τα δυο ήμισφαιρία, θα τα στήνουν στις κατάλληλες θέσεις, και θα βρίσκουν καταφύ-γιο στο έσωτερικό τους.

Η εφεύρεση αυτή άποτελεί βέβαια μια σημαντική πρόοδο, άλ-λά έξακολουθεί να παρουσιάζει άρισμένα μειονεκτήματα. Πρώ-τον, οι ήμισφαιρικοί αυτοί θόλοι δίχως πάτωμα δεν θα μπορούν να μετακινηθούν, να περιστραφούν, κι' επομένως θα είναι άκα-τάλληλοι για πυργίσκοι πυροβόλων. Θα έχουν μόνο όλοένα μικρές τρύπες για τουφέκια και πολυβόλα. Τα έλαφρά όμως αυ-τά όπλα δε θα είναι άρκετά για την άποτελεσματική άμυνα τους.

Ύστερα, οι έχθροι θα μπορούν να τους άνασκησούν, λίγαι- απ' το ένα μέρος και να πετίζουν μέσα χειροβομβίδες, ή και να τους άναποδογυρίσουν τελείως.

Ένα άλλο λοιπόν σχέδιο έρχεται να συμπληρώση την ιδέα του Έλλιοτ και να μεταβάλει αυτούς τους φορητούς και θωρα-κισμένους θόλους σε ισχυρά όχυρά.

Αυτή περίπου την εικόνα θα έχη μια σκηνή της μεταφοράς των κινητών όχυρων και της ένγκαταστάσεώς τους στο πεδίο της μάχης.

Σύμφωνα με το σχέδιο αυτό, κάθε ήμισφαιρικός θόλος θα εί-ναι προσαρμοσμένος σε μια βάση με σχήμα τυμπάνου. Στην πε-ριφέρεια της βάσεως αυτής θα υπάρχουν πολλές μικρές σωλη-νώτες προεξοχές, για δυο σκοπούς: Πρώτον, για να «πιάνη» καλύτερα στο έδαφος ή βάση, όταν θα περιστρέφεται σαν τρο-χός, και δεύτερον για να ενώνονται μεταξύ τους με έλαστρι-νιτες «βίδες» οι βάσεις δυο θόλων και να σχηματίζεται έτσι μια μεγάλη σφαίρα.

Κατά τις μετακινήσεις αυτής της σφαίρας, οι δυο ένωμένες βάσεις θα περιστρέφονται έλεύθερα και ανεξάρτητα από τους δυο θόλους — χάρις σ' ένα σύστημα ρουλεμάν — σαν ένας πλα-τύς και καλά ίσορροπημένος κεντρικός τροχός. Στην κορυφή του κάθε θόλου θα είναι προσαρμοσμένος ένας μικρός άξονας, για την περιστροφή της σφαίρας.

Όταν φτάσουν στην προβλεπόμενη θέσι, θ' άπουναρμολο-γούνται τα δυο κομμάτια κάθε σφαίρας και θα στήνονται εκεί που πρέπει, ώστε ν' άποτελέσουν ανεξάρτητα όχυρά, προφυλα-γμένα ως ένα κάποιο ύψος με σάκκους άμμου. Τρία «πόδια» με βίδες θα μπορούν να ρυθμισθούν από το έσωτερικό του όχυρου, ώστε να παίρνουν όριζοντία θέσι ή βάσι του, άκόμα και σε ανώ-μαλο έδαφος.

Χάρις στα ρουλεμάν, ο θόλος θα μπορεί να κάνει μια όλοκλη-ρη στροφή γύρω απ' την άκίνητη βάση του. Θ' άποτελή λοιπόν ένα τέλειο πυργίσκο για διαφόρων ειδών όπλα, που οι κανόνες τους θα προσαρμόζονται σε τρυπημένα σφαιρικά έξαρτήματα, που θα υπάρχουν στα τοιχώματα του θόλου. Τα όπλα αυτά θα είναι πυροβόλα διαφόρων διαμετρημάτων, άντιαεροπορικά, πο-λυβόλα, κλπ. όλα ενός τύπου που δεν «κλωτάνε». Ένας εύλη-γιστος σωλήνας από άνοξείδωτο χάλυβα θα διοχετεύη προς τα έξω τα άερια που θα παράγονται από τις έκπυροσκοπτικές.

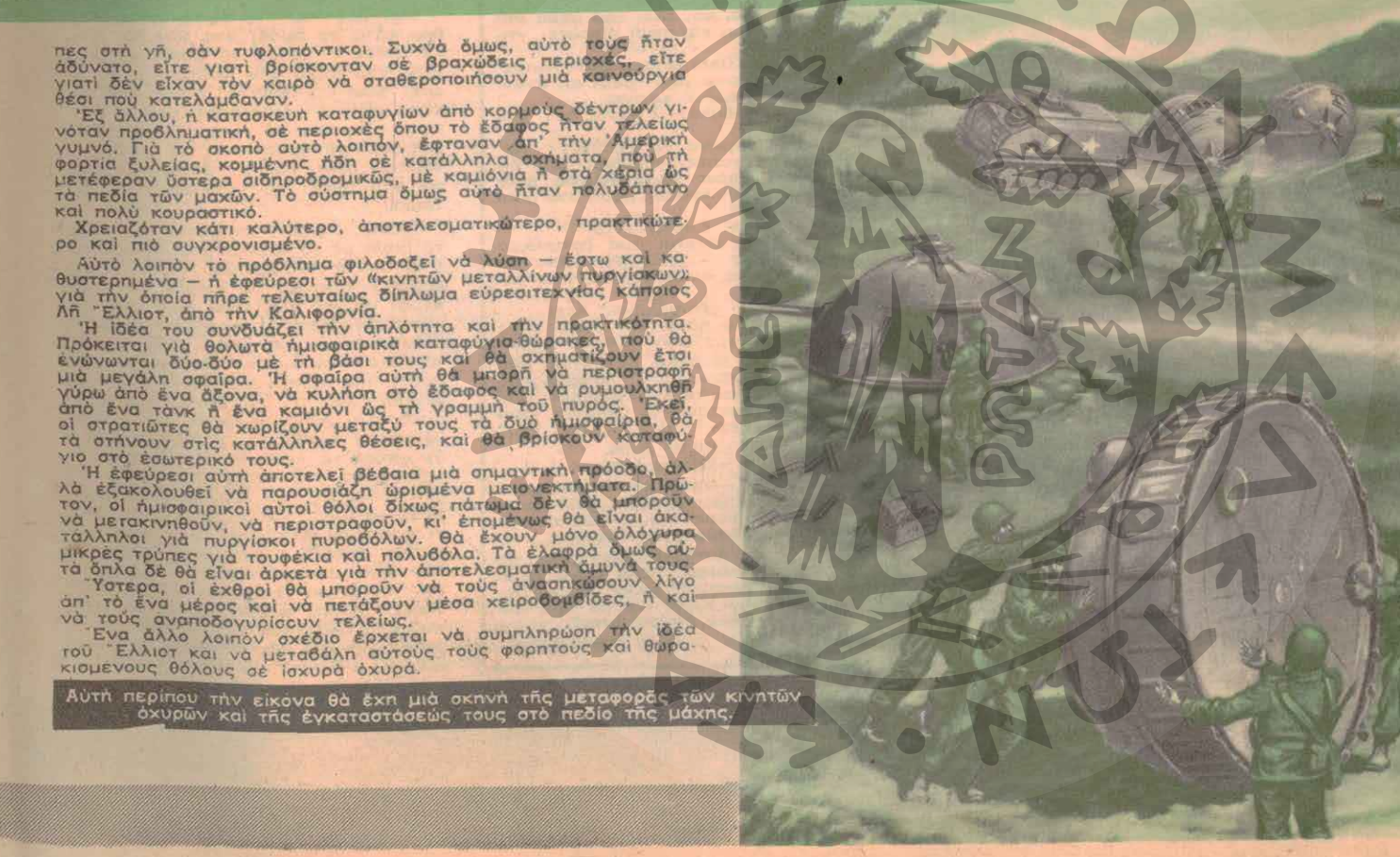
Στην κορυφή του θόλου θα υπάρχει ένα όκταγώνο πρισμα-τικό περισκόπιο, άκίνητο, που θα σχηματίζει τις εικόνες πάνω σε μια έσωτερική κυκλική ζώνη από άτσάλι γυαλιστερό σαν καθρέ-ψτη. Έτσι, οι παλεμιστάι θα μπορούν να βλέπουν συνεχώς πά-νω σ' αυτή τη ζώνη ό,τι γίνεται έξω.

Ψηλότερα απ' το περισκόπιο θα υπάρχει ένας ισχυρός ηλεκ-τρικός προβολέας για τη νύχτα, καθώς κι' ένα φλογόβολο ίκανό να στραφή προς όλες τις διευθύνσεις. Έξ άλλου, αν δοκιμά-σουν οι έχθροι να σκαρφισθούν πάνω στο όχυρό, θα ξεκύνε-ται πάνω τους ένα «παράπτεσμα» από φλόγες, που θα βγαίνει από ένα έξαρτημα με σχήμα «ντούς».

Τα κινητά αυτά όχυρά, άπρωτα από όβιδες, θα μπορούν να στήθούν ή να μετακινηθούν εύκολάτα, άκόμη δε και να με-ταφερθούν με μεγάλα ελικοπτερα στα πιο άπρόσιτα ύψώματα. Στις παγώνμενες έκτάσεις του Βορρά, θα παρέχουν καταφύγιο στα τα πόδια των έχθρων και συγχρόνως άρκετά από τη θερμότητα της σεις. Τέλος, θα προστατεύουν άρκετά από τη θερμότητα της έκρηξης της άτομικής βόμβας.

Θάναι φτιαγμένα από φτίνι, έ-λαφρά και στερεώτατα «φιμπερ-γκλας» και άπομονωμένα κατά της θερμότητας και του κρύου.

ΤΑ ΚΙΝΗΤΑ ΟΧΥΡΑ

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η έκδικησι του Χότζα

Μία φορά ένας πλούσιος μπέης από το 'Ικόνιο, ο 'Αλχ-Τεφκί, καθώς περνούσε με την πλοΐσια συνοδεία του έξω από το χωριό του Ναστραδίν Χότζα, σκέφθηκε να γνωρίσει κι' από κοντά τον φημισμένο χωρατάτζη.

Μήνισε, λοιπόν, στο Ναστραδίν ότι θα πήγαινε στίτι του να τον επισκεφθεί.

Ο Χότζας αναστατώθηκε, εξ αιτίας της μεγάλης τιμής που θα του έκανε ο μπέης και τσακίστηκε στις προετοιμασίες της υποδοχής.

Πραγματικά, κατά το σούρουπο, έφτασε στο φτωχό χωριό του Χότζα ένας χρυσοφορεμένος καθάλας. Κι' αφού επέζησε, άρχισε να ρωτά τους κατοίκους:

— Πού κάθεται, λοιπόν, ο περίφημος σοφός του χωριού σας; Θέλω να μου δείξετε το στίτι του!...

— Αμέσως, όλοι οι χωριότες τόν ωδήγησαν στο φτωχικό του Ναστραδίν, που όρθιος τον περίμενε στην αλλοπαρτα. Και μ' αυτά τα λόγια και χίλιες υποκλίσεις υποδέχτηκε τον ύψηλο ξένο:

— Χός γκελντίν, Τεφκί -μπέη, στην καλύβα μου! Κόπιασε μέσα, να σε περιποιηθώ...

Ο ξένος δέχτηκε την πρόσκληση του Χότζα. Κι' αφού έφαγε και ήπιε γερά, έφυγε ευχαριστημένος.

Την άλλη μέρα διώξ ο Ναστραδίν πήρε από έναν άλλο καθάλα, τον 'Αλχ-Τεφκί: «Μά τον 'Αλλάχ, Χότζα, έχασα κάθε ιδέα για σένα! 'Αντί να έρθω ο ίδιος, σκέφτηκα να στείλω έναν από τους δούλους μου κι' εσύ, παρ' όλη την έρπινάδα που λένε πως έχεις, τον πέρασες για μπέη, για μένα τον ίδιο δηλαδή! Γι' αυτό σου υπογράφη το έγχο ο πραγματικός 'Αλχ-Τεφκί πώς το μισό σου γρόσι δεν αξίζει!»

Σκασμένος ο Ναστραδίν για το πάθημά του, άρχισε κιόλας να βασανίζει το κεφάλι του για την ανταπόδοσι.

Έτσι, ύστερα από λίγον καιρό ξεκίνησε για το 'Ικόνιο, με σκοπό να πάσ στο στίτι του μπέη. Όταν όμως έφτασε, τον περίμενε εκεί άλλη ταπεινός. Γιατί μόλις ειδοποίησαν τον 'Αλχ-Τεφκί, πώς τον ξηροτάσε κάποιος Ναστραδίν Χότζας, εκείνος έδωσε αυτή την απάντησι:

— Πέστε στον άνθρωπο που με ζητάει, πως είναι καλεσμένος από τους δούλους μου, αφού έναν απ' αυτούς φιλοένησε στο στίτι του!...

Ο Ναστραδίν δεν είπε τίποτα. Κατέβασε το κεφάλι υπομονετικά και δέχτηκε να δειπνήσει μαζί με τους δούλους του μπέη.

Στο φαγοπότι άπάνω ωστόσο φρόντισε να ποτίσει όλους γερά με κρασί και τους αποκοίμισε. Και κατά τα μεσάνυχτα, πήρε τα κλειδιά από το φύλακα, που ροχάλιζε, και τράβηξε κατ' ευθείαν για το χαρμάνι του 'Αλχ-Τεφκί. Εκεί, αφού άνοιξε την πόρτα με προσοχή, άφησε στη μέση του δωματίου ένα... «Μα που έλεγε τα εξής: «Μεγάλε μου μπέη, έδω πέρασε τη νύχτα του ο Ναστραδίν Χότζας, που αν και η αφεντιά σου τον έκανε ένα με τους δούλους, μία από τις γυναίκες σου τον βεάρωσε για άντρα της. Δηλαδή για σένα τον ίδιο!»

Έτσι ο Χότζας, αφού πήρε με το παραπάνω το αίμα του πίσω, έφυγε τρέχοντας για το χωριό του!...

Τά βάσανα του Καραμπέη.

ΤΟ ΠΕΝΗΝΤΑΡΙ

Μέσα σε μεγάλο μπακάλιο μπαίνω άμα ψώνια εκάνω. Τυρί μπαίνω, βούτυρο μούτυρο, μακρυνία φελαν ψιστικ και λίγο παστοურμά ζητημένο εκάνω.

— Τι θέλετε, κύριε; Παστοურμά είπατε; — Ναι, γιάχο.

— Δυστυχώς. Δεν έχουμε παστοურμά. Στην όδον 'Αθηνάς να κυττάζετε.

— Που θα κυττάζω ήκοέρω, μπέη! 'Εσύ θα με το πής; 'Εγώ εδώ ζητάω. Δεν ντρίπεστε, γιάχο, κοτζάμ μπακάλιο χίτς παστοურμά να μην έχετε;

Τέλος πάντων. Πορτοφόλι μου έδναζω, άμα από μέσα ένα ώραίο ώραίο πενντοχίλιαρος έδναζω. Στο ταμίας το δίνω, άμα ώραίο κορίτσι πενντάρη ύψηλα σκυμένο εκάνει, στο φώς κυττάζει. 'Υστερα λέει:

— Κύριε Γιώργο, γιά κυττάζετε, το πενντάρη του κυρίου.

— 'Εγώ θυμωμένος ένομαι. — Γιά μπέ, κουζούμ; Τι έχει πενντάρη μου; Γιώργος πιλοισαμένος ένεται, με λέει:

— Θα δώ αν είναι κάλικο! Βάι, βάι, κιοπόγλου κιοπέκ! Τι λέει μπέ; — Κάλικος εσύ είσαι, λέω.

— Καλά ντέ μη θυμώνεται, κύριε. 'Υστερα πενντάρη μου ύψηλα σκυμένο, κα-λά-καλά κυτταγμένο εκάνει.

— Κώστο, λέει, γιά έλα να κυττάζεις αυτό το πενντάρη. Σάν περιεργό μου φαίνεται. 'Εμένα αιμας μου κιφάλι μου άνεθαμένο ένεται. Τι είναι τούτο γιάδρουμ; 'Ο ένας πενντάρη μου μπαίνει στον άλλον, δίνει, άλλος πάλι ύψηλα σκυμένο εκάνει.

— Περιεργό, λέει. Κι' ο άλλος πάλι: — Περιεργό, λέει.

— Και το κορίτσι λέει: — Και μένα περιεργό μου φάνηκε. Χίτς άλλο θυμό μου ντέν ήμπόρεσα να κρατήσω, γιάδρουμ.

— Τι περιεργό, περιεργό λέτε κουζούμ; Τι είμαι εγώ μπέ; Κάλικο παρ' να σάς δίνω; Κορίτσι λέει:

— Μας συγχωρείτε, κύριε, δεν το κάνουμε γιά σάς. 'Επειδή, έζερετε στην αγορά κυκλοφορούν πολλά κάλικο.

— Ε και το λοιπόν; Τι με νοιάζει έμένα; 'Άμα πενντάρη μου ντέν πάρετε, έδω μέσα μεγάλο σαματάς να ένεται!

— Μά, κύριε - κορίτσι λέει, εσείς το πήρατε κατάκαρδα. Δεν σάς είπαμε δά ότι το τυπώσατε εσείς.

— Όπου άλλας πελαισιών βέραιν! 'Εμ παστοურμά ντέν έχετε, έμ πενντάρη μου ντέν παίρνεται.

— 'Υστερα μεγάλος μπακάλης πιλοισαμένος ένεται, πενντάρη μου πάλι καλά-καλά κυτταγμένο εκάνει, άμα λέει:

— Δεν μάς το αλλάζετε, κύριε. — Γιάτι, μπέ, λέω.

— Μου φαίνεται σαν κάλικο. — 'Αμν! 'Αλλο ύπομονή ντέν μένει. — Βάι εσούλου εσέκ λέω. Κάλικος είσαι εσύ και όλο σου το σόι και όλοι έδω μέσα και κορίτσια μορίτσια όλοι κάλικοι είσατε, ντινί, ιμανί!

— Βάι, βάι, τι έίνε. 'Όλοι μπακάλοισι παρεξηγημένοι είναι, άπάνω μου περμένει ένονται, μπακάλης φωναγμένο εκάνει:

— Σπάστε τον στο ζύλο! Σπάστε τον στο ζύλο!...

— 'Εμένα ίζυλο οπαμένο να εκάνουν; 'Αρχίζω κολοτοιές, μολοτοιές, γοροθιές, από δώ βαράνε, από κεί βαράω, χαμν ιπέφτω, άπάνω πεταγμένος ίνομαι, κόσμος μέσα στο μπακάλιο φωνή βαζει:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Σκοτώνονται! Κόσμος μαζεμένος ένεται άμα άστυνομία έρχεται-κρίμα, γιάχο. Τίρεις βαρεμένοι με κάνουνε άμα και εγώ πολλές κολοτοιές δοσμένους εκάνα.

— Τι συμβαίνει έδω; Ιστυφύλακος λέει. — Κουζούμ, λέω, έδω παρ' μου έδωσα άμα παρ' μου κάλικο λένε.

Οί άλλοι πενντάρη μου δείχνουνε. 'Ιστυφύλακος μπαίνει, πενντάρη μου κυτταγμένο εκάνει άμα λέει:

— Καλό είναι, — Ειδότε, μπέ; — Καλά και έπειδή σου είπαν ότι ήταν κάλικο έπρεπε να σηκώσης τον κόσμο στο ποδάρη;

— Αυτό λέει άμα τμήμα με παίνει. 'Εγώ όμως πολύ ιφκαριστημένο είμαι. Πολύ ίζυλο έφαγα άμα και πολύ έδωσα, ιοτέ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Το άμάξι

Το κατάλαδες πως μάς έχεις πιθήξει πιά, ή όχι; 'Η μήπως πρέπει να σου δώσω να το καταλάβεις με τον άποτελεσματικό τρόπο που ξέρω και να σε βάλω στη θέση σου, ρεκαυμαστή της δεκάρας; 'Εδώ κι' ένα μήνα δεν κάνεις τίποτ' άλλο παρ' να μάς παίρνεις τ' αυτιά με το 'άμάξι' σου. Το 'άμάξι' μου; και ετο 'άμάξι' μου.

Και τί είναι αυτό το 'άμάξι' σου που να πάρη ο διάολος; Να ήταν καμμία λιμουζίνα της προκοπής, κομμάτια να γίνη. Να ήταν έστω και απλώς ένα ευπρόσωπο, άστοκινητάκι, έπίσης κομμάτια να γίνη.

Άλλά αυτό τί περιόδο 'άμάξι' με το όποιον μάς παίρνεις τ' αυτιά δεν είναι 'άμάξι'. Είναι μία εξαθλιωμένη σακαράκα, ήλικίας είκοσι έτών και βάλε, άγνώστου μάρκας, άισχος εμφάνισης, που όταν πάρη έμπρός - έάν πάρη - κάνει μία φοβερή φασαρία σαν να κουτροβαλίζονται παλιοσιδερίκα. Κανονικά ένας τέτοιος καρναβάλος έπρεπε να πάη στο δημοπρατήριο και να πουληθή με την όκα αντί να μάς κοπανάς συνεχώς και άδιαιλέτως το 'άμάξι' μου; και το 'άμάξι' μου.

Ποιό 'άμάξι' σου, βρέ δυστυχισμένο; Αυτό, το κάρρο το λές 'άμάξι'; Που γιά να πάρη έμπρός πρέπει να το σπρώξουνε, που γέρνει μονόπαντο προς τα δεξιά κι' άμα ιδή άνήφορο στέκεται σαν πεισματάρης, γαϊδαρος και δεν έννοει να προχωρήση; Δεν ντρίπεσαι λιγάκι βρέ γελιό, να μπαίνεις μέσα σ' αυτόν τον βενζινοκίνητο παλιοτενεκέ; Δεν ντρίπεσαι βέβαια. Γιατί, αν ντρίπεσαι μία στάλα και αν είχες ένα δροάμ' άδιοπρέπεια, δεν θάμπαινες. 'Ε-σύ όμως μπαίνεις και κάθεται στο βολάν της σακαράκας μ' ένα ύφος σαν να όδγηής κανένα άεροδυναμικό μοντέλο του 54.

Και δός του «το 'άμάξι' μου». Και έχω κάτω το 'άμάξι' μου, και δεν βρήκα μέρος ν' άράξω το 'άμάξι' μου και χτές που πήγα στο Φάληρο με το 'άμάξι' μου και σήμερα παρ' λίγο να κόμω κόποιον με το 'άμάξι' μου κι' έλάτε να σάς πάω με το 'άμάξι' μου. Τολμάς και με προσκαλείς να μπώ στο 'άμάξι' σου. 'Αμ δεν μπαίνω καλύτερα στο 'άμάξι' της καθαριότητας του Δήμου;

— 'Αϊντε, λοιπόν, σταμάτα πιά αυτό το βιολι με το 'άμάξι' μου, γιάτι γελοιοποιείσαι, κακόμοιρε. Ένα τέτοιο 'άμάξι' κανονικά θα έπρεπε να ντρίπεσαι να λές πως είναι δικό σου. 'Η μήπως δεν έχεις αντίληψη τα εϊρωνικά βλέμματα των περιεργών, που το κυτάνε και κυλάνε το κεφάλι τους εις βάρος της παλιοκασέλλας και της άφεντιάς σου; 'Αν θέλεις μία καλή συμβουλή, βάλε μπροστά ένα γαϊδάρη να το τραβήξη - γιάτι άμφιβάλλω αν μπορεί να πάη μόνο του - και κατεβασέ το στο Φάληρο και πέτα το στη θάλασσα. 'Αν δεν το κάνεις όμως, πάψε να μιλάς γιά το 'άμάξι' σου, γιάτι πολύ μου έχεις δώσει στα νεύρα και σ' έχει συκοφλή η ψυχή μου. Μιλάς και του λόγου σου γιά 'άμάξι'! Κι' ή μωλονού τον άντρα της με τους πραγματευτάδες. 'Αϊντε, συμμορφώσου, το καλό που σου βέλω, γιά να μην άποξέω τη μαγγούρα και σάς διαλύσω και τους δύο!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

— Κατέβα γρήγορα!... φώναξε ο καπετάνιος στη μυστηριώδη γυναίκα.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΒΙΟΥ

Θαλασσινό διήγημα

Ο καπετάνιος, γιά τρίτη φορά, έψαξε προσεχτικά όλο το πλοίο. Μ' ένα δυνατό ήλεκτρικό φανάρι, και δυό άντρες του πληρώματος, κατέβηκε σε τ' άμπάρια, χώθηκε σ' τις άποθήκες, κυττάζε τα ύφαλα, έψαξε τις βάρες κι' όλες τις γωνίες και τέλος είπε:

— Άνοσιες! Καμμία γυναίκα δεν υπάρχει έδω μέσα! Καλά θα κάνετε να μην πίνετε τόσο κρασί! 'Οποιος μου παραπονηθή, ότι θα κάνετε να μην πετάξω στη θάλασσα! 'Εμπρός, κυττάζετε τώρα τη δουλειά σας. 'Όσο γιά τον κατεργάρη το μάγερα, στο πρώτο λιμάνι που θα κάνουμε «σκάλα», θα τον παραδώσω στην άστυνομία του λιμεναρχείου!...

Και, μ' αυτά τα λόγια, έτοιμάσθηκε ν' άνεβή στη γέφυρα. 'Όλη αυτή ή ιστορία, τον είχε θυμώσει, γιάτι του είχε χαλάσει την ήσυχία του.

Τρεις μέρες τώρα, το πλήρωμα του «'Αλτον», είχε τρομοκρατηθή από μία σατανική γυναίκα. 'Ηταν μία νέα, ντυμένη όλόλευκα, που ύστερα από τα μεσάνυχτα, έβγαине από τον κρυφώνα της, άνεβαινε στο κατάστρωμα, γλύστραγε άθόρυβα πίσω από τις κουλούρες των σχοινιών και εξαφανιζόταν, μόλις τύχαινε να την άντιληφθή κανένας ναύτης. 'Όσες φορές οι άντρες του πληρώματος θέλησαν να την κυνηγήσουν, τους ξεγελούσε και χανόταν σαν φάντασμα. 'Η «λευκή κυρία», όπως τη λέγαν οι ναυτικοί, είχε παρουσιασθή, μόλις το «'Αλτον» μπήκε στα νερά του 'Ισημερινού, στο δρόμο του Ρίο 'Ιανέιρου, τότε που άρχισε το τρομερό μαρτύριο της ζέστης. Οι ναύτες, τσακισμένοι από την κούρασι και την άσποπνιχτή άτμόσφαιρα, μάταια άγωνίζονταν να κοιμηθούν. Και, σαν να μην έφταναν αυτά τα βασανιστήριά τους, είχε κάνει μετά εμφάνις του κι' αυτό το φάντασμα! 'Ερχόταν κάθε νύχτα μετά τις δώδεκα ή ώρα, γιά να διασκεδάση με τον τρόπο τους και χα-νόταν πάλι μόλις έσθναν τ' άστρα!

— Όσοι την είχαν δη, την περιέγραφαν μ' άνατριχιαστικά λόγια, όπως είχαν συγκρατήσει την εικόνα της στο ταραγμένο τους μυαλό. 'Ο λαστρόμος άρκιζόταν πως αυτή ή γυναίκα ήταν τόσο άφανη, ώστε μπορούσε να δη κανείς ανάμεσα της, όπως ανάμεσα σ' ένα γυαλί:

— Είναι ψηλή κι' άδύνατη, τους έλεγε και το πρόσωπό της είναι κατάχλωμο, σαν του πεθαμένου. 'Εκείνο ωστόσο, που μου έκανε έντύπωσι, είναι τα μάτια της. Είναι μεγάλα και τόσο λαμπερά, ώστε κανείς δεν μπορεί να τα κυττάξη!...

— Και πως την άντικρυσε; τον ρώταγαν με φρίκη οι άνδρες του πληρώματος.

— Έτσι, έντελώς άπρόοπτα! Καθώς κάπνιζα την πίπα μου, καθισμένος σε μιάν άκρη του καραβιού. Είχα άνεβή στο κατάστρωμα γιά να συνέλθω λίγο από τη ζέστη, που με είχε ζαλίσει. Κυττάζα, λοιπόν, την ήσυχη θάλασσα και σκεπτόμουν τις όμορφες γυναίκες, που θα ξανάβλεπα στο Ρίο, όταν ξαφνικά μία σκιά στάθηκε πίσω μου. Το φώς του φεγγαριού τη μάκραινε, την τσάκισε στα σύρματα και την άπλωνε στη θάλασσα! 'Ηταν ή σκιά μίας γυναίκας. Γύρισα άπότομα το κεφάλι μου προς το μέρος της, μα πάγινσα από τη φρίκη μου. 'Ηταν τόσο άπαίσιο αυτό το αντίκρυσμα της, ώστε ή πίπα μου ξέφυγε απ' το στόμα μου. Στην άρχή, είπα πως βάραν απ' τη φρικτή ζέστη που έβλεπα αυτά τα άλλοκότα όράματα. Κι' όμως όχι! 'Η λευκή κυρία εξακολουθούσε να προχωρή με προφύλαξι στο κατάστρωμα, άπλώνοντας μπροστά τα χέρια της, σαν ύπνωτισμένη. Δεν ύπήρχε καμμία άμφιβολία, ότι ήταν ένα πλάσμα ύπερφυσικό.

— Ένας άλλος ναυτικός, βεβαίως πάλι, ότι δεν μπορούσε να είναι φάντασμα, μα άληθινή γυναίκα. Αυτός ήταν ο μάγερας του καραβιού.

— Το φαντάσμα δεν τρώνε κι' εγώ από μέρες τώρα βλέπω, ότι όσο πάνε κι' έλαττώνονται τα τρόφιμα της κουζίνας...

— 'Εσύ είσαι ένας κατεργάρης, του φώναξε ο λαστρόμος. Βρήκες πάλι την εύκαιρία να κλέψης το φαί μας...

— 'Ο μάγερας του έρριξε τότε μία άγρια ματιά και του είπε:

— 'Ελπίζω τη δεύτερη φορά που θα συναντήσης το φάντασμα, να σου κλείση μία και καλή το βρωμόστομά σου!...

Το άλλο βράδυ όμως, το πλήρωμα φοβήθηκε γιά καλά. Το φάντασμα φαίνεται διφούσε γιά αίμα. Είχε άγριέψει και είχε χτυπήσει δυνατά στο πρόσωπο μ' ένα σίδερο έναν ναυτικό. Μα το πιο τρομερό ήταν, ότι άργά τη νύχτα, ο ίδιος ο μάγερας είχε άνακαλίξει πάνω στο κατάστρωμα το πτώμα του λαστρόμου!...

— Το φάντασμα! Ξεφάνισε σαν τρελλός. Το φάντασμα του έμπηξε ένα μαχαίρι στην καρδιά!...

— Το φάντασμα, που ως εκείνη τη στιγμή δεν είχε δώσει σημασία σ' αυτά τα παραμύθια του πληρώματος, άρχισε ν' άνησυχή γιά την άσφάλεια των ανθρώπων του. Έκανε, λοιπόν, μία λεπτομερή έρευνα του καραβιού και εξέτασε προσεχτικά όλους τους ναύτες. 'Όλοι ήταν βέβαιοι, ότι το έγκλημα είχε γίνει από το φάντασμα.

Μα ο καπετάνιος δεν άργησε να καταλάβη, ότι ο μάγερας είχε σκοτώσει το λαστρόμο «γιά να του κλείση το στόμα», όπως του είχε πη πώς θα τον τιμωρούσε το φάντασμα.

Πρόταξε, λοιπόν, άμέσως να τον συλλάβουν και να τον κλείσουν στη φυλακή του καραβιού. 'Επειτα έκανε ένα γύρο στο «'Αλτον» κι' έτοιμάσθηκε ν' άνεβή στη γέφυρα. Ξαφνικά όμως, δίχως να το θέλη, έβγαλε μία κραυγή τρόμου.

Μέσα στο φώς του φεγγαριού, εκεί, στη συρματίνη σκάλα του πλοίου, στον πρώτο ιστό, είχε διακρίνει μία λευκή όπτασία, μία λευκή γυναίκα. Ναι, δεν είχε κάνει λάθος! Το φάντασμα προσπαθούσε να σκαρφαλώση πάνω στα σχοινιά. Φαίνεται είχε αντίληψη την παρουσία τους, γιάτι είχε γυρίσει προς το μέρος τους το πρόσωπό του με μία άπερίγραπτη έκφρασι τρόμου.

— 'Ο καπετάνιος του «'Αλτον», γιά μία στιγμή, τα έχασε. 'Ε-πειτα όμως έβγαλε από την τσέπη του το περιστροφό του και φώ-ναζε:

— Μη κουνήσης, γιάτι πυροβολώ! Το φάντασμα κοκκάλωσε. 'Ο καπετάνιος πλησίασε στη σκάλα και, κρατώντας διαρκώς το περιστροφό του, φώναζε άυστηρά στη μυστηριώδη γυναίκα:

— Κατέβα γρήγορα! 'Εκείνη, τρέμοντας από την άγωνία της, σωριάσθηκε στο κατάστρωμα του πλοίου. 'Ηταν μία νέα ύπερβολικά άδύνατη και τσακισμένη από τις στερήσεις.

— Έλεος! Έλεος! ψιθύρισε στον καπετάνιο του πλοίου. Μη με πετάξετε στη θάλασσα! 'Οχι, δεν είμαι διαβολικό πλάσμα!...

— Έπειτα έχασε τις αισθήσεις της. 'Ο κυβερνήτης πρόταξε τους ναύτες να τη μεταφέρουν στην καμπίνα του. Κανείς ωστόσο δεν τολμούσε να την άγγίξη.

Αυτή ή νέα είχε μπη κρυφά στο πλοίο από τη Λισαβόνα. Είμαι, έξηγησε στον κυβερνήτη, ή Κονστίτα Μπαρίας, ή χορεύτρια του «Παραλέρος». Στη Λισαβόνα όμως δεν είχα καθόλου τύχη. Έπεσα στα χέρια μίας συμμορίας λαποδυτών που μ' έζα-νάγκασαν να γίνωμαι συνεχώς τους στίς διάφορες άπάτες τους.

Γιά να μ' εκδιώκουν να κάνω ό,τι ήθελα, με φοβέριζαν ότι θα με καταγγείλουν στην άστυνομία. Έτσι πέρασα μία άνατριχιαστική ζωή. Άποφασισμένη να γλυτώσω απ' τις φοβέρες τους, κατόρθωσα να ξεφύγω μία μέρα την επίδελψή τους και τρύπωσα στο καράβι σας...

— 'Ο καπετάνιος του «'Αλτον» γέλασε με την καρδιά του γιά αυτό το έξυπνο τέχνασμα της χορεύτριας και της ύποπτης ότι θα την άφηνε ν' αποδίδασθ ή έλευθερί στο Ρίο 'Ιανέιρο.

— Όσο γιά το μάγερα του καραβιού, άναγκάσθηκε να όμολογήση το έγκλημά του.

— 'Ο καπετάνιος του «'Αλτον» τον παραδωσε, στην άστυνομία, μόλις το καράβι έφτασε ήσυχα στο Ρίο 'Ιανέιρο.

ΡΟΖΕ ΜΙΛΟΥΖ

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΣΠΟΡΤΙΦ ΝΤΥΣΙΜΟ

Η ΜΟΔΑ εύνοει πολύ έφετος το σπορτίφ ντύσιμο. 'Ας μη ξεχνούμε όμως ότι το ντύσιμο αυτό δεν πηγαίνει σε όλους τους τύπους. Πρώτ' απ' όλα, θέλει σώμα ανάλογο, ώριμες διαστάσεις και ακόμη και φυσιογνωμία κατάλληλη. 'Αλλά σπορτίφ ντύσιμο δεν θα πη άγρυπνα παπούτσια, σακκάκια ξεχειλωμένα, πουλόβερ άγοραστά, που ξεχειλώνουν. Τ' άγοραστά δεν είναι βέβαια άσχημα. Είναι ωραία, πρακτικά και βολεύουν ένα σωρό ανθρώπους. 'Αλλά οι παχουλές πρέπει να τ' αποφεύγουν, γιατί δύσκολα θα βρουν στο σώμα τους και στις διαστάσεις τους.

Το σπορτίφ ντύσιμο είναι κομψό, σκερτσόζικο και παρουσιάζει μεγάλη ποιικιλία. Έχει όμορφες μπλούζες, σουέτερ καλοεφαρμοσμένα, καζάκια, φούστες κλός, συχνά παντελόνια για έκδρομες, σακκάκια πλεχτά ή δερμάτινα και άλλα.

Τα καταστήματα, που έχουν άθλητικά είδη, έχουν άπειρα πλεκτών και βρισκει κανείς σε όλα τα σχέδια. 'Αλλά είπαμε, οι παχουλές είναι καταδικασμένες να μη μπορούν να έπωφεληθούν αυτής της ευκαιρίας. Πόσες όμως από σας δεν ξέρετε να πλέξετε μόνες σας κι έτσι, αγοράζοντας μονάχα μαλλί, να κάνετε τη δουλειά σας!

Οι χρωματισμοί είναι διάφοροι, άλλ' εκείνοι που προτιμούνται για πουλόβερ, είναι το μπλέ παστέλ και το μπλε νατί με μπλε μαριν φούστα, το μπλέ με μαρόν φούστα, το κίτρινο με φούστα πράσινη. Για συμπλήρωμα έχουμε μια βέστα ή ένα επανωφόρι. Και τα δυο φοριούνται. Για τις λεπτές είναι πολύ κομψό το σχέδιο «φυζώ» (κοπανέλι) που μοιάζει με τα γνωστά ξυλάκια, που έκαναν μ' αυτά οι γιαγιάδες μας τις ωραίες δαντέλλες. Γίνονται συνήθως μονοκόμματα: μπουστος και φούστα πολύ έφαρμοστά στην τάλλια, φουσκωτά επάνω και στενεύουν κάτω. 'Η τάλλια γίνεται συνήθως κορσελέ. Και το παράξενο αυτό σχέδιο, που απομακρύνεται λίγο από το καθαρώς σπόρ, παίρνει τον σπορτίφ τόνο με τη συμπληρωμένη βέστα.

Συνηθίζονται πολύ και τα παλτά, που γίνονται από μαλλιαρά ύφασματα. Τα σχέδια τους είναι σταυρωτά με 6 κουμπιά, τοποθετημένα σε απόστασεις, ανά δυο. Μικρούς γιακάδες, μεγάλες τσέπες και νομίτη με τον όποιο ενώνονται τα ραγκλάν μανίκια. 'Ενα όμορφο επίσης σχέδιο είναι ένα φορεματάκι από λαινάξ μπλέ ή γκρι με γιακά στρατιωτικό όρθιο, που κλείνει με ένα κουμπί. Μια μεγάλη ντεκούπ σε σχήμα ποδιάς καλύπτει ένα μεγάλο μέρος του μπουστου και της φούστας και δυο σχιστές τσέπες όρθιες γαρνίρουν τη φούστα.

Το φόρεμα αυτό φοριέται με συμπλήρωμα ένα ριχτό επανωφόρι ίσιο στο ίδιο χρώμα από λαινάξ χονδρό ή τούιντ.

1) Μια γιρλάντα από μεταλλικούς κρίκους γαρνίρει το μαύρο σουέτερ από ζέρσευ και τρεις κορδέλλες βελούδινες σε διαφορετικά χρώματα γαρνίρουν το ντεκολτέ αυτής της εκάνι μπλούζας. 2) Το κουμπωμα αυτό του φορέματος από τούιντ κρύβεται κάτω από μια φάσα γκρο-γκράιν. 3) Μια δίκρωμη ζώνη, τρία πονπών, ένα μπρελόκ γαρνίρουν κομψά και πρωτότυπα. 4) Παγιέτες χρυσές στολίζουν την τουαλέττα και την τσάντα.

νίκια είναι κολλημένα μάλλον χαμηλά.

ΑΛΛΑΓΕΣ

'Η Μπαλενσιάγκα μας δίνει μαθήματα κομψής εμφάνισης. Οι φετεινές επιδείξεις της είχαν φορέματα που άλλαζαν μ' ένα τίποτα. 'Αλλάξαν από μια ώρα στην άλλη. 'Ενα διαφορετικό ντραπάρισμα, μια εσάρπα ριγμένη στους ώμους, ένα σουρώμα της ζώνης, ένα ριζίμο της τάλλιας πίσω κι' όλη η τουαλέττα άλλαζε μορφή.

Το πολύ άνοιχτο ντεκολτέ για τα βράδια, με μια «άνκολούρ», γινόταν ντεκολτέ για φόρεμα άπογεύματος.

Το κορσάζ, που άφηνε γυμνή όλη την πλάτη και παρουσίαζε μια βραδυνη τουαλέττα με ένα άμυγιέ μπολερό, γινόταν στη στιγμή ένα ωραιότατο φόρεμα για την ώρα του κοκταίηλ.

Αυτά όλα δεν γίνονται μόνο για οικονομία χρήματος, αλλά και για οικονομία χρόνου, γιατί στις μεγαλουπόλεις, που οι απόστάσεις είναι τεράστιες, όταν μια κυρία είναι καλεσμένη σε μια μαστίχα κι' έπειτα έχει να πάει σε μια βραδυνη συγκέντρωση, δεν προφταίνει να πάει να ντυθεί στο σπίτι της. 'Ενας τέτοιος λοιπόν συνδυασμός θα την εύκολυε πολύ.

Θα μου πείτε ότι είναι και το ζήτημα των υποδημάτων, των γαντιών, της τσάντας. 'Αλλ' αυτά εύκολα κανονίζονται. Δεν βλάπτει άλλωστε να πάτε σε μια μαστίχα με βραδυνη υποδήματα, βραδυνη γάντια, βραδυνη τσάντα. Το αντίθετο θα ήταν άσχημο.

ΝΥΦΙΚΑ - ΠΡΟΙΚΕΣ

'Όσο κι' αν απλοποιήθηκε ο γάμος, οι γονείς που έχουν τα μέσα, δεν διστάζουν να δώσουν όλη την έπισημότητα, που αρμόζει στο χαρμόσυνο αυτό γεγονός, που είναι ο γάμος. Μια φορά κανείς παντρεύει τα παιδιά του — έτσι έλπιζει τουλάχιστον.

Πρώτα - πρώτα ετοιμάζεται η προίκα, που δεν είναι ανάγκη να χασπώρρουχα για όλη τη ζωή, έχει όμως αρκετά, ώστε να μη άσχοληθούν οι νεόνυμφοι με τέτοιες αγορές για κάμποσο καιρό. 'Επειτα θα έπιπλωθή το σπίτι, ανάλογα με το τί μπορεί κανείς να ξοδέψει. Τέλος, φτάνουμε στο νυφικό φόρεμα.

Είναι άσπρο, αλλά γίνεται με τέτοιο τρόπο, που να μπορεί να μεταποιηθεί και τα χρησιμέψη για βραδυνη τουαλέττα.

Το κορσάζ του νυφικού συμπληρώνεται με ένα μπολερό ή ένα σπένσερ, που σκεπάζει το μεγάλο ντεκολτέ.

'Η γραμμή «πρενσέ» κυριαρχεί. Το κορσάζ εφαρμόζει αρκετά και η φούστα πλαταίνει, όλο και πλαταίνει για να καταλήξει σε μια μικρή ή μεγάλη ούρα. Συνηθίζεται και κάτι άλλο, που είναι πιο πρακτικό: Βάζουμε μια ούρα πρόσθετη, που αρχίζει από δυο «πάν», στερεωμένα στους γοφούς. Τα δυο αυτά «πάν» τοποθετούνται με διαφόρους τρόπους.

Για ύφασμα θα διαλέξουμε, ότι ταιριάζει στην κάθε εποχή. Τον χειμώνα διαλέγουμε ένα ύφασμα φανταζί, δηλαδή μπροσέ μεταξωτά, μουαρέ ή σατέν, που δεν βέλουν γαρνίρισμα.

'Αν ο γάμος γίνει καλοκαίρι, θα δώσουμε, όσο το δυνατόν, μια ανάλαφρη όψη στο νυφικό και γι' αυτό το λόγο διαλέγουμε όργαντζα με δαντέλλα, όργαντινα ή τούλι.

'Αν ο γάμος γίνει στην έξοχη, παραλείπουμε τις ούρες και η φούστα φτάνει μόλις ως τους άστραγάλους.

'Αλλά μπορεί επίσης να φορεθεί με μια βέστα σταυρωτή από ραπιν φοδραρισμένη όλόκληρη με δέρμα κουνελιού. Το ίδιο δέρμα γαρνίρει επίσης το γιακά, καθώς και τα πέττα και τα ρεβέρ των μανικιών. Τα μα-

Το πέπλο μπαίνει με μεγάλη τέχνη και συνοδεύεται πολλές φορές με διάδημα από πέρλες. Είναι αρκετά μεγάλο, αλλά μπορεί να γίνει και μικρότερο από «βουάλ ντ' όργκαντζα».

'Η γιρλάντα από πορτοκαλίανθια μπλέκεται ωραία μέσα στα μαργαριτάρια κι' έτσι η νυφική τουαλέττα είναι πλήρης.

Δεν άπομένουν πιά παρά τα μακρυά γκλασέ γάντια και τα άταλαυτά υποδήματα.

'Αλλά δεν είναι μόνο η ύψη, που πρέπει να είναι καλοντυμένη, είναι και όλη η ακολουθία.

Τα κοριτσάκια, που θα κρατούν τις λαμπάδες, θα φορούν, φυσικά, κάτασπρα. Το ύφασμα θα είναι ανάλογο με την εποχή.

Στους πολύ έπισημους γάμους τα κοριτσίστικα φορεματάκια γίνονται μακρυά. 'Αλλά αυτό τείνει να καταργηθεί.

Τ' άγορία φορούν άσπρο φαμελλένιο κοστούμι. 'Από τα 17 όμως κι' άπάνω ακολουθούν το ντύσιμο των μεγάλων κυριών.

Οι κυρίες που θα παρευρεθούν στον γάμο, θα έχουν ντύσιμο ανάλογο με την ώρα. 'Αλλωστε τώρα που όλοι οι γάμοι γίνονται στην εκκλησία, το ντύσιμο είναι λιγώτερο έπισημο από τα παλιά χρόνια.

Πάντως, άς άποφεύγουμε τη μαύρη τουαλέττα, όσο και αν το μαύρο χρώμα είναι της μόδας, γιατί υπάρχουν άνθρωποι που είναι προληπτικοί...

ΑΝΤΙ ΓΟΥΝΑΣ

'Η γούνα είναι από τα ωραιότερα στολίδια της γυναίκας. 'Ενα επανωφόρι, μια βέστα, ένα ταγιέρ, παίρνουν άμέσως κάτι το ιδιαιτερό, το πλούσιο με λίγη γούνα στο λαιμό, στις τσέπες, στα μανίκια.

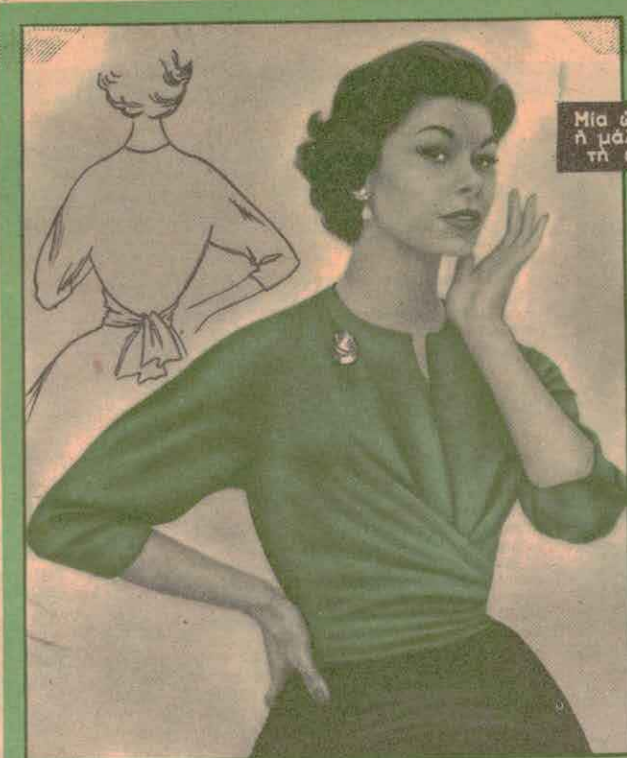
'Αλλά, για να είναι ωραία η γούνα, πρέπει να είναι πραγματική. Οι άπομιμήσεις φωνάζουν από μακριά. 'Επειδή όμως οι άληθινές γούνες είναι άκριβες, η μόδα βρήκε μια μέση λύση: 'Αντικαθιστά τη γούνα με κάτι άλλο.

Παίρνει μπάντες από τρικό κοτλέ και με αυτές γαρνίρετε το γιακά σας ή μια βέστα περσινή, που θέλετε να την κάνετε να φανή καινούργια.

Τις μπάντες αυτές τις πλέκετε με διπλές «κότ», χρησιμοποιώντας πολύ λεπτό μαλλί και βελόνες άριθ. 1 1/2 ή 2.

Οι μπάντες αυτές θα γίνουν ανάλογα με το τί θέλετε να γαρνίρετε: Το γιακά, τις μανσέτες, τον ποδόγυρο μιάς φούστας.

Με το κροσέ επίσης μπορείτε να κάμετε ωραία γαρνιρίσματα σε είδος φράντζας, με την όποια γαρνίρετε ένα σάλι ή μια μπλούζα από ζέρσευ. 'Όλες αυτές οι έπινοήσεις της μόδας, είναι χαριτωμένες και

Μια ωραία μπλούζα από ζέρσευ μεταξωτό ή μάλλινο με κιμονό μανίκια και σταυρωτή έμπρός με ντραπάρισμα στη μέση.

βοηθούν στο να δώσουμε μια νέα όψη σε κάτι περσινό, που βαρεθήκαμε να το φοράμε.

'Ακούστε μερικές ιδέες: Τώρα που η άνάμιξη ύφασματος και πλεκτού, είναι τόσο πολύ της μόδας, μπορείτε να πλέξετε όλόκληρη μανίκια και νομίτη, και να τα άπλικάρετε σε ένα μάλλινο φορεματάκι, που τόχετε πιά βαρεθή.

Πλέκετε μια πλατειά μπάντα και την προσθέτετε σε ένα φορεματάκι σεμιζιέ, που είχατε από χρόνια σε άποστρατεία.

Πλέκετε μια πολύ φαρδιά μπάντα και με αυτήν τελειώνετε τη φούστα ενός άλλου φορέματος, προσθέτοντας και ένα όμορφο νομίτη.

Σε μια βέστα περσινή δίνετε νέα όψη με μια στενή πλεχτή μπάντα, που τη βάζετε για τελείωμα.

'Από το γούστο σας εξαρτάται οι προσθήκες να γίνουν με ωραίους συνδυασμούς χρωμάτων, ώστε το άποτέλεσμα να είναι άρμονικό και κομψό.

'Η έλληλογραφία μου

Λιλή Ν., Πειραιά: Διαβάστε άκριβώς όσα γράφω σήμερα για συνδυασμούς πλεχτών και ύφασμάτων και θα βρήτε μόνη σας τη λύση. Τσιγγάνικο αϊμα: Πώς να σας πω την άλήθεια, ύστερα από την άπειλή που κρύβουν τα λόγια σας; Μην τα παίρνετε έτσι τραγικά τα πράγματα. Στην ηλικία σας δεν υπάρχει «ποτέ πιά». Βγάλτε από τη σκέψη σας αυτό που δεν μπορεί να γίνει και μη ξεχνάτε πως έχετε μπροστά σας όλόκληρη ζωή. Σε 2—3 μήνες, θα άπορρήτε με τη σημερινή άπελπισία σας και θα γελάτε. Περιμένω να μου γράψετε πως ήδη κάτι άλλο αρχίζει να ξυπνά μέσα σας, για να γελάω. Χειμώνας ανθού, Κηφισιά: Τρίβετε τα νύχια σας με λίγο λάδι φαγητού κάθε βράδυ και θα συνέλθουν σε λίγο καιρό. 'Αλλά για 1—2 μήνες, μη χρησιμοποιήτε διόλου βερνίκι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

5) 'Ασπρο ιδιόρρυθμο γιακαδάκι ή πλαστρόν ή μια τορσάτα από μουλίνα άποτελούν ωραία γαρνιρίσματα του λαιμού. 6) Γαρνίρουμε το κορντίγκαν με λίνο «όσελο» στο λαιμό ή μια εσάρπα από φουλάρι έμπριμέ. 7) Σε ένα φορεματάκι άπλό, γαρνίρουμε με τους δυο αυτούς τρόπους το λαιμό. 8) Μάλλινες φουντίτσες γύρω στον λαιμό φρεσκάρουν μια περσινή μπλούζα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μια χειμωνιάτικη νύχτα στο μεγάλο του δούκα του Λωζέν, στις Βεραλλίες, ο Άγγλος λόρδος Πέρου έπαιζε κι' έχασε στα κάρτια το μικρό του τζόκευ, το Μπόμπυ, που τον είχε φέρει μαζί του από την Άγγλια. Τον κέρρισε ο δούκας του Λωζέν, που τον κάλεσε ύστερ' από λίγες ημέρες να λάβει μέρος σε μια γαϊδουροκαβαλαρία που είχε οργανωθεί στο Τριανόν. Ο μικρός τζόκευ ήρθε πρώτος. Έτσι άρχισε η μόδα των ιπποδρομιών στη Γαλλία, που η πρώτη απ' αυτές ώριστηκε να γίνει στις 5 Μαΐου, ύστερ' από ένα μήνα. Ο δούκας του Λωζέν τότε δεν είχε διόλου χρήματα και έπρεπε να βρή ως τις 9 του άλλου μηνός διακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα. Έβαλε λοιπόν στοίχημα τριακόσιες χιλιάδες φράγκα με τον κ. Κονφλάν ότι θα κέρδιζε στις ιπποδρομίες και αποφασίστηκε να πάει ο Μπόμπυ στην Άγγλια για να φέρει το όλογο του λόρδου Πέρου (Πέρτενερ). Ο μικρός τζόκευ πήρε την άδεια από το λόρδο και ξεκίνησε για την Άγγλια. Ένας έχθρος του όμως, ο λακές Λωράν, έμαθε το σκοπό του ταξιδιού του Μπόμπυ και πήρε την απόφαση να τ'ε ματαιώσει, φερνοντας αυτόν τον (Πέρτενερ) να λογαριασθεί από τον κ. Κονφλάν. Τον ακολουθούσε λοιπόν ως το χωριό Ταβερνί, όπου ο Μπόμπυ αποφάσισε να περάσει τη νύχτα του σ' ένα ξενοδοχείο.

Η χειρονομία του αυτή βγήκε σε καλό. Γιατί ο Μπόμπυ βρέθηκε σε λίγο θρονιασμένος στην πιο καλή θέσι, καθυποχρεώντας με μεγάλη δρεζί το φαγητό, που του έτοιμασε ιδιαίτερος ο ξενοδόχος. Ας αφήσουμε τώρα το «κυαρόδο» στο ρα. χάτι του κι' ας δούμε τι έκανε στο μεταξύ ο Λωράν.

Ο πονηρός και κακός υπηρέτης αντί να καθίσει να φάει στην τραπέζια, όπως όλοι οι ταξιδιώτες, πήγε στη γωνιά της κουζίνας κι' έφαγε γρήγορα ένα πιατό σούπα με κρέας. Έπειτα, αφού νύχτωσε καλά, βγήκε έξω στην αυλή μαζί με τους υπηρέτες κι' έπιασε «μυλή κουδέντα» μαζί τους.

Με γλυκόλογα και με λίγα νομίσματα, που μοίρασε στην παρέα, κατάφερε εκείνο που ήθελε: Νά τον συμπάθουν όλοι εκείνοι και να πετύχουν τα σχέδιά του.

Είχαν περάσει τα μεσάνυχτα. Όλοι κοιμόντουσαν στο ξενοδοχείο. Ο Λωράν τότε κατέβηκε σιγά-σιγά, και χωρίς να τον ακούσει κανείς, τράβηξε για τους σταύλους.

Στο φως του φεγγαριού, προχώρησε αρίστερα. Από νωρίς είχε έπισπμάνει το μέρος, όπου βρισκόταν το όλογο του Μπόμπυ.

Για να νάνε μάλιστα βέβαιος ότι δεν έκανε λάθος και ότι στο μέρος εκείνο ξεκουραζόταν το όλογο του μικρού τζόκευ, άναψε ένα κερί. Έπειτα, έβγαλε αμέσως ένα μεγάλο μαχαίρι και χτύπησε το όλογο πίσω ακριβώς από το γόνατο.

Το δυστυχισμένο ζώο χρεμέτισε δυνατά από τον πόνο, νιάχηθηκε για μία στιγμή κι' ύστερα έπεσε πάνω στα άχυρα, ενώ το αίμα του έτρεχε σαν ποτάμι...

Ο πονηρός και κακός λακές, κρυμμένος πίσω από το σωρό του σανού, παρακολουθούσε την σκηνή. Και άμα ήσυχασε ότι δεν άκουσε κανείς τα χρεμετισματα του αλόγου, γύρισε πίσω στο στρώμα του, ευχαριστημένος που τα είχε καταφέρει τόσο καλά...

Το ταχυδρομικό άμαξι

Την αυγή ο Μπόμπυ ξύπνησε κεφάτος. Είχε ξεκουραστεί αρκετά. Κατέβηκε στην αυλή και φωνάζοντας έναν ιπποκόμο, του είπε:

—Τ' αλόγο μου γρήγορα!... Θα φύγω!
—Αμέσως, μολόρδε! του απάντησε εκείνος. Πήγε κατόπιν στο σταύλο, μα για να γυρίσει σε λίγο καταστενοχωρημένος.
—Τι συμβαίνει; ρώτησε ο μικρός τζόκευ, τρώγοντας μία φρυγανιά με γλυκό κρασί. Γιατί δεν μούφερες το αλόγο;
—Γιατί, μολόρδε μου, το αλόγο είναι... χτυπημένο! Δεν μπορεί να περπατήσει!
—Ο Μπόμπυ, ταραγμένος, έτρεξε αμέσως στο σταύλο. Έσπρωξε την πόρτα και βρέθηκε μπροστά σ' ένα θέσαιο που τον άφησε άνα. Σο. Πάω στ' άχυρα κείτοταν το αλόγο του δούκα του Λωζέν, πλημμυρισμένο στο αίμα!...

Ο μικρός τζόκευ έσκυψε πάνω στο αλόγο, το χάιδεψε με το ένα χέρι και με το άλλο έψαχνε να βρή το μέρος που ήταν πληγωμένο. Κι' όταν βρήκε την άνοιχτη πληγή πίσω από το γόνατο, άρχισε να φωνάζει:

—Μπα!... Ζόου θί... Νά πάρη δρυή!... Επίτηδες πλήγωσαν το αλόγο μου!... Το χτύπησαν με μαχαίρι!...

Και δείχνοντας το πληγωμένο πόδι του ζώου στον ξενοδόχο, που είχε τρέξει κι' αυτός για να δει, ενώησε θυμωμένα:

—Έτσι, λοιπόν, μίστερ ξενοδόχος, φυλάτε τα αλόγα που σας έμπιστευονται!...

Ο καμμένος ο ξενοδόχος δεν ήξερε πως να δικαιολογηθεί. Είχε βέβαια δίκιο να θυμώσει ο μολόρδος... Αλλά δεν μπορούσε κι' αυτός να καταλάβει πως έγινε αυτό στο μαγαζί του! Και σ'ε μαχαίρι, σαν την «Μεγάλη Έλαφο», που είχε τόσο καλή φήμη!...

—Πρέπει να ρωτήσω, να κάμω ανακρίσεις! είπε λυπημένος ο ξενοδόχος. Αυτό είναι μυστήριο!

—Δεν δίνω ούτε μία πεντάρα τσακιστή για τις ανακρίσεις σας! φώναξε ο Μπόμπυ. Έκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι το πως θα μωρσώ να φύγω από δω. Σας είπα ότι ταξιδεύω και είμαι πολύ βιαστικός. Μου πληγωσατε το αλόγο μου! Δώστε μου ένα άλλο!

Ο ξενοδόχος έτρεξε να του βρή ένα αλόγο. Το θεώρησε υποχρεωσέν του να εξυπηρετήσει τον μολόρδο, αφού το παράξενο αυτό ατόχημα είχε ουμθί στο σταύλο του.

Γυρίζοντας όμως σε λίγο λαχανιασμένος του είπε:

—Μολόρδε, αλόγο δεν βρήκα, μπορώ όμως να σας δώσω ένα ταχυδρομικό άμαξι, που θα σας πάει στη Βουλώνη... Έλπίζω ότι θα ευχαριστηθείτε. Και δεν πιστεύω να κατηγορήσετε τη «Μικρή Έλαφο» για το κακό που έγινε εδώ...

—Ω! ρά τ'ί!... απάντησε ο Μπόμπυ. Δέχομαι το άμαξι, αλλά να έρθη γρήγορα! —Αμέσως! είπε ο ξενοδόχος.

Πραγματικά σε λίγο ένα άμαξι με δυο αλόγα στάθηκε μπροστά στην πόρτα του ξενοδοχείου.

Ο Μπόμπυ πήδησε μέσα και χτυπώντας στην πλατί με το κατινιόν του άμαξά, που ούτε γύρισε καν να δει τον επιβάτη του, είπε:

Γκόνου... γκόνου... Γρήγορα όμως όσο μπορείτε! Θα σ'ε πληρώσω καλά!...

Το άμαξι ξεκίνησε αλταχώς. Το οδηγούσε ωστόσο ένας άμαξας, που δεν ήταν άλλος από το γνωστό μας έχθρο του Μπόμπυ, το... Λωράν!

Ο καταγάρης είχε ένα καπέλλο, χωμένο ως τα μάτια του κι' ένα κασκόλ τυλιγμένο στο λαιμό, που του σκέπαζε το πρόσωπο ως τη μύτη.

Και αφού ο επιβάτης του είχε πη και κάνη γρήγορα, χτυπούσε δυνατά τ' αλόγα του, τόσο, που ο ίδιος ο Μπόμπυ του φώναζε μία στιγμή από μέσα:

—Μη χτυπάς τ'α ζώα!...

Το άμαξι περνούσε από τους νικημένους ήταν κι' ένας βασιλιάς που είχε τρεις κόρες και πικρινόταν πολύ που δεν μπορούσε να υπακούση στη διαταγή του τρανού βασιλιά.

Οι κόρες του, όμως, που τον αγαπούσαν πολύ, είδαν τη στενοχώρια του και του ζήτησαν να τους πη την αιτία. Με τα πολλά, ο πατέρας τους την ώμολογησε.

—Πατέρα, είπε τότε η πρώτη κόρη, άσε να πάω εγώ στο παλάτι, σαν νάμουν γυιός σου... Θα μωρσώ άντρικά ρούχα και θα φερθώ με τρόπο, που θα σ'ε τιμήσω.

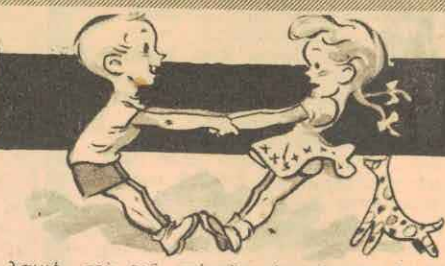
—Παιδί μου, απάντησε εκείνος, αυτό δεν είναι εύκολο για σένα.

Μα ήταν μεγάλη η έπιμονή της κι' ο πατέρας στο τέλος δέχτηκε. Η κόρη τότε ενθουσιασμένη άρχισε να ετοιμάζεται. Διαλέξε όμορφα ρούχα, αλόγα γερά και πήρε μαζί πολλά κρηματα. Και με την ευχή του πατέρα της, έφυγε καθάλα σ'ε αλόγο τής.

Μία γρηά μάγισσα ωστόσο είχε δώσει άλλοτε της δύναμη να μεταμορφώνεται ο βασιλιάς αυτός σε ζώο. Το χάρισμα αυτό δεν το είχε μεταχειρισθεί ως τότε. Για να δοκιμάσει λοιπόν το θάρρος της κόρης του, ο βασιλιάς έγινε λυκος και κρυφτήκε κάτω από ένα γεφυρί. Από κεί θα περνούσε η κόρη του.

Τη στιγμή λοιπόν που πήγε να περάσει η πριγκίπισσα ο λυκος πετάχτηκε μπροστά της με στόμα ανοικτό, έτοιμος να την φάει. Έκείνη κατατράμαξε κι' από το φόβο της ζαναγύρισε αμέσως στο παλάτι της. Τα ίδια έγιναν και με τη δεύτερη πριγκίπισσα. Στο τέλος ήρθε κι' η σειρά της τρίτης, που την έλεγαν Άλβινα.

—Εσύ, μικρή μου κόρη, της είπε ο πατέρας της, πως θα μωρσέσαι να πετύχης εκείνο που δεν μωρσέσαι οι άλλες; —Πατέρα μου, για την αγάπη σου, θα πείσω και στη φωτιά! του αποκρίθηκε η Άλβινα.

Και αφού ο επιβάτης του είχε πη και κάνη γρήγορα, χτυπούσε δυνατά τ' αλόγα του, τόσο, που ο ίδιος ο Μπόμπυ του φώναζε μία στιγμή από μέσα:

—Μη χτυπάς τ'α ζώα!...

Το άμαξι περνούσε από τους νικημένους ήταν κι' ένας βασιλιάς που είχε τρεις κόρες και πικρινόταν πολύ που δεν μπορούσε να υπακούση στη διαταγή του τρανού βασιλιά.

Οι κόρες του, όμως, που τον αγαπούσαν πολύ, είδαν τη στενοχώρια του και του ζήτησαν να τους πη την αιτία. Με τα πολλά, ο πατέρας τους την ώμολογησε.

—Πατέρα, είπε τότε η πρώτη κόρη, άσε να πάω εγώ στο παλάτι, σαν νάμουν γυιός σου... Θα μωρσώ άντρικά ρούχα και θα φερθώ με τρόπο, που θα σ'ε τιμήσω.

—Παιδί μου, απάντησε εκείνος, αυτό δεν είναι εύκολο για σένα.

Μα ήταν μεγάλη η έπιμονή της κι' ο πατέρας στο τέλος δέχτηκε. Η κόρη τότε ενθουσιασμένη άρχισε να ετοιμάζεται. Διαλέξε όμορφα ρούχα, αλόγα γερά και πήρε μαζί πολλά κρηματα. Και με την ευχή του πατέρα της, έφυγε καθάλα σ'ε αλόγο τής.

Μία γρηά μάγισσα ωστόσο είχε δώσει άλλοτε της δύναμη να μεταμορφώνεται ο βασιλιάς αυτός σε ζώο. Το χάρισμα αυτό δεν το είχε μεταχειρισθεί ως τότε. Για να δοκιμάσει λοιπόν το θάρρος της κόρης του, ο βασιλιάς έγινε λυκος και κρυφτήκε κάτω από ένα γεφυρί. Από κεί θα περνούσε η κόρη του.

Τη στιγμή λοιπόν που πήγε να περάσει η πριγκίπισσα ο λυκος πετάχτηκε μπροστά της με στόμα ανοικτό, έτοιμος να την φάει. Έκείνη κατατράμαξε κι' από το φόβο της ζαναγύρισε αμέσως στο παλάτι της. Τα ίδια έγιναν και με τη δεύτερη πριγκίπισσα. Στο τέλος ήρθε κι' η σειρά της τρίτης, που την έλεγαν Άλβινα.

—Εσύ, μικρή μου κόρη, της είπε ο πατέρας της, πως θα μωρσέσαι να πετύχης εκείνο που δεν μωρσέσαι οι άλλες; —Πατέρα μου, για την αγάπη σου, θα πείσω και στη φωτιά! του αποκρίθηκε η Άλβινα.

Με τα πολλά ο βασιλιάς δέχτηκε. Η Άλβινα τότε έβαλε ένα απλό φόρεμα. Ύστερα πήγε στο σταύλο για να διαλέξει ένα αλόγο. Θυμήθηκε πως βρισκόταν εκεί ένα γερικό. Το βρήκε λοιπόν ζαπλωμένο πάνω στ' άχυρα σ'ε κακό χάλι.

—Καλή μου κυρία, της είπε εκείνο, πως νάρθω μαζί σου; Όταν ήταν νέος ο πατέρας σου και με καθάλαγε, πετούσα σαν να είχα φτερά. Μα τώρα χιόνια σκέπασαν το κεφάλι του κι' εδω, που καθούμαι περιμενών το θάνατο. Αν όμως με περιποιηθούν δέκα μέρες, θα ζαναδρίσκω την παλιά μου δύναμη!

—Θα σ'ε φροντίσω εγώ, του είπε η Άλβινα. Μα και συ θα με βοηθήσεις... Δέκα ημέρες, λοιπόν, η πριγκίπισσα έδινε στο γερικό αλόγο ένα κουδάρη κριθάρι βρασμένο σε γάλα!

Την τελευταία ημέρα τα μάτια του αλόγου πετούσαν φωτιές.

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Μιά καλή βασιλοπούλα

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας τρομερός βασιλιάς, που είχε νικήσει σε πολέμους όλους τους γειτονικούς βασιλιάδες και πριγκίπες και ζήτησε από τους νικημένους να του στείλουν καθέναν στο παλάτι του, το γυιό του να τον υπηρέτη για δέκα χρόνια.

Ανάμεσα λοιπόν στους νικημένους ήταν κι' ένας βασιλιάς που είχε τρεις κόρες και πικρινόταν πολύ που δεν μπορούσε να υπακούση στη διαταγή του τρανού βασιλιά.

Οι κόρες του, όμως, που τον αγαπούσαν πολύ, είδαν τη στενοχώρια του και του ζήτησαν να τους πη την αιτία. Με τα πολλά, ο πατέρας τους την ώμολογησε.

—Πατέρα, είπε τότε η πρώτη κόρη, άσε να πάω εγώ στο παλάτι, σαν νάμουν γυιός σου... Θα μωρσώ άντρικά ρούχα και θα φερθώ με τρόπο, που θα σ'ε τιμήσω.

—Παιδί μου, απάντησε εκείνος, αυτό δεν είναι εύκολο για σένα.

Μα ήταν μεγάλη η έπιμονή της κι' ο πατέρας στο τέλος δέχτηκε. Η κόρη τότε ενθουσιασμένη άρχισε να ετοιμάζεται. Διαλέξε όμορφα ρούχα, αλόγα γερά και πήρε μαζί πολλά κρηματα. Και με την ευχή του πατέρα της, έφυγε καθάλα σ'ε αλόγο τής.

Μία γρηά μάγισσα ωστόσο είχε δώσει άλλοτε της δύναμη να μεταμορφώνεται ο βασιλιάς αυτός σε ζώο. Το χάρισμα αυτό δεν το είχε μεταχειρισθεί ως τότε. Για να δοκιμάσει λοιπόν το θάρρος της κόρης του, ο βασιλιάς έγινε λυκος και κρυφτήκε κάτω από ένα γεφυρί. Από κεί θα περνούσε η κόρη του.

Τη στιγμή λοιπόν που πήγε να περάσει η πριγκίπισσα ο λυκος πετάχτηκε μπροστά της με στόμα ανοικτό, έτοιμος να την φάει. Έκείνη κατατράμαξε κι' από το φόβο της ζαναγύρισε αμέσως στο παλάτι της. Τα ίδια έγιναν και με τη δεύτερη πριγκίπισσα. Στο τέλος ήρθε κι' η σειρά της τρίτης, που την έλεγαν Άλβινα.

—Εσύ, μικρή μου κόρη, της είπε ο πατέρας της, πως θα μωρσέσαι να πετύχης εκείνο που δεν μωρσέσαι οι άλλες; —Πατέρα μου, για την αγάπη σου, θα πείσω και στη φωτιά! του αποκρίθηκε η Άλβινα.

Με τα πολλά ο βασιλιάς δέχτηκε. Η Άλβινα τότε έβαλε ένα απλό φόρεμα. Ύστερα πήγε στο σταύλο για να διαλέξει ένα αλόγο. Θυμήθηκε πως βρισκόταν εκεί ένα γερικό. Το βρήκε λοιπόν ζαπλωμένο πάνω στ' άχυρα σ'ε κακό χάλι.

—Καλή μου κυρία, της είπε εκείνο, πως νάρθω μαζί σου; Όταν ήταν νέος ο πατέρας σου και με καθάλαγε, πετούσα σαν να είχα φτερά. Μα τώρα χιόνια σκέπασαν το κεφάλι του κι' εδω, που καθούμαι περιμενών το θάνατο. Αν όμως με περιποιηθούν δέκα μέρες, θα ζαναδρίσκω την παλιά μου δύναμη!

—Θα σ'ε φροντίσω εγώ, του είπε η Άλβινα. Μα και συ θα με βοηθήσεις... Δέκα ημέρες, λοιπόν, η πριγκίπισσα έδινε στο γερικό αλόγο ένα κουδάρη κριθάρι βρασμένο σε γάλα!

Την τελευταία ημέρα τα μάτια του αλόγου πετούσαν φωτιές.

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

—Αγαπητή μου κυρία, της είπε, τότε το αλόγο, λέγε μου τώρα τι θέλεις.

—Πρέπει να πάω στην αυλή του τρομερού βασιλιά, που νίκησε τον πατέρα μου, θέλω όμως έναν πιστό σύμβουλο. Ποιόν να πάρω;

—Αν πάρης έμενα, της είπε εκείνο, θα σ'ε υπηρέτησω πιστά. Μόναχα θέλω ν' ακούς τις συμβουλές μου.

Η Άλβινα γύρισε στην κάμαρά της, φόρεσε άντρικά ρούχα, πήρε την ευχή του πατέρα της κι' έφυγε.

Ο πατέρας της μεταμορφώθηκε πάλι σε λυκο και περιμενε την κόρη του στο γεφυρί.

Σε λίγο εκείνη έφτασε. Το αλόγο όμως την είχε εδοποιήσει για τον κίνδυνο. Κι' όταν ο λυκος ρίχτηκε πάνω της, η Άλβινα τράβηξε το σπαθί της κι' αν ο λυκος δεν πηδούσε παράμερα, θα τον σκότωνε.

Έτσι η πριγκίπισσα Άλβινα πέρασε το γεφυρί, υπηρέτησε για τη νίκη της.

Ο βασιλιάς τώρα, αν και ήταν ευτυχισμένος για το θάρρος της κόρης του, θέλησε να ζαναδοκιμάσει. Και τη φορά αυτή έγινε λιοντάρι.

Το αλόγο ωστόσο χωρίς να της πη πως το λιοντάρι ήταν ο πατέρας της, την εδοποιήσει για το δεύτερο κίνδυνο. Έτσι, μόλις η πριγκίπισσα είδε το μανιασμένο λιοντάρι, του κατάφερε με το σπαθί της ένα δυνατό χτύπημα.

Ζαλισμένο το λιοντάρι έπεσε κάτω. Μα σε λίγο σηκώθηκε και τότε φανερώθηκε ο ίδιος ο πατέρας της.

—Βλέπω κόρη μου, της είπε, πως η καρδιά σου είναι παλληκαρίσια. Έκανες φρόνιμα να διαλέξεις αυτό το αλόγο. Χωρίς τη βοήθειά του θα γυρίζες πίσω σαν τις αδελφές σου. Τώρα δεν σε φοβάμαι. Ακολουθήσε τις συμβουλές του αλόγου σου, του «Λαμπρού Ήλιου».

Η Άλβινα αποκαίρεται τον πατέρα της. Και σε λίγες μέρες έφτασε στην αυλή του τρομερού βασιλιά. Έκείνος χάρθηκε που είδε ένα νέο, γυιό βασιλιά, που τον έστελνε ο πατέρας του, για να τον υπηρέτησει.

Αμέσως μάλιστα τον αγάπησε για την καλωσύνη του και την εξυπνάδα του. Οι άλλοι όμως άρχισαν να τον μισούν. Και μία ημέρα είπαν στο βασιλιά:

—Ο νέος αυτός μάς είπε πως ζέρει που είναι κρυμμένη η βασιλοπούλα, που ζήτας να πάρης γυναίκα σου...

Τότε ο τρομερός βασιλιάς του είπε: —Ξέρεις πόσο είμαι λυπημένος που δεν μπορώ να βρω τη βασιλοπούλα που ζήτησ; Έσυ όμως που τόσο σε αγάπησα, ζέρεις

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Το αλόγο

«Αλόγο το λένε όλοι, μα είναι τόσο γυνωστικό, που απ' όλα τ' άλλα ζώα είναι το πιο λογικό».

Κι' έχει καίτη σαν λιοντάρι, κεφαλή με μικρ' αυτιά, σώμα λυγρό με χάρη, κι' έχει φλόγα στη ματιά.

Μά, σ'ε τι δ'ε χρησιμεύει και σ'ε τι δ'ε μάς βοηθεί! Ξέρει ακόμη να χορεύει με ρυθμό, σαν διδαχτή.

Και σαν χλιμιντρά και τρέχει λές, πως θέλει να σου πη: —Κάνε τόπο να περάσω... Και περνά σαν αστραπή!

Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

που είναι και δεν μου το λες! Φυγε λοιπόν αμέσως, να πάς να μου την φέρεις. Αν δεν γυρίσης μ' αυτήν, θα πάρω το κεφάλι σου!

Η Άλβινα τότε, είπε τον πόνο της στο «Λαμπρό Ήλιο».

—Μη φοβάσαι, της απάντησε το αλόγο. Και περνώντας βουβά, θάλασσες κι' άγρια θηρία, έφτασε στο νσί, που ήταν η βασιλοπούλα.

Έκείνη μόλις είδε τον ώραιο καθάλαρο, τον συμπάθησε αμέσως. Κι' όταν έκείνη της πρότεινε έναν περίπατο με τ' αλόγο του, η Άλβινα την άρπαξε και σαν άστραπη έφτασε στο παλάτι του τρομερού βασιλιά.

Έκείνος, γεμάτος χαρά, παντρεύτηκε την άλλη μέρα τη βασιλοπούλα. Και για να δείξη την ευγνωμοσύνη του στο νέο καθάλαρο, του χάρισε άφθονα πλούτη. Κι' από τη μεγάλη χαρά του μάλιστα σπαμάτσε πιά να ζητάει από τους νικημένους τα παιδιά τους για να τον υπηρέτουν δέκα χρόνια.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΟΟ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η αίτία του κακού

Ο Τοτός είναι πολύ χαρούμενος. Από χτισσε επί τέλους, ένα στρουμπουλό άδερφάκι, γεμάτο υγεία κι' όμορφιά.

Απ' το πρώι ως το θάβα παίζει μαζί του και το φροντίζει περισσότερο κι' από την ίδια τη νταντά του.

Το μωρό όμως δεν παύει να ξεφωνίζει όλη την ημέρα. Για να το πάρη, λοιπόν ο ύπνος πρέπει να... ιδρώσουν όλοι στο σπiti.

Περισσότερο όμως υποφέρει απ' αυτή τη κατάστασι, ο μπαμπάς του Τοτού, που γυρίζοντας απ' τη δουλειά του κουρασμένος, έχει να κάνει με τίς... φωνές του μωρού. Έτσι δεν μπορεί να κλείση μάτι όλη νύχτα. Αποφασίζει τότε να καταφυγή στην έπισ

Ζανθεία ή
μεταχρονική...

—Μπορείτε να λούζετε τα μαλλιά σας με το κατάλληλο Σαμπουάν TETE-NOIRE. Αυτό δά τα διατηρήσει στο φυσικό τους χρώμα και σχήμα. Το γνήσιο Σαμπουάν "Tet-Noir", με τα διολογικά του συστατικά δ' απαλλάζει τα μαλλιά από κάθε βλαβερό επίχρισμα, δά τ' αποστειρώνει και δά τους δώσε εξαιρετική γυαλάδα.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΜΕ ΕΠΙΜΟΝΗ
ΤΟ ΓΕΝΗΘΙΟΝ ΣΑΜΠΟΥΑΝ

TETE-NOIRE
Φάκελλοι-Φιάλοι-Κρέμα

Η ΜΟΔΑ
ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ
ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ
ΦΙΓΟΥΡΙΝΙ
JARDIN DES MODES

Μαζύ με τα εξαιρετικά
ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΟΥ
ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ
ΚΑΙ
25.000.000
ΠΟΙΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ
Η ΤΥΧΗΡΗ;
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΔΙΑ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΓΝΩΣΙΝ
ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΛΗΝΣΙΣ—ΕΚΘΕΣΙΣ:
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΙΟΣΚΙΑ
ΞΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΜΟΔΑΣ
ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΟΙ
INTERNATIONAL
17, ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΤΗΛ. 31-363

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΧΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ·ΤΗΛ. 28-407

καί την πέταξε πάνω στα τζάμια του άλλου παράθυρου της κάμαρας.
Είχε λαχανιάσει. Ώστόσο, δάλες αυτές οι προσπάθειές του, αντί να τον εξασθενήσουν, είχαν καθαρίσει τους πνευμονές του. Ένοιωσε πως είχε συνέλθει τελείως.
Βλέποντας πως η Νάνσυ είχε αρχίσει να κοιμείται, πήρε ένα σεντόνι και τη σκέπασε.
Η Νάνσυ συνέχισε να γαγυρίζει. Όσο για την Εύα, η Μάρτυ της έπιασε το σφυγμό κι είδε πως μόλις άκουγότανε. Γονάτισε τότε δίπλα στο τιθάκι κι' άρχισε να της κάνει τεχνητή αναπνοή.
—Θεέ μου! Τί συνέβη; ρώτησε η Νάνσυ, μόλις άνοιξε τα μάτια της.
—Κατί πούπτεπε να τ'ο περιμένω! απάντησε η Μάρτυ, δίχως να διακόψει τις προσπάθειές της.
Κύτταξε τη Νάνσυ.
Τώρα που δεν λειτουργούσε πιά η εγκατάστασι εκλιματισμού, η ζέστη άρχισε να γίνεται αφόρητη. Η Μάρτυ ήταν μουςκεμένος στον ιδρώτα. Βρήκε ωστόσο τη δύναμη να χαμογελάσει, όταν η Νάνσυ έσπευσε να τυλιχτεί με το σεντόνι.
—Μά... τί της κάνει; ρώτησε εκείνη.
—Ο σφυγμός της κόντεψε να σβήσει... Ο Θεός ξέρει τί άέριο μάς δώσανε ν' αναπνεύσουμε, διοχετεύοντας το μέν' απ' την εγκατάστασι του αερισμού!
—'Αν φοβάσαι μήπως τα τίνανε, μπορείς να ήσυχάζεις! είπε η Νάνσυ.
—Ο Μάρτυ σταμάτησε τα μασάζ, έσκυψε και κύτταξε την Εύα. Πραγματικά, η νέα γυναίκα είχε συνέλθει... χαμογελάσε ελαφρώς. Ο Μάρτυ άνασσε μ' ανακούφισι κι' ανασηκώθηκε.
—Τί ήταν αυτό; Άνθρακικό οξύ; ρώτησε η Νάνσυ.
—Που θέλετε να έρω; Δεν σκαμπάζω γρύ από χημεία!
—Η Εύα άνακάθησε, άκουμπώντας την πλάτη της στον τοίχο.
—Γυρίστε στην κάμαρά σας, της είπε η Μάρτυ ξεσκαίνοντας τα γόνατά του. Έσύ, Νάνσυ, πήγαινε να φέρεις εκείνο που σου δώσανε, γιά να φυλάξης σκοπό.
—Καλά! Άλλά μην κυττάξεις κατά δώ!
—Πιθανόν να κυττάζω, αν άργήσεις... Μά μήπως δεν σ' έδωλα εγώ μέν' απ' το νερό;...
—Όπωςδήποτε, γυρίσε το κεφάλι του κι' άρχισε να κυττάζει έξω απ' το παράθυρο. Είδε πως δεν είχε αλλάξει τίποτα στο δρόμο. Μόνο ένας νεαρός Μεξικανός μάκευε με τη σκουπα τα σπασμένα γυαλιά, έμπρος απ' το ξενοδοχείο.
—Η Νάνσυ ξαναγύρισε, φέρνοντας μιά ρόμπα σαν της Εύας. Είχε δώσει τα μαλλιά της με μιά κορδέλλα άσπρη και κρατούσε στο δεξί της χέρι το ρεβόλβερ.
—Ίσως οι γκάγκστερς του Πάτρικ δεν έκτιμούσαν αυτό το όπλο. Στο μικρό όμως εκείνο χεράκι είχε μιά όψι τρομακτική...
—Μη στέκεσαι μπροστά στο παράθυρο, όταν πρόκειται να πυροβολήσης, είδωνεύθηκε η Μάρτυ. Άλλοίως, το εκάωτημα του πιστολιού μπορεί να σε πετάξει έξω, στο δρόμο!
Προχώρησε προς την πόρτα, ενώ η Νάνσυ τον κύτταζε με

μάτια λαμπερά και του εύχταν με τη σκέψη καλή τύχη. Κάπως έπιασε το πόμολο, η Εύα του φώναξε:
—Μιά στιγμή, Μάρτυ!
Γυρίσε και την κύτταξε. Τα μάτια της έλαμπαν ακόμα πιο πολύ απ' της Νάνσυ.
—'Αν βγήτε έξω, θα σάς σκοτώσουνε, συμπλήρωσε.
—Ο Κόκριν κούνησε το κεφάλι του κι' απάντησε:
—Γιά ποιά λόγο; Αυτοί τ'άχουνε με σάς, όχι με μένα!
—Μά βλέπουν πως τους ματαιώνετε όλα τα σχέδια. Ξέρουνε τώρα καλά πως δεν θα μπορούσαν ποτέ να με ξεκάνουνε, όσο θα βρίσκατε σεις κοντά μου.
—'Ανοησία! Άν ωστόσο πιστεύουν αληθινά αυτό το πράγμα, μήπως δεν μπορούν να με σκοτώσουν κι' εδώ που βρίσκομαι;
—Θά τηλεφωνήσω στο Τζίμνυ Γκέυχαρτ, φώναξε η Εύα. Θά του πω πως παραιτούμαι! Θά του υπογράψω ένα χαρτί...
—Ο Μάρτυ ήταν εύχαριστήμενος που έμενε ακόμη εκεί, άκουμπώντας στην πόρτα και αναβόλλοντας κάπως τη στιγμή που θάπεφτε μόνος του μέν' στο στόμα του λούκου...
—Δεν πρόκειται ποτέ να σάς πιστέψω, κοκκινόμαλλα μου, είπε.
—'Α, ξαναγυρίζει το χρώμα των μαλλιών μου; ρώτησε ζωηρά η Εύα.
—Βέβαια! Μόνο που... το κεφαλάκι σας μένει πάντα άδειο. Άλλά... σταθήτε μιά στιγμή!
—Σας ήρθε καμιά καινούργια ιδέα; είπε η Εύα.
—Ναί, ναί. Υπάρχει ίσως ένα μέσον... Έσύ θα μάς πής, Νάνσυ, αν είναι νόμιμο. Θά καλέσετε, Εύα, τον Τζίμνυ Γκέυχαρτ και θα του προτείνετε να τον παντρευτείτε. Ώς σύζυγός σας, θα πάρη τη μισή περιουσία σας, τα ξενοδοχεία, όλα, αντί να μείνι άποκλειστικός ιδιοκτήτης μόνο της 'Εταιρείας Βωξίτων. Πιστεύω πως

θά τον συμφέρη η πρότασι, και θ' αναλάβη τότε την προστασία σας.
—Χρειάζεται γι' αυτό γραπτή υπόσχεσι γάμου, με τον όρο της κοινοκτημοσύνης, δηλαδή η Νάνσυ.
—Ο Μάρτυ κύτταζε μόνο την Εύα. Έκανε νόημα στη Νάνσυ να σωπάσει.
—Θά μπορούσε να συντάξη το συμβόλαιο ο δικηγόρος του Τζίμνυ, πρόσθεσε. Πως σάς φαίνεται η ιδέα μου, Εύα; Ο Γκέυχαρτ είν' έρωτευμένος μαζί σας.
—Εσείς όμως όχι. Άλλοίως, δεν θα...
—'Ας σοβαρευτούμε! Διέκοψε η Μάρτυ. Σας αγαπώ άρκετά, γιά να επιθυμώ να μείνετε στη ζωή... Τί λέτε λοιπόν;
—Μου ζήτησε χτες το βράδυ, σ' αεροπλάνο, να τον παντρευτώ. Κι' εγώ άσθηθηκα.
—Τί βλακεία! φώναξε η Νάνσυ. Ο Μάρτυ έχει δίκιο. Είναι ο μόνος τρόπος γιά να ξεμπελίζουμε... Γιάτί άσθηθηκατε;
—Γιατί δεν τον αγαπώ, απάντησε η Εύα απλά και μ' άξιοπρέπεια.
—Ο Μάρτυ άνασήκωσε τους ώμους του. Ώστόσο ένοιωσε μιά παράξενη περιφάνεια... Στράφηκε, άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Περίμενε μιά στιγμή, γιά να βεβαιωθεί πως η Νάνσυ κλειδωσε από μέσα την πόρτα. Καθώς πήγαινε προς το άσανσέρ, τον πλησίασε ένας ύπαλληλος του ξενοδοχείου.
—Βρήκαμε μιά σπασμένη καρέκλα στο δρόμο... άρχισε να του λέη.
—Βάλτε την στο λογαριασμό... και ξεφορτωθήτε με! διέκοψε η Μάρτυ.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'
—Ο Μπουντ περίμενε με το ταξί του μπροστά στο ξενοδοχείο. Φαίνεται πως θάχαν κάμει μεγάλη εντύπωσι στην πόλι οι ξένοι που είχαν φτάσει με τ' αεροπλάνο του Γκέυχαρτ, γιάτί κανείς δεν σκεπτότανε

να κόμει παρατήρησι στο Μπουντ που περιφρονούσε την γορραμένη ή στάθμευσις αυτοκινήτων.
—Μόλις είδε το Μάρτυ, ο Μπουντ έσπευσε να καθήση στο βολάν. Ο Μάρτυ πήρε βέσι δίπλα του.
—Πάμε κάπου που να μπορούμε να κουβεντιάσουμε ήσυχά; του είπε. Θέλω νάμαστε μόνι.
—'Εν τάξει! απάντησε ο Μπουντ, και ξεκίνησε όλοτα όλο.
—'Ακολουθήσε ένα δρόμο που τραβούσε προς το νότο. Ο Μάρτυ δεν είχε ξεχάσει τις έρημες έκτασεις που άπλωνόνταν γύρω απ' το Πλούμας. Ρώτησε που έδγαζε ο έρημος εκείνος δρόμος.
—Στο Μεξικό! απάντησε ο Μπουντ. Περνάμε από δώ τα καμινάκια που κουβαλάνε τα ψάρια από ένα κοντυνό λιμανάκι μέχρι το σιδηρόδρομο. Φαίνεται πως άλλοτε γινότανε και λαθρεμπόριο άλκοολ απ' αυτό το δρόμο.
—Τρία χιλιόμετρα έξω απ' το Πλούμας, ο Μπουντ έστριψε άπτομα δεξιά, σ' ένα φοιχτό καρόδρομο. Το ταξί άρχισε να χορεύη στα χαντάκια. Εύτυχας, σκαμπήσε σε λίγο.
—Έσύ δεν φοβάσαι τίποτα! είπε ο Μάρτυ στο σωφέρ.
—'Ηταν γιά να σάς δείξω τι μπορώ να κάνω, αν χρειαστή...
—Θά σαραβαλιάσεις όμως τ' αμάξι σου, γιά 200 δολάρια που θα πάρης!
—Ο Μπουντ κύτταζε μακριά τους λόφους και τις έρημες πεδιάδες.
—'Ελπίζω να πάρω πολύ περισσότερα, απάντησε. Όλοι στην πόλι λένε πως είσαστε ο άνθρωπος που μπορεί ν' αλλάξει τη διεύθυνσι της 'Εταιρείας, αν δεν προφτάσουνε να σάς σκοτώσουνε, εσάς και τη μικρή κυρία!
—'Αμ, όλα τα ξέρετε έσεις εδώ, βλέπω!
—Διαβάζουμε έφημερίδες...

να κόμει παρατήρησι στο Μπουντ που περιφρονούσε την γορραμένη ή στάθμευσις αυτοκινήτων.
—Μόλις είδε το Μάρτυ, ο Μπουντ έσπευσε να καθήση στο βολάν. Ο Μάρτυ πήρε βέσι δίπλα του.
—Πάμε κάπου που να μπορούμε να κουβεντιάσουμε ήσυχά; του είπε. Θέλω νάμαστε μόνι.
—'Εν τάξει! απάντησε ο Μπουντ, και ξεκίνησε όλοτα όλο.
—'Ακολουθήσε ένα δρόμο που τραβούσε προς το νότο. Ο Μάρτυ δεν είχε ξεχάσει τις έρημες έκτασεις που άπλωνόνταν γύρω απ' το Πλούμας. Ρώτησε που έδγαζε ο έρημος εκείνος δρόμος.
—Στο Μεξικό! απάντησε ο Μπουντ. Περνάμε από δώ τα καμινάκια που κουβαλάνε τα ψάρια από ένα κοντυνό λιμανάκι μέχρι το σιδηρόδρομο. Φαίνεται πως άλλοτε γινότανε και λαθρεμπόριο άλκοολ απ' αυτό το δρόμο.
—Τρία χιλιόμετρα έξω απ' το Πλούμας, ο Μπουντ έστριψε άπτομα δεξιά, σ' ένα φοιχτό καρόδρομο. Το ταξί άρχισε να χορεύη στα χαντάκια. Εύτυχας, σκαμπήσε σε λίγο.
—Έσύ δεν φοβάσαι τίποτα! είπε ο Μάρτυ στο σωφέρ.
—'Ηταν γιά να σάς δείξω τι μπορώ να κάνω, αν χρειαστή...
—Θά σαραβαλιάσεις όμως τ' αμάξι σου, γιά 200 δολάρια που θα πάρης!
—Ο Μπουντ κύτταζε μακριά τους λόφους και τις έρημες πεδιάδες.
—'Ελπίζω να πάρω πολύ περισσότερα, απάντησε. Όλοι στην πόλι λένε πως είσαστε ο άνθρωπος που μπορεί ν' αλλάξει τη διεύθυνσι της 'Εταιρείας, αν δεν προφτάσουνε να σάς σκοτώσουνε, εσάς και τη μικρή κυρία!
—'Αμ, όλα τα ξέρετε έσεις εδώ, βλέπω!
—Διαβάζουμε έφημερίδες...

Ποιά απ' τις δυο είναι ή μικρή κυρία;
—'Εκείνη ή ώμορφούλα με τα κατσαρά μαλλιά. 'Ηταν πριν κοκκινόμαλλα, αλλά τη βάψαμε... Γιά πές μου, γράφαμε τίποτα οι έφημερίδες γιά ένα κάποιο Ρέυ Φρέσνο, ένα γνωστό γκάγκστερ;
—Ναί, ψωρέψανε το πτώμα του στο ποτάμι του Λος Άντζελες.
—Ο Μάρτυ έμεινε σιωπηλός γιά λίγο. 'Υστερα ρώτησε:
—Είσαι παντρεμένος, Μπουντ;
—Μά σάς το είπα: 'Εχω τη γυναίκα μου, μαζί με τις δυο αδελφές της. Πολλοί θα με καλυνίζιζαν, βάζοντας πονηρές ιδέες στο νου τους...
—'Α, ναί, μου μίλησε γι' αυτές.
—'Αν τις βλέπατε πόσο λίγα πράγματα φοράνε, όταν τριγυρίζουνε μέσα στο σπίτι... 'Ισως θάπρεπε να μ' άρσει αυτό, άλλά...
—'Ας μιλήσουμε τώρα γιά σοβαρά πράγματα, Μπουντ, διέκοψε ο Μάρτυ. Σε ρώτησα αν είσαι παντρεμένος, γιάτί αυτό που πρόκειται να κάνουμε είν' επικίνδυνο, και δεν θάθελα να πάρω στο λαίμα μου ένα οικογενειάρχη.
—'Αν με καλοπληρώσετε, θα κάνω ό τι θέλησετε, δήλωσε ο Μπουντ. Το μόνο που θέλω είναι να μπορέσω να φύγω απ' τον καταραμένο τόπο! Οι αδελφές της γυναίκας μου προτιμούν να μείνουνε, γιάτί είν' άρραβωνιασμένες με ντόπιους. 'Εγώ όμως έχω μπουχτίσει πιά...
—Θά πάρης 2 χιλιάδες δολάρια γιά δυο ήμερών δουλειά. 'Απαιτώ όμως άπόλυτη σιωπή! Το μυαλό μου δεν μπορεί να δουλέψη όταν μου μιλάνε.
—Όπως αγαπάτε, συμφώνησε ο Μπουντ.
—'Απ' τους ξέη σωφέρ ταξί που υπάρχουν στο Πλούμας βρέθηκε έσύ μπροστά μου. Φαίνεται πως δεν μ' έχει εγκαταλείψει ακόμη ή Τύχη!
—Ο Μπουντ σάπαινε, κυτά-

ζοντας με θαυμασμό το Μάρτυ.
—Ποιος είναι ο πολιτικός αντίπαλός της 'Εταιρείας, εδώ στο Πλούμας; ρώτησε εκείνος.
Βλέποντας πως ο σωφέρ δεν του έδινε απάντησι, έπεμεινε:
—Μπορείς ν' απαντήσης έλεύθερα, Μπουντ, άλλά με λίγα λόγια.
—Μά... δεν ύπάσχει τέτοιο πράγμα στο Πλούμας!
—Πως είναι δυνατόν; Πουθενά δεν λείπει ή αντιπολίτευσι... Δεν έχει δημαρχο το Πλούμας;
—Και βέβαια. Είναι ο αδελφός του Σάμουελες, του αντιπροέδρου της 'Εταιρείας και προέδρου του συνδικάτου.
—Του συνδικάτου της 'Εταιρείας;
—Μά... μπορείτε να το πείτε κι' έτσι, έφθον είναι γραμμένοι σ' αυτό όσοι δουλεύουνε γιά την 'Εταιρεία.
—Μ' άλλα λόγια, όλοι οι κάτοικοι του Πλούμας! συμπλήρωσε ο Μάρτυ.
—Σκοπύμε με το γέιο του το ιδιομένο του προσώπου. 'Ο δυνατός ήλιος πούδερνε τ' αυτόκίνητο, είχε μεταβάλει το έσωτερικό του σε φούνο... Ο Μάρτυ κατέδραξε απ' αυτό και στάθηκε μπροστά στην πόρτα, με την έλπίδα πως ο ήλιος θα στέγνωνε τον ιδρώτα του...
—Ναί, όλοι εδώ εοράζονται γιά την 'Εταιρεία, συμφώνησε ο Μπουντ κουνώντας το κεφάλι του. 'Υπάρχουν εκείνοι που έχουνε μικρά μαγαζιά, υπάρ, ζαχαροπλαστεία. Μά πληρώνουμε νοίκι στην 'Εταιρεία Βωξίτων. Αυτή μονάχα βασιλεύει στο Πλούμας!
—Δεν ύπάρχει κτηνοτροφία;
—Πως, βέβαια! Άρκετά κοπάδια, που άνήκουν όλα σε μιά μεγάλη εταιρεία.
—Πιστεύω πως κι' αυτή θάταν του Σουνέ, ψιθύρισε ο Μάρτυ.
—Ξαναπήκε σ' αυτόκίνητο κι' άφισε δίπλα του το καπέλο του.
—'Ας ξαναγυρίσουμε στην πόλι, είπε. Έμαθα όσα ήθελα να μάθω...
—Ο Μπουντ ξεκίνησε πάλι. Έκασαν τη μισή διαδρομή, άμυλτοι. Ο Μπουντ άνοιξε κάθε τόσο το στόμα του, μα το ξανακλείνε άμέσως. Ο Μάρτυ τον κύτταζε με την άκρη του ματιού και διασκεδάζε με τις φανερές προσπάθειές του να νικήση την έμφυτη φλυαρία του.
Στο τέλος, του είπε χαμογελώντας:
—'Ελα, Μπουντ, πές μου τί σ' άπασχολεί!
—Σκεπτόμουνε πως δεν έπρεπε ποτέ να βρήτε στο Πλούμας! Πως την πάθατε, έσεις, μ' ένα τέτοιο μυαλό... Μά στο κάτω-κάτω, έχετε λεφτά.
—Ο Μάρτυ άναρωτήθηκε τί ήθελε ν' πη ο Μπουντ, με την τελευταία φράσι του. 'Ισως να έξηγούσε έτσι γιά ποιά λόγο άναγκαζότανε να εξακολουθήση να εργάζεται γι' αυτόν, παρόλη την ηλικιότητά του...
—Ξαφνικά, ο σωφέρ φρενάρισε άπτομα κι' άνήγγειλε:
—'Η συνοριακή περιπόλας!
—Τί γυρεύει, τόσο μακριά απ' τα σύνορα; άπόρησε ο Μάρτυ.
—'Ερπεται κάποτε ως εδώ, γιά να τσακώση τους λαθρομετανάστες... Μά όχι, έκανα λάθος! Είναι αυτόκίνητο της άστυνομίας του Πλούμας.
—Σταμάτησε δίπλα σε μιά δούλα από άντρες με πλατύγυ-

Μίζ - αν - πλι

Τα μαλλιά ύπoκείνται σε έπιδράσεις, που δυσκολεύουν το Μίζ-αν-πλι. Μία από τις επιδράσεις αυτές είναι το λούσιμο, που άγριεύει προσωρινώς τα μαλλιά.
—Όταν τα μαλλιά σας δεν στρώνουν λουσθήτε με το περίφημο αντισηπτικό σαμπούν ΠΙΓΚΟΝ και ξεπλύνετε καλά με νερό.
Το σαμπούν ΠΙΓΚΟΝ κάνει τα μαλλιά σας λεία σαν μεταξένια και τ' κτενί γλυστρά παίζοντας. Τα σαμπούν ΠΙΓΚΟΝ ένασχέλι και διατηρεί τα μαλλιά στο φυσικό τους χρωματισμό (ξανθά, μαύρα, καστανά, ροδά) τα λαμπρύνει, τα μαλακώνει και τους δίνει μιά υπέροχη εμφάνισι, που σκροπίζει γοητεία.
Το σπουδαιότερο όμως είναι ότι το σαμπούν ΠΙΓΚΟΝ χάρη στις θαυμαστές αντισηπτικές (ιδιότητες εξαφανίζει με το πρώτο λούσιμο την ΠΥΤΥΡΙΑΔΗ των τριχοφυών αυτή μαστίγια των μαλλιών που έθεωρείτο άκατακίτητη. Το σαμπούν ΠΙΓΚΟΝ εξαοδυνεί άμέσως κάθε μικροοργανισμό που γεννά την ΠΥΤΥΡΙΑΔΗ, ή όποια καταστρέφει τα μαλλιά και προκαλεί την τριχοπύασι, εξουδετερώνει το λίπος της κεφαλής και σταματά την φαγούρα.
—'Επίσης μετά την Μίζ-αν-πλι μεταχειρισθήτε την φημισμένη **ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ** ή όποια δεν κρατά μόνον τα μαλλιά λουσάτα, λαμπερά, στη θέσι τους, άλλά τους δίνει ένα εξαιρετικό λεπτό άρωμα—πρώγα που έχει ιδιαίτερη σημασία τώρα με τους χορούς, τα πάρτυ και τις κοσμικές συγκεντρώσεις.
—'Επί πλέον ή ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ είναι τονοθετική, ένασχει την τριχοφυία και, άποκρύνει τις λευκές τρίχες δίχως να τις βάφει.
Το σαμπούν ΠΙΓΚΟΝ και ή ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ παλονται εις όλα τα Φαρμακεία και Μικροπωλεία. Γεν. 'Αντιπροσωπεία ΜΙΧ. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ, Κλεισθέους 15, Τηλ. 52-416.
ΑΝΤΙΣΤΗΝΙΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΠΡΟΪΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΝ
ΡΥΤΙΔΩΝ-ΛΕΚΕΧΩΝ
ΠΑΛΛΑΔΙΣΕΡΣ ΤΩΝ ΙΣΤΩΝ
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ
ΡΙΣΙΚΗ ΜΕ ΜΑΛΛΑΚΗΝ ΑΤΑΡΕΥΣΙΝ ΚΥΜΑΤΩΝ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΜΕΣΤΥΡΩΝΑ ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Constant
ΠΕΡΙΛΕΟΝ 22 Τηλ. 36-396
Η ΙΑΤΡΟΣ
ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-ΔΕΛΟΥΔΑ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκισεν επί της οδού Δελφών 3 (πρόσδος οδών: Διδότου & Σκουφά). Δεχεται καθημερινώς 11-1 και 5½-7 μ. μ.—Τηλέφωνα: 612.482 & 612.515.

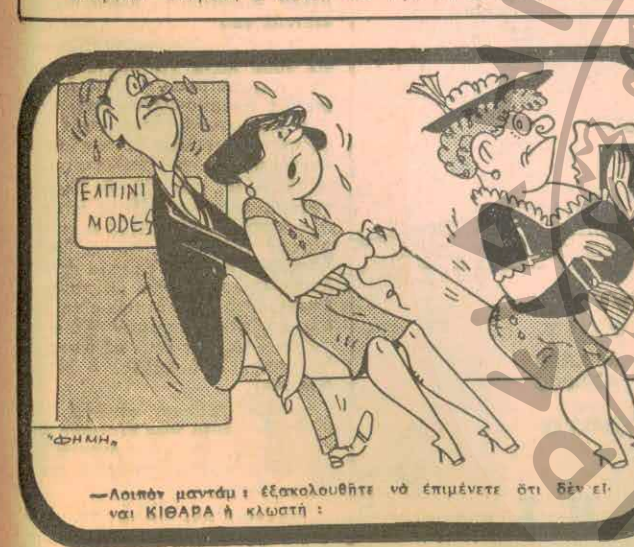
Μαριά βάν Μεταζί...

...Γερά και πλούσια θά έχετε πάντα με την κρέμα σαμπουάν **DOP**
Η κρέμα **DOP** δίνει ζωή στα πιο άτροφικά μαλλιά και εξαφανίζει την πιτυρίδα από το πρώτο λούσιμο.
Ζητήσατε την κρέμα **DOP** από τα Φαρμακεία, Μικροπωλεία και Κομμωτήρια
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ "LOREAL" ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 42 ΤΗΛ. 23-234

DOP
ΚΡΕΜΑ ΣΑΜΠΟΥΑΝ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1954 — 1 ΜΑΪΟΥ 1954
Διά των 'Ατμοπλοίων «ΚΟΡΙΝΘΙΑ» - «ΑΙΟΛΙΑ»
Ζητήσατε το έπίσημον πρόγραμμα εις το Γενικόν Πρακτορείον 'Αθηνών, Σταδίου 43. Τηλ. 24-297 και 23-431.

—Λοιπόν μαντάμ! εξακολουθήτε να έπιμένετε ότι δεν εί-
ναι ΚΙΘΑΡΑ ή κλωστή!

σα κατέλλα, που φαίνονταν πως τους περιμεναν κοντά σε δυο αυτοκίνητα. Ο σωφός του ενός αυτοκινήτου φορούσε χακί στολή αστυνομικού. Οι άλλοι φορούσαν πολιτικά, είχαν όμως στη μπουτονιέρα τους το αστυνομικό σήμα κι' ήταν όπλισμένοι με μεγάλα ρεβόλβερ.

Δυο απ' αυτούς πλησίασαν στο ταξί και στάθηκαν δεξιά κι' αριστερά του.

— Από που είσαστε σεις ; ρώτησαν απότομα.

— Απ' την Πενσυλβανία, απάντησε ο Μπούντ.

— Απ' το 'Οχάιο, πρόσθεσε ο Μάρτυ.

— Εκείνος που βρισκόταν πρὸς

τὸ μέρος τοῦ Μάρτυ, εἶπε στὸ σύντροφό του :

— Ἐμένα μὲ φαίνεται, Ντέιβ, πὼς αὐτὸς ἐδῶ δὲν ἔχει τὴν προφορά τοῦ 'Οχάιο.

Ο Ντέιβ ἦταν ἐκείνος ποὺ εἶχε μιλήσει πρῶτος. Ἐκάμε τὸ γύρο τοῦ αυτοκινήτου, γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὸ Μάρτυ.

— Μπορεῖτε ν' ἀποδείξετε πὼς εἴσαστε ἀπ' τὸ 'Οχάιο; τοῦ εἶπε.

Ο Μάρτυ σκέφθηκε μιά στιγμή, κι' ὕστερα ἀπάντησε :

— Μπορῶ ν' ἀποδείξω πὼς εἶμαι Ἀμερικανὸς πολίτης.

Ο σύντροφος τοῦ Ντέιβ γέλασε γοντά.

— Χά, χά, ἀρχίζει τώρα νὰ

τὰ στρίβει, ὁ φίλος! φώναξε.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε, εἶπε ὁ Ντέιβ. Ἡ δουλειά μας εἶναι νὰ προστατεύουμε καὶ νὰ βοηθοῦμε τοὺς τίμιους πολίτες.

Ἐκάμε μιά χειρονομία, κι' ὁ σύντροφός του ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ ταξί κι' ἀπλώσε τὸ χέρι του γιὰ ν' ἀρπάξῃ ἀπ' τὸ μπράτσο τοῦ Μάρτυ. Ἐκείνος προσπάθησε νὰ κατεβῇ μόνος του.

— Κῦτταξε μὴν εἶναι ὀπλισμένος, Μάτ! σύστησε ὁ Ντέιβ στὸν ἄλλον.

Στράφηκε στὸ Μπούντ καὶ πρόσθεσε :

— Ἐσύ μπορεῖς νὰ γυρίσης

στὴν πόλι. Θὰ φέρομε ἐμεῖς τὸν πελάτη σου, ἂν βεβαιωθούμε πὼς εἶν' ἐν τάξει.

Ο Μπούντ ἦταν κατάχαλμος. Τὰ χεῖλῃ του τρέμανε νευρικά. Ἡ ἐκφρασιὰ του φανέρωνε τὴν ἀπελπισία του γιὰ τὴν ἔχανε τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ χρειαζόνταν γιὰ νὰ γλυτώσῃ πιά ἀπ' τὸ Πλούμας κι' ἀπ' τὴν μισογυνικὴ κουνιάδα του...

Ο Μάρτυ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση, ὅταν ὁ Μάτ τοῦ πῆρε τὸ ρεβόλβερ του.

Τὸ ταξί ἦταν ἑτοιμὸ νὰ ἐκκινήσῃ.

— Δὲν θὰ πληρώσετε τὸ σφέδρ, κύριε; εἶπε ὁ Μάτ.

Ο Μάρτυ ἀνασάκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἔκαμε μιά κίνησι γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ πορτοφόλι του. Μὰ ἕνα ξερὸ χτύπημα τοῦ Μάτ στὸ χέρι του τὸ μούδιασε, κι' ὁ πόνος ἀνέθηκε ὡς τὴ μασχάλη του.

— Ἄ, μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ὁ Μάτ. Νόμιζα πὼς θέλατε νὰ βγάλετε πιστόλι.

Ἐβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ Μάρτυ καὶ πῆρε τὸ πορτοφόλι του. Ο Μάρτυ μεταχειρίσθηκε τ' αὐριστερό του χέρι γιὰ νὰ βγάλῃ λεφτὰ, γιὰ τὸ δεξιὸ ἦταν ἀκόμα μούδιασμένο. Ἐδωσε δυὸ δολλάρια στὸ Μπούντ.

«Λυτῶμαι πολὺ...» πρόσφεραν τὰ χεῖλῃ τοῦ σωφός, μὰ χωρὶς ν' ἀκουστῇ κανεὶς ἦχος.

— Θὰ πρέπῃ νὰ πάω στὸ γιαντὶ γιὰ τὸ χέρι μου... εἶπε ὁ Μάρτυ, κυττάζοντας τὸ Μπούντ μέσα στὰ μάτια.

— Σὰς ζήτησα συνῶμη, εἶπε ξερὰ ὁ Μάτ. Φύγε τώρα ἐσύ, σωφός!

Ἐμειναν ἀκίνητοι γιὰ λίγο, κυττάζοντας τὸ ταξί ποὺ ἀπομακρυνόταν. Ὑστερὰ ὁ Μάρτυ στράφηκε στὸ Ντέιβ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἄν δὲν πρόκειται νὰ μὴ σπάσῃ καὶ τ' ἄλλο χέρι ὁ σύντροφός σας, βλέποντάς με νὰ τὸ βάζω στὴν τσέπη, μπορῶ νὰ σὰς δείξω τὴν ταυτότητά μου.

— Νόμιζα πὼς θὰ τραβούσατε πιστόλι! Ἐξάνεψε ὁ Μάτ.

— Μὰ ἀφοῦ μ' εἶγατε ψάξει!

— Τὸ εἶχα ξεχάσει.

Ο Μάρτυ ἀνασάκωσε τοὺς ὤμους του. Τί ὠφελοῦσαν τὰ λόγια;... Ἦξερε καλὰ πὼς δὲν τὸν θεωροῦσαν λαθρομεταναστὴ, οὔτε κι' εἶχαν τὴν παραμικρὴ πῶδεσι νὰ ἐλέγχουν τὰ χαοτιά του.

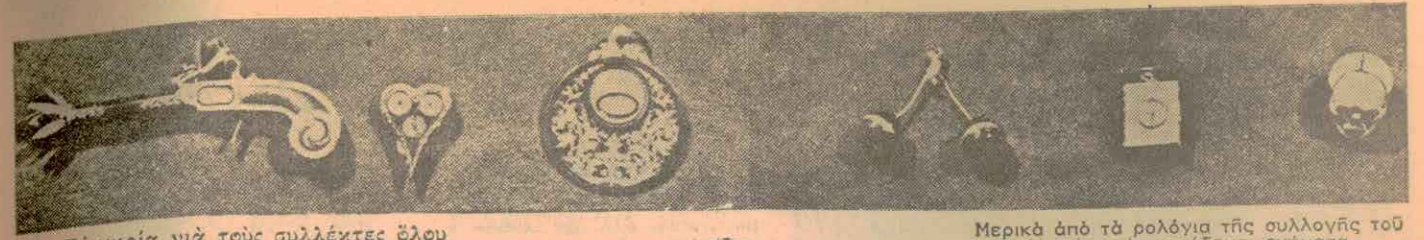
Ἰσως θὰ μπορούσε ὥστόσο νὰ τοὺς κἀν νὰ λογικευθῶν. Τὸν εἶχε πείσει γι' αὐτὸ ἡ πείρα τῆς προηγούμενης ζωῆς του. Δὲν εἶχε συναντήσει ποτὲ ἀνθρώπους ἐντέλως ξένους πρὸς τοὺς κανόνες τοῦ πολιτισμοῦ...

Γι' αὐτὸ, τοὺς εἶδε ὅλα τὰ χαοτιά του: τὴν ἀδεῖα ὁδηγοῦ αυτοκινήτου, τὸ δελτίο ἀγνωρίσεως τοῦ πρακτορείου "Αντυ" Ἀαρὸν, ἕνα συμβόλαιο ἀσφαλείας ζωῆς καὶ τὴν ἐπίσημη ἐξουσιοδότησι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Μπίλ Χάρισον. Τὰ κύτταξαν ὅλα, ἕνα-ἕνα, μὲ ὕφος φιλόποτο. Στὸ τέλος, ὁ Ντέιβ δὴλωσε :

— Δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ ν' ἀποδεικνύει πὼς εἴσαστε ἀπ' τὸ 'Οχάιο. Ὅλα τὰ χαοτιά αὐτὰ λένε πὼς κατοικεῖτε στὴν Καλιφόρνια.

— Ἀκριβῶς, ἀλλὰ γεννήθηκα στὸ 'Οχάιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Εὐχαίρια γιὰ τοὺς συλλέκτες ὅλου τοῦ κόσμου

Τὸ Φεβρουάριο, πρόκειται νὰ βγοῦνε στὸ σφυρὶ στὴν Αἴγυπτο οἱ θαυμάσιες καλλιτεχνικὲς συλλογὲς τοῦ τέως βασιλέως Φαρούκ, ποὺ ἀνήκουν σήμερὰ στὸ Δημόσιο. Οἱ πλειστηριασμοὶ θὰ γίνουν στὰ ἀνακτορὰ Κομπέ τοῦ Καΐρου, θὰ διαρκέσουν δέ ἑξῇ βδομάδες.

Οἱ συλλέκται κοσμημάτων, ἔργων τέχνης, ἀσημικῶν, σπανίων νομισμάτων, γραμματισμῶν, κρυστάλλων, κλπ. ὅλου τοῦ κόσμου, περιμένουν μ' εὐνόητο ἐνδιαφέρον κι' ἀνυπομονησία τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μπορέσουν ν' ἀποκτήσουν κάτι τι ἀπὸ τοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς ποὺ εἶχε συγκεντρώσει στὸ παλάτι τοῦ ὁ ἐκπτώτος μονάρχης.

Μερικὲς ἀπὸ τὶς συλλογὲς αὐτές, εἶχαν ἀρχίσει νὰ καταρτίζονται ἀπ' τὸ βασιλεῖα Φουάτ, τὸν πατέρα τοῦ Φαρούκ. Τὶς συμπλήρωσε ὁμως καὶ τὶς πλούτισε ὁ γιὸς του, μὲ τὶς ἀγορὲς ποὺ ἔκαναν γιὰ λογαριασμό του οἱ πράκτορές του στὸ Λονδίνο καὶ σ' ἄλλες εὐρωπαϊκὲς κι' ἀμερικανικὲς πρωτεύουσες.

Ἐτοί, οἱ συλλογὲς αὐτὲς ἀντιπροσωπεύουν τὴν καλλιτεχνία ὅλων τῶν ἐποχῶν — ἀρχίζοντας ἀπὸ μιά χρυσή ζώνη μὲ μιά προσωπογραφία τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου Ε' (200 π. Χ.) καὶ καταλήγοντας στὶς πιὸ μοντέρνες χρυσὲς σιγαροθήκες ποὺ βγῆκαν ἀπ' τὰ ὀνομαστότερα ἐργαστήρια τοῦ Λονδίνου.

Ἀφθονοῦν τὰ ἔργα τοῦ Κάρλ Φαμπερζέ, χρυσοχόου τῶν τσαρῶν τῆς Ρωσίας, ποὺ ἔστiane λεπτότητα καλλιτεχνήματα, χρησιμοποιοῦντας ἀπὸ μιά χρυσή ζώνη μὲ μιά μικροσκοπία! Ἐχωρίζε ἀνάμεσά τους τὸ χρυσὸ πασχαλινὸ αὐγὸ ποὺ πρόσφερε ὁ τσάρος Νικόλαος Β' στὴ γυναῖκα του. Μέσα σ' αὐτὸ περιέχεται ἕνας κύκλος ἀπὸ χρυσάφι, ποὺ πλέει σὲ μιά λίμνη ἀπὸ «ἀκουμαρινά».

Ἐνα ἄλλο πασχαλινὸ αὐγὸ, τῆς ἴδιας προελεύσεως, εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ κόκκινο σμάλτο, στολισμένο μὲ ροζ διαμάντια καὶ μ' ἕνα πορτραῖτο τοῦ δωρητοῦ. Στὸ ἐσωτερικὸ του ὑπάρχει μιά κόττα ἀπὸ χρυσὸ καὶ σμάλτο, μὲ ὠραιότατα χρώματα. Ἀνοίγει δέ κι' αὐτὴ στὰ δυὸ καὶ παρουσιάζεται τότε ἕνα μικροσκοπικὸ χρυσὸ τρίποδο, φορτωμένο μὲ μπριλάντια καὶ ρουμπίνια.

Ο πλειστηριασμός τῆς συλλογῆς τῶν ρολογιῶν ὑπολογίζεται πὼς θὰ διαρκέσῃ 4 ἡμέρες. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ, ἔχουν τὰ

Οἱ θησαυροὶ τοῦ Φαρούκ ἐπὶ σφυρὶ

πιὸ παράξενα σχήματα: σὰν ἕνα κρανίο νεκροῦ, ἕνα πιστόλι, ἕνα κύκνο, μιά παντόφλα, κλπ. Ὑπάρχουν ἀρκετὰ ρολογια τῆς τσέπης, στολισμένα μὲ πολυτίμα πετράδια, ποὺ παίζουν διάφορους μουσικοὺς σκοπούς. Σ' ἕνα ἄλλο, ὅταν πατήσῃ κανεὶς ἕνα κουμπι, δυὸ ἐπιπλοὶ ἵπποτες ἀρχίζουν νὰ μονομαχοῦν μὲ τὰ κοντάρια τους, ἐνῶ συγχρόνως ἀντηχοῦν τὰ σαλπίσματα ἑνὸς κήρυκος!

Ὑπάρχουν ἐπίσης μικροσκοπικὰ «ὄργανα» καὶ μηχανικὰ πουλιὰ, ποὺ κελαιδῶνε μέσ' στὸ κλουβὶ τους.

Ἐνα ἀπ' τὰ περιεργότερα μηχανικὰ αὐτὰ παιχνίδια, εἶναι τὸ χρυσὸ «μαγικὸ κουτί». Ὅταν τὸ ἀνοίξῃ κανεὶς, παρουσιάζεται ἕνας μάγος τοῦ

Μερικὰ ἀπὸ τὰ ρολογια τῆς συλλογῆς τοῦ Φαρούκ μὲ παράξενα σχήματα.

ὁδο του, σκύβει τὸ κεφάλι καὶ κυττάζει σ' ἕνα βιβλίο ποὺ βρίσκεται ἀπὸ κάτω του. Ὑστερὰ κυττάζει ἕνα δέντρο, σὰν νὰ ἐπιταλῇ τὰ πνεύματα, καὶ κουνάει πολλὰ φορὲς τὸ κεφάλι του, συλλογισμένα. Ἐαφνικά, σὰν νὰ τοῦ ἦρθε ἡ ἐμπνευσις, ξανακυττάζει τὸ βιβλίο κι' ἀρχίζει ἕνα ἐξορκισμό. Τέλος, σηκώνει τὴ ράβδο του πρὸς τὸ δέντρο. Πέφτει ἀμέσως ἕνα κλαδί, ποὺ ἔκρυβε πίσω του μιά πινακίδα μὲ τὴν ἀπάντησι.

Οἱ ἐρωταποκρίσεις εἶναι γραμμένες γαλλικά, μ' ἐξυπνάδα καὶ χιούμορ, ὅπως π. χ. οἱ ἐξῆς: «Ποῖο εἶναι τὸ σπανιότερο πράγμα;». «Ἕνας φίλος». «Ποῖο εἶν' ἐκεῖνο ποὺ διαρκεῖ ἐλάχιστα;». «Ο ἔρωτς».

Μιά μαρτυρὴ σὲν κρυφὸν «χαρὰ» κτηρίζει τὴν μανία τῆς πολυτελείας ποὺ ὑπάρχει στὴν Ἀνατολή. Ἐχει λαθὴ ἀπὸ πρᾶσινο ἱσσί, κι' ἀπὸ πάνω τὸ τουρκικὸ στέμμα καὶ τὴν Ἡμισέληνο, φτιαγμένα μὲ μπριλάντια καὶ σμαράγδια! Φαντασθετε τώρα ἕνα μωρὸ νὰ παίξῃ στὴν κούνια του

Ὅταν ἀνοίξῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ «μαγικὸ κουτί», παρουσιάζεται ἕνας μάγος τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.

μ' αὐτὸ τὸ... θησαυρὸ! Ὑπάρχουν ἀκόμη διάφορες ταμπακιέρες, ὠραιότατα ἔργα-σμένες καὶ στολισμένες μὲ κάθε εἶδος πολυτίμα πετράδια. Ὅμοιες μ' αὐτὲς δὲν βρισκονται παρὰ μόνον στὸ γαλλικὸ Μουσεὸ τοῦ Λαβρὰν.

Πάνω ἀπὸ 200 «ἐσάρφια» ἀποτελοῦν μὴν ἄλλη συλλογὴ. (Τὸ «ἐσάρφι» μοιάζει σὰν αὐγούλιερα καὶ χρησιμεύει γιὰ νὰ τοποθετηθῇ μέσα ἕνα φυτράκι τοῦ καφέ δίχως χερουλί). Ἀλλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἀπλῶς χρυσά, κι' ἄλλα ἔχουν πάνω διάφορα πολυτίμα πετράδια. Ὁραιότερο ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ κομψοτεχνήματα εἶναι ἕνας μεγάλος δίσκος μὲ 24 χρυσὰ «ἐσάρφια».

Ἡ συλλογὴ τῶν νομισμάτων περιέχει ἀρκετὰ σπάνια ἢ περιέργα «κομμάτια». Τελευταῖα ἀπ' ὅλα θὰ βγοῦν στὸ σφυρὶ διάφορα διακοσμητικὰ γυαλινὰ ἀντικείμενα καὶ πρεσπιπία. Τὰ γυαλινὰ πρεσπιπία ἀποτελοῦν τὴν... τελευταία λέξη τῆς μόδας στὸν κόσμον τῶν συλλεκτῶν! Ο Φαρούκ ἐνδιαφέρθηκε ἰδιαιτέρως γιὰ τὰ ἔργα τοῦ περιφημοῦ Γάλλου καλλιτέχνη «Εμίλ Γκαλέ», ποὺ πέθανε τὸ 1904 καὶ ποὺ κατεργαζόταν ἀριστοτεχνικὰ τὸ γυαλί.

Οἱ τιμὲς σὲ τίς ὁποῖες θὰ φτάσουν ὠριμένοι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς, προβλεπεται πὼς θὰνὰ τεράστιες. Γιατί, ἐκτός τῆς ἀλλοῦ ἀξίας τους, τοὺς κάνει ἀκόμα πιὸ ἐνδιαφέροντες τὸ γεγονός πὼς ἀνήκουν ἀλλοτε σ' ἕνα βασιλεῖα.

Μιά χρυσὴ καὶ ἀδαμαντοστόλιση ταμπακιέρα τοῦ μεγάλου ὀρειδερίκου.

ΓΗΡΕΚΑ

Ο ΣΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ

Ο νέος Parker "51"

«Ένας στυλογράφος Parker "51" είναι ασφαλώς τὸ ὠραιότερο καὶ πρακτικώτερο δῶρον. Προηγῆται κατὰ πολὺ τὸσον εἰς τὸ σχέδιον ὅσον καὶ εἰς τεχνικὴν τελειότητα καὶ καλαισθησίαν. Εἶναι ὁ μόνος στυλογράφος μὲ τὸ αὐτοκριντὸν ἀερομετρικὸν σύστημα μελάνης. Γεμίζει εὐκόλως καὶ γράφει ἀμέσως. Εἶναι τὸ ἰδεώδες ἀπόκτημα γιὰ τὸν καθένα.»

Ο ΠΛΕΟΝ ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΟΣ ΣΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μεταχειρίζεσθε μελάνι PARKER-QUINK. Θὰ ἔχετε τὴν καλλιτέραν ἀπόδοσιν.

ΤΙΜΑΙ : Μὲ ἐπίχρυσον κάλυμμα Δραχ. 500.000
Μὲ λευκὸν κάλυμμα LUSTRALOY..... » 430.000

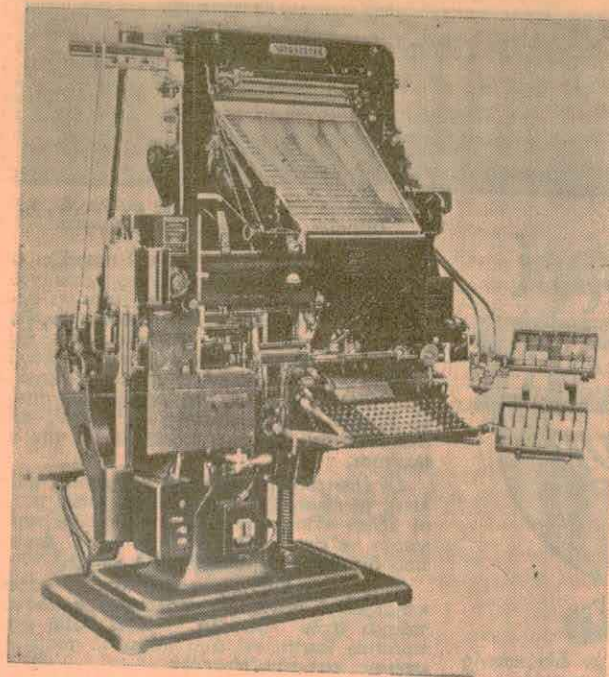
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΒΑΣΙΛ. Γ. ΔΕΡΤΙΛΗΣ

Ὁδὸς Ἀμερικῆς 1 = ΑΘΗΝΑΙ

5327

«Η νέα αμερικανική μηχανή «Φωτοσέττερ»»

Η «ΦΩΤΟΣΕΤΤΕΡ»: ΜΙΑ ΝΕΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Χρησιμοποιεί αντί μεταλλικών στοιχείων φωτογραφικές γραμμάτες

Κατά τα δέκα τελευταία χρόνια, στην τυπογραφική τέχνη χρησιμοποιούνται νέα μηχανήματα και μέθοδοι πρωτότυποι.

Κάθε, όμως, νέα μηχανή και κάθε νέα μέθοδος που χρησιμοποιείται για την έκτυψη βιβλίων, περιοδικών, εφημερίδων και γενικά όλων των εντύπων, έχει ως αποτέλεσμα να χάνουν τη δουλειά τους στις «Ηνωμένες Πολιτείες» πολλοί στοιχειοθέτες.

Ο κλάδος των στοιχειοθετών στη τέχνη της τυπογραφίας αντιπροσωπεύεται από την «Εθνική Τυπογραφική Ένωση», που είναι και η πιο παλαιά Συντεχνία στις «Ηνωμένες Πολιτείες». Η πατροπαράδοτη δε πολιτική της Ένώσεως αυτής, έχει σκοπό να δέχεται με προθυμία τις νέες ιδέες και να ενθαρρύνει τα μέλη της να προσαρμόζουν τις ικανότητές τους στον τρόπο λειτουργίας των νέων μηχανημάτων και να καταποτισθούν επί των νέων μεθόδων.

Κατά τα τελευταία χρόνια, λοιπόν, οι τοπικές τυπογραφικές Ένώσεις βρέθηκαν στην ανάγκη να οργανώσουν ειδικά μαθήματα για να εκπαιδεύσουν τα μέλη τους στη συντήρηση και τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να χειρίζονται την μηχανή «τελετάιπ», τη μοντέρνα λινοτυπική μηχανή, ή φ-

ποία στοιχειοθετεί με τα στοιχεία του χαρτί, που είναι τρυπημένο στις δύο του άκρες, ή με την ηλεκτρική ενέργεια.

Τώρα, όμως, οι Τυπογραφικές Ένώσεις αντιμετωπίζουν μία νέα πρόκληση, με την ανακάλυψη της νέας τυπογραφικής μηχανής, της «Φωτοσέττερ».

Η νέα αυτή μέθοδος δεν χρησιμοποιεί πια μεταλλικά στοιχεία, αλλά αντικαθιστά τη μεταλλική στοιχειοθετήση με μία φωτογραφική εργασία που γίνεται πάνω σε φιλμ, που υπάρχει στη μηχανή «Φωτοσέττερ».

Πολλές από τις νέες αυτές μηχανές, βρίσκονται σήμερα σε διάφορα στάδια βελτιστοποίησης και παραγωγής. Η πρώτη που θα μπει σε ενέργεια, είναι η «Φωτοσέττερ» που κατασκεύασε μία μεγάλη Βιομηχανική Τυπογραφική Εταιρεία της Νέας Υόρκης.

Από την άποψη της εξωτερικής εμφάνισής και τον τρόπο χειρισμού της, η «Φωτοσέττερ» είναι ακριβώς όμοια με την κλασική λινοτυπική μηχανή. Χρησιμοποιεί τα συνήθιστα στοιχεία, τα οποία συνδέονται και διανέμονται κατά τον γνωστό τρόπο. Αλλά στο μέρος όπου υπάρχει το καζάνι του μετάλλου στη λινοτυπική μηχανή, στη «Φωτοσέττερ» υπάρχει μία φω-

τογραφική μηχανή που λειτουργεί βάσει της αρχής «γράμμα κατά γράμμα» και φωτογραφίζει φυσικά κάθε γράμμα χωριστά από τα άλλα.

Όλη, όμως, αυτή η εργασία, δεν γίνεται με το συνηθισμένο φωτογραφικό μηχανισμό, αλλά από ευθείας σε φιλμ ή φωτογραφικό χαρτί και μόνο με μία κίνηση.

Δηλαδή στη περίπτωση των φωτοστοιχείων, δεν γίνεται χρήση ασηντικού, εμφανισέως του και μετά εκτυπώσεώς του σε θετικό κλπ.

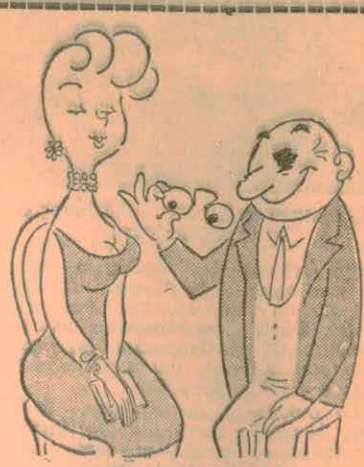
Η στοιχειοθετημένη, φωτοπλάκα μπορεί να ανατυπωθεί σε δίσκο, λιθογραφία, χαλκογραφία ή επίπεδα πιεστήρια.

Με τη χρησιμοποίησή της πολλών φακών, η «Φωτοσέττερ» μπορεί να δώσει στοιχεία από των 4 μέχρι των 36, από δύο βασικούς τύπους.

Αυτή η χωρίς τυπογραφικά στοιχεία εργασία, απαιτεί να εφαρμόζονται νέα συστήματα και μέθοδοι στο τυπογραφείο. Στην περίπτωση τυπώματος βιβλίων και άλλων παρεμφερών εργασιών, η συνηθισμένη εργασία που γίνεται μέχρι σήμερα με το χέρι, στο έλξ ή θα γίνεται από εργαζόμενους, οι οποίοι θα εμφανίζουν το φιλμ, θα το διορθώνουν, θα το κόβουν και θα κολών τα νεγκάτιφ από τα οποία κατασκευάζεται, όπως αναφέραμε πιο πάνω, απευθείας η τυπογραφική πλάκα.

Το νέο αυτό σύστημα, δοκιμάστηκε από πολλές μεγάλες εφημερίδες των «Ηνωμένων Πολιτειών» και έδωσε άριστα αποτελέσματα. Ίσως για ένα που δεν έχει πολλές γνώσεις γύρω από την τυπογραφική τέχνη, το σύστημα του «Φωτοσέττερ» να είναι κάπως δυσνόητο και πολύπλοκο. Οι ειδικοί όμως βεβαιώνουν ότι η νέα φωτοστοιχειοθετική μηχανή, δεν βοηθεί μόνον στη με ταχύτερο ρυθμό έκδοσι μιάς εφημερίδας ή περιοδικού, αλλά και εξαφανίζει τους κινδύνους για την υγεία των τυπογράφων, οι οποίοι, ως γνωστόν, υποφέρουν από τις αναθυμιάσεις του μετάλλου, που με αυτό εργάζονται οι λινοτυπικές μηχανές.

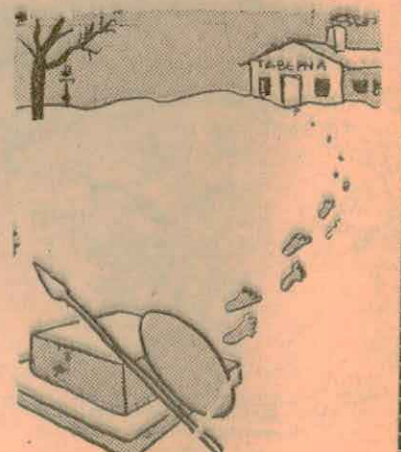
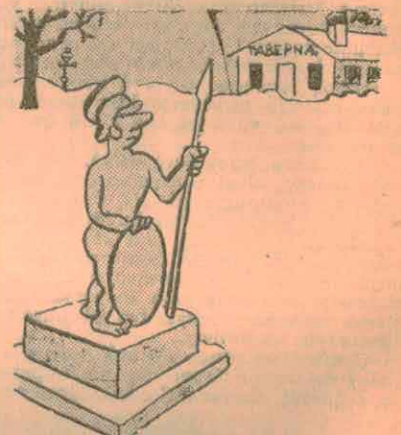
Οι τυπογραφικές οργανώσεις της Αμερικής, φρόντισαν επίσης να μην δημιουργηθεί ανεργία από την ανακάλυψη της νέας μηχανής. Γι' αυτό στέλνουν τα μέλη τους και σπουδάζουν σε ειδικά σχολεία για μερικές εβδομάδες πάνω στις τελευταίες εξελίξεις της τυπογραφικής τέχνης, ώστε να εξακολουθήσουν να είναι χρήσιμοι στις επιχειρήσεις που εργάζονται.

Χωρίς λόγια.

— Μία επιστολή απ' το Υπουργείο των Ναυτικών... —

Δέκα βαθμοί υπό το μηδέν!...

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η πουτίγκα της ευτυχίας

Η Λόρα χύμψε, σαν σίφουνας, μέσα στην κάμαρά της γιαγιάς της, με τα μάτια προσημένα από το κλάμα. Η γιαγιά της, μία καλοκάγαθη γριούλα, που ήταν ακόμη χαλαρή στο κρεβάτι, ανασπώθηκε καταπληκτικά, πήρε τα γυαλιά της από το κομοδίνο, τα φόρεσε και κύτταζε την εγγονή της τρομαγμένη. —Τί σου συμβαίνει, παιδί μου, κι άφησες πρωί-πρωί το σπίτι σου για να έρθεις εδώ, μ' αυτόν τον παλιό καιρο; τη ρώτησε. —Αχ, γιαγιά, είμαι πολύ δυστυχισμένη... Δεν έπρεπε να παντρευτώ το Ντίνο! Ξεφώνισε η Λόρα. Και κρυβόντας το πρόσωπό της στα μαξιλάρια δίπλα στο σαστισμένο πρόσωπο της γιαγιάς, άρχισε να κλαίει μ' ανασφάλεια.

—Για σταμάτησε τις κλάψες και δός μου να καταλάβω, πως δεν τρελλάθηκες!... Σήμερα να μου εξηγήσεις φρόνιμα, γιατί είσαι δυστυχισμένη... Άκουσε εκεί, τριών μηνών νύφη να παίρνει τους δρόμους! Είπε η γιαγιά της ενώ σηκώνονταν από το κρεβάτι της.

Ονούς της πήγε στο Ντίνο Κουμάτο, τον άντρα της Λόρας. Βιάστηκαν τότε ο άντρας της κι αυτή να την παντρευτούν, δεκαεννιά χρόνια κοπέλλα, γιατί ήσαν πως ο πατέρας της, που έλειπε χρόνια στην ξενιτιά, δεν θα την φρόντιζε από εκεί που βρισκόταν και φρόντιζαν μην κλείσουν τα μάτια τους και την άφαισαν μόνη κι άπροστατευτη.

Το Ντίνο τον ήσαν από μικρό. Ήταν καλός με δουλειά στρωμένη. Η πρώτη του γυναίκα είχε περάσει ζωή ευτυχισμένη μαζί του κι ο Ντίνος τιμώσε τη μνήμη της με το πάρα πάνω ως την ημέρα που αγάπησε τη Λόρα τους και τους τη ζήτησε. Μα και η μικρή τον αγάπησε και τον παντρεύτηκε με τη θέλησή της. Τώρα, όμως...

—Τι είναι τούτο το ξαφνικό που σ' έκανε να μετανιώσεις; ρώτησε κατόπιν τη Λόρα, αφού ήπιαν τον πρώτο καφέ τους στην τραπεζαρία. Δεν σ' αγαπά, δεν είναι καλός μαζί σου;...

—Καλός είναι, γιαγιά μου, μα δεν πιστεύω να μ' αγαπάει. Άλλωστε δεν θα μίλούσε διαρκώς για την πρώτη του γυναίκα! Η Άννα έτσι το έκανε εκείνο το φάι, η Άννα έκανε ώρα για γλυκά, η Άννα τούτο, η Άννα εκείνο! Χτες το βράδυ πάλι μου είπε: «Αύριο, αγάπη μου, θα μου κάνεις ένα γλυκό, που μ' άρεσει...» Κι άνοιξε μπροστά μου μία μαγειρική. Πρόθυμη ένω, έκοψα δίπλα του, φάχνοντας στη σελίδα με τις πουτίγκες. Αφού διαβάσαμε τη συνταγή μίας απ' αυτές, μου είπε με τον πιο φυσικό τρόπο: «Αν καταφέρεις και μου φτιάξεις αυτή την πουτίγκα, όπως την φτιάχνει η Άννα, θα μ' ευχαριστήσω πολύ».

Δεν βάσταζε τότε περισσότερο, έσκισα το φύλλο της μονερίδας και του είπα να πάει να βρει την Άννα του να του τη φτιάξει! Και σήμερα, μόλις έφυγε, ήρθα εδώ για να μην ξαναγυρίσω πια κοντά του. Δεν μπορώ να υποφέρω αυτή την κατάσταση... Η θά πάψω να μιλώ για γι' αυτήν, ή ούτε κι' εγώ ξέρω τι θα κάνω...

—Θα πάψω με τον καιρό, της άπαντσε ήρεμα η γριά της, και μη λές μεγάλα λόγια. Είσαι μικρή, άμαθη, και για να σου λένε τα γούστα σου, τις συνήθειές του, θα πη πώς θέλει να σε βοηθήσει να τον καταλάβεις. Γιατί, σ' αγαπάει, κόρη μου...

—Και πρέπει να μου φέρνεις διαρκώς παραδείγματα την άλλη;

—Αυτή ήταν η νοικοκυρά του όχτω ολόκληρα χρόνια και ήταν σπουδαία κοπέλλα η μακαρίτισσα! Είσαι μια ανόητη να τον πικραίνεις με ζηλιές, που δεν στέκουν, για μια νεκρή. Κι' εγώ βρέθηκα κάποτε στη θέση σου, είπες η γιαγιά κι' έριξε τη ματιά της σε μία μεγάλη φωτογραφία, που κρεμόταν ψηλά στον τοίχο.

Γύρισε κι' η Λόρα να τη δει. Τα μάτια της στηλώθηκαν στη φωτογραφία που έδειχνε μία πολύ όμορφη γυναίκα.

Η γιαγιά έδωσε τα γυαλιά της και συνέχισε:

—Αυτή, που βλέπεις, ήταν η πρώτη γυναίκα του παππού σου. Η δυστυχισμένη ήταν αρρωστή κι' από τα διάφορα κομπογιαννικά φάρμακα που της έδινε η μία και η άλλη, πέθανε δηλητηριασμένη. Τότε ο παπούς σου έμεινε απαρνηγός. Ήταν φίλος του αδελφού μου κι' έρχονταν σπίτι μας... Πολλές φορές έκλαψα κρυφά για τη δυστυχία του... Πέρασε αρκετός καιρός και μία μέρα ο αδελφός μου, μου είπε πως ο φίλος του με ζήτησε σε γάμο. Πήγα να λιποθυμήσω από τη χαρά μου! Ήταν μία ανέλπιστα τύχη για μένα τη φωτογυαλίστρια. Γιατί εκτός από τη δική του περιουσία τούμηνε και τούτο εδώ το σπίτι, από την πρώτη του γυναίκα. Οι συγγενείς της δεν τον ζήτησαν γιατί ήταν καλός και τον αγαπούσαν.

Παντρεύτηκα, λοιπόν, κι' ύστερα από ένα μήνα που γυρίσαμε στο σπίτι, το πρώτο πράγμα που αντίκρισα ήταν αυτή η φωτογραφία. Μου ξυνοφάνηκε και την ξεκρέμασα. Το μεσημέρι, όταν γύρισε ο άντρας μου και δεν την είδε στη θέση της, μου είπε με παράπονο:

—Αφού αυτή δεν χωράει εδώ μέσα, δεν χωράει ούτε εμείς, γιατί τόσο το σπίτι, όσο και τα έπιπλα κι' ο ρουχισμός είναι όλα δικά της. Τα χαλιά, τα κεντήματα, όλα είναι βγαλμένα από τα χέρια της!

Ταπεινωμένη του ζήτησα να με συγχωρέσει. Έκρινε όμως πειραγμένος, συνέχισε το παραπάνω του:

—Νομίζα πως η αγάπη σου ήταν τόσο δυνατή, που να μην την κλονίσω μια φωτογραφία, που δεν κρατά ούτε μισό μέτρο χώρο στον τοίχο, ενώ εσύ τη έχεις όλα!

Μου είπε κι' άλλα, που μ' έκανε να ντρέπωμαι να τον κυττάω...

Η Λόρα, που έκοψε τον πόνο της, άκουγε τη γιαγιά της αμίλητη. —Το ίδιο βράδυ, συνέχισε η γριά, όταν ο άντρας μου γύρισε, βρήκε τη φωτογραφία στη θέση της, στολισμένη με ζουμπουλιά, που έκοψα από τις γλαστρές. Τι να σου πω άλλο; Η χαρά που ένοιωσε, έδωσε από το πρόσωπό του τη θλίψη, που τον είχα πατίσει και τα γλυκά του λόγια στάλαζαν στην καρδιά μου, σαν δάσκαμο, που με γιάτραινε για πάντα. Κι' η φωτογραφία από τότε μείνει στη θέση της...

Η Λόρα έπεσε στην αγκαλιά της γιαγιάς της κλαίοντας.

—Τι μεγάλη τύχη που έχεις γιαγιά, και πόσο καλό που έκανες! Ο Ντίνος θα είναι ευτυχισμένος! Πως να τον κάνω να με συγχωρέσει;

—Κάνε ό,τι έκανα εγώ με τη φωτογραφία. Να του φτιάξεις την πουτίγκα για να τη βρει το μεσημέρι, που θάρη και όλα θα πάνε καλά. Άντε πίνουμε, θάρη κι' εγώ να σε βοηθήσω.

Και είχε δικό η γιαγιά, γιατί με τα σφα της λόγια, το οικοδόμημα της ευτυχίας της εγγονής της δεν γκρεμίστηκε.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Το ανοιξιάτικο αυτό καπέλλο θαυμάστηκε ιδιαίτερα, από ημερών, σε μία παρισινή έκθεση. Είναι φτιαγμένο ολόκληρο από φτερά και φέρει το όνομα «Ερμής», επειδή μοιάζει πολύ με το καλυμμά της κεφαλής του αρχαίου αυτού Έλληνα θεού, όπως τον ξέρουμε από τις εικόνες του.

Ο ΑΣΘΕΣ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ ΣΚΙ

Στους τελευταίους διεθνείς αγώνες, που έγιναν στο Σάν Χουάν του Πορτορίκο, ο Αμερικανός Ντικ Γκίπ, που υπηρετεί τώρα στις τάξεις του στρατού των «Ην. Πολιτειών», ανακηρύχθηκε παγκόσμιος πρωταθλητής στο θαλάσσιο σκι. Στη φωτογραφία μας ο πρωταθλητής τη στιγμή που εκτελεί ένα θαυμαστικό πήδημα, με το οποίο καταρρίπτει τους θεατές και την ελληνική επιτροπή και δικαιολογείσας άσχετα τον τίτλο που του είχε απονεμηθεί.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Τα νέα αμερικανικά αυτοκίνητα θα έχουν, βεβαίως και άριστερα, στις δύο πόρτες, που βρίσκονται πίσω στον οδηγό, και παραθώρακια στη βάση τους, για να ελευθερωθεί με αυτά ο οδηγός, την ώρα που θα ρεμάρχει το αυτοκίνητό του.

ΠΟΜΠΕΙΑ

Η ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΠΟΥΔΑ

L.T. RIVER

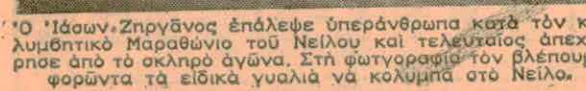
Η ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΠΟΥΔΑ

L.T. RIVER

Σηργᾶνες, Ἀποστολό-
πουλος, Καμπέρος θὰ
ἐπιχειρήσουν καὶ πάλι
τὸν μεγάλο κολυμ-
θητικὸ ἄθλο

Ο Ίακων Ζηργάνος επάλυψε λυμφοπτικό Μαραθώνιο του ρησε από τὸ σκληρὸ ἀγῶνα

στο Μαραθώνιο του Νείλου
ζέρ στη Γαλλία, του χρό-
στο Μαραθώνιο του Νεί-
θέλει να γυρίση θριαμβεύ-
Χαρά στο κουράγιό του!

ΧΑΡΑ ΟΤΟ ΚΟΥΡΑΓΙΟ ΤΟΥΤ
ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙ

ΑΘΗΝΑΙ

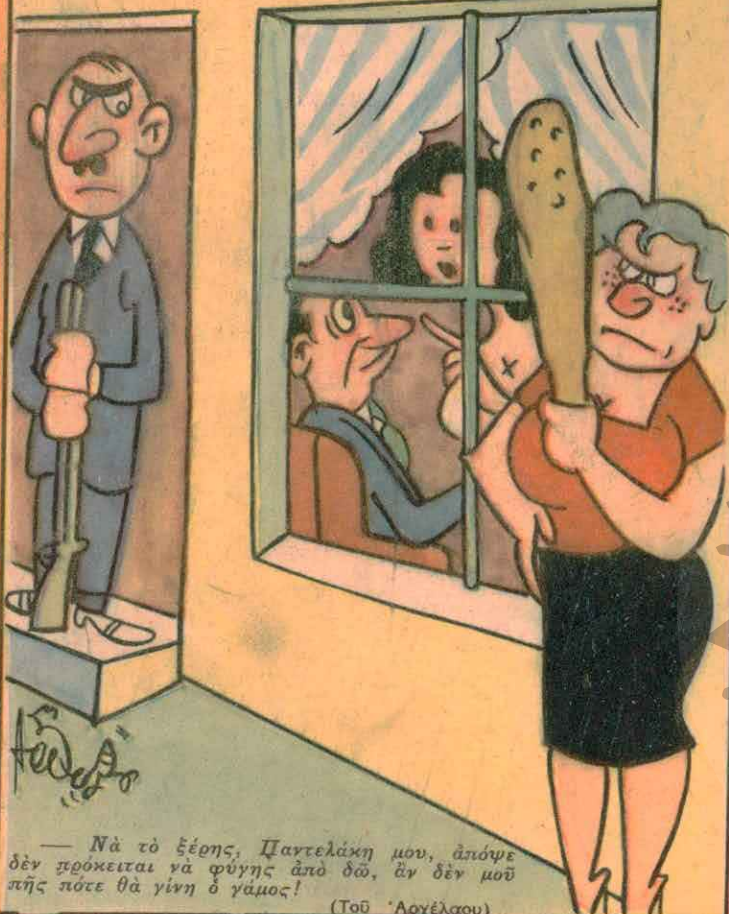
Α. ΠΟΥΛΙΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Παιδιά Δερματολόγος

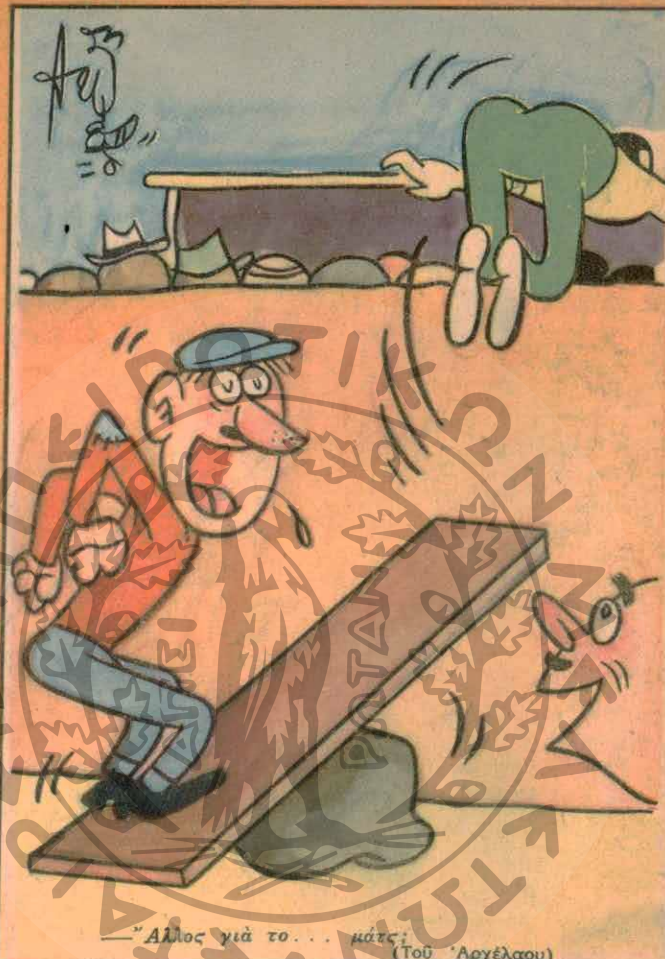
— Πρέπει νά σ' αφήσω τώρα, γρουσέ μου! Αυτό είναι τὸ σινιάλο τοῦ μπαμπά, γιὰ νὰ γυρίσω στὸ σπίτι!...

— Καῦμέμε Ζαχαρία, μὲ καλομαθαίνεις! Τὴν ἑπαιροῦ καὶ μόνη μου τὴν ἀλατιέρα!...

— Νὰ τὸ ξέρης, Παντελάκη μου, ἀπόψε δὲν προέκειται νὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ, ἂν δὲν μοῦ πῆς πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος! (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ἄλλος γιὰ το... μάτς! (Τοῦ Ἀρχέλαου)